

Giới thiệu Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh

Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh câu chuyện xuyên không của tác giả Tiểu Cá Bạc xung quanh cuộc sống của cô tiểu thư Kiều Nhược hứa hẹn nhiều điều bất ngờ khó có thể đoán trước được.

Truyện xung quanh mối quan hệ của ba người Kiều Nhược, Đỗ Nhược, Trương Thiếu Hiền, trải qua mười thế hệ, một lần nữa xuyên không trở lại thời điểm ban đầu liệu có tốt đẹp hơn trước đây.

Đỗ Nhược lạnh nhạt nhún nhún vai, thầm nghĩ mang theo bé cưng làm có tiền, có thực lực thì không còn phải lo lắng gì hết nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng thuận theo ý nghĩ một cách dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trở về

“Tinh tang..tinh tang...tinh tang...tinh tang tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang ting...tinh tang...tinh tang...tinh tang tinh tang tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang...tinh tang...tinh... “

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Cuộn tại một góc sofa, có người dường như là có chút bị quấy nhiễu, cảm thấy không thoải mái.

“Tinh tang..tinh tang...tinh tang...tinh tang tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang ting...tinh tang...tinh tang...tinh tang tinh tang tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang...tinh tang...tinh... “

Hiển nhiên, người bên kia điện thoại không tiếp thu được oán niệm của chủ nhân, tiếng chuông sau khi tạm dừng 1 lúc, lại tiếp tục vang lên.

“Ai...” Kiều Nhược có chút thống khổ rên rỉ ra tiếng, nâng đầu đang chôn ở 2 tay, nhẹ xoa ánh mắt sưng đỏ, mờ mịt đánh giá bốn phía.

“Tinh tang..tinh tang...tinh tang...tinh tang tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang ting...tinh tang...tinh tang...tinh tang tinh tang tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang...tinh tang tinh tang...tinh tang...tinh... “

Nghe được tiếng chuông, Kiều Nhược bỗng dưng dừng lại một lát, thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm điện thoại phía trước vẫn còn đang reo, tựa như phát hiện chuyện gì kinh sợ.

Kiều Nhược ngược mắt đứng lên, chân không “bộp bộp” đi đến trước cái di động, trừng mắt nhìn nó một hồi lâu, dưới sự thúc giục của tiếng chuông, đồ dẫn cảm máy.

“...” Xin chào... Kiều Nhược môi hơi hơi rung động, nhưng vẫn không cách nào phát ra âm thanh.

“Ngày mới tốt lành! Xin hỏi đây là số máy của Kiều tiểu thư? Tôi là Trương Thiếu Hiền luật sư văn phòng luật Trương Hàn. Xin hỏi về việc sắp xếp thời gian công chứng cho di chúc của Đỗ phu nhân, cô có vấn đề gì không?” Trong điện thoại truyền đến một giọng nam trầm thấp, người gọi tới có vẻ như đoán chắc Kiều Nhược không có gì để nói, chính là làm theo phép tắc trung cầu ý kiến của Kiều Nhược một chút.

“Kiều tiểu thư? Nếu không có vấn đề gì, xế chiều hôm nay 3:30, mời cô đứng giờ đến nơi công chứng.”

“Vâng!” Kiều Nhược chỉ nói một chữ.

“Như vậy, gặp mặt nói chuyện sau!” Luật sư chuẩn bị cúp máy, có vẻ như lại không đành lòng: “Kiều tiểu thư, xin nên bi thương!”

“...”

Đối phương thấy không phản ứng gì, chính là cúi đầu chờ dài, liền cúp điện thoại.

“Ồi ~ Trương luật sư còn có thể chờ dài?!” Trong văn phòng luật sư, một người đàn ông trẻ nhìn người đàn ông đang ngồi ở phía sau bàn làm việc.

“...” Trương Thiếu Hiền hơi hơi nhíu mày, cũng không tính nói tiếp, có vài người chính là càng để ý càng thích trêu chọc hơn, không để ý thì hẳn sẽ ừ rừ: “Em thế nào sớm như vậy đã tới rồi?” Trương Thiếu Hiền đứng dậy tiếp nhận cặp lồng com trong tay cô gái phía sau Hàn Dịch.

“Trời cũng không còn sớm nữa!” Cô gái đối với người chồng của mình liền khấn trương, ôn nhu cười.

Hiển nhiên, Hàn Dịch không được để ý tới, liền cũng không tính chỉ đơn giản như vậy buông tha hắn.

“Bởi vì vị Kiều tiểu thư kia nha?” Hàn Dịch ngồi xuống ghế sofa, nhìn như du côn, một chút phong thái nghiêm cẩn của một luật sư đều không có.

“Uh!” Tưởng Thiệu Hiền thấy nhưng không thể trách, chính là lạnh nhạt liền gật gật đầu: “Buổi chiều công chứng! Đã qua hơn nửa tháng, có vẻ như cô ấy vẫn không có tỉnh táo lại!”

“Tất nhiên! Mới vừa 20 tuổi, lại được cưng chiều lớn lên, đột nhiên phát hiện cha có vợ bé, lôi ra hai anh chị em trời ơi đất hỡi! Hiện tại mẹ lại qua đời, chắc chắn, ai chịu nổi!” Hàn Dịch thật đồng tình vị tiểu thư Kiều gia kia: “Bất quá, nói đi nói lại, Đổ phu nhân thật đúng là lợi hại! Đã sớm có chuẩn bị một tay! Giết Kiều gia kia trở tay không kịp.”

“Quả thật!” Tưởng Thiệu Hiền bội phục gật gật đầu.

“Nghe nói, Đổ phu nhân đem toàn bộ tài sản đều để lại cho Kiều tiểu thư, cũng muốn Kiều tiểu thư sửa lại thành họ Đổ?” Hàn Vũ tò mò hỏi.

Hàn Dịch vừa ăn cơm, một bên sùng bái nói: “Không hổ là cường giả, trước khi mất còn có thể lập xuống di chúc như vậy! Làm cho Kiều gia đừng nghĩ chiếm một chút tiện nghi!”

“Hiện tại, ai cũng khó nói!” Tưởng Thiệu Hiền đột nhiên nói ra một câu làm cho Hàn Vũ tò mò nhìn về phía anh.

Tưởng Thiệu Hiền chậm rãi lau lau miệng, hưởng thụ đủ ánh mắt tò mò của vợ yêu, mới từ từ giải thích:

“Nếu... Kiều gia đã được Kiều Nhược, như vậy không chỉ có thể lấy được tài sản, sợ là trải qua vài năm Kiều Nhược một chút cũng không còn gì.”

“Tất nhiên, nếu thật là như vậy, vợ bé kia vừa thấy thì không phải là nhu nhược, đợi cho đến bà ta từ vợ nhỏ thành vợ lớn, sao có thể nhìn rất nhiều tài sản mang cho người khác?” Hàn Dịch nhún nhún vai: “Vậy thì phải xem bản lĩnh Kiều gia tiểu thư!”

“Hi hi, bất quá, em thấy khó, Kiều Nhược kia tuy rằng không ngu ngốc, nhưng vừa thấy chính là người không khó úp sọt*.” Hàn Dịch có chút chắc chắn phán định.

*người không khó úp sọt: dễ đối phó, dễ bị lừa gạt

“Thôi, có thể giúp đã giúp rồi, nếu không được cũng là số mạng của cô ấy!” Hàn Vũ vẫy vẫy tay, không dây dưa đề tài rồi rắm này nữa: “Hàn Dịch, mau ăn xong cơm! Đừng nói chuyện nhiều!”

Tưởng Thiệu Hiền hứng thú nhìn cảnh này. Khụ khụ, cậu em vợ vẫn phải là vợ mình đến dọn dẹp một chút. Đương nhiên, Tưởng mổ phũ nhận mình đang vui sướng khi người gặp họa.

☹ ☹ ☹

Bên này, Kiều Nhược cảm di động vang lên “Tình tang tình...” một hồi lâu, vẫn không nhúc nhích.

“Kiều tiểu thư, thỉnh nén bi thương!”

Câu nói sau cùng đầu bên kia điện thoại, làm cho Kiều Nhược thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Giật mình như mộng.

Cho dù là bụng truyền đến tiếng vang cô lỗ cô lỗ, cũng chỉ là theo bản năng thân thể, chậm chậm tìm một ít thức ăn, tùy tùy tiện tiện nấp đầy bụng.

Tiếp theo lại tiếp tục tiến vào trạng thái du hồn.

Thẳng đến 3h, Tưởng Thiệu Hiền lại gọi điện thoại tới nhắc nhở thời gian sắp đến, nên chuẩn bị đi ra ngoài.

Kiều Nhược mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng trở lại phòng, thoáng thu thập ra ngoài một phen.

Kiều Nhược mang theo giỏ xách, đứng ở ven đường, mờ mịt không biết làm sao. Cho dù đã từng có ý niệm không về thế giới này nữa, từ lúc không ngừng xuyên qua rồi sống lại tiêu ma hết. Hiện thời, đứng ở đầu đường nơi này, nhìn ô tô xe máy qua lại như nước quen thuộc mà lại xa lạ, Kiều Nhược cảm thấy mọi thứ đều như chính mình đang trong một giấc mộng.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì không?” Một bảo an tuổi còn trẻ nhìn đến cô gái trẻ đứng yên thật lâu ở ven đường, tựa như đứa bé tìm không ra đường về nhà, không khỏi đi lên phía trước, nhẹ nhàng mà hỏi một câu.

“Tôi muốn đi sở công chứng!” Kiều Nhược theo quán tính lộ ra mỉm cười, nhưng có vẻ như không quá thành công, chính là miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng.

Bảo an không biết nghĩ tới điều gì, đồng tình nhìn Kiều Nhược liếc mắt một cái, hỗ trợ ngăn cản một chiếc taxi, giúp Kiều Nhược lên xe, còn giúp nói nơi đến, khiến cho taxi lái đi.

Tường Thiếu Hiền đến nơi công chứng trước, sau khi chuẩn bị tốt, nghĩ nghĩ vẫn là đến bên ngoài chờ Kiều Nhượng.

Kiều Nhượng vừa xuống xe, Tường Thiếu Hiền liền nhìn đến cô gái này, tùy tiện ghim tóc đuôi ngựa, một bộ quần áo thể thao đơn giản cùng một đôi giày đế bằng, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, nhưng lại làm cho ngũ quan ngày xưa có vẻ phô trương, điểm lệ nhu hòa không ít, có vẻ có chút nhu nhượng, làm cho người ta nhìn cũng nhìn không được sinh lòng thương tiếc.

Xem ra thật là đã kích rất lớn.

Tường Thiếu Hiền tới nghênh đón.

“Kiều tiểu thư, xin chào! Tôi là Tường Thiếu Hiền, chúng ta lần trước đã gặp mặt.”

Kiều Nhượng ngẩng đầu, vừa vặn thấy một nam nhân đang đứng ở trước mặt của mình. Người này, kỳ thực Kiều Nhượng đã không nhớ được. Ở trong ấn tượng Kiều Nhượng, có một luật sư như vậy, là mẹ ủy thác tiến hành di chúc, một đời kia, khi mình bị hận ý trong lòng cùng với không cam lòng trời đất, nam nhân này cũng từng khuyên bảo qua bản thân mình, nhưng mình không để ý tới mà thôi.

Hiện tại, cho dù không có gì phát sinh, nhưng Kiều Nhượng vẫn cảm kích anh.

“Tuồng luật sư, đã để anh đợi lâu!” Kiều Nhượng cười cười.

“Đâu có, bây giờ vẫn còn thời gian.” Tường Thiếu Hiền nhìn đồng hồ: “Kiều tiểu thư, xin mời đi theo tôi!”

Kiều Nhượng âm thầm may mắn, nếu không phải vị Tuồng luật sư này ra đón, sợ là bản thân mình còn phải tìm trong chốc lát, cũng không nói nhiều, liền theo chân Tường Thiếu Hiền tới nơi công chứng.

Đột nhiên, Tường Thiếu Hiền dừng chân, Kiều Nhượng nhất thời không phản ứng kịp, thiếu chút nữa đụng phải lưng Tường Thiếu Hiền.

“Thật xin lỗi!” Kiều Nhượng nâng trán, hướng Tường Thiếu Hiền lúng túng cười cười.

“Không có vấn đề gì! Chúng ta đã đến!”

Kiều Nhượng ngẩng đầu, nhìn cửa ba chữ to “Sở Công chứng”, khẽ nhún mày, không biết suy nghĩ cái gì.

“Nhượng Nhượng, con đã đến rồi!” Sau lưng truyền đến một âm thanh đàn ông trung niên.

Thân hình Kiều Nhượng dừng lại, chậm rãi quay người nhìn ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Di chúc

Người tới đó là ba ba Kiều Nhượng – Kiều Lập Quốc. Muốn nói, Kiều Lập Quốc năm nay đã 45, nhưng nhìn qua so với Tường Thiếu Hiền hơn 30 tuổi không khác nhau lắm, một người không vì thường xuyên xã giao mà dáng người bị biến dạng, còn có bởi vì năm tháng lắng đọng lại mà càng thành thực nị lực, không thể không nói, nam nhân này mệnh tốt.

Ai nói không phải đâu? Cha mẹ sinh thật dễ dàng, lại coi như có gia thế, đến tuổi kết hôn, lại cưới được người muốn bồi cảnh có bồi cảnh, muốn tiền có tiền, muốn tài có tài, muốn nhan sắc có nhan sắc, chỉ là thân thể vợ không khỏe mạnh, có vợ trợ lực, ở trên thương trường coi như là có chút danh tiếng. Bất quá, không khỏe mạnh thì có cái gì, tuy rằng vợ hiện tại qua đời, có lẽ sẽ đi một ít đường vòng, hiện tại gót chân bản thân mình tốt xấu cũng đã đứng vững vàng. Bản thân mình có đủ năng lực đem mối tình đầu luôn luôn ở sau lưng biến vợ bé thành vợ lớn, còn có thể nhận con gái và con trai nhỏ ở ngoài, về phần, vợ đem tất cả tài sản đều để lại cho con gái, tuy rằng làm như vậy rất bất mãn, nhưng là, phụ nữ gặp loại sự tình này, tức giận là bình thường. Lại nói đến, tuy rằng tài sản vợ rất nhiều, nhưng nhà mình cũng không nghèo. Hơn nữa, của con gái mình còn không phải là của mình sao, cho dù con gái lúc trước cùng phe với mẹ, nhưng mẹ qua đời, đối với cha càng thêm dựa dẫm đi! Kiều Lập Quốc tỏ vẻ rất bình tĩnh.

“Con đứa nhỏ này, nói gì đâu?” Kiều Lập Quốc gặp Kiều Nhượng chỉ là yên lặng nhìn mình cũng không nói chuyện, có chút lúng túng sắc giọng.

“Lập Quốc, sợ là đứa nhỏ gần đây rất thương tâm!” một người phụ nữ bên cạnh Kiều Lập Quốc ôn nhu khuyên nhủ.

Kiều Nhượng nhìn về phía phụ nữ kia, Diệp Tinh Nhã, váy liền áo màu trắng, tóc dài nhẹ nhàng vén lên, trên mặt đánh chút phấn khiến cho ngũ quan càng thêm nhu hòa, hơn nữa một đôi mắt mềm mại, ôn nhu, tuổi gần 40, vẫn là bộ dáng tươi mát.

Quả thực là không thể soi mói.

Trách không được có thể ở bên người Kiều Lập Quốc nhiều năm như vậy.

Kiều Nhượng cúi đầu, trong mắt ần ần hiện lên tia giễu cợt.

Tướng Thiệu Hiền thấy Kiều Nhượng không nói gì nữa, liền đánh vỡ không khí có chút giăng co này: “Thời gian sắp đến, chúng ta vào đi thôi.”

“Đúng đúng đúng, ông nội bà nội bọn họ còn ở bên trong!” Kiều Lập Quốc vội vàng nói.

Kiều Nhượng đi vào trong phòng nhìn đến Kiều gia mọi người đều ở đây, trong mắt không có một tia dao động. Có cái gì kỳ quái đâu? Một đời kia cũng như vậy, cả nhà đều ở đây, nói là vì thuyết phục bản thân mình không cần đổi họ, dù sao cũng là cháu gái trưởng Kiều gia, lúc đó bản thân mình nghĩ như thế nào? À, đúng rồi, còn tưởng rằng là Kiều gia coi trọng bản thân mình đi, kỳ thực bất quá là coi trọng tài sản của mẹ mà thôi, chỉ cần mình một ngày còn là người Kiều gia sẽ không sợ không có ngày giao ra tài sản, nhất là bản thân mình cuối cùng còn ngây ngốc bị kích thích chủ động làm theo.

Kiều Nhượng hướng ông nội bà nội khẽ gật đầu, cũng không để ý những người khác, liền tìm chỗ ngồi xuống.

“Kiều tiên sinh, Kiều tiểu thư, trước tự giới thiệu lại, tôi là Tướng Thiệu Hiền luật sư văn phòng luật Tướng Hàn, chịu sự ủy thác của Đồ Tiểu Tiểu phu nhân, hôm nay tuyên đọc di chúc này cùng tiến hành công chứng.” Tướng Thiệu Hiền hơi hơi quét mắt nhìn mọi người một vòng: “Nếu không có vấn đề gì, tôi hiện tại bắt đầu làm việc!”

“Chậm đã!” Giọng nữ khô ráp vang lên.

Tướng Thiệu Hiền nghi hoặc ngẩng đầu, thấy là Kiều Nhượng lên tiếng: “Xin hỏi, Kiều tiểu thư có vấn đề gì?”

Kiều Nhượng không thoải mái mà nhăn nhu mi, cầm lấy một chén nước bên cạnh, thoáng nhuận cổ họng.

“Phần di chúc này mẹ tôi hẳn là đề cập Kiều gia cùng cá nhân tôi?”

“Đương nhiên!” Tướng Thiệu Hiền chau chau mày, đáp.

“Sao nhiều lời như vậy...” Một cô gái trẻ bên cạnh bất mãn nói thầm.

“Câm miệng!” Kiều lão gia dùng quạt trượng gõ gõ sàn, cau mày hỏi Kiều Nhượng: “Nhượng Nhượng, con muốn nói cái gì?”

“Con nghĩ rằng nơi này sẽ không có chuyện gì của mấy người đó!” Kiều Nhượng nhìn nhìn Kiều Lập Quốc bên cạnh đứng ôm Diệp Nghi, Diệp Tinh Nhã cùng Diệp Tâm.

“Nhượng Nhượng, con thể nào đối với di Diệp con nói chuyện như vậy?” Kiều Lập Quốc nghe vậy, lập tức lớn tiếng răn dạy.

Diệp Tinh Nhã nháy mắt mù quáng, liếc liếc mắt, lại vẫn không quên giữ chặt Kiều Lập Quốc, gương mặt đẹp nhìn hẳn: “Lập Quốc... Đừng như vậy...”
Diệp Tinh Nhã khẽ thở dài: “Nếu đứa nhỏ không thích... Chúng em tự ra ngoài chờ anh...” Nói xong, nhìn Kiều lão gia từ liếc mắt một cái, hơi hơi gật đầu, nhỏ giọng nói: “Chúng con đi ra ngoài trước.”

Nói xong, liền ôm Diệp Nghi cùng Diệp Tâm đi ra ngoài.

“Nhượng Nhượng, bọn họ là chị gái và em trai con!” Bà Kiều đau lòng tôn tử.

Kiều Nhượng tựa như không nghe thấy.

“Có thể bắt đầu!” Kiều Nhượng hướng Tướng Thiệu Hiền gật đầu.

Tướng Thiệu Hiền không bị ảnh hưởng chút nào, tựa như không phải anh vừa mới ở một bên nhìn một hồi trò hay. Bất quá cũng đúng, hành xử của luật sư loại trường hợp như thế này, không phản ứng gì mới đúng.

“Căn cứ vào việc Đồ phu nhân ủy thác, di chúc cần phải Kiều Nhượng tiểu thư, Kiều Lập Quốc tiên sinh cùng với Kiều Chấn Bang tiên sinh tự mình ở đây nghe đọc. Trước khi đọc di chúc, tôi giới thiệu một chút công chứng viên Thẩm Ngọc Trân ở sở công chứng Thượng Kinh, di chúc Đồ phu nhân sẽ được công chứng viên Thẩm Ngọc Trân của sở công chứng Thượng Kinh tiến hành công chứng. Hiện tại mọi người đã đến đông đủ, tôi liền bắt đầu tuyên đọc di chúc.”

Tướng Thiệu Hiền xoay người mở cặp công văn trên bàn, từ bên trong lấy ra mấy tờ giấy. Vài đoạn sau của công văn, chính là trọng điểm di chúc.

“Tài sản trên danh nghĩa của tôi bao gồm có: 20% cổ phần công ty của tập đoàn Tế Thế y dược, 10% cổ phần công ty của tập đoàn bất động sản Kiến Nghiệp, 6% cổ phần công ty của tập đoàn Thần Dương, 3% cổ phần công ty của tập đoàn Đạt Đường... Tiền trong tài khoản ngân hàng nước C là 28.500.000 nguyên, tiền trong tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ là 237.000.000 france, cùng với châu báu ở bên trong tủ sắt với giá trị 800.000 nguyên. Mấy

bất động sản bao gồm: một tư gia lâm viên ở Anh quốc, một khu biệt thự ở Thượng Kinh, một khu trung cư 46 tầng lầu ở Thượng Kinh – Duyệt Cảnh – Lộ Nghệ – Tuy Điền, 502 phòng trọ, mặt khác còn có một chiếc ô tô dòng Bentley. Cùng với bao gồm các đồ nội thất, vật dụng gia đình gồm.....”

Tướng Thiếu Hiền mất một đoạn thời gian mới đọc xong danh sách tài sản Đỗ Tiểu Tiểu, tạm dừng rất lâu, hơi hơi quét mắt liếc chung quanh, cho đến khi phát hiện người Kiều gia lộ ra sắc mặt phản kích, mới cảm thấy mỡ mỡ đọc tiếp.

“Toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của tôi đều để lại cho con gái ruột của tôi – Kiều Nhục kế thừa.”

“Nếu như không có vấn đề gì nữa, thỉnh Kiều tiểu thư ký tên!” Tướng Thiếu Hiền đem danh sách tài sản cho Kiều Nhục ký tên.

“Đợi một chút!” Kiều Lập Quốc đột nhiên đánh gãy.

Kiều Nhục cùng Tướng Thiếu Hiền đều ngẩng đầu nhìn Kiều Lập Quốc.

Mọi người Kiều gia cũng ào ào đủ loại ánh mắt, chờ mong.

Kiều Lập Quốc thật sự hối hận, không nghĩ tới Đỗ Tiểu Tiểu ở nước ngoài còn có nhiều tài sản như vậy, dĩ nhiên là bản thân mình không biết. Sợ dĩ vừa nói ký tên, không hề nghĩ ngợi hô ngăn trở.

Nhưng là, Kiều Lập Quốc nhìn hai người đang nhìn mình, có chút không biết nói cái gì cho phải, chẳng lẽ nói, không cho phép ký? Ta đây cũng có phần? Nhưng là bọn họ còn có hiệp nghị trước hôn nhân, tài sản vợ có thể trợ giúp Kiều gia, nhưng cuối cùng tất cả vẫn thuộc về đứa nhỏ vợ sinh.

Kiều Lập Quốc “Ách” nửa ngày, âm thầm sốt ruột, lại không khỏi oán trách mọi người đều đang nhìn cái gì, thế nào liền không hỗ trợ nói một câu? Không có cách nào, nửa ngày mới ngập ngừng ra một câu: “Hai người hiện tại ký cái gì? Nhục Nhục, đổi thành họ Đỗ, không cần phải vậy, dù sao con cũng là cháu trưởng Kiều gia!”

Không họ Kiều, thì chẳng lẽ không phải là Kiều gia trưởng tôn sao? Tướng Thiếu Hiền nội tâm oán thầm.

Thật vô dụng! Kiều gia mọi người trong lòng đang phi nhỏ nói.

“Là thư tài sản nhận.” Kiều Nhục nói là xong, liền là tả ký tên.

Kiều Lập Quốc trong lòng đau a: “Vây là tốt rồi!”

Mọi người Kiều gia đau lòng quát thẳng tới co giật, tiền a... Mất thấy ở trước mắt mình bay qua.

Tướng Thiếu Hiền nói tiếp: “Ngoài ra, tôi hi vọng con gái của tôi — Kiều Nhục, sau khi tôi mất, chính thức đổi tên là Đỗ Nhục!”

“Kiều tiểu thư, đây là di chúc Đỗ phu nhân. Về phần sửa họ, nếu muốn, có thể ở trong này cùng tiến hành!” Tướng Thiếu Hiền không ngừng đưa lên một phần văn kiện.

Kiều Nhục tiếp nhận văn kiện, không chút suy nghĩ liền ký tên.

“Kiều Nhục, cháu nghĩ kĩ rồi?” Trong đám người truyền đến một giọng nữ bén nhọn.

Haiz, xong chưa? Kiều Nhục nhìn về phía người nọ.

Một thân tây trang, trang dung coi như tinh xảo, vẫn dương cầm lên, biểu hiện tác phong phụ nữ cao ngạo cường thế.

Người này, hình như là cô? Về phần là thứ mấy, thật có lỗi, đã quên.

Kiều Nhục dừng bút trong tay lại, có vẻ như đang chờ đợi câu sau.

“Kiều Nhục, con nghĩ kĩ rồi? Con sửa lại họ, thì không phải là người Kiều gia nữa! Mẹ cháu đơn giản chính là lo lắng, ba cháu sau khi tái hôn, trong nhà đối với cháu không tốt! Cháu là cháu gái trưởng Kiều gia, chúng ta còn có thể để cho người khác khi dễ cháu hay sao? Cháu suy nghĩ một chút, cháu là một cô gái nhỏ, vẫn là sinh viên, không có người khác hỗ trợ, sao có thể quản lý nhiều việc như vậy!”

Cháu gái trưởng? Quả thật, cháu gái trưởng, mà không phải cháu đích tôn. Lúc trước ông nội chẳng phải cam đoan như vậy sao? Lúc mới bắt đầu hoàn hảo, nhưng là về sau, Diệp Tinh Nhã lại sinh tiếp con trai. Cháu gái có là cái gì, nơi nào bì kịp được cháu trai? Kết quả là, còn không phải, mở một con mắt nhắm một con mắt, tùy ý người khác tính kẻ bản thân mình?

“Khụ...”

Tất cả mọi người nhìn phía người đàn ông đặt nắm tay ở trên môi ho khan.

“Khụ...” Tướng Thiếu Hiền lạnh nhạt cười cười: “Ngượng ngùng, luật sư bệnh cũ lại tái phát, tôi chỉ là nhìn không được muốn nhắc nhở các vị một chút, cho dù Kiều tiểu thư đổi họ, nhưng về mặt pháp luật, cô ấy vẫn là con gái Kiều gia! Nói cách khác, tương lai di sản Kiều Lập Quốc tiên sinh cũng có một phần của Kiều tiểu thư.”

Kiều Lập Quốc mặt đen.

Kiều gia mọi người trầm mặc.

Kiều gia cô cô thất thanh hô to, làm sao có thể?

Kiều Nhượng im lặng, cúi đầu giấu ý cười nơi cuối khóe mắt. Hiện tại, Kiếu Nhượng không tin không được, mẹ có lẽ thật sự cùng Tường Thiếu Hiền này có chút giao tình. Bằng không, làm sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần giúp bản thân?

Cuối cùng vẫn là Kiếu lão gia từ từ về, Kiếu Nhượng không quản là họ gì đều là người của Kiếu gia.

Tiếp nhận Kiếu Nhượng đưa tới văn kiện, Tường Thiếu Hiền cùng cô nắm chặt tay: “Văn kiện đã có hiệu lực, cũng còn lại một vài thủ tục tôi sẽ cố gắng làm tốt! Xin Kiếu tiểu thư, à, không, là Đỗ tiểu thư, xin yên tâm.”

“Làm phiền Tường luật sư tốn nhiều tâm.” Đỗ Nhượng gật đầu, cũng không nói nhiều, liền xoay người rời đi.

Đỗ Nhượng ở cửa lớn thấy Kiếu Lập Quốc cùng Diệp Tinh Nhã không biết đang nói cái gì, Kiếu gia mọi người sớm rời đi trước.

Đỗ Nhượng ngăn lại một chiếc xe, chân trước mới vừa bước lên xe.

“Kiếu Nhượng!”

Đỗ Nhượng quay người nhìn, hít lại một hơi, Diệp Tinh Nhã.

“Có việc?” Đỗ Nhượng cũng không có động tác, chính là cái tư thế này nhìn Diệp Tinh Nhã.

“Kiếu Nhượng, đừng như vậy! Con cuối cùng là con cháu Kiếu gia! Ba con ông ấy là thương yêu con! Xin con thử nhận chúng ta, chúng ta người một nhà thông suốt phóng khoáng sinh hoạt chung một chỗ không tốt sao? Vì sao nhất định phải họ Đỗ, làm đau thương lòng của chúng ta...” Diệp Tinh Nhã tận tình khuyên nhủ.

Đỗ Nhượng đứng ở nơi đó, chờ à ta nói xong.

Chậm rãi, Diệp Tinh Nhã nói không được nữa, “Kiếu Nhượng...”

“Ừ?” Bà nói xong rồi?”

Đỗ Nhượng ngồi vào trong xe: “Họ Đỗ không họ Kiếu, cũng không có nghĩa là, tôi thì không phải là con cháu Kiếu gia.” Không biết những lời này, bà lúc nào mới có thể phản ứng kịp, Diệp Tinh Nhã?

Đỗ Nhượng nghĩ rằng, đời này, cô chỉ nghĩ sẽ cố gắng coi chừng tài sản của mẹ, về phần Kiếu gia, cô khinh thường, nhưng là... Đỗ Nhượng ngồi thẳng người, Diệp Tinh Nhã như ý muốn, vậy thì cô muốn nhìn có thể làm gì được cô.

Là của tôi, ai cũng đừng nghĩ lấy đi, không phải của tôi, tôi cũng không muốn.

“Kiếu Nhượng...” Diệp Tinh Nhã nghe vậy, ngẩn ra, đây là ý gì? Mắt nhìn xe chạy đi, lại đuổi tay muốn đi cản lại, bị Kiếu Lập Quốc ôm lấy.

“Tinh Nhã, được rồi! Đây không phải lỗi của em!” Kiếu Lập Quốc thấy người yêu đã chẳng khóc, đau lòng an ủi.

“Lập Quốc, nếu không phải em bởi vì Tiểu Nghị bị bệnh, đột nhiên đi phòng bệnh chị ấy tìm anh, cũng sẽ không làm cho Kiếu Nhượng biết, đại náo, cuối cùng làm hại chị ấy qua đời. Kiếu Nhượng cũng sẽ không rời đi! Nếu em không đi tìm anh thì tốt rồi!” Diệp Tinh Nhã ở trong lòng Kiếu Lập Quốc khóc sướt sùi.

“Chớ ngu! Đỗ Tiểu Tiểu bản thân đã có bệnh tim, sống không lâu, không trách em!” Kiếu Lập Quốc liên thanh an ủi.

“Ô ô... Lúc ấy, em thật sự hoảng! Tiểu Nghị ngã bệnh! Em...”

“Được rồi, được rồi!” Kiếu Lập Quốc an ủi...

“Vậy anh thật sự không trách em?” Diệp Tinh Nhã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hoa đào vũ, điềm đạm đáng yêu hỏi.

“Đương nhiên!” Kiếu Lập Quốc vừa thấy như vậy, tâm thần rung động, cam đoan nói.

Tường Thiếu Hiền đem thủ tục làm xong, đi ra cửa lớn, liền nhìn đến hai người này thân mật ôm nhau thì thầm, đột nhiên có cảm giác bản thân mình hôm nay kiếm tiền nghỉ, dù sao miễn phí xem cuộc vui không phải mỗi ngày đều có.

Chương 3: Bé cưng

Vừa về tới nhà, Đỗ Nhược (về sau gọi là Đỗ Nhược) liền nằm ở trên giường, ngủ đến trời đất điên đảo.

Cho đến giữa trưa ngày hôm sau, Đỗ Nhược mới từ từ tỉnh lại.

Đi đến phòng tắm, Đỗ Nhược rửa mặt một phen.

Giội vòi hoa sen, bọt nước trong suốt từ đầu chậm rãi chảy xuống, Đỗ Nhược đứng ở trong phòng tắm, nhìn người trong gương, tóc dài, khuôn mặt mình diễm, hai mắt hơi có vẻ lãnh sắc nhọn, thân thể thon dài đẹp đẽ, cho dù là màu da có chút tái nhợt cũng không thể che giấu bớt phô trương cùng ngạo khí chiếu trong gương.

Tuy rằng ngây ngô, nhưng nếu không cười, mơ hồ có thể nhìn đến ngày sau trở thành thiếu nữ lạnh lùng, diễm lệ pha chút hương vị nóng bỏng.

Bất quá lãnh diễm cái gì, Đỗ Nhược biết, đó là không có khả năng.

Liền ngay cả hiện thời phô trương cùng ngạo khí, cũng chỉ là thân thể còn tồn tại hơi thở mà thôi.

Mấy đời sống lại, cho dù không có trải qua cái gì sóng to gió lớn, Đỗ Nhược cũng đã không còn phô trương như lúc trước nữa, nhưng thật ra mấy đời làm y, nhìn quen sinh lão bệnh tử, tâm tính càng ngày càng bình thản. Lúc trước, bởi vì Kiều gia mà linh hồn lãnh ngạnh, điên cuồng đã sớm ở bên trong thời gian dài vô tận bị tiêu ma hết.

Đỗ Nhược mặc dù vẫn là Đỗ Nhược, Đỗ Nhược nhưng cũng đã không còn là Đỗ Nhược. Quen thuộc mà xa lạ chứa trong thể xác chính là linh hồn luân hồi mười kiếp.

“Làm sao cũng không phải là linh hồn mới sinh đâu nhỉ?” Đỗ Nhược nhẹ giọng cười.

Ở trong đầu đơn giản đem tin tức sắp xếp lại một lần, bất tri bất giác ngâm mình trong phòng tắm gần một giờ.

Đi ra khỏi phòng tắm, chuẩn bị thức ăn, ăn no, kiểm tra lại kế hoạch cho kỹ càng.

Đỗ Nhược đem nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh còn sót lại, dựa vào cách dùng phòng bếp trong trí nhớ, làm đơn giản một chút, dứt no bản thân mình.

Ngồi ở trên ghế sofa, hơi hơi nhắm mắt lại, đưa tay vuốt ve bụng đã ăn rất no, nghĩ lại thật sự uống phí bản thân mình sống mười kiếp, có tám kiếp là đại phu, nhưng lại đem đạo dưỡng sinh chỉ ăn 8 phần đều quên. Bỗng dưng mờ to mắt, ngồi xuống, cúi đầu nhìn bụng mình hơi hơi gò lên.

Thật lâu sau, Đỗ Nhược bước nhanh về phòng, lấy túi xách ra, càng không ngừng tìm kiếm cái gì đó. Dứt khoát, đem tất cả đồ trong túi đều đổ xuống giường. Đỗ Nhược liếc mắt liền thấy được biến lai nho nhỏ.

Run run cầm lấy, nước mắt Đỗ Nhược liền không ngừng rơi xuống.

Vẫn còn, thật sự vẫn còn.

Giờ khắc này, Đỗ Nhược mới chính thức bắt đầu cảm kích, cảm kích trở về lại thế giới này, cho dù mẹ đã mất, nhưng là, bé cưng vẫn còn. Bản thân mình còn chưa có ngoan độc tuyệt tình, quyết tâm đem bé cưng xoa sạch.

Một đời kia cô rất ngốc, không cam lòng để cho mẹ con Diệp Tinh Nhã ba người hưởng thụ tài sản của mẹ, Đỗ Nhược đem toàn bộ tâm tư đều dùng ở học tập, vì thế nhẫn tâm đem bé cưng xoa sạch. Kết quả chính là thua rồi tình rồi mù. Dù người thật lợi hại, cũng so ra kém Diệp Tinh Nhã ở trước mặt Kiều Lập Quốc một tiếng mềm giọng, so ra kém Kiều Tâm tri kỷ hiểu thuận, lại càng không bằng Kiều Nghị làm nũng.

Ngày sau nghĩ lại, Đỗ Nhược mới hiểu được, bản thân mình ngốc cỡ nào. Người mẹ ở trên đời này để ý chỉ có mình (Đỗ Nhược), cho dù là Lập Quốc, cũng chỉ là chồng, mẹ tuyển chọn sinh ra con của mình. Bằng không, mẹ làm sao có thể thờ ơ đối với chuyện Kiều Lập Quốc ở ngoài sở tác sở vi đâu? Mà bản thân mình, là một kẻ không ra sao cả, cô phụ mẹ yêu thương cùng chờ đợi, hủy diệt cả đời bản thân mình.

Đỗ Nhược vẫn cho là tâm tính của bản thân cho dù không thể nói vô dục vô cầu, nhưng cũng đủ bình thản. Nhưng hôm nay, mới phát hiện, mười kiếp là loi một mình, chấp niệm đằng sau rất mãnh liệt. Đây là bóng dè mười kiếp của Đỗ Nhược. Hiện thời, rốt cục đã giải thoát rồi sao? Cho dù đậm mực như vậy, Đỗ Nhược cũng không khỏi ngửa đầu cười to, lệ rơi không ngừng.

Cô nhắm mắt lại, nỗ lực ức chế nước mắt ngừng rơi, không suy nghĩ chuyện trước kia thêm nữa, không suy nghĩ Kiều gia thêm nữa, không suy nghĩ Diệp Tinh Nhã thêm nữa, cũng không suy nghĩ về mẹ thêm nữa, không suy nghĩ bản thân mình chặt vật một đời kia thêm nữa.

Về sau, cô muốn sống thật tốt, không có bất kỳ người nào chỉ có bé cung, cô cũng muốn hạnh phúc không còn là một Kiều Nhược chật vật kia, vĩnh viễn đều không cho tái xuất hiện... Thật lâu sau, Đỗ Nhược mới bình phục nội tâm kích động, vỗ về bụng: “Bé cung, đời này, mẹ dùng tất cả của mẹ để yêu con!”

Lau khô nước mắt, Đỗ Nhược trong lòng tràn ngập nhiệt tình. Bé cung còn, bản thân mình nhất định phải kế hoạch cuộc sống thật tốt. Nếu muốn bù lại tiếc nuối bản thân mình, thì nhất định phải làm tốt nhất.

Phương diện tiền tài không có vấn đề gì, mẹ lưu lại chẳng phải một công ty lớn, mà là ít nhiều cổ phần công ty phân tán ở các công ty khác nhau, chỉ cần tìm một nhân viên chuyên môn quản lý tài sản đến hỗ trợ là được, chỉ cần đúng hạn đem tiền lãi vào tài khoản của mình, về phần tham dự quyết sách, Đỗ Nhược thật sự là không có hứng thú gì. Về phần bất động sản, liên giống như trước đây, tìm người đứng giờ quét dọn là xong. Phương diện học hành, Đỗ Nhược ngẫm lại, bản thân mình lúc trước học là tài chính, mình bây giờ không còn nhớ rõ cái gì, hơn nữa bản thân mình không có hứng thú. Bất kể là xuất phát từ thói quen vẫn là xuất phát từ ý thích, bản thân mình vẫn thích y học. Từ trước kia, vẫn hy vọng có thể học tập tri thức tây y cùng mình thông hiểu trung y, hiện tại có cơ hội này đương nhiên là không thể bỏ qua.

Nếu hạ quyết tâm muốn học y, tốt nhất xuất ngoại học, vừa tạm thời tránh đi người Kiều gia, dù sao, tính cách mình quả thật có biến hóa tương đối lớn, còn nữa, Đỗ Nhược không muốn để cho người khác biết bản thân mình có bé cung, thứ hai là bầu không khí học tập nước ngoài tương đối nhẹ nhàng, Đỗ Nhược chỉ cần học tốt học phần là có thể ở nhà chiếu cố bé cung. Hi vọng thời điểm tiến hành thủ tục, bụng không nổi rõ ràng, mùa thu sang năm nhập học, ở giữa thời gian nghỉ có đoạn thời gian vừa vận sinh hạ bé cung, còn có thể tĩnh dưỡng một đoạn thời gian sau này nữa. Ngay sau đó ở nước ngoài vài năm.

Ah... những ngày sau sẽ rất bận rộn nha! Đỗ Nhược nhìn tay mình ghi nhớ gì đó, muốn bắt đầu chuẩn bị các loại tư liệu xin du học, còn muốn đem Anh ngữ một lần nữa ôn lại.

Phải tìm người giúp việc đến mới được. Đỗ Nhược cũng không hi vọng cần phải làm nhiều chuyện như vậy còn muốn tiến hành cùng lúc thì phải tốn thêm thời gian làm việc nhà, ở đâu có nhiều thời gian như vậy, còn không bằng cố gắng rèn luyện mau chóng điều chỉnh thân thể, cho dù không thể lấy lại tu vi mười kiếp, cũng phải đem một thân võ công luyện tập lại.

Vài lần sống lại, Đỗ Nhược mới thực sáng tỏ, vì sao mọi người thường nói, người có thể không thích như vậy nhưng người tất phải nắm giữ nó, chỉ có nắm giữ ở trong tay mình, trong lòng hiểu rõ, người mới có tư cách đi khinh thường, đi khinh bỉ kẻ khác. Bằng không, người ở bên ngoài nhìn vào, người nếu nói không thích, chán ghét cũng gần chỉ là chê cười mà thôi.

Sở dĩ như vậy, Đỗ Nhược mới có thể không ngừng học tập, cho dù kiếp thứ hai là sống lại trong lãnh cung, Đỗ Nhược cũng như trước không chịu cô đơn, đem thời gian mấy thập niên đều học tập phụ nữ cổ đại “công, dung, ngôn, hạnh”, “cầm, kỳ, thư, họa” mà không phải không có việc gì sống ưỡn năm tháng. Đến kiếp thứ ba lần đầu tiếp xúc với y thuật, Đỗ Nhược mới bắt đầu dốc lòng nghiên cứu tỉ mỉ như thế. Sau mấy đời làm người, Đỗ Nhược mặc dù dốc lòng học y thuật cũng không đem những gì hai thế trước học được ném đi.

Đỗ Nhược đang cau mày khổ mặt, nghĩ đi nơi nào tìm người giúp việc thì chuông cửa vang lên. Đỗ Nhược đi tới cửa chính, cau mày nhìn phụ nữ trung niên trước mắt, nghĩ mãi không ra đó là người quen nào.

”Xin chào Kiều tiểu thư. Cô muốn nhìn tới khi nào a, tôi còn muốn quét dọn vệ sinh?” Người phụ nữ trung niên thật sự chịu không nổi cái nhìn chăm chú của Đỗ Nhược. Kiều tiểu thư này ngược lại thật sự là càng ngày càng lợi hại, coi ánh mắt này mà xem, nhìn tới có lực sát thương a?

“Bác gái!”

Bác gái này mới mở miệng, Đỗ Nhược mới mơ hồ nhớ lại người này là người giúp việc theo ngày, cứ đúng ngày là đến quét dọn nhà cho cô. Đỗ Nhược nhìn nhìn phỏng đoán có thể đến giờ hẹn quét dọn, tránh qua một bên, cho bác gái vào cửa. Nghe bác gái tự cho là nhỏ giọng nói thầm, nhìn lại động tác ra sức của đối phương, Đỗ Nhược buồn cười.

“Kiều tiểu thư, cô nén bị thương nha!”

“Vâng”

Đỗ Nhược cũng không ngạc nhiên bác gái làm sao có thể biết chuyện này, bất kể là thời đại nào, thật không có cách gì, nơi nào cũng đều sẽ không thiếu phụ nữ bát quái.

“Tôi nói a, cô nỗ lực tỉnh lại là tốt rồi! Mẹ cô ấy, nhất định là hi vọng cô sống tốt nha, cả đời bình an vui vẻ!”

Bác gái một bên làm việc, một bên an ủi Đỗ Nhược. Nhìn phòng này đi, đều biến thành hình dáng này sao! Haiz ~ Đỗ Nhược nghe bác gái nói, đột nhiên có chút hoảng hốt, không nhớ rõ lúc trước bác gái có hay không nói lời như vậy với mình, ngay cả có, đại khái mình cũng sẽ không lưu ý đi ~

Đỗ Nhược tự giễu cười cười.

“Ai nha!” Trong phòng truyền đến tiếng bác gái kêu to một tiếng

”Bác làm sao vậy?” Đỗ Nhược nhú mày, đi lên phía trước.

“Kiều tiểu thư” bác gái không đợi Đỗ Nhược tiến lên, cũng đã “loạt xoạt” chạy đến trước mặt Đỗ Nhược, dùng một đôi mắt to quét từ trên xuống dưới

liền dừng lại ở bụng Đỗ Nhược.

“Có chuyện gì sao bác gái?” Đỗ Nhược cảm nhận được ánh nhìn xuyên thấu qua cơ thể cô.

“Cô mang thai?”

“...” Đỗ Nhược cau mày nhìn tờ giấy trong tay bác gái.

“Cái này, tôi tưởng giấy bỏ đi, liền tính toán đem bỏ túi rác!”

Bác gái lúng túng cười cười:

“Bất quá, Kiều tiểu thư, không phải tôi nói cô không hay, người mang thai làm sao có thể ở nơi lộn xộn này a! Cô xem, khắp nơi đều loạn thất bát nháo. Còn có a, cô xem, cô đều ăn qua quýt chút gì đó này nọ! balabala...”

Nhìn bác gái hóa thành sừng máy, đột nhiên cảm thấy, nếu còn ở lại hai ba tháng nên nhờ bác gái tới chiếu cố bản thân mình, cách này cũng không sai biệt lắm! Nhưng bây giờ lại nhớ đến, hình như bác gái không phải người thiếu hụt tiền bạc, có vẻ như là do ở nông thôn làm việc đã quen, bất thành linh bị con đưa tới thành phố ở, không có việc gì làm, quá rảnh rỗi nên chọn quét dọn vệ sinh nhà mình vào mỗi thứ 7 hàng tuần. Dù sao trong nhà mình công việc không có nhiều, hơn nữa tiền lương cũng khá tốt.

“Kiều tiểu thư!”

Bác gái lại nhai một trận, phát hiện đối phương chỉ đứng ở một bên ngăn người, nhất thời không lên tiếng, trong lòng cảm thấy thật đáng thương. Mẹ vừa qua đời, ba đứa nhỏ lại không biết chạy chỗ nào, mơ mộng một đoạn tình tiết khoa trương lại giả tạo trong phim truyền hình, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Nhược càng thêm triu mến.

Đỗ Nhược đương nhiên không biết bác gái trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là nghĩ xong liền nói:

“Bác gái, bác xem hiện tại tôi đang mang thai, còn rất nhiều việc tôi cần chuẩn bị mà lại không có nhiều thời gian chiếu cố tốt bản thân! Không biết bác có thể giúp tôi giới thiệu một người đáng tin, tới nhà tôi chiếu cố mọi việc trong khoảng thời gian này giúp tôi được không?”

“Chỉ như vậy là được rồi?! Tìm một người chăm sóc cô đi! Không biết cô muốn người giúp việc trong thời gian bao lâu?”

Trong lòng bác gái tính toán nhỏ nhất, Kiều tiểu thư này ra tay hào phóng, bản thân mình lại có một mình, nếu có thể mình cũng muốn ở lại đây a! Còn có thể kiếm thêm ít tiền mua đồ chơi cho cháu trai a!

“Thời gian không lâu! Hai ba tháng mà thôi! Hơn nữa tiền lương, có thể thương lượng!” Đỗ Nhược gặp được con cá có to chút tâm động, nhanh chóng bỏ xuống mồi câu.

“Như vậy a! Cô xem tôi có được không?” Đại thẩm có chút không yên thử hỏi: “Tôi rất biết chăm sóc nhà cửa và người xung quanh! Cô xem, con dâu của tôi thời điểm sanh cháu nhỏ đều một tay tôi chiếu cố!”

Mắc câu!

“Đương nhiên có thể! Tôi chỉ sợ người nhà bác không đồng ý mà thôi!”

“Không quan hệ! Tôi đã sớm nói, ở nhà chơi đùa nhanh mọc meo! Tôi nói với bọn chúng một tiếng, thì được rồi! Cũng không phải việc nặng nhọc gì!” Bác gái vỗ vỗ tay.

“Nếu thế, cứ quyết định như vậy đi!” Đỗ Nhược quyết định.

Bác gái thu thập xong phòng trong phòng ngoài liền cùng Đỗ Nhược nói lời tạm biệt. Về nhà chuẩn bị thu dọn đồ đạc, ngày hôm sau liền dời qua.

Khỏe miệng Đỗ Nhược run rẩy, nhìn bác gái toàn thân toả sáng, tinh thần hưng phấn có chút bất đắc dĩ. Bất quá, sờ sờ bụng, cuộc sống như thế, thật tốt.

Về phần Diệp Tinh Nhã, mấy trăm năm lúc trước, Đỗ Nhược từng đã nghĩ tới, hiện nay bản thân mình nếu quả có cơ hội sống lại, trở lại thế giới này, thời điểm gặp lại Diệp Tinh Nhã, có thể hay không như cũ xuất tất cả vốn liếng đi trả thù Diệp Tinh Nhã.

Trước kia, Đỗ Nhược không biết.

Nhưng là bây giờ, Đỗ Nhược sẽ không! Đỗ Nhược hiện tại thậm chí cố gắng mà sinh hạ bé cưng, sống thật tốt. Đương nhiên, không trả thù cũng không chính là buông tha Diệp Tinh Nhã, chỉ bằng à làm hại mẹ mất sớm, còn vọng tưởng cả đời hạnh phúc vui vẻ, an tâm làm Kiều phu nhân, xuy, có khả năng sao?

Về phần Kiều gia, tìm một cơ hội thanh minh quan hệ. Cho dù đời này có lẽ sẽ không lại cùng Kiều gia nháo loạn cương cứng quan hệ đôi bên, nhưng người nhà này Đỗ Nhược không hi vọng lại có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ.

Phiên ngoại mười thể

Một đời kia Đỗ Nhược đem toàn bộ tâm tư vào công tác, mỗi ngày đi sớm về trễ, bởi vì muốn làm ra một phen thành tích, làm cho người trong nhà một lần nữa chú ý tới mình, cũng không nghĩ trở về trong nhà chính, bất luận là một mình một nhà, còn Kiều gia thì người một nhà hoà thuận vui vẻ. Cho đến có lần về trễ, Đỗ Nhược bởi vì say rượu lái xe gây tai nạn mà chết.

Lúc ấy Đỗ Nhược nghĩ, mình cũng có thể có một mái nhà, nơi có mẹ là nhà của mình đi. Ai ngờ, đảo mắt lại nghênh đón là chuyển kiếp sống lại đường như là vô cùng vô tận.

Kiếp thứ nhất, Đỗ Nhược sống lại ở thế giới võ hiệp, sống ở một võ lâm thế gia. Đỗ Nhược thiên tư mặc dù không phải tốt nhất, nhưng trong thân thể nho nhỏ này chính là linh hồn thành thực, mặc dù không bằng thiếu niên thiên tài võ học đối với võ học gia tộc luôn có thể sáng tạo các chiêu thức mới, có đột phá mới, võ công Đỗ Nhược thăng ở vững chắc, bởi vì ý nghĩ thất bại mà lỡ mất thời gian tốt nhất để tập võ, Đỗ Nhược không biết may mắn bao nhiêu.

Tuy nhiên, Đỗ Nhược có thể chuyên chú luyện võ, cùng bằng hữu nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên nghe được một ít nam sinh ca ngợi, trong lòng luôn luôn tồn tại một cổ chấp niệm, nếu mình có thể dốc lòng luyện võ, tương lai có lẽ có thể dùng võ nhập đạo, có lẽ có thể trở về thế giới kia, dùng kiếm trong tay, giết chết Diệt Tinh Nhã.

Dần dần trưởng thành tại thế giới này, Đỗ Nhược càng cảm giác mình thật buồn cười, thế giới này chính là một thế giới võ hiệp, chẳng phải cái gì huyền ảo. Ở trong gia tộc, mỗi một tiểu bối có tiền đồ đều có một trưởng lão trong gia tộc chỉ điểm. Đỗ Nhược dần dần mất tinh thần làm gia tộc chú ý, họ bắt đầu dần dần lơ là việc bồi dưỡng Đỗ Nhược.

Phen này, Đỗ Nhược mới hoàn toàn tỉnh ngộ, sống lại cho dù là sùng bái vũ lực, cũng vẫn là xã hội nam tôn nữ ti, bất luận là kiên trì thế nào, Đỗ Nhược cũng không có ý thành thân. Nếu muốn không thành thân, chỉ có đề cao tu vi, tiến lên vị trí cao trong gia tộc.

Từ đó, Đỗ Nhược dốc lòng học võ, tu vi nhanh chóng tăng lên, khi gia tộc mệt mỏi đưa ra đề nghị, hi vọng Đỗ Nhược tiến vào nội môn học tập, Đỗ Nhược sáng khoái đáp ứng. Phải biết rằng nữ tử tiến vào nội môn tức là cả đời không thành hôn, vì gia tộc dốc sức, so với nam tử càng thêm trung thành với gia tộc, vì gia tộc trụ vững hưng thịnh, nhưng cực ít nữ tử cam tâm tình nguyện lưu lại vì gia tộc. Bởi vậy, hành động lần này làm cho trưởng lão trong gia tộc vừa lòng đến cực điểm, trong năm tháng về sau càng hạ quyết tâm dùng hết khí lực bồi dưỡng.

Đỗ Nhược cả đời tuy rằng tu vi cực cao, nhưng chính là người tọa trấn gia tộc, đưa đến gia tộc khác kinh sợ, cũng không có phát sinh chuyện gì cần mình phải liều mạng, nhiều nhất cũng chỉ là thoát khỏi đạo hậu bối võ công, cả đời tỉnh tỉnh bình bình nhu thuận, không bệnh mà mất.

Kiếp thứ hai, Đỗ Nhược vừa mở mắt bản thân đã ở bên trong lãnh cung. Đời này, Đỗ Nhược sống lại ở một triều đại phong kiến — thời đại hoàng quyền tập trung, sống lại trong thân xác một vị hậu phi thất sủng ở lãnh cung. Thân ở lãnh cung, Đỗ Nhược cũng không có tâm tư hay ý đồ bỏ trốn, có được hoàn cảnh thanh u như vậy, há miệng cơm đến tận miệng. Đỗ Nhược tỏ vẻ hết sức hài lòng.

Chính là, bắt đầu vài năm Đỗ Nhược còn có thể chuyên chú tu luyện võ học đời trước một lần nữa (cho dù cái thế giới kia cũng không thể tu tập nội lực, nhưng vẫn như cũ có thể tu tập ngoại gia công phu), có thể dưỡng sinh tập thể hình. Nhưng là, dần dần Đỗ Nhược bắt đầu không có việc gì, cảm thấy không thú vị, nhàm chán đến cực điểm.

Dù vậy, Đỗ Nhược cũng đôi khi vô ý chạy ra khỏi hoàng cung, tiêu dao giang hồ. Đỗ Nhược bắt đầu yên tĩnh quan sát hàng xóm cạnh nhà, có trang điểm không biết mặt, có táo bạo đến cực điểm, có điên điên khùng khùng, vẫn còn có người suốt ngày ôm chăn không nói một lời, có ý nghe cung nhân nói chuyện phiếm, mới hiểu được hóa ra con chết đi.

Đỗ Nhược cảm thấy người này không phải điên, sợ chính là bị thương tâm, bản thân đắm chìm trong thế giới của chính mình mà thôi. Đỗ Nhược thường xuyên vụng trộm lên vào cung điện người này, đầu tiên là lăm bằm lăm bằm, về sau người nọ liền nghe Đỗ Nhược nói chuyện, về sau ngẫu nhiên sẽ nói lại hai câu, lại về sau, hai người gần bó trong lãnh cung vượt qua mấy chục năm.

Phi tử kia mặc dù vốn là tiểu thư khuê các, lại bởi một ít chuyện hãm hại sớm bị đày lãnh cung, nàng không biết chuyện của Đỗ Nhược, lại không biết Đỗ Nhược bản thân mình cũng không biết. Bất quá, Đỗ Nhược lại rất yên tâm mà sống ở chỗ này, bởi vì từ năm thứ nhất đến nơi đây, Đỗ Nhược liền từ trong lúc cung nhân nói chuyện phiếm, đã biết thế giới này chỉ cần ngơoi vào lãnh cung, sẽ không cần nghĩ đi ra ngoài, trừ phi hoàng đế nguyện ý vi phạm tổ chế.

Hai người tương giao, phi tử kinh ngạc cho rằng Đỗ Nhược không biết thế sự, dần dần nói cho Đỗ Nhược biết về thế giới này từng chút từng chút, cuối cùng, còn có chút cực kỳ buồn nôn làm cho Đỗ Nhược “Một lần nữa” học tập “công dung ngôn hạnh”, “cầm kỳ thư họa”. Đương nhiên, Đỗ Nhược cũng vui vẻ học giết thời gian.

Đời này, cũng không có phát sinh chuyện Hoàng Thượng một lần nữa sủng hạnh, chuyện xưa phong hoa tuyết nguyệt của hai người. Hai người làm bạn gần bó, nhưng lại truyền kỳ giống nhau lấy cao tuổi cùng năm trong lãnh cung mìm cười rồi biến mất.

Quả nhiên, đảo mắt lại xuyên biến thành tiểu thư dòng chính y được thế gia chịu khổ diệt môn, toàn phủ chỉ còn lại Đỗ Nhược cùng đệ đệ cùng với hai lão nhân y thuật cao nhất, bốn người che chở cho nhau trốn đi. Kiếp này, Đỗ Nhược đã có thể có chút lạnh nhạt nhận thân phận, chính là ngẫu nhiên mới có thể nhớ tới cái thế giới kia từng chút.

Dưới sự dẫn dắt của quản gia, đi đến một chỗ sơn thôn hẻo lánh. Đỗ Nhược cùng đệ đệ từ nhỏ đã bị nhị vị trưởng bối nghiêm khắc đốc thúc nghiên cứu y thuật, nhưng bởi vì đệ đệ chỉ không ở chỗ này, rất nhanh được quản gia dẫn theo dạy dỗ, học tập quản lý gia nghiệp. Mà Đỗ Nhược gánh vác gánh nặng khôi phục truyền thừa y thuật gia tộc.

Bởi vậy, kiếp này Đỗ Nhựt thật phong phú, cũng bởi vì ở trong kiếp này, Đỗ Nhựt tìm được chỗ hứng thú – y thuật. Khi hai vị lão tổ tông sinh thời, Đỗ Nhựt học tập ngày tiếp nối đêm, hấp thu tri thức cần thiết trước khi bọn hắn qua đời đã thành thạo, thông hiểu cặn kẽ hết y thuật gia truyền. Sau khi lão tổ tông qua đời, Đỗ Nhựt không muốn ở nhà nghiên cứu y được, chính là xuất ngoại làm nghề y, thực tiễn tri thức, cho đến trên năm mươi tuổi, mới nghe đệ đệ khuyên nhủ, về nhà, truyền giáo thụ nghiệp, cho đến khi qua đời.

Lúc này đây, Đỗ Nhựt bắt đầu có ý niệm tuyệt vọng về việc mình có thể trở lại thế giới kia. Đỗ Nhựt mờ mịt, sống lại tại một thế giới Tu Chân giả, tùy ý có thể thấy được mọi thứ, nhưng bản thân mình lại vẫn không có cơ hội. Xuy, không buông tay, lại có thể thế nào?

Kiếp này của Đỗ Nhựt, ở Tu Chân Giới tuy nói là làm môn hạ đại tông môn, nhưng chỉ là một đệ tử ngoại môn phổ thông. Cho dù là nhờ sống lại mấy kiếp, Đỗ Nhựt có thân thức cường đại, tu vi lại thủy chung cũng không có dấu hiệu đột phá.

Đỗ Nhựt nghĩ thông suốt, không đi tạo rồi rắm cho một đời kia, liền chủ động yêu cầu ra ngoài làm việc.

Sống lại ở một thế giới như vậy, còn không có linh căn tốt nhất, Đỗ Nhựt nghĩ tiếc nuối nhất không phải là không thể trở thành tiên nhân, mà là không có năng lực luyện khí. Đúng vậy, chính là luyện khí. Từ khi đi đến thế giới này, thu hoạch lớn nhất của Đỗ Nhựt đó là biết được trên đời này thật sự có Tu Di giới, đây là một loại không gian. Tuy rằng vì không có cơ hội tự mình luyện chế tạo không gian nên tâm trạng đưa đám một đoạn thời gian rất dài, nhưng rất nhanh Đỗ Nhựt liền tích cực kết bạn với đại sư luyện khí hay là những người có liên quan đến chuyện luyện khí.

Kỳ thực yêu cầu Đỗ Nhựt cũng không cao, chỉ là muốn có được một không gian gieo trồng không lớn. Bởi vì đời trước lúc ở ngoài hành nghề y, luôn bởi vì không có dược liệu, hay là dược liệu không đủ nên không cứu được bệnh nhân. Đỗ Nhựt chỉ hi vọng, mình có thể có một không gian riêng, để sau này mình tiếp tục hành nghề y, có thể cứu được nhiều người hơn. Dù sao, bản thân cũng là phàm nhân. Huống chi, bản thân mình có lẽ còn có kiếp sau, một kiếp, rồi một kiếp, Đỗ Nhựt không thể biết chính xác. Đương nhiên, Đỗ Nhựt cũng có thu thập dược liệu trân quý yêu thích.

Vừa mới bắt đầu, Đỗ Nhựt cố ý kết bạn, điều này làm cho đại sư tâm cao khí ngạo thật là phản cảm. Cho đến về sau, có người ngẫu nhiên biết được ý nguyện thực sự của Đỗ Nhựt, có ý trợ giúp Đỗ Nhựt luyện chế. Thu thập nửa đời của Đỗ Nhựt hơn cả đại sư luyện chế, Đỗ Nhựt chiếm được một không gian bảo bối còn lớn hơn bản thân mình cầu. Tuy rằng không bằng các đệ tử Tu Di giới có thể làm cho tu vi, linh khí tăng thêm, không gian này của Đỗ Nhựt cũng là thật lớn, linh khí lại cũng có chút sung túc.

Có được một bảo bối tốt như vậy, cũng không có người chung quanh khuyên can, từ đó về sau, một lần nữa bước trên con đường du y. Đỗ Nhựt một đường hành nghề y, một đường thu thập các loại dược thảo, mặc kệ là thuốc quý hiếm gì, Đỗ Nhựt đều muốn gieo trồng ở trong không gian giới chỉ của mình. Bởi vậy, làm nghề y rất thuận lợi.

Chính là, Đỗ Nhựt không biết, bởi vì chút việc thiện này, vị đại sư luyện khí kia cũng được ích lợi không nhỏ.

Kiếp thứ năm, Đỗ Nhựt vừa mở mắt, không hề ngoài ý muốn phát hiện không gian cùng linh hồn của chính mình tương dung, đi theo tới đi thế. Từ đó, mấy kiếp kế tiếp, Đỗ Nhựt càng một lòng nghiên cứu và luyện tập y thuật, một bên hành nghề y, nâng cao y thuật của mình, vừa đi khắp thế giới, thu thập các loại y dược làm niềm vui.

Mấy kiếp ở đây, y thuật nâng cao, Đỗ Nhựt cứu người càng ngày càng nhiều, mà sinh lão bệnh tử cũng đã xem không ít, trải qua nhiều hơn, tâm tính cô lại càng bình thản.

Đỗ Nhựt từng nghĩ rằng, bản thân mình sẽ như vậy, đời đời kiếp kiếp...

Mà cô, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần như vậy.

Ai ngờ, vừa mở mắt, đúng là...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Biến hóa

"Nhựt Nhựt! Ăn ăn sáng nào!" Bác gái, mà không, gọi là di Lư, đứng ở trước cửa sổ, nhìn Đỗ Nhựt ở trong vườn không biết đang khoa tay múa chân cái gì.

Di đã ở nhà Đỗ Nhựt làm gần hai tháng, vừa mới bắt đầu còn có một chút câu nệ, càng về sau thì hoàn toàn coi Đỗ Nhựt giống như là con gái ruột mà yêu thương. Đứa bé kia thật sự là rất biết chọc người đau! Còn nhỏ như vậy, mẹ mất, về phần, ba ba, hừ, có còn không bằng không có! Nhà người có tiền, chính là nhiều sự phiền phức như vậy! Còn không bằng, khoái hoạt như bà - dân chúng bình dân. Hiện thời đã có thai, ba đứa bé kia đến nay cũng không thấy bóng người. Chắc chắn...

Thôi, bản thân mình nên yêu thương Đỗ Nhược nhiều hơn.

Di Lư áng chừng, không được, đêm nay vẫn phải đi qua chỗ con một chuyến, phải răn dạy bọn chúng. Đừng tưởng rằng có tiền, tiền đồ, liền làm mấy chuyện loạn nháo vô vị, là có thể ngoại tình, là có thể làm việc không chịu trách nhiệm. Nếu biến thành cái dạng này, xem bản thân mình thu thập tiểu tử thú kia như thế nào.

Ngồi ở trong phòng làm việc, Lư Thiên Minh không khỏi rung mình một cái.

Đỗ Nhược đứng trước hàng hiên, nhìn di Lư không biết suy nghĩ cái gì, tỏ vẻ bất lực. Hai tháng này, Đỗ Nhược đã thấy được năng lực mơ mộng cùng liên tưởng của người này, nên lựa chọn không mở miệng hỏi.

"Di Lư" Tiếng nói cô gái trẻ tươi mát, dễ nghe.

"Đỗ Nhược, nhanh đi thay quần áo, coi chừng bị lạnh. Di nói này, sớm như vậy dậy làm gì! Con đang mang thai! Ngủ nhiều mới là chuyện tốt!" Di Lư thấy Đỗ Nhược trở vào nhà, lập tức bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, chỉ sợ chậm một bước, Đỗ Nhược sẽ bị đói.

Đỗ Nhược thay quần áo xong xuống dưới, gặp Di Lư còn lăm bầm chuyện cô luyện tập buổi sáng, cười làm lành nói: "Kế hoạch một ngày là vào sáng sớm ở bên ngoài vườn khoa tay múa chân một chút, không phải rất tốt hay sao! Còn nữa, có đi chiếu cổ, con còn không khỏe mạnh sao? Xem con hiện tại, mập lên không ít thịt."

Kỳ thực, mập lên không nhiều, chính là, khí sắc Đỗ Nhược khá hơn nhiều. Nếu như những người trước đây quen biết Đỗ Nhược đã lâu không thấy cô, sợ hãi than người Đỗ Nhược là do ăn thuốc mê dung, cả người đều béo tốt lên không ít. Hồi trước Đỗ Nhược xinh đẹp, xinh đẹp thật diễm lệ, xinh thật bén nhọn, nhưng là sau khi tiếp xúc thời gian dài, liền dễ dàng làm cho người ta sinh ra không hảo cảm, nhưng là, hiện tại, liếc nhìn lại vẫn là ngũ quan xinh đẹp, nhưng nhìn kỹ, sẽ không còn là diễm lệ, sáng rọi bức người, mà để lộ ra một loại bình thân, đẹp lạnh nhạt, thoát nhìn có cảm giác thoải mái cùng thân cận.

Hiện tại, di Lư cả ngày đều nói, Đỗ Nhược bây giờ toàn thân cao thấp đều tràn đầy hương vị người mẹ hiền, hiện tại xinh đẹp như vậy, thật đúng là ít nhiều bé cưng sau này nhất định cũng không thua kém mẹ của nó.

Đỗ Nhược luôn cười cười.

Cũng không thể nói cho Di Lư, bởi vì Đỗ Nhược hiện tại có y thuật cùng không gian có các loại dược liệu trân quý để điều dưỡng thân thể, tuy rằng không gian linh khí không có công hiệu tùy tiện phạt long, nhưng thời gian dài đối với thân thể vẫn có chỗ tốt. Ngoài ra, Đỗ Nhược tuy rằng không thể tu tập nội công tâm pháp, nhưng bởi vì thân thể rất tốt, bé cưng thật khỏe mạnh, Đỗ Nhược đem võ thuật ngoại gia học lúc trước từng điểm từng điểm trên cơ bản một lần nữa luyện, cả thân hình có vẻ càng thêm căng đầy cùng cân xứng, hơn nữa mười kiếp lắng đọng lại ôn trọng cùng ôn hòa, mới có thể làm cho người khác cảm thấy xinh đẹp hơn.

Bây giờ trên các phương diện Đỗ Nhược đều khôi phục rất tốt, nhất là tinh thần lực lại có tăng trưởng. Nhờ hồng phúc vài lần sống lại chuyển thế, trên người Đỗ Nhược có tinh thần lực miễn phí. Nhưng chuyện này đối với Đỗ Nhược mà nói, càng như là một loại công cụ trị liệu, tựa như châm cứu dùng kim châm. Đỗ Nhược đối với ứng dụng tây y trên bàn mổ ở tương lai tỏ vẻ van phần chờ mong.

Di Lư "Hừ hừ" tỏ vẻ miễn cưỡng tiếp nhận khen tặng của Đỗ Nhược, nhanh chóng dọn ra bữa sáng phong phú, giám sát Đỗ Nhược ăn hết.

Đỗ Nhược cười. Nếu như nói, vừa mới bắt đầu chính là đem di Lư làm quản gia, ngày ngày ở chung, Đỗ Nhược là thật tâm coi di là người thân. Người này cũng thật sự coi mình như con gái mà yêu thương.

Ở trong hai tháng này, Kiều Lập Quốc còn từng mang theo Diệp Tinh Nhã cùng hai con tới nhà Đỗ Nhược.

Lần đầu tiên là khi Đỗ Nhược xin tạm nghỉ học.

Đỗ Nhược đã chuẩn bị xuất ngoại học y, sẽ không nghĩ trở về trường học nữa. Bởi vậy đầu khóa học trước, liền làm thủ tục bảo lưu kết quả học tập, tạm nghỉ học. Nhưng mà Đỗ Nhược sớm quên mất Kiều Tâm là chị gái của mình, bởi vậy Kiều Lập Quốc rất nhanh chạy đến chất vấn Đỗ Nhược.

"Kiều Nhược, có phải hay không muốn làm cho chị của con gian nan ở trường?" Kiều Lập Quốc vừa tiến vào cửa nhà Đỗ Nhược, liền lập tức lên tiếng chỉ trích Đỗ Nhược.

"Tôi không nhớ rõ tôi làm ra sự tình nào động gì!" Đỗ Nhược là thật không rõ mới sáng sớm, ở xa phía Nam thành, Kiều Lập Quốc làm sao có thể chạy tới nhà mình, chẳng lẽ, đầu năm nay công việc thư ký thị ủy đều rảnh rỗi như thế sao?

"Nhược Nhược, mặc kệ con thừa nhận hay không thừa nhận, Tâm Tâm là chị của con, con đột nhiên tạm nghỉ học như vậy, tất cả mọi người sẽ cảm thấy, là các con ở chung không tốt..." Diệp Tinh Nhã gặp Đỗ Nhược một mặt ngây thơ, đành phải nói một chút nguyên nhân.

Đỗ Nhược kinh ngạc, liền vì cái này?

"Tôi với cô học chung một trường?" Thật không nhớ rõ. Thời gian trôi qua đã quá lâu!

"Mày?!" Dù là Kiều Tâm lại có thể duy trì, nhưng mặt một trận đỏ lại trắng.

"Kiều Nhược, mẹ con dạy con như thế này sao? Nó là chị của con!" Kiều Lập Quốc gặp Kiều Tâm hốc mắt đều đỏ. (mấy thằng khốn như vậy thì cần gì phải nghĩ chuyện hiếu thảo hay tôn trọng!)

Đỗ Nhược mặt lạnh lùng: "Tôi chỉ biết, mẹ dạy tôi, không cần loạn nhận thân thích!"

Một đời kia cũng đúng là như vậy, mặc kệ mình làm cái gì, ba ba luôn nói mình kiêu căng ương ngạnh, chống lại Diệp Tinh Nhã, nói mình không tôn trọng trường bối, không ôn nhu thiện lương, nhưng người ôn nhu thiện lương là gián tiếp làm hại mẹ mất sớm a! Chống lại Kiều Tâm, nói mình lòng ghen tỵ nặng, luôn khi dễ chị gái đơn thuần tốt đẹp, nhưng chính người chị đơn thuần tốt đẹp ấy làm cho tất cả mọi người nghĩ mình là kẻ kiêu căng ương ngạnh, có ai gặp qua người bị khi dễ sống thật tốt, mà người đi khi dễ người khác sống thật thảm hại hề?

Kiều Lập Quốc tức giận đến mặt đều đỏ lên: "Tao tại sao có thể có loại con gái này!"

Di Lư mua thức ăn trở về, gặp Kiều Lập Quốc đối với Đỗ Nhược trừng mắt, còn nói chuyện lớn tiếng, lập tức đối với ba người chửi ầm lên, đem ba người mặt xám mày tro đuổi ra ngoài.

Lần thứ hai đến, đó là hôm kia.

Diệp Tinh Nhã lại đến đưa thiệp mời kết hôn, đối với Đỗ Nhược một mặt ngọt ngào, ả ta cùng Kiều Lập Quốc sẽ làm đám cưới.

Chẳng qua, hai người không chuẩn bị làm lớn, chính là làm ở trong nhà, cùng với người trong nhà cùng nhau ăn bữa cơm, như vậy là được rồi. Cho nên mời Đỗ Nhược nhất định phải trở về một chuyến.

Di Lư nhìn không vừa mắt, chờ Diệp Tinh Nhã buông thiệp mời, liền khẩn cấp đem ả ta đuổi ra khỏi nhà, cũng không quản Diệp Tinh Nhã có nói hết lời chưa.

Nghĩ đến đây, Đỗ Nhược không khỏi "Xuy xuy" cười.

"Nhược Nhược, con đêm nay có đi không?" Di Lư thử hỏi.

"Sẽ không." Đỗ Nhược ăn một miếng bánh bao, không cần suy nghĩ trả lời.

Đừng tưởng là mình không biết, bọn họ tính toán cái gì, không làm lớn, chỉ bởi vì mẹ Đỗ Nhược mới mất ba tháng, nhanh như vậy liền kết hôn, sợ đối với thanh danh Kiều Lập Quốc không tốt, tiến tới ảnh hưởng tiền đồ Kiều Lập Quốc mà thôi. Mời mình, chỉ là làm cho người khác nhìn xem, con gái vợ trước người ta cũng đồng ý. Thuận tiện hòa dịu quan hệ, nhìn xem có thể hay không gặp được đứa ngọc Kiều Nhược giống một đời kia, vì một chút việc nhỏ, đã bị kích thích đem tài sản mẹ để đưa cho người khác.

Xem ra, kiếp này, Diệp Tinh Nhã vẫn là làm nữ chủ nhân Kiều gia. Cũng không biết, đời này, không có mình, ả ta còn có thể hay không ngồi ổn định vị trí này. Một đời kia, bởi vì chính mình ngang ngược lại làm cho Kiều Lập Quốc càng thêm thương tiếc Diệp Tinh Nhã, đời này, bản thân mình hạ quyết tâm không chọn rộn, nhìn xem Kiều Lập Quốc có thể hay không vẫn đối với Diệp Tinh Nhã toàn tâm toàn ý như vậy.

Đương nhiên... Đỗ Nhược không phải Kiều Nhược, đương nhiên sẽ không làm loại việc ngốc này, đi tham dự trường hợp này.

Di Lư nghe Đỗ Nhược không đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Không đi là tốt, đỡ phải rước cho mình ngọt ngat. Mấy ngày nay, Di Lư đã hiểu, Đỗ Nhược có bản lĩnh nuôi sống chính mình, một khi đã như vậy, liền không cần gặp lại người nhà kia.

Lập tức nói sang chuyện khác: "Hôm nay, còn muốn đi học tiếng Anh để đi Mỹ sao?"

Ăn xong bữa sáng, di Lư một bên thu thập, một bên hỏi hành trình Đỗ Nhược. Thật không hiểu đứa nhỏ này nghĩ thế nào, đang sống tốt tại sao phải theo người ta đến nước Mỹ xa xôi làm gì! Bất quá, di Lư không cam tâm không muốn thừa nhận, người Kiều gia kia, haiz, né tránh cũng tốt...

"Ah..... Không cần! Về sau đều không cần đi!" Đỗ Nhược ngồi ở trên ghế sofa tiêu thực. Anh ngữ đã học trước kia, chính là quên mà thôi, chỉ cần chăm chỉ luyện tập lại, rất nhanh là có thể nắm lại các kiến thức thành thực. Đợi thủ tục, giấy chứng nhận đều đầy đủ hết, là có thể đi rồi.

"Vậy lúc nào thì đi?" Di Lư ân cần hỏi.

Àn? Đỗ Nhược sờ sờ cái mũi: "Đại khái là trong khoảng thời gian này!"

Nhìn di Lư rên một tiếng, một bên làm việc, Đỗ Nhược nhanh chóng nói: "Con sẽ còn trở lại! Con chỉ đi du học thôi." "Hơn nữa, chờ con trở thành bác sĩ trở về, đi không vui sao?"

"Chính là không cần đi, con gái của di cũng là bác sĩ!" Từ khi Đỗ Nhược đưa cho phương thuốc, bệnh phong thấp của di Lư cũng đỡ rất nhiều, di Lư vẫn kiên định cho rằng, Đỗ Nhược là bác sĩ.

"Ha ha" Đỗ Nhược thật sáng suốt giữ im lặng.

"Được rồi, di không nói nữa. Lư đại ca con cũng thường xuyên nói với di, trung y có chỗ tốt của trung y, phẫu thuật tây y cũng rất đáng để học tập. Con đi nước ngoài a, nhưng nhất định phải chiều cố kỹ lưỡng mình và bé cưng. Nếu không được, nên gọi điện thoại về, di cũng đi qua chiều cố các con!"

"Được!" Đỗ Nhượng cười đáp.

Sao có thể a, hiện tại đều chiều cố tốt bản thân mình! Nếu đem đi đi qua nước Mỹ, hai vợ chồng Lư đại ca sẽ oán bản thân mình chết mất.

Đúng vào lúc này, chuông điện thoại vang lên.

"Xin chào!" Đỗ Nhượng tiếp nhận điện thoại trong tay di Lư.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bát quái

Tại hội sở tư nhân.

Đây là hội sở mới xây dựng gần lưng chừng núi mấy năm gần đây, ở tầng cao nhất có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố, đó là điểm đặc biệt của hội sở này. Cho dù không lên tầng cao nhất, từ khi bước vào, cũng đã có thể nhìn thấy một nửa Thượng Kinh. Càng không cần phải nói, bên trong thiết kế xa hoa, âm nhạc du dương, ẩm thực, hội nghị, giải trí đều có, ngay cả người phục vụ cũng là tuấn nam mỹ nữ, là nơi người có tiền rảnh rỗi giết thời gian.

Một đời kia Kiều Nhượng thường xuyên đến nơi này, không có việc gì thì chơi bóng, hát karaoke, điền đảo ngoạn chơi.

Từ lúc sống lại, vẫn là lần đầu tiên bước vào nơi này.

Trang hoàng tinh xảo xa hoa, một đám người trẻ tuổi tụ tập một chỗ vui đùa.

"Phốc tê phốc hí..." Diêu Nhạc Nhạc tè mi lộng nhãn* Hường Tinh.

*tè mi lộng nhãn: nháy mắt

Hường Tinh thấy cô ấy nhìn rất ngốc, rất không thực nữ, lườm cái xem thường: "Làm gì vậy? Mắt rút gân?"

"Mắt mi mới rút gân!" Diêu Nhạc Nhạc giận dữ, muốn bỏ nhào qua cắn Hường Tinh.

Hai người đùa giỡn một trận, Diêu Nhạc Nhạc mới thần bí nói với Hường Tinh: "Mình nói này, bạn không phát hiện đây là lần thứ mấy? Khi nào thì người như thế kia cũng có thể đến đây?"

Hường Tinh quyết mắt nhìn phương hướng Diêu Nhạc Nhạc nói, chỉ thấy phía trước có mấy người đang tụ cùng một chỗ vui đùa, ở giữa có một thiếu gia mặc áo sơ mi màu nhạt, quần Jeans, một bộ dáng thật hơi hột, người đàn ông kia đang dạy người phụ nữ bên cạnh chơi boquiling, nếu Đỗ Nhượng ở trong này, nhất định sẽ nhận ra, người phụ nữ kia chính là chị gái nóng hổi tối hôm qua mới ra lò - - Kiều Tâm.

Hường Tinh khinh thường bĩu môi, rõ ràng không muốn nói đến người phụ nữ kia. Diêu Nhạc Nhạc chu miệng lên, ánh mắt trong veo nhìn về phía bạn trai đang bên cạnh. Trần Ngôn bị nhìn nổi da, chỉ phải dễ dàng bảo bối của mình. Một bên Vương Minh Vũ cầm ly rượu, xuy xuy vui vẻ: "Mình biết mình biết!"

"Biết thì mày nói đi!" Trần Ngôn một cước đá Vương Minh Vũ.

"Đừng a" Vương Minh Vũ hú lên quái dị, nhảy dựng, tránh thoát một kiếp.

"Không phải là, con gái riêng Kiều gia sao!" Vương Minh Vũ ngồi thẳng thân mình.

Vừa nói xong, chung quanh mọi người đều chú ý tới, những người quanh đó chuẩn ghé tai hóng chuyện bát quái, đây là đề tài hấp dẫn gần đây.

"Ôi Ôi, đừng nói như vậy, mẹ người ta không phải đêm nay bay cao làm phượng hoàng à?" Một cô gái trong đó xuy cười nhạo, nói cũng không khách khí.

"Ồ? Chuyện khi nào a? Mình không biết?" Vương Minh Vũ một mặt mờ mịt.

"Nói tiếp, mình đang nghe!" Móng vuốt Diêu Nhạc Nhạc vỗ đầu Vương Minh Vũ, giận, chờ lâu như vậy, thế nào còn không có vào vấn đề chính?

"Có thể có chuyện gì a! Không phải là tiêu tam tức chết vợ hợp pháp, sau đó thượng vị!" Một câu nói đơn giản, Vương Minh Vũ nói khái quát điểm

chính.

"Bạn sẽ không thể nói kỹ thêm? Khi học, thế nào không nhìn ra ngữ văn của bạn khá quắt lại lợi hại như vậy?" Diêu Nhạc Nhạc không lưu tình chút nào châm chọc.

"Lại không có gì đáng nói! Lại nói, mình sao có thể biết rõ ràng được? Cũng là nghe người ta nói a!" Vương Minh Vũ một mặt oan uổng: "~ đó chỉ là con gái riêng Kiều gia thôi, nghe nói còn có thằng nhóc 5 tuổi nữa!"

"Người ta có mẹ lợi hại, còn có thể không truyền thụ hai chiêu?" Một nữ sinh vẻ mặt ghen tuông: "Đường thiếu là ai cũng có thể thông đồng à? Cẩn thận trộm gà không được còn mất nắm gạo. Hừ!"

Trần Ngôn không để ý tới lời nói người khác, chính là một mặt đứng đắn hỏi: "Mấy nói Kiều gia? Kiều Nhục Kiều gia?"

"Nói thừa, mày là thế nào chạy tới kỳ hoá thạch*?" một nam nhân bên cạnh cười trêu nói.

*kỳ hoá thạch: ý nói Trần Ngôn giống như từ thời tiền sử đến, không biết chuyện gì hết.

"Kiều Nhục sửa họ Đỗ." Một bên Hường Tinh rất cục lên tiếng.

"Nó có biết hay không?" Trần Ngôn một câu hỏi chính chốt.

"Liên hệ không được, đại khái gần đây có nhiệm vụ." Hường Tinh cau mày trả lời. Tại trong đại viện, Hường Tinh là theo Trần Ngôn và Tề Thâm cùng nhau chơi đùa đến lớn, bởi vì Trần Ngôn mà quen biết Diêu Nhạc Nhạc, Hường Tinh nhận thức Đỗ Nhục là bởi vì Tề Thâm, nhưng sau đó cùng Đỗ Nhục chung đụng tốt lắm, mọi người cũng cùng làm bạn với nhau.

"Kia Kiều... Đỗ Nhục đâu? Bạn có thể liên lạc sao?" Trần Ngôn vội hỏi, tuy rằng, anh em tốt cùng Đỗ Nhục đã xảy ra một chút việc, bất quá, Tề Thâm như vậy, hai người rất không có khả năng chia tay, hiện tại Tề Thâm không ở đây, bản thân mình chiếu cố nhiều chút.

"Hai tháng trước liên lạc một lần, giống như đang có việc vội, rất nhanh liền cúp máy!" Hường Tinh nhún nhún vai: "Sau, lại không liên lạc được. Hai ngày trước mình vừa mới từ tỉnh ngoài trở về, làm xong sự tình chợt nghe đến chuyện này, còn chưa kịp liên lạc với Đỗ Nhục nữa."

"Nếu muốn biết, gọi điện thoại kêu cô ấy ra gặp là được!" Diêu Nhạc Nhạc tức giận nhìn hai người bên cạnh cẩn thận. Diêu Nhạc Nhạc mới từ nước ngoài trở về, không quen biết Đỗ Nhục, chính là nghe Trần Ngôn nói qua là bạn gái của bạn anh.

"Vẫn là Nhạc Nhạc chúng ta thông minh." Trần Ngôn vuốt mông ngựa. Hường Tinh lập tức đi đến một bên, lấy di động ra, gọi cho Đỗ Nhục.

Trần Ngôn vẫy vẫy tay: "Chơi của các người đi a! Ở trong này, xem nào nhiệt gì a!"

Mọi người thấy không có chuyện hay để nghe nữa cũng trở lại chỗ ngồi.

"Như thế nào?" Diêu Nhạc Nhạc nhìn Hường Tinh trở về.

"Không ai nghe máy!" Hường Tinh nhún vai.

"Thử lại đi!"

Sau một lúc lâu. Không được, Hường Tinh bắt đầu đi khoát tay.

"Mình thử xem!" Trần Ngôn mang di động ra, tìm số của Tề Thâm, tìm được số điện thoại trong nhà Đỗ Nhục, lúc trước Tề Thâm cho, nhấn nút gọi.

"Thế nào? Đã thông chưa?" Hường Tinh sốt ruột hỏi.

"Ừ, chờ một lát." Trần Ngôn thu hồi di động, nhìn thoáng qua hướng mấy người Đường Dục.

Diêu Nhạc Nhạc cũng nhìn theo hướng kia một cái: "Mình xuất ngoại vài năm nay, ánh mắt tên kia ngược lại thật sự là càng ngày càng kém! Loại thân phận này, cũng dám chơi. Hắn cũng không sợ không bỏ được à?"

"Hắn mới không sợ! Trong giới này, người nào không biết, tên kia có vị hôn thê, cũng biết cô ta không phải là đồ tốt đẹp gì, theo nhu cầu mà thôi. Cô ta muốn lợi dụng hắn tiến vào giới thượng lưu này, Đường Dục dùng cô ta để chơi đùa thôi." Hường Tinh cười nhạt.

"Hừ! Mình cũng không muốn gặp cô ta." Diêu Nhạc Nhạc hừ hừ.

Nói đi nói lại, lũ người này, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, ai mà không tới không sáng nuôi tình nhân cùng có con riêng bên ngoài.

"Đi chơi hai ván chứ?" Hường Tinh vỗ vỗ chân Diêu Nhạc Nhạc.

"Được a!" Diêu Nhạc Nhạc lập tức bị dời đi lực chú ý, lớn tiếng ứng chiến.

Kiều Tâm niết bả vai của mình, "Thật lâu không có vận động!" nghiêng đầu, áy náy cười cười với Đường Dục.

"Em đánh rất khá, không nhìn ra là người mới học!" Đường Dục tiếp nhận khăn mặt Kiều Tâm đưa tới, lau một lớp mồ hôi trên mặt. Kiều Tâm nhếch lên khóe miệng, hơi có vẻ ngượng ngùng nói một tiếng cảm ơn, dù là ai nghe Đường Dục đại soái ca khích lệ, đều sẽ rất vui vẻ. Kiều Tâm ngày hôm sau còn phải trở lại trường học, không dám vận động lâu hơn, liền không chơi tiếp, một thân một mình ngồi ở ghế gần đó, giống như vô tình quan sát người xung quanh.

Kiều Tâm đương nhiên cũng biết bốn phía truyền đến ánh mắt đánh giá như có như không, nhưng cô ta cũng không có khăn trương, nếu không cẩn thận trực tiếp đối đầu đối phương, liền ôn nhu cười cười.

Nhìn nơi này xa hoa, Kiều Tâm lại rất khó kềm chế bản thân mình đối với Đỗ Nhượng phần hận, rõ ràng đều là cùng 1 cha, thậm chí bản thân mình ra đời trước, mẹ của mình được cha yêu thương, nhưng dựa vào cái gì Đỗ Nhượng có thể quang minh chính đại hưởng thụ cuộc sống như thế, mà bản thân mình liền ở một bên bị người cười nhạo là con ngoài giá thú, cho dù là hiện tại bản thân mình đã trở lại Kiều gia, cũng phải nhờ người khác mới có thể bước vào khu vui chơi xa xỉ này.

Đỗ Nhượng, chờ, qua đêm nay, tao mới là đại tiểu thư Kiều gia danh chính ngôn thuận.

"Kiều tiểu thư?" một người đàn ông bên cạnh Đường Dục nhẹ nhàng đẩy Kiều Tâm một chút.

"Àn? Xin hỏi chuyện gì?" Kiều Tâm lập tức phản ứng, lộ ra tươi cười hoàn mỹ.

Nam nhân kia thấy Kiều Tâm rốt cục phục hồi tinh thần: "Đường thiếu gia, đi tắm! Hắn nói em tự mình tới ghế lô lâu hai trước."

"Tốt, cảm ơn anh!" Kiều Tâm nhợt nhạt cười, xoay người liền hướng cửa chính.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng đẹp đẽ kia, chợt thấy sau gáy phát lạnh, nhưc đầu, nếu không nhìn đến biểu tình dữ tợn thoáng qua của Kiều Tâm, thật đúng nghĩ đó là một đóa Bạch Liên Hoa, chắc chắn, mình không có bản sự như Đường thiếu, vẫn là cách xa một chút mới tốt...

Thời điểm Kiều Tâm đi đến phòng bao lâu hai, đã có rất nhiều người đều ở đây. Nhìn những người này, 1 ít thì còn đang tranh luận thắng bại boquing lúc nãy, có 1 vài người đang ôm microphone, chuẩn bị trước bữa cơm hát một khúc, nhìn qua thoáng lớn tuổi chút thì tại một bên nhìn như rất nghiêm chỉnh đàm luận sự tình, cũng còn có một ít thì tụ lại nói chuyện phiếm, góc tối còn có mấy đôi ngồi anh em em

Kiều Tâm hơi hơi quan sát một chút, nhắc chân hướng một đám con gái đi đến, mình không thể luôn dựa vào Đường Dục, nhất định phải dựa vào chính mình đi kết giao những người này.

Kiều Tâm tuyển chọn đôi nữ sinh này là có nguyên nhân. Trong ghế lô không hề chỉ có mấy cô gái này, nhưng là, tốp năm tốp ba cũng ngồi cùng với đàn ông khác, nếu không chính là ở trong giới này người đều có chút danh tiếng. Tựa như Điều Nhạc Nhạc cùng Hướng Tinh, nếu không chính là một ít phụ nữ - nam nhân mang đến, đương nhiên, Kiều Tâm không cho mình là loại này. Còn dư lại linh tinh, đều là một ít nữ sinh có chút gia thế, Kiều Tâm tạm thời đem bản thân mình quy về loại này.

Đôi nữ sinh kia gặp Kiều Tâm hướng bên mình đi tới, cũng không nói cái gì, vẫn là đều tự tán gẫu. Kiều Tâm cũng không giận, chính là ngồi ở một bên, nghe các cô nói chuyện phiếm.

"Chị tên là Kiều Tâm, đúng không?" Một nữ sinh có chút xinh đẹp ngồi bên cạnh Kiều Tâm: "Em là Chu Yến."

"Àn, chị gọi Kiều Tâm. Xin chào, Chu Yến." Kiều Tâm khẽ gật đầu, rất là cao hứng rốt cục có người cùng bản thân đáp lời.

"Em biết chị à, chị là học tỷ năm ba khoa ngoại ngữ học viện." Chu Yến đại lực khích lệ: "Nghe nói, chị cũng là hoa khôi trong khoa!"

Chung quanh, nữ sinh kia cũng nhìn về phía bên này.

Kiều Tâm ôn nhu cười cười: "Đâu có, em cũng rất xinh đẹp a!" Kiều Tâm bộ dạng có 7, 8 phần giống Diệp Tinh Nhã, quả thật rất xinh đẹp, hơn nữa trong cảm nhận nam nhân cái loại dịu dàng như nước điển hình.

Chu Yến rất là hưởng thụ Kiều Tâm khen tặng.

"Kiều Tâm, chị nhìn rất ôn nhu nha!" Một bên, một nữ sinh hâm mộ cảm thán nói, bây giờ nam sinh đều rất ưa thích loại hình này.

"Chính là đừng giống như Kiều Nhượng, tính tình kiêu căng vô cùng." Một nữ sinh lập tức lớn tiếng phụ họa, hiển nhiên người này cùng Đỗ Nhượng bất hòa.

Phụ nữ từ trước tới nay đều là xem so với chính mình ưu tú hơn không vừa mắt. Gia thế Kiều gia ở thành phố, tuy rằng không được tốt lắm, nhưng địa vị Đỗ Nhượng ở trong giới này cũng không thấp, nguyên nhân chính là nhà ngoại Đỗ Nhượng tuy rằng chỉ còn lại có mẹ Đỗ, nhưng mà lực ảnh hưởng ở Thượng Kinh vẫn tồn tại như cũ.

Bởi vậy bỏ qua một bên thân phận con gái riêng không nói đến, vì sao Kiều Tâm hiện tại đồng dạng là con gái Kiều gia lại chỉ có thể nhận được sắc mặt lãnh đạm của mọi người.

"Nhược Nhược từ nhỏ ở trong nhà được yêu chiều, hay cáu kỉnh, nhưng mà em ấy không có xấu." Kiều Tâm nhẹ giọng giải thích nói, một bộ dạng ôn nhu, thể hiện hình tượng người chị bao dung.

Vừa dứt lời, cửa chính bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bạn bè

Cửa bị đẩy ra.

Bước vào là một người phục vụ tuần tú thật trẻ tuổi, đại khái khoảng 20 tuổi, không biết là gặp chuyện gì tốt, khuôn mặt hơi đỏ lên. Mọi người thấy đi vào là người phục vụ, không nhìn hướng cửa nữa.

"Bạn không phải nói, Đỗ Nhược lập tức đến sao? Sắp đến bữa ăn rồi." Hường Tinh thấy người tới không phải Đỗ Nhược, liền kêu Trần Ngôn lại gọi điện thoại thử xem: "Nếu không, bạn lại..." Gọi lại thử xem

"Cảm ơn đã dẫn đường!" Tiếng nói cười từ cửa truyền đến, bởi vì vừa mới một hồi yên tĩnh, bây giờ trong ghế lô cũng không có ồn ào như trước, âm thanh câu này không lớn không nhỏ làm hầu hết người bên trong nghe thấy được.

Hường Tinh nhìn về phía người tới, đem lời nói chưa ra khỏi miệng nuốt lại, im tiếng. Hường Tinh rất nhiều lần nghĩ sau khi trong nhà phát sinh bi kịch, bỏ đáng Đỗ Nhược, có lẽ suy sụp, có lẽ tái nhợt, có lẽ càng thêm kiên cường, cũng có lẽ là trở nên tuyệt vọng điên cuồng, chỉ riêng không nghĩ qua một bộ dáng văn đạm phong khinh* như bây giờ.

*Văn đạm phong khinh : Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

Đỗ Nhược đã mang thai hơn ba tháng, bị di Lưu áp đặt hạn chế, đem quần Jeans hơi bó sát người, giày cao gót bất lợi cho sự sinh trưởng bé cưng gì đó đều đem gác xỏ, trong tủ quần áo Đỗ Nhược cũng chỉ một ít quần rộng giống quần áo ở nhà, còn lại chính là váy. Cho nên, trước khi ra khỏi nhà, vì không cho người có tầm nhìn ra bụng đã hơi gồ lên của mình, Đỗ Nhược mặc một váy dài đến mắt cá chân, bên ngoài lại phủ thêm một kiện áo khoác, chân đi một đôi giày đế bằng, thoải mái đơn giản, liền ngay cả tóc cũng chỉ là nhẹ nhàng mà buộc lên, rồi ra cửa.

Khi người khác nhìn thấy là một cô gái đáng người cao gầy thon dài, đem toàn bộ tóc cột thành một búi hơi có vẻ nhốn nháo lộn xộn, (lk: kiểu tóc này y chang cái đồng búi nhui của nhỏ em), đem khuôn mặt tinh xảo lộ ra vài phần nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta cảm giác phi thường thân thiết, không giống cảm giác cao quý, có khoảng cách như trước đây. Phía sau cổ cùng lỗ tai lưu lại vài sợi tóc mai, ôn nhu mà xinh đẹp tuyệt trần, tăng thêm vài phần vị phụ nữ, lộ ra cổ thon dài, có một loại gọi cảm không nói ra được, một thân váy dài chấm đất cùng áo khoác đem người càng dong dỏng cao giống người mẫu.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người giống như không biết người này, ngây ngẩn cả người. Kiều Tâm thất thần ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại, thấy mọi người dùng ánh mắt kinh diễm nhìn về phía Đỗ Nhược, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sương mù.

"Kiều Nhược..." Hường Tinh thoáng không xác định, hô lên.

Đỗ Nhược nghe vậy, xoay người lập tức đi tới chỗ bọn họ, tựa như chưa từng cách xa nhau mườì kiếp, chưa từng rời đi, tùy ý tìm chỗ ngồi xuống.

Người phục vụ phía sau nhìn một đám người chùng quanh mặt mờ, sau đó hài lòng mỉm cười, hoàn hảo không phải chỉ có bản thân mình thất thố như vậy, nhìn một cái, so với bọn họ, bản thân mình vẫn tương đối trấn định, chính là hơi hơi đỏ mặt mà thôi.

"Thế nào, không nhận ra?" Đỗ Nhược nhướn mày.

"Ồi mẹ nó, Kiều Nhược, à không, Đỗ Nhược, bạn thế nào thay đổi nhiều như vậy!" Không đợi mọi người phản ứng, Vương Minh Vũ đã oa oa kêu lớn.

"Chắc chắc, ăn chút gì đó này nọ, làn da này..." Diêu Nhạc Nhạc chịu đựng không nổi dụ hoặc, không tự chủ được vươn tay nheo gương mặt trắng nõn của Đỗ Nhược, thật mịn, thật non mềm, ô ô, mình cũng muốn.

Không biết là vì Diêu Nhạc Nhạc quá tự nhiên, hay là trong tích tắc Đỗ Nhược vào cửa thấy thật kinh diễm, Trần Ngôn không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng: "Đỗ Nhược, bạn chắc là nghe qua còn không có gặp bạn gái của mình, Diêu Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc, đây là Đỗ Nhược."

"Xin chào!" Diêu Nhạc Nhạc đối Trần Ngôn nhất thời hoảng thần lơ đãng, thấy mỹ nữ như vậy cũng chưa phản ứng, mình mới nên lo lắng! Lại nói, bản thân mình cũng không phải nhìn ngáy người thôi, nên vươn tay, còn rất có thâm ý nhìn chung quanh một vòng: "Cửu ngưỡng đại danh." (久仰大名 lâu nay kính mộ đại danh)

"Xin chào!" Đỗ Nhược hiểu được ngụ ý của cô ấy nhưng chỉ là mỉm cười.

"Đỗ..." Nhược...

"Nhược Nhược..."

Hương Tinh há mồm, muốn nói chuyện với Đỗ Nhược, lại bị người đánh gãy, Hương Tinh nổi giận nhìn lại, à, lại là cô ta. Kiều Tâm thấy mấy người lúc trước đối với mình xa cách giờ lại vây quanh Đỗ Nhược, khê cần môi, đứng dậy hướng Đỗ Nhược đi đến.

"Diệp tiểu thư." Đỗ Nhược ngoài ý muốn, hôm nay ở nơi này lại nhìn thấy Kiều Tâm.

"Phốc xuy..." Không biết là ai nở nụ cười ra tiếng, tiếp theo cũng xuất hiện một ít tiếng cười chế nhạo.

Kiều Tâm bị Đỗ Nhược gọi ba chữ biến thành xấu hổ không thôi, cô không nghĩ tới, Đỗ Nhược thế nhưng một chút mặt mũi đều không cho mình, chẳng lẽ nó sẽ không sợ, người khác nói nó là hồn hào không được dạy dỗ sao?

Đương nhiên không sợ, cho dù không đối với Kiều Tâm như vậy, người khác còn không như thường nói Đỗ Nhược kiêu căng sao? Hơn nữa, đây là chuyện mọi người đều biết, nếu là, thái độ Kiều Nhược tốt mọi người mới nhìn xem hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây.

Nhìn lại lần nữa, quả nhiên vừa mới cảm thấy Đỗ Nhược trở nên ôn nhu nhất định là ảo giác, người này lúc nào cũng đều kiêu ngạo như vậy.

"Ôi, cô có thể hay không để cho chúng tôi nói chuyện!" Hương Tinh không kiên nhẫn xem loại biểu tình như khóc lã chã này, vẫy vẫy tay đuổi người. Kiều Tâm nghẹn lời, đành phải trở lại bên cạnh hai người vừa mới kết bạn, nhận mọi người an ủi cùng lên án công khai Đỗ Nhược.

"Xem bộ dạng này của bạn, sẽ không cần mình hỏi bạn sống có tốt hay không?" Hương Tinh bĩu môi. Hương Tinh luôn luôn biết Đỗ Nhược xinh đẹp, nhưng hiển nhiên, không có xinh đẹp nhất, chỉ có nhiều hấp dẫn.

Hay là người này... Bị đá kích, có thể thay đổi, trở nên xinh đẹp hơn? Hương Tinh ở trong lòng châm chọc.

"Coi như không tệ, chịu đựng cũng sống tốt mà!" Đỗ Nhược nhìn Hương Tinh cùng Trần Ngôn, hoảng hốt nhớ tới, một đời kia người kia luôn đối với mình nói: "Kiều Nhược, bạn tỉnh tỉnh đi, tới khi nào bạn mới hiểu được ai mới là người đáng giá cho bạn quan tâm a?"

Hương Tinh, người từng tại hôn lễ kia, lãnh ngạnh đối với mình nói: "Kiều Nhược, là bạn hủy đi hạnh phúc của hai bạn, hiện tại, bạn vui vẻ sao?" Trần Ngôn. Hiện thời gặp lại bạn bè, không khỏi cảm thán nói, thống khổ nhất đều đã qua, không phải sao?

Hương Tinh thấy cô tuy rằng đầu tiên là một trận hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền thay bằng bộ dáng chuyện cũng đều đã qua, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói thật, bảo mình an ủi Đỗ Nhược, thật sự chính là rất thống khổ. Điều này cũng tốt, bớt việc. Hương Tinh chau chau mày, tiếp đón người mang đồ ăn lên.

Trần Ngôn liền không giống Hương Tinh nhẹ nhõm như vậy, nhìn về phía Đỗ Nhược muốn nói lại thôi. Trần Ngôn không nói, Đỗ Nhược cũng làm như cái gì cũng chưa thấy. Kỳ thực, Đỗ Nhược đại khái biết Trần Ngôn muốn nói cái gì. Nhưng là chuyện liên quan tới ba bé cưng, Đỗ Nhược chưa nghĩ xong sẽ xử lý vấn đề này ra sao, sở dĩ tạm thời không suy nghĩ, dù sao thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, mọi thứ đều có thể giải quyết vào một ngày khác.

Đỗ Nhược có thể bỏ qua, Điều Nhạc Nhạc không thể được. Điều Nhạc Nhạc chen chen Trần Ngôn: "Muốn đi toilet? Ra cửa quẹo trái là được!"

Trần Ngôn buồn cười xoa xoa đầu Điều Nhạc Nhạc: "Đầu em cả ngày đều nghĩ cái gì đâu!"

"Chính sự nha! Chính sự nha! Biết không?" Điều Nhạc Nhạc giận dữ, người này, có biết hay không, kiểu tóc không thể loạn!

"Dạ dạ dạ, đồ ăn lên đây, còn không nhanh ăn cơm đi? Vừa mới rồi là ai la hét đói bụng?" Trần Ngôn ngấm lại, thôi, việc này, bản thân mình thật đúng không dễ hỏi, vẫn là nghĩ biện pháp báo cho Tề Thâm, để nó tự giải quyết đi.

Tất cả mọi người vui chơi một buổi sáng, đã sớm đói bụng, đồ ăn vừa đến, liền đồng loạt xông lên tay gấp tay xới kéo ăn.

Trước lúc đi, Đỗ Nhược có ăn vài thứ lót bụng nên cũng không đói, chính là ăn một ít. Trong bữa ăn, trọng yếu nhất là lưu ý tên một số người, qua quá lâu, đều không nhớ rõ nhiều người.

Hương Tinh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sáp gần đến Đỗ Nhược bên cạnh: "Quên hỏi bạn, bạn tạm nghỉ học là sao?" Nhìn sang Kiều Tâm bên kia: "Không phải là à bên kia giờ trò quý đi!"

Nhìn Hương Tinh một bộ dáng bạn đừng sợ, có lời nói thẳng, có việc mình giúp bạn, không khỏi cười nhẹ một tiếng: "Không phải!" Cầm lấy cốc nước lọc uống một ngụm, cúi đầu nghĩ một chút, mới nói: "Chính là không nghĩ sẽ học tiếp ngành tài chính."

"Không nghĩ học có thể chuyển ngành a, tạm nghỉ học làm gì?" Hương Tinh cự tuyệt đáp án lập lòe nước đôi, không biết là nghĩ tới điều gì, đột nhiên ánh mắt trợn to, một bộ dáng hoảng sợ: "Bạn không phải là bị đá kích quá lớn, đầu óc bỗng ngu, học không nổi nữa chứ?"

"Cái gì? Đầu óc bạn bị ngu á?" Điều Nhạc Nhạc lại chạy tới giúp vui.

"Chẳng lẽ chuyện này rõ ràng như vậy sao?" Đỗ Nhục làm bộ như buồn rầu nhìn trời.

Hương Tinh cùng Diêu Nhạc Nhạc liếc nhau, "Phốc" một tiếng, vui vẻ.

"Mình không nghĩ lại đi học tài chính tiếp, nói thật, tiền, mình thật sự là không lo. Bản thân mình tâm tâm khổ khổ đi học chuyên nghiệp để xử lý tài sản, còn không bằng trực tiếp mướn người làm cho bớt việc." Đỗ Nhục cảm thán: "Kế tiếp, làm chút chuyện bản thân mình muốn làm, cái gì cũng không quan, nhiều vui vẻ hơn!"

"Mình cũng muốn sống như vậy!" Diêu Nhạc Nhạc mơ mộng nói.

"Vậy còn không đơn giản, nhanh chóng gả cho Trần Ngôn, bạn muốn làm gì liền làm cái đó!" Hương Tinh một mặt ghét bỏ nhìn Diêu Nhạc Nhạc mơ mộng.

"Vậy không được!" Diêu Nhạc Nhạc nhanh chóng ngồi thẳng người, một mặt đứng đắn: "Sao có thể sớm lập gia đình như vậy! Mình còn muốn đem số học hỏi báo xã hội!"

"Thôi đi cô, với chuyên nghiệp của cô, đi làm “nhà báo” đi!" Hương Tinh trợn trắng con mắt.

"Mình tệ vậy sao? Đừng xem thường mình! Chờ ngày sau mình bồi dưỡng vài âm nhạc gia cho bạn xem." Diêu Nhạc Nhạc tức giận vô cùng.

Nhìn bộ dáng Diêu Nhạc Nhạc tức giận, tất cả mọi người cười ha ha.

Đỗ Nhục nhìn Diêu Nhạc Nhạc tràn ngập sức sống, một đời kia Diêu Nhạc Nhạc, Đỗ Nhục quan hệ không sâu, chính là biết cô ấy làm giáo sư âm nhạc ở trường đại học. Đỗ Nhục nghe qua một lần Diêu Nhạc Nhạc diễn tấu, một người có sức sống như vậy, ở thời điểm đối mặt với âm nhạc, lại có vẻ hết sức yên tĩnh tốt đẹp. Đỗ Nhục nghĩ, có lẽ làm theo sở thích, là người có chấp, mới có thể sống vui vẻ được như vậy.

"Đỗ Nhục!"

Đỗ Nhục vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Hương Tinh mặt nghiêm túc: "Uh?"

"Bạn biết mình là người thế nào, mình là thích trực tiếp, bạn nếu cần hỗ trợ mà không tới tìm mình..." Hương Tinh hơi hơi nhíu mày, có vẻ như đang tính toán: "Mình đây nhất định sẽ đánh bạn!" Nói xong còn hung hăng giơ giơ lên quả đấm của mình.

Đứa bé sống ở đại viện, làm sao có thể không có mấy chiêu, Hương Tinh đám đá một chút cũng không kém so với nam sinh, nếu là trước kia Đỗ Nhục chỉ học mấy chiêu, khả năng thật đúng sẽ có điểm sợ hãi, nhưng là, hiện tại Đỗ Nhục nhìn lại, tựa như đứa bé đáng yêu, không khỏi ý cười loan đến đôi mắt: "Đương nhiên!"

Hương Tinh gặp Đỗ Nhục đáp ứng rồi, vui vẻ rất nhiều lại ở trong lòng không khỏi có điểm kỳ quái, ần ần dâng lên một ý niệm quý dị, mình vừa mới bị coi là trẻ con sao???

Đỗ Nhục cùng mọi người ở trong hội sở hết một buổi chiều, chậm rãi cùng mọi người bắt đầu quen thuộc.

Tuy rằng tất cả mọi người cảm thấy Đỗ Nhục biến hóa rất lớn, nhưng cũng sẽ không có người cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua là khi trong nhà xảy ra biến cố lớn, tâm tình thay đổi không ít mà thôi.

"Thời gian trễ lắm rồi, mình đi về trước, các bạn ở lại chơi tiếp đi!" Đỗ Nhục nhìn đồng hồ, mình đã đáp ứng trở về ăn cơm chiều mà.

"Haiz..." Vương Minh Vũ vội vàng ngăn lại: "Gi kìa, khó được ra ngoài một chuyến, thế nào nhanh như vậy trở về rồi?"

"Về sau chơi nữa." Đỗ Nhục không thêm để ý, chính là cười cười.

"Mình đây đưa bạn trở về!" Trần Ngôn cầm chìa khóa xe, chuẩn bị đưa người về.

"Mình lái xe tới, bạn đưa thế nào?" Đỗ Nhục vội vàng ngăn cản, "Các bạn cứ vui chơi đi."

Đỗ Nhục vẫy vẫy tay, lái xe của mình về nhà.

"Đỗ Nhục đâu?" Diêu Nhạc Nhạc trở lại bên cạnh Trần Ngôn, nhìn chung quanh một chút, không thấy Đỗ Nhục.

"Nhận hai cuộc điện thoại, đã đi về trước!" Trần Ngôn lắc lắc ly rượu trong tay.

"Mình cùng Nhạc Nhạc vừa mới ở toilet nghe được 1 chuyện." Hương Tinh đi phía sau Diêu Nhạc Nhạc, dăm chiêu nhìn cửa.

Chương 7: Ông nội

Đỗ Nhượng nhận được hai cuộc điện thoại, một là Tướng Thiệu Hiền, một là di Lư, hai người đều nói cho mình, thủ tục xuất ngoại đã làm xong, Tướng Thiệu Hiền đã đưa đồ đến nhà Đỗ Nhượng. Biết sự tình đã thuận lợi, tâm tình Đỗ Nhượng rất thoải mái.

Về nhà, di Lư đã chuẩn bị xong bữa tối, đang chờ Đỗ Nhượng về dùng cơm. Di Lư biết Đỗ Nhượng nóng vội, trước hết đem văn kiện chuẩn bị tốt đưa cho Đỗ Nhượng nhìn xem "Đây là tư liệu Tướng luật sư đưa tới, con đừng xem lâu, nhanh chút rửa tay ăn cơm a!"

"Con đã biết!" Đỗ Nhượng nào có không biết đạo lý.

Di Lư liếc mắt Đỗ Nhượng ngồi ở trên ghế sofa xem văn kiện, haiz, lại luyến tiếc, đứa nhỏ này cũng phải đi rồi. Như có chút cảm ứng, ngẩng đầu lên nhìn, tay dừng một chút, Đỗ Nhượng vẫn là buông văn kiện trong tay, rửa tay ăn cơm.

"Di Lư, con không đi nhanh như vậy đâu! Hồ sơ tuy rằng đã xong, nhưng là, tài sản của con còn chưa có tìm được người tin cậy tới quản lý, phòng ở bên kia đến bây giờ cũng chưa có tìm được. Chuyện này phải kéo dài mười ngày nữa tháng, đi a, còn phải quan tâm con một đoạn thời gian nữa nha!"

Hơn nữa, Kiều gia bên kia còn chưa có về một chuyến đâu! Tuy rằng Đỗ Nhượng muốn cùng bên kia phải sạch quan hệ, nhưng dù sao còn không có phân ranh giới mối quan hệ không phải sao? Nếu là Đỗ Nhượng ngay cả xuất ngoại, chuyện lớn như vậy đều không đi báo cho một câu, sợ là tương lai sẽ bị Kiều gia cắn ngược lại, người khác cũng sẽ bắt lấy nhược điểm của mình.

"Vậy được! Di cẩn thận suy nghĩ, thời gian còn lại này đều phải làm chút gì đó này nọ cho con bồi bổ. Nghe nói a, vừa đi tới nước ngoài, liền ăn không được mấy thứ đồ ăn bên đó, không biết con có thể quen được không?" Di Lư quệt quệt tạp dề: "Còn có a, đi nước ngoài muốn mang cái gì? Con đều chuẩn bị tốt không? Đều có những thứ đó? Di giúp con chuẩn bị một chút!"

"Không được, di phải đi ghi lại, miễn cho ngày sau lại quên trước quên sau!" Xoay người đi vào trong phòng.

Đỗ Nhượng bắt đầu dĩ cười cười, trong mắt lại tràn đầy ôn nhu.

"Không cần phải gấp! Từ từ sẽ đến." Phòng nghỉ vang lên một câu.

☺ ☺ ☺

Hội sở tư nhân.

"Hai người nghe được chuyện gì? Nghiêm túc như vậy?" Trần Ngôn đưa cho Diêu Nhạc Nhạc một ly nước trái cây, người này đã uống không ít rượu, không thể uống nữa.

"Mình cùng Hường Tinh ở toilet nghe được có hai cô gái đang nói chuyện phiếm, hai người kia nhắc tới, nghe nói Đỗ Nhượng đang tiến hành thủ tục xuất ngoại." Diêu Nhạc Nhạc khoan khoái tiếp nhận nước trái cây, thật tốt...

Trần Ngôn nhún mày: "Thủ tục xuất ngoại? Cô ấy chuẩn bị xuất ngoại?" Đây cũng không phải là việc nhỏ.

"Uh, không quá rõ ràng, hai người kia cũng chỉ là nghe nói mà thôi." Hường Tinh liền vuốt hai tay, mình cũng không hiểu ra sao: "Tề Thâm sao lại thế này? Đã chạy đi đâu? Lại không trở về, vợ sắp chạy, cũng đừng trách chúng ta không nể trọng hân."

"Đại khái là đi làm nhiệm vụ!" Trần Ngôn cũng không biết.

"Không phải còn chưa tốt nghiệp sao?" Diêu Nhạc Nhạc nghi ngờ hỏi.

"Thế nào đột nhiên bị phái đi làm nhiệm vụ như vậy, sẽ không phải chính hân chủ động xin đi?" Hường Tinh từ nhỏ ở đại viện lớn lên, đối với phương diện quân giáo này biết rõ hơn so với Diêu Nhạc Nhạc.

"Cũng sẽ mau trở lại." Trần Ngôn không trả lời vấn đề Hường Tinh.

"Chỉ sợ hân trở về, Đỗ Nhượng đã không còn ở trong nước!" Hường Tinh chăm chọc không lưu tình chút nào.

Phiền nào bói bói tóc, Trần Ngôn đánh nhịp: "Mình đi về hỏi lão nhân trong nhà. Nhìn xem có thể hay không liên lạc được?"

☺ ☺ ☺

Đỗ Nhượng căn bản cũng không biết có người vì chuyện mình xuất ngoại mà phiền não, có lẽ rốt cục đem mọi chuyện làm tốt, tâm tình Đỗ Nhượng buông lỏng không ít, vài ngày nay cũng không khó khăn khi dậy trễ. Đỗ Nhượng luyện tập vào buổi sáng xong, dưới sự thúc giục của di Lư, đem bữa sáng làm

nhiều hơn nhất nhét vào trong bụng.

Đỗ Nhục vỗ vỗ cái bụng no, thật lo lắng bécưng còn chưa bắt đầu lớn lên, cái bụng mình cũng bởi vì ăn nhiều mà nổi lên trước đây.

Không thể không nói, Đỗ Nhục thực sự... Kế tiếp một hai tháng, bụng Đỗ Nhục tựa như trái banh được thổi hơi bự lên. Khi đó, Đỗ Nhục như có đầm chiêu vuốt bụng của mình, hay là ở Tu Chân Giới vài năm, còn có vài phần năng lực Thần Côn?

Đương nhiên, Đỗ Nhục hiện tại còn không biết, chính là oán thầm di Lư tăng thêm thuốc bổ cùng thêm đồ ăn vào bữa cơm.

Không đợi Đỗ Nhục tiêu thực, bên kia đã gọi điện thoại tới.

"Là ai a?" Đỗ Nhục tiếp nhận điện thoại qua di Lư đưa, cảm điện thoại, nhẹ nhàng mà hỏi. Nói thật, Đỗ Nhục thật đúng lo lắng lại làm mấy người Hưởng Tinh. Tuy rằng bụng của mình còn không rõ ràng, nhưng mà chỉ sợ người có tâm lưu ý, vậy thì giấu diếm không xong.

Di Lư vốn đang có chút bất mãn thái độ vênh váo tự đắc của người bên kia, nhưng khi nhìn Đỗ Nhục thần bí, biểu tình hề hề, cũng không khỏi cong lên khóe miệng, nhỏ giọng nói: "Không biết, giống như giọng phụ nữ trung niên."

Xoay người trở về phòng bếp thu dọn đồ đạc. Haiz, bản thân mình giống như gan lớn, mặc dù làm bảo mẫu ở trong nhà Đỗ Nhục, nhưng cũng chỉ là làm một chút cơm mà thôi, mặt khác Đỗ Nhục mời người giúp việc theo giờ đến dọn nhà cửa, bình thường Đỗ Nhục đối xử với mình cũng giống trường bối, trong nhà con trai con dâu hiếu thuận, biến thành bà già ghê gớm, thời điểm trước kia một người đánh con thê thảm, bị người ta châm biếm tức giận mắng đều chịu được, hiện tại ngược lại nghe không được người ta sai sử mình. Tật xấu này, phải nên sửa. Bằng không, qua vài năm, sẽ là bà già bị người người chán ghét.

Phụ nữ trung niên? Đỗ Nhục chau chau mày: "Xin chào!"

Một tiếng "Xin chào" này tựa như mồi dẫn làm nổ mìn, làm Đỗ Nhục thiếu chút nữa ném di động xuống.

"Kiều Nhục! Con chuyện gì xảy ra a? Lâu như vậy mới nghe điện thoại? Bình thường cũng không về trong nhà tới thăm ông nội bà nội con một chút, có phải hay không được tài sản mẹ con, có tiền, xem thường Kiều gia? balabalabala..." Người bên kia điện thoại cảm xúc càng ngày càng tăng, âm thanh càng ngày càng bén nhọn.

Đỗ Nhục đem điện thoại đặt trên tay vịn của ghế sofa, bản thân mình ngồi ở một bên xem báo giấy, như vậy đã có thể nghe thấy âm thanh, còn có thể bảo hộ lỗ tai rời xa tạp âm, không biết, vừa rồi bé cưng có hay không bị dọa đến.

Nói đi nói lại, hơn ba tháng, có cần hay không bắt đầu dưỡng thai đâu? Ah..., sau phải tra thêm tư liệu mới được.

Hồi lâu, người bên kia, người phụ nữ tựa hồ phát hiện hành vi Đỗ Nhục: "Kiều Nhục? Kiều Nhục! Con có nghe sao?"

Haiz, Đỗ Nhục nhận mệnh cảm lấy di động: "Vâng, con đang nghe."

"Ừ" Kiều Linh Linh vừa lòng liền gật gật đầu: "Con..." Đang muốn nói tiếp, kết quả có người cướp đi điện thoại, là người nào to gan? Ách, ba ba...

Đỗ Nhục gặp đối phương đột nhiên không có âm thanh, đang muốn cúp máy.

"Nhục Nhục." Âm thanh lớn tuổi từ trong di động truyền đến.

Đỗ Nhục tay dừng lại một hồi, vẫn là cảm lấy di động: "Ông nội."

"Thế nào lâu như vậy đều chưa có trở về?" Kiều Chấn Bang không nói còn không biết, bản thân mình giống như thật sự đã thật lâu không có cô cháu gái này.

"Ah..." Đỗ Nhục gật đầu, cũng không chuẩn bị trả lời những lời này. Lâu như vậy không thấy, không quan tâm thân thể có được hay không, tâm tình có được hay không, phải biết rằng, cháu gái này từ khi mẹ mất, không phải con mèo con chó, hừ, vừa lên tiếng liền chất vấn, thế nào không trở về thăm. Sợ là câu chất vấn này, cũng chỉ là đột nhiên nghĩ tới đi.

Kiều Chấn Bang thờ dài, cho rằng cháu gái đang giận cha của mình: "Hôm nay là sinh nhật bà nội con, trở về cùng người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm. Ba con cũng trở về đây."

Đỗ Nhục theo bản năng nhìn lịch bàn bên cạnh tivi, ah..., ngày 18 tháng 10? Không nhớ rõ: "Được, buổi tối con sẽ trở về."

Hai người tùy tiện hàn huyên hai câu, rất nhanh cúp máy.

Hôm nay sinh nhật? Đó không phải là phải chuẩn bị quà? Ah..., ngẫm lại một đời kia hôm nay hình như bởi vì mình đưa gì đó đã xảy ra chút chuyện?

Thôi, không nhớ rõ coi như xong. Đỗ Nhục trong đầu hiện ra gương mặt bà nội, muốn đi ra ngoài mua quà tặng.

"Di Lư!" Đỗ Nhục đi tới phòng bếp: "Con đêm nay muốn đi Kiều gia, sinh nhật bà nội con. Con hiện tại muốn đi ra ngoài mua quà tặng, di muốn hay không mua cái gì đó, con mua dùm cho?"

"Ai nha, con muốn một mình đi?" Di Lưu khẩn trương hỏi: "Di không cần mua cái gì! Nhưng là, một mình con an toàn sao? Trong trung tâm thương mại nhiều người như vậy?"

Di Lưu quay đầu nhìn phòng bếp đã thu thập xong bảy tám phần: "Di cùng đi với con!"

"Di Lưu, không cần khẩn trương như vậy!" Đỗ Nhược trợn mắt, chuyện này cũng quá khoa trương đi.

"Dù sao di không có chuyện gì, không thể đi ra ngoài đi dạo với con sao?" Di Lưu giả ý trách cứ: "Mau, không phải muốn đi ra ngoài sao? Còn không thay quần áo?" Kỳ thực cũng không cần đổi, Đỗ Nhược bộ dạng xinh đẹp, di Lưu cảm thấy cô mặc cái gì đều rất đẹp mắt.

Đỗ Nhược cúi đầu nhìn xem quần áo của mình: "Tạm được! Không cần thay đổi. Bộ dạng này, gọn nhẹ."

"Chúng ta đi nơi nào a?" Di Lưu nhanh chóng ngồi ở ghế trước, cho dù con trai hiện tại rất nhiều tiền, nhưng vẫn không có biện pháp cùng Đỗ Nhược so, xe này, nếu không phải Đỗ Nhược, sợ mình cũng không có cơ hội ngồi lên.

Đỗ Nhược buồn cười nhìn di Lưu, xe Volvo này là sau khi Đỗ Nhược sống lại, chú trọng hệ số an toàn tương đối cao mới mua, xe xịn lúc trước đã bị Đỗ Nhược bán qua tay, dù sao mình sẽ không mua lại mấy xe quá bóng lộn. Nhưng cho dù là chiếc xe này, di Lưu vẫn cảm thấy nó quá đắt, chỉ cần ngồi lên, liền động cũng không dám động một chút, sợ làm hư cái gì đó.

"Đi Cao ốc Empire State đi, con đi nơi đó chọn kiện lễ vật là được." Đỗ Nhược suy nghĩ, chỉ nhớ rõ một chỗ như vậy.

"Nơi đó rất đắt." Di Lưu kinh hô.

"Ha ha, mua đồ cho lão nhân gia, không có biện pháp." Nhưng thật ra là Đỗ Nhược muốn bớt việc, đi vào trong đó chọn đồ là được rồi.

Đỗ Nhược đưa tay khoát khuỷu tay di Lưu, tiến thẳng đến tầng cao nhất Cao ốc Empire State, nơi đó là các cửa hàng trang sức nổi danh, tuy rằng mắc chút, nhưng là bảo đảm chất lượng.

"Xin chào, hoan nghênh ghé thăm, xin hỏi, có thể giúp các vị cái gì sao?" Người phục vụ gặp Đỗ Nhược đi vào trong tiệm, trước mắt sáng ngời, nhiệt tình nghênh đón hai người Đỗ Nhược.

Ánh mắt người phục vụ bên trong cửa hàng đá quý đều là có đôi mắt Tê Thiên, tuy rằng Đỗ Nhược cũng không có mặc phục sức quý báu, nhưng là một bộ com lê nhưng thiên nga lưu nhân cùng dưới chân đi giày nhìn như đơn giản đều không phải là tiện nghi gì này nọ, huống chi Đỗ Nhược trên người quý khí, chắc chắn, cô gái này nếu không phải là người có tiền, thì là ai đây?

Lâu ngày, một chút mạnh mẽ của thân thể trước đây lưu lại đã biến mất không còn một mảnh, Đỗ Nhược này chân chính từ đại tộc thế gia cổ đại hun đúc ra, khí chất cùng với khí độ thầy thuốc nhân tâm cũng dần dần hiện ra.

Một bên người phục vụ vội vàng đem quản lý mời ra.

"Đỗ Tiểu thư, xin chào! Xin hỏi có thể giúp cô cái gì?" Hiển nhiên, có thể làm được quản lý đều không phải là người đơn giản, liếc cái là biết Đỗ Nhược, đây cũng bởi vì Đỗ Nhược trước đây phá sản không ít ở trong này, bất quá còn có thể hô lên dòng họ, đã hảo hảo cân nhắc, sợ là gần đây cùng các phu nhân tán gẫu bất quá Kiêu gia không ít.

Đỗ Nhược không sao cả: "Muốn chọn một phần lễ vật đưa cho lão nhân."

"Ah..., là lão nhân bao nhiêu tuổi?" Quản lý thoáng nghĩ vậy, nhắc lên vấn đề.

Ách, Đỗ Nhược không nhớ rõ: "Đại khái hơn 70 tuổi."

Quản lý quay lại quầy, lấy ra một hộp gỗ bọc vải nhung: "Đỗ tiểu thư, không bằng nhìn xem vòng ngọc này? Lão nhân gia mang vòng ngọc là tốt nhất, có vẻ trang trọng thanh lịch, còn làm thân thể khỏe mạnh."

Đỗ Nhược nhìn vòng ngọc, không hài lòng lắm: "Còn có cái khác không?"

"Đương nhiên!" Cho dù quản lý cực lực che dấu bản thân mình kích động, nhưng vẫn bị Đỗ Nhược cảm thấy.

Ah..., làm một con dê béo.

"Đỗ tiểu thư, hai vị mời đi theo tôi!" Quản lý mời Đỗ Nhược vào một phòng VIP.

"Di Lưu, di cũng có thể đi xem, thích cái gì, con tặng cho đi!" Đỗ Nhược lo lắng di Lưu nhàm chán.

"Con người của di bình thường có lúc nào rảnh rỗi? Không có dịp mang theo mấy thứ này. Con có tâm, là đi đã rất cao hứng!" Di Lưu vui tươi hơn hờ đánh giá phòng VIP này.

Đỗ Nhược nhớ tới trong không gian trừ bỏ được liệu còn có đồ trang sức cùng Ngọc Thạch, ah... Vẫn là thôi. Về sau nhìn thấy thứ thích hợp lại đưa cho

Di Lưu.

Sau một lúc lâu, hai người Đỗ Nhược được quản lí ân cần tiễn ra khỏi phòng VIP.

Quản lí oán thâm, có thể không ân cần sao? Vừa ra tay chính là hơn mười vạn.

Kết quả mới từ phòng VIP đi ra, liền nhìn đến một bóng lưng tương đối quen thuộc, cô cảm thấy não bắt đầu ần ần đau.

"Kiều Nhược, chị thế nào cũng ở nơi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không giống nhau

"Kiều Nhược, chị thế nào cũng ở nơi đây?" Cô bé bên cạnh Kiều Tâm thấy Đỗ Nhược, rất giật mình.

Nghe âm thanh bên nhọt, Đỗ Nhược theo bản năng nhăn nhu mi. Đỗ Nhược phát hiện, mọi người Kiều gia vẫn gọi mình là Kiều Nhược, đây là có ý gì? "Thật là trùng hợp, các người cũng tới nơi này mua đồ?"

"Tiểu Ngải" Kiều Tâm lắc cánh tay của cô bé, bắt quá nghe được gọi "Kiều Nhược" ánh mắt cũng không khỏi âm u, Kiều Tâm không rõ vì sao ông nội muốn mọi người kêu Kiều Nhược: "Nhược Nhược, Tiểu Ngải không phải ý đó."

Ngải? Con cháu Kiều gia, đây chẳng lẽ là con gái chú hai? Xem ra chính mình vẫn phải là trở về xem tư liệu, bằng không đêm nay liền lộ tẩy. Bất quá, Kiều Tâm không hồ là con gái Diệp Tinh Nhã, ngược lại thật sự là cùng trong trí nhớ Đỗ Nhược giống nhau như đúc, luôn bày ra một bộ đáng bị khi dễ: "Cô nghĩ rằng tôi và cô cảm thấy cô bé là có ý tứ gì?" Đỗ Nhược nhếch miệng, như cười như không hỏi lại.

Kiều Tâm nghẹn lại, sao trả lời? Vì sao Đỗ Nhược này luôn không theo suy tính?!

Kiều Ngải vốn gặp Đỗ Nhược lãnh đạm nhìn mình, không khỏi có chút co rúm lại, nhưng vẫn là lấy dũng khí trừng lại, hừ, dựa vào cái gì mình phải sợ chị ta, trước kia mẹ chị ta còn sống, ông nội, bà nội, cô cô cái gì đều cho chị ta trước, đều cưng chiều chị ta, hiện tại, chị ta đã không phải là người Kiều gia, còn sợ chị ta sao?

Bất quá này Kiều Nhược giống như không giống trước, nếu trước kia, đã sớm trả lại mình một câu, này có thể ở trong này, tao sao lại không thể?

Kiều Ngải nghĩ đến đây, lại không khỏi hồ nghi quan sát Đỗ Nhược trên dưới một chút.

"Nhược Nhược, em cũng tới nơi này mua lễ vật cho bà nội à?" Kiều Tâm thu thập xong cảm xúc, liền thoáng nhìn quản lí đi theo bên cạnh Đỗ Nhược, trong tay ông ta mang theo gói to, trong lòng rất không tự nhiên.

"Kiều Nhược, chị không cần lớn lối như vậy!" Kiều Ngải bước nhanh đi lên phía trước, ngăn lại Đỗ Nhược. Quả nhiên, vừa mới tưởng rằng Kiều Nhược thay đổi chính là ảo giác, bỏ điên đến Thượng Kinh cũng vẫn là bỏ, hừ.

Đỗ Nhược không hiểu nhìn cô gái bé bỏng trước mắt, ah..., chẳng lẽ mình nơi nào đắc tội cô em họ này. Được rồi, cho dù Đỗ Nhược tính cách trở nên dễ chịu không ít, đối với mình trước kia, cô chẳng qua là cảm thấy bản thân mình ngốc, vẫn như cũ không cảm giác mình trước kia có bao nhiêu yêu kiều, hoặc là nói, bản thân mình như vậy có cái gì không tốt.

"Chị còn tưởng rằng chị là đại tiểu thư mà ông nội bà nội sùng ái nhất Kiều gia sao? Chị dựa vào cái gì đối chị Tâm không lễ độ như vậy?! Không biết, hiện tại người trong nhà rất yêu thích chị Tâm." Kiều Ngải hơi có vẻ đắc ý nhìn Đỗ Nhược. Quả thật, Kiều Tâm làm người so với Kiều Nhược được lòng mọi người hơn, Kiều Nhược từ nhỏ bị người lớn cưng chiều lớn lên, đã thành thói quen chuyện gì đều là chính mình, trong nhà em trai này đó hoàn hảo, chị em lại cũng không thích chơi cùng Kiều Nhược. Nhưng là Kiều Tâm bất đồng, cô ta quen lấy lòng người chung quanh, cho dù được ông nội bà nội sùng, cũng vẫn ôn nhu đối tốt với người khác như cũ, những người kia cảm thấy, đúng là Kiều Tâm tốt hơn.

Kiều Tâm cũng không khỏi nhìn chằm chằm Đỗ Nhược, muốn xem xem nó sẽ có cái gì biểu tình.

Đỗ Nhược không biết nhớ ra cái gì đó, nỗ lực không cho ý cười nhiễm lên ánh mắt, kéo Di Lưu đi qua Kiều Ngải. Lúc đi qua Kiều Ngải, dùng âm thanh không lớn không nhỏ, vừa khéo cũng có thể làm cho Kiều Tâm nghe được, nói: "Tôi và các người, không giống nhau."

Không giống nhau? Nơi nào không giống nhau?

Hừ, Kiều gia ở Thượng Kinh tuy rằng không coi vào đâu, nhưng là, không có Kiều gia bảo hộ, mẹ chị cũng đã qua đời, chị cho là, chị còn có thể giống

như trước đây được mọi người sủng ái sao? Không có bọn họ sủng ái, chị theo chúng tôi có cái gì không giống nhau? Kiều Ngải tức giận nghĩ.

Không giống nhau? Nơi nào không giống nhau?

Giống nhau đều có chung một cha, thậm chí bây giờ mẹ cũng không còn, quả thật không giống với, về sau, tao sẽ đoạt hết sủng ái của ba ba, ông nội bà nội, tao muốn cho mày mất đi hết thấy Kiều gia, đến lúc đó nhìn xem, chờ lúc mày chân chính ý thức được mất đi điều này, còn có thể nói hay không nói ra lời nói như vậy? Kiều Tâm nắm chặt lòng bàn tay, ở trong lòng âm thầm thề.

"Nhược Nhược, lời nói này thật đúng, các người đương nhiên là không đồng dạng như vậy! Con so hai người đó tốt hơn nhiều!" Di Lư lo lắng Đỗ Nhược bị Kiều Ngải nói thương tâm, ra sức an ủi Đỗ Nhược.

Khoái trỏ cười ra tiếng: "Cảm ơn di Lư!" Đỗ Nhược nghiêm túc hướng Di Lư nói lời cảm tạ. Không giống nhau, một đời kia bản thân mình nhìn không thấu, không có rời đi Kiều gia, Đỗ Nhược cũng không thể cam đoan, khi đó bản thân mình rời đi Kiều gia có thể hay không sống tốt, nhưng là đời này, rời đi Kiều gia, mình tuyệt đối sống thư sướng, hơn nữa có bảo bối của mình bên cạnh, trên đời còn có cuộc sống hạnh phúc hơn sao?

Kiều Ngải cùng Kiều Tâm đều phải dựa vào Kiều gia, nhưng Đỗ Nhược không cần. Bây giờ Kiều gia đối với Đỗ Nhược, ha ha, Đỗ Nhược đối với vấn đề này chỉ biết cười.

Kiều gia? Vậy là cái gì?

"Di nói chính là nói thật." Di Lư bị vẻ mặt Đỗ Nhược nghiêm túc làm có chút ngượng ngùng, nhanh chóng vòng vo đề tài.

Đỗ Nhược cũng tri kỷ theo Di Lư tán gẫu. Hai người dọc theo đường đi nói nói cười cười, cảm giác thật ấm áp.

☺ ☺ ☺

Trong quán cà phê Tinh Ngữ.

"Như vậy sự kiện kia, là thật?" Trần Ngôn nhìn chằm chằm Hường Tinh ngồi đối diện, nghiêm túc hỏi.

"Ah..., mình hỏi qua mẹ mình, có phải hay không có tiến hành thủ tục xuất ngoại, mẹ điều tra sẽ biết." Hường Tinh thờ dãi một hơi, tựa lưng vào ghế ngồi: "Bạn nói, Tề Thâm tên kia cùng Đỗ Nhược không phải là chia tay rồi? Bằng không, hiện tại sao lại xuất hiện loại tình huống này à? Một người không thấy bóng dáng, một người sắp xuất ngoại." Hường Tinh càng nói càng cảm giác mình đoán trúng chân tướng.

"Cụ thể phát sinh chuyện gì, mình cũng không quá rõ ràng. Nhưng tên kia đại khái ba tháng trước, từng đã chạy đến tìm mình uống rượu cả đêm, sau nghe được tin tức liền đi làm nhiệm vụ." Trần Ngôn đau đầu xoa xoa giữa trán.

"Chúng ta cũng không biết chính xác." Hường Tinh đá đá Trần Ngôn: "Mình hỏi tin tức kia sao rồi? Khi nào thì trở về?"

"Khoảng một tuần đi."

"Chúng ta đây cũng chỉ cầu nguyện ông trời phù hộ, Đỗ Nhược đừng trong một tuần này xuất ngoại." Diêu Nhạc Nhạc hai tay chấp lại.

"Mau miễn bàn việc này. Chúng ta làm anh em tốt đến vậy rồi, còn ngại à?" Nửa người Hường Tinh gục xuống bàn, lười biếng nói.

"Cũng đúng." Trần Ngôn phụ họa.

☺ ☺ ☺

Chạng vạng, trong đại trạch Kiều gia một mảnh náo nhiệt.

"Trần mẹ, thức ăn này có thể bắt đầu chuẩn bị, đúng 7: 00 giờ chúng ta khai tiệc." Diệp Tinh Nhã đi đến trước cửa phòng bếp, rửa tay sạch sẽ: "Nếu không tôi cũng tới hỗ trợ?"

Trần mẹ nhanh quẹt quẹt tay lên tạp dề: "Ai u, đại phu nhân không cần! Ngải nha, phòng bếp có chút chuyện như vậy, chỗ nào cần ngài tới hỗ trợ a! Ngài a, vẫn là ra đại sảnh ngồi đi."

Diệp Tinh Nhã nghe được tiếng "đại phu nhân" kia, tươi cười ôn nhu: "Không có việc gì, nơi đó có thím hai còn có chị cả chị hai rồi! Tôi đến phòng bếp phụ chút."

Ở một bên, một giúp việc tuổi trẻ lại đây: "Đại phu nhân, ngài hôm nay mặc xinh đẹp như vậy, ở chỗ này sẽ dơ y phục của ngài."

"Đúng vậy, đúng vậy, lão phu nhân sao có thể không biết hiếu tâm của ngài?" Trần mẹ nhanh nói.

"Tinh Nhã, em ở trong phòng bếp xem náo nhiệt gì? Mau tới đây, mẹ tìm em!" Vừa vặn Kiều Lập Quốc ở bên ngoài kêu người.

Diệp Tinh Nhã chỉ phải cười lau khô tay, đi theo Kiều Lập Quốc ra ngoài. Bà ta vừa đi, cô gái tuổi trẻ hâm mộ nhìn thân ảnh đẹp đẽ, cùng cô gái bên cạnh nói thầm, vị phu nhân này thực ôn nhu, cười rộ lên làm cho người ta ấm áp, không say mê không được, trách không được Kiều gia một nhà đều

thích .

Trần mẹ cũng không quản các cô nói thầm, chính là cảnh cáo bọn họ mau làm việc.

Trần mẹ sống hơn nửa đời người, tựa như đại bộ phận phụ nữ giống nhau, không thích kẻ thứ ba, chuyện này không quan hệ tiền tài, địa vị. Cho nên dù Diệp Tinh Nhã đối với các cô nhã nhặn, Trần mẹ đối với bà ta vẫn là vui không nổi.

Bất quá, đối với Kiều Tâm Trần mẹ vẫn là thật thích, dù sao đứa nhỏ là vô tội, hơn nữa đứa nhỏ này còn rất là nhu thuận, thành tích lại tốt, lại hiếu thuận, còn có thể săn sóc người khác, thực sự là không phải nói. Bất quá nhớ tới Kiều Tâm, Trần mẹ lại nghĩ tới hai lần Kiều Tâm khi trở về đỏ bừng hốc mắt, nghe tiểu thư nhỏ trong nhà này nói, hình như là bị Kiều Nhược tiểu thư khi dễ. Haiz, kẻ có tiền...

"Nơi nào, đại phu nhân trước kia cùng nhị tiểu thư còn xinh đẹp hơn." Một trận tranh chấp ngắt dứt suy nghĩ Trần mẹ.

"Trần mẹ, có thật hay không a?" Hỏi chính là một cô gái mới tới.

"Xinh đẹp có ích lợi gì? Nghe nói tiểu thư kia rất kiêu căng vô cùng." một cô gái khác giọng mang chua xót nói.

"Có xinh đẹp hay không liên can gì đến các người? Mau làm việc đi!" Trần mẹ bắt mắt tiến độ mấy người này, những người này đều là người mới tới, vốn Kiều gia cả lái xe cũng liên chỉ có vài người hầu, chuyện hôm nay tương đối nhiều, liền từ bên ngoài mời thêm những người này về hỗ trợ.

Kỳ thực, Trần mẹ đối Kiều Nhược biết không nhiều lắm, Kiều Nhược là đại tiểu thư điển hình, cùng các cô căn bản không tiếp xúc, chính là biết Kiều Nhược quả thật bộ dạng rất xinh đẹp, nhưng Kiều Nhược trước đây tính cách có vẻ quá mức phô trương, cái loại xinh đẹp này làm các cô gái khác không thể nào yêu thích, cho dù bà tuổi đã trên năm mươi, Trần mẹ xác thực không thể nào thích Kiều Nhược.

"Oa ~" một tiếng hô nhỏ từ bên ngoài vọng vào.

"Làm sao rồi? Làm sao rồi?" Ngay Trần mẹ đều quay đầu nhìn thoáng qua.

"Người đến thật xinh đẹp." Nữ giúp việc kia thấp giọng nói: "Thật sự!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Rời đi Kiều gia

Hôm nay Kiều lão phu nhân sinh nhật 70 tuổi, lớn tuổi rồi liền mong muốn nhìn đến cảnh con cháu đầy đàn. Năm nay, lão phu nhân càng vui vẻ, con lớn nhất rốt cục đều đem cháu trai cháu gái ở ngoài mang về, tuy rằng con dâu qua đời, một cháu gái khác cũng không ở nhà, nhưng lão phu nhân vẫn rất hài lòng, dù sao cháu gái cũng sẽ trở lại. Nghĩ tới con dâu, lúc trước lão ông muốn con trai cưới người vợ này, Kiều lão phu nhân không vui, con dâu trong nhà không quá tốt, luôn đàn áp trên đầu con trai, hưởng chỉ thân mình còn mảnh mai, nếu không, chỉ sinh con gái rồi không thể sinh tiếp. Kiều lão phu nhân hoàn toàn quên mất, nếu không phải mượn gia thế Đồ Tiểu Tiểu, cũng chỉ dựa vào Kiều lão gia có thể đem Kiều gia phát đạt tới tình trạng này sao?

Người a...

"Mẹ, ngài kêu con chuyện gì?" Diệp Tinh Nhã lúm đồng tiền như hoa hướng Kiều lão phu nhân đi tới.

Kiều lão phu nhân thấy Diệp Tinh Nhã lại đây, hài lòng cười cười, "Tinh Nhã a, đi đem Tâm Tâm đứa nhỏ kia kêu trở về cho mẹ, đứng ở ngoài cửa gió lạnh!"

"Ồ? Tâm Tâm thế nào chạy tới cửa làm gì a?" Diệp Tinh Nhã nghe vậy, liền muốn đi gọi Diệp Tâm, cùng thời điểm này, không ở trước mặt bà nội ngây ngô, còn tại cửa làm gì?

Nhưng Kiều Chấn Bang nói một câu, liền dẹp bỏ ý niệm Diệp Tinh Nhã: "Tôi kêu Kiều Tâm ở cửa, không phải là muốn cho nó đi đón Nhược Nhược, hai chị em đánh chút quan hệ tốt, này có cái gì không tốt?" Kiều Chấn Bang cau mày, hướng Kiều lão phu nhân nói. Haiz, bà già này không biết suy nghĩ, mái tóc dài kiến thức ngắn.

"Về nhà mình, sao lại phải có người đón a? Nhược Nhược cũng không phải người ngoài. Khí trời lạnh, ông muốn đông lạnh hư đứa nhỏ kia sao?" Kiều lão phu nhân không thuận theo.

"Mẹ, không có chuyện gì! Thân thể Tâm Tâm tốt lắm, sao có thể dễ vài con gió thổi liền sinh bệnh? Lại nói, ba ba nó cũng hi vọng hai chị em quan hệ tốt." Trong mắt Diệp Tinh Nhã không có bất mãn, còn khuyên Kiều lão phu nhân đang cáu kỉnh.

Nàng dâu cùng cháu gái ngoan như vậy, Kiều lão phu nhân lại càng muốn bên vực: "Kiều Ngải, con đi! Đem chị con gọi về."

Kiều Ngải len lén liếc ông nội một cái, không dám đi.

"Bà..." Kiều Chấn Bang thở dài: "Đi thôi đi thôi "

"Ài" Kiều Ngải thật nhanh chạy ra ngoài.

Chẳng được bao lâu, chợt nghe Kiều Ngải ở bên ngoài kêu: "Ông nội, bà nội, Kiều Nhượng đã trở lại!"

"Ừ ừ! Đã trở lại là tốt rồi!" Kiều lão phu nhân tuy rằng không cho Kiều Tâm chờ ở cửa, kỳ thực trong lòng cũng không phải không đau Kiều Nhượng, chính là, có tương đối mà thôi.

Lúc này mọi người Kiều gia luôn luôn tại một bên nói chuyện phiếm cũng ngừng lại, nhìn về phía ngoài cửa, Đỗ Nhượng từ ngày đó ở sở công chứng gặp qua liền không thấy lộ diện. Còn chưa thấy Đỗ Nhượng, nhưng Bạch Linh Lâm bủn rủn, nỗi giận đùng đùng đã trở lại.

"Đây là làm sao rồi? Linh Lâm?" cô hai Đỗ Nhượng - Kiều Ái Hoa nhanh tới nghênh tiếp, ôm lấy khuê nữ của mình.

"Mẹ..." Bạch Linh Lâm dậm chân vừa định hướng mẹ mình cáo trạng, bên này Đỗ Nhượng ba người liền vào cửa.

Mọi người nhìn cửa, chỉ thấy Đỗ Nhượng trên thân một bộ áo somi ô vuông màu xanh hơi hơi rộng mở cổ áo, lộ ra bên trong cổ nhỏ cùng xương quai xanh tinh xảo, tay áo tùy ý kéo đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay mảnh khảnh, rất là cánh đẹp ý vui, phía dưới mặc một quần Jeans đơn giản thuần sắc một màu lam đậm, đi một đôi giày thoải mái, hơn nữa lưu loát buộc tóc đuôi ngựa, toàn thân cao thấp để lộ ra một loại nhẹ nhàng khoan khoái mạnh mẽ, làm cho người ta cảm thấy 10 phần thoải mái, nhìn tổng quát thì, vòng cổ tinh xảo ở dưới bóng đèn nhưng lại phát ra một chút ánh sáng, để lộ ra gọi cảm nhẹ nhẹ.

Ba cô gái bắt đồng khí chất tiểu sinh sinh đứng ở ngay cửa, Kiều Tâm tinh tế ôn nhu, Kiều Ngải bé bỏng hoạt bát, mà Đỗ Nhượng thon dài cao gầy cũng không tương đương điểm lệ như bình thường, ngược lại có loại mị lực phản phác quy chân*, cả người tản mát ra một loại hậu tích bạc phát* bình thân.

*Phản Phác Quy Chân: 返璞归真 – Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực đạt, trong võ thuật nghĩa là đạt tới cảnh giới “Tối thượng” trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý.

Nguồn gốc của câu nói này:

Lão Tử cùng Trang Tử, cả hai đều chủ trương “Phản phác quy chân – Sống chất phác giản dị, trở về với chân thật của thiên nhiên”, nhưng với Lão Tử là thái độ phản ứng, bởi chán ghét những hiện tượng đấu tranh quyền lực, đời sống xa xỉ và tâm địa xảo trá của nhóm chính trị quyền thế. Riêng với Trang Tử thì vì lẽ khác, Người quý trọng giá trị chân chính của sinh mạng con người hơn tất cả. Cho nên Trang Tử cực lực chống lại chế độ và tập tục truyền thống, cho rằng những thứ đó, đều gây phương hại cho bản chất chân thật của mạng sống con người. (-Tàng Thư Viện-)

*hậu tích bạc phát: Tích súc thật đầy sau đó mới phát

Kiều lão gia từ khề rũ mắt xuống, cháu gái này khi nào thì cho người ta cảm giác có bộ dáng này?

Đỗ Nhượng không để ý mọi người ngăn ra, thẳng tắp hướng hai người già Kiều gia, khẽ gật đầu, hí mắt nhợt nhạt cười: "Ông nội, bà nội!" Sau đó đem lễ vật cầm trong tay đưa cho Kiều lão phu nhân: "Bà nội, chúc ngài sinh nhật vui vẻ."

"Được rồi, được rồi, trở về là tốt rồi!" Kiều bà nội cao hứng gật đầu, rất là kiều ngạo có cháu gái xinh đẹp như vậy.

Đỗ Nhượng nhìn quanh một vòng, tìm được Kiều Lập Quốc: "Ba ba."

"Ah..." Kiều Lập Quốc trầm giọng, gặp Đỗ Nhượng không có nói thêm câu nào, cau mày nói: "Nhượng Nhượng, con còn không có hướng...mẹ con... chào hỏi đâu." Kiều Lập Quốc nghĩ một chút, vẫn là nói ra từ “mẹ”.

Kiều ông nghe xong lời này, quả muốn cạy mở đầu Kiều Lập Quốc, nhìn xem bên trong chứa cái gì, chuyện này, có thể gấp sao?

Không đợi Đỗ Nhượng ra tiếng, Diệp Tinh Nhã giật nhẹ ống tay áo Kiều Lập Quốc, chuyển hướng Đỗ Nhượng cười nói: "Nhượng Nhượng... Không cần phải để ý ba con, con gọi cái gì đều được, chúng ta là người một nhà, không cần để ý chuyện này!"

Lời còn chưa dứt, Kiều ông phun ra khẩu khí "Hừ".

Đỗ Nhượng đều không có nhìn tới Diệp Tinh Nhã, liếc mắt một cái, chính là đối với Kiều Lập Quốc nói: "Con chỉ có một mẹ, vừa mới qua đời không lâu."

"Kiều Nhượng!" Kiều Ái Hoa gầm lên: "Đây là sinh nhật bà nội con, cái gì có chết hay không, nhiều xúi quẩy." Vốn Kiều Ái Hoa đối với cô cháu gái Đỗ Nhượng cảm giác cũng rất vi diệu, lúc chị dâu cả còn sống, bản thân mình còn có thể nịnh bợ cô ta một chút, nhưng bây giờ chị dâu cả đã chết, tài sản thì cho hết Đỗ Nhượng, khiến mình đi nịnh bợ đứa con nít như vậy, thật sự là nhún nhường không được.

Diệp Tinh Nhã nghe xong Đỗ Nhượng nói, cũng không khỏi mù mờ vành mắt, Kiều Lập Quốc thương tiếc cầm lấy tay nhỏ bé đang nắm ống tay áo mình

run nhè nhẹ, lại nhìn con gái cùng con trai bên cạnh có chút sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Nhược thì càng có vẻ không vui. Chính là em hai mình đã phát ra câu kinh, tạm thời kiềm lại mà thôi. Ai ngờ...

"Con nói sự thật, không phải sao?" Đỗ Nhược khẽ cười hỏi ngược lại.

Không ai nói tiếp.

"Dù sao lễ vật con cũng đưa đến, ông nội bà nội cũng gặp được, ông nội, con trước tiên có thể rời đi không?" Đỗ Nhược nhàn nhạt quét nhìn một màn tràn ngập ôn nhu, chậm rãi nói: "Con lo lắng đã quấy rầy tâm tình của các người."

"Coi như chị còn tự mình hiểu lấy." Kiều Ngải dán chặt mẹ mình, nhỏ giọng nói thầm.

Kiều lão gia nặng nề mà hít vào một hơi: "Nhược Nhược, liền trở về như vậy, người một nhà cùng một chỗ ăn bữa cơm không được sao?" Vì sao nhất định phải cố tình gây sự như vậy... Kiều Chấn Bang cũng không có nói ra miệng.

Đỗ Nhược hiển nhiên cũng hiểu được suy nghĩ ông nội, nhưng cô có thể không cùng Kiều Tâm so đo, nhưng là đối với Diệp Tinh Nhã, thật xin lỗi, cho dù một đời kia yêu ba ba cùng ông nội, bà nội như vậy, vì bọn họ biến thành điên cuồng như vậy, Đỗ Nhược đối với chuyện này cũng không có thỏa hiệp, huống chi, bây giờ Kiều gia đối với Đỗ Nhược mà nói không là cái gì. Trở về nơi này, cũng chỉ là cho có mà thôi.

"Con cùng bà ta cho tới bây giờ đều sẽ không phải là người một nhà." Nhàn nhạt ngửa khí, lại mang theo một loại khinh thường nói không nên lời.

"Biến, cút... Mày lập tức cút ra khỏi Kiều gia cho tao!" Kiều Lập Quốc tay run run chỉ vào Đỗ Nhược, tức giận đến không nói ra lời: "Mày cho là có tài sản của mẹ mày, là có thể không nhìn người khác sao? Nghe, chỉ bằng mày, không có Kiều gia, tao nhìn xem tiền của mày có thể dùng tới khi nào?"

Đỗ Nhược nhìn Kiều Lập Quốc, ha ha, nguyên lai là nghĩ như vậy.

Kiều ông cũng không ngăn cản, theo ý ông ta, cháu gái trước kia đối Kiều gia rất có cảm tình, biến hóa này đều là tại tài sản con dâu mới vậy, trong lòng cũng cảm thấy hẫng là làm cho cháu gái đi ra ngoài đụng vào vách tường, được giáo huấn rồi trở về, mới biết được Kiều gia trọng yếu, khi đó, hết thảy liền tốt.

Tuy rằng không thể nói nắm chắc mười phần, nhưng là Đỗ Nhược đối với tâm tư của Kiều lão gia vẫn biết, Đỗ Nhược cúi đầu, gập người thật sâu, sau đó cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Kiều gia, gặp lại sau.

Diệp Tinh Nhã như là đột nhiên phục hồi tinh thần lại, tránh thoát Kiều Lập Quốc, đuổi theo ra bên ngoài, "Nhược Nhược..."

"Tinh Nhã! Không cần đuổi theo." Kiều Lập Quốc bắt lấy cánh tay Diệp Tinh Nhã, trấn an nói.

"Em lại không cần! Anh làm gì vì..." Diệp Tinh Nhã nhủ lại đôi mi thanh tú, nhẹ giọng trách cứ Kiều Lập Quốc.

"Được rồi!" Kiều Chấn Bang vẫy vẫy tay: "Khiến nó một người ở bên ngoài xông xáo cũng tốt, trải qua bên ngoài vất vả, mới biết trong nhà có bao nhiêu tốt."

Diệp Tinh Nhã nghe được đại gia trưởng lên tiếng, cũng không lên tiếng nữa. Nhưng thật ra lúc này trong mắt Kiều Tâm hiện lên một tia mừng như điên, Kiều Ngải cùng Bạch Linh Lâm thì càng trực tiếp, "Vậy có phải hay không nói chị ta cùng chúng ta không còn quan hệ gì."

Kiều Ngải còn khoa trương làm động tác quét rác: "Bị đuổi ra khỏi nhà."

Bạch Linh Lâm thổi móng tay mình: "Hừ, ai bảo chị ta vừa mới không chịu cho mình mượn xe."

Kiều Chấn Bang cũng không quản bọn nhỏ nói thầm thế nào, liền lên tiếng đi ăn cơm. Một bữa cơm, không có Đỗ Nhược, cũng đúng là vô cùng náo nhiệt. Có vài người ở trong lòng vui sướng khi người gặp họa nghĩ thăm trạng sau khi Đỗ Nhược ly khai Kiều gia.

Cho đến thật lâu về sau, người Kiều gia nhớ tới bữa cơm này, mới phát giác vô cùng châm chọc.

● ● ●

Đại viện quân khu, Trần gia.

"Tiểu Ngôn! Điện thoại! Mau xuống đây nghe điện thoại!" Trần phu nhân hướng trên lầu kêu: "Tiểu Thâm... Thằng nhỏ khăng định lại đang nghiên cứu cái gì đó, cả ngày đều dí đầu trong phòng. Đi đi lên gọi nó, nói nó gọi lại vào số máy này, có người tìm nó."

"Ha ha" đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp có chút khàn khàn: "Được, đi à! Phiên toái đi."

"Không có chuyện gì" Trần phu nhân để điện thoại xuống. Lên lầu đến trước một gian phòng, mở cửa, quả nhiên, Trần Ngôn một đầu tóc rối tung, mặt tiêu tụy, chỉ riêng hai mắt sáng lên nhìn một đôi khí giới bên cạnh, không biết đang làm những gì.

"Tiểu Thâm vừa mới gọi điện thoại tới tìm con, kêu con cũng không nghe!"

Trần Ngôn ngẩng đầu lại cúi đầu: "À, đã biết."

"Mau gọi lại đi! Con này tiểu tử thôi, đừng cho là mẹ không biết khẳng định con không biết mình nói cái gì, quay đầu liền quên." Trần phu nhân một chưởng vỗ vào đầu Trần Ngôn, rất có tư thế.

"Ai u" Trần Ngôn phò trương ôm đầu, "Mẹ, Giảng Long Thập Bát Chương của mẹ lại cao hơn một tầng."

Trần phu nhân buồn cười nhìn con mình: "Ít nói đi! Người ta tìm con không chừng là chuyện gấp!"

"Ôi, con hiện tại gọi điện thoại." Trần Ngôn chào quân lễ.

Trần Ngôn gọi điện thoại, ở trong lòng âm thầm may mắn, may mắn mẹ hiểu biết bản thân mình, bằng không bản thân mình khẳng định lại quên.

"Mày thằng nhóc này, lại đâm đầu vào thứ rách nát gì vậy?" Điện thoại thông, đối phương lập tức cười trêu nói: "Nói đi, chuyện gì? Nghe nói gần đây mày cùng Hường Tinh tìm tao rất cấp bách."

Nói ra việc này, xem là mày gấp, hay là tao gấp. Trần Ngôn âm thầm châm chọc.

"Nói mau! Tao đây một người chỉ có mấy phút." Tề Thâm thúc giục, mắc cỡ ngại ngùng, thật không giống đàn ông.

"Tề Thâm, mày cùng Đỗ Nhượng còn quen nhau không?" Trần Ngôn nghĩ một lát, vẫn là quyết định nói cho Tề Thâm.

"Đỗ Nhượng? Ai vậy?" Tề Thâm không biết chuyện Đỗ Nhượng sửa họ.

"Là Kiều Nhượng. Cô ấy đã đổi họ." Trần Ngôn nghĩ nghĩ: "Mày đi không lâu, mẹ Kiều Nhượng liền qua đời, cụ thể tình huống thế nào, chờ mày trở về lại nói tiếp. Tao không biết giữa tụi mày xảy ra chuyện gì, nhưng mà Tề Thâm, tao nói với mày, Đỗ Nhượng sắp xuất ngoại, trong khoảng thời gian ngắn có vẻ như chưa có tính toán trở về."

"..."

Đầu điện thoại bên kia lâm vào trạng thái trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ.

Hồi lâu.

"Khi nào thì đi?" Giọng nói Tề Thâm có vẻ 10 phần mệt mỏi.

"Cái gì?" Trần Ngôn không có phản ứng kịp.

"Con mẹ nó tao hỏi mày, người phụ nữ kia khi nào thì đi?" Đột nhiên, đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng gầm lên giận dữ.

Quả nhiên, Trần Ngôn cảm giác mình vừa mới đụng trúng chỗ đau của nó. Bất quá, làm lính thực thô lỗ, động một chút là thô bạo quá, động một chút là bắt đầu.

"Thời gian cụ thể tao không biết, nhưng..." Trần Ngôn chần chờ một chút: "Nghe nói, thủ tục cũng đã làm xong. Tùy thời điểm cũng có thể rời đi."

Tề Thâm vô lực cảm tay nghe, không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Tề thiếu?" Điện thoại bên kia, Trần Ngôn gọi.

Tề Thâm nhìn đến bên cạnh có người ý bảo thời gian sắp đến, nhanh chóng cầm lấy tay nghe: "Trần Ngôn, mày cùng Hường Tinh giúp tao trông chừng một chút, tao rất nhanh là có thể trở về! Bốn ngày, không, ba ngày liền đủ! Tao nhất định mau chóng chạy trở về."

"Ừ, đã biết. Chính mày cẩn thận một chút." Trần Ngôn dặn dò.

"Ừ ừ, mày giúp tao trông chừng một chút, tao rất nhanh trở về đi..." Tề Thâm cúp điện thoại, nhin không được lại dặn dò một phen.

"Đã biết! Mày cẩn thận một chút."

Trần Ngôn để điện thoại xuống, không biết mình làm đúng hay không, dù sao vào lúc này, gọi điện thoại nói loại chuyện này cho nó nghe, sợ sẽ ảnh hưởng đến nó.

Haiz, hồng nhan họa thủy, Trần Ngôn nói thầm lên lầu, thằng nhãi này hoàn toàn quên mất bộ dạng chân chó của mình ở trước mặt Diêu nữ vương.

Bên này Tề Thâm để điện thoại xuống, vô lực vuốt mặt mình, Tề Thâm cảm giác mình thật buồn cười, bên này mới thuyết phục bản thân mình tha thứ cô ấy, đưa bé này là không có, khi nào muốn thì cũng có thể có, không cần phải vì chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm, bên kia, người ta đã chuẩn bị vô thanh vô tức rời đi.

"Không có sao chứ?" Đồng đội quan tâm hỏi một câu.

"Không có việc gì." Tề Thâm vuốt mặt, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải chạy trở về để hỏi cho ra nhẽ. Hai ngày sau, đồng đội hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là "Không có việc gì".

Không có việc gì?

Không có việc gì, mới là lạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tính sai

Thời tiết đã dần dần trở nên lạnh, sáng sớm Đỗ Nhược thức dậy luyện tập buổi sáng cũng không còn mặc một thân quần áo mỏng manh để luyện công, mà di Lư dần dần sớm mặc vào áo dài quần dài, cho dù Đỗ Nhược biết mình thân thể tốt lắm, nhưng cũng không muốn tổn hại quan tâm của Di Lư đối với mình. Như vậy sáng sớm, Đỗ Nhược mặc một cái quần vận động hình thức đơn giản màu xám nhạt, thân trên áo có mũ cùng một màu, có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái mà bùng bùng tinh thần phấn chấn.

Tùng chiêu thức khoa tay múa chân tung ra, Đỗ Nhược đã đem tất cả võ công đều đùa giỡn một lần, lại càng lưu loát sinh động như mây bay nước chảy. Cảm lấy khăn mặt đặt bên ghế tựa, Đỗ Nhược lau mồ hôi trên mặt, hô, vừa lòng liền gật gật đầu, rốt cục có thể thu phát tự nhiên.

Bản sự quả nhiên vẫn nắm giữ ở trong tay mình, trong lòng mới có cảm giác an toàn. Tâm tình Đỗ Nhược có chút thoải mái đi vào trong nhà. Di Lư thấy Đỗ Nhược vào nhà, mới đưa bữa sáng đã sớm chuẩn bị xong bung lên bàn ăn.

Đỗ Nhược cầm lấy một cái bánh bao nhỏ còn nóng hổi, đang chuẩn bị ăn, nhìn thấy một bên di Lư biểu tình muốn nói lại thôi. Đỗ Nhược nghi ngờ buông bánh bao trong tay ra: "Di Lư, di có phải có chuyện gì muốn nói cùng con hay không?"

"A..." Di Lư khăn trương ho ho khan: "Không... Không có gì, kỳ thực cũng không có cái gì."

Gặp di Lư khăn trương, thân thể căng thẳng, Đỗ Nhược nghĩ, chẳng lẽ trong cảm nhận di Lư mình thật đáng sợ vậy sao? Bất đắc dĩ trấn an: "Di Lư, không cần khăn trương, có chuyện gì di nói xem, có thể giúp con khẳng định sẽ giúp, nếu không được, con cũng có thể giúp di nghĩ biện pháp a."

Kỳ thực cũng không phải thật đáng sợ, chính là có khi Đỗ Nhược lúc lơ đãng toát ra quý khí, luôn làm cho di Lư trước đây nghèo khổ nửa đời người cảm thấy áp lực nho nhỏ, hướng chi, di Lư hiện tại cảm giác mình đã làm sai chuyện, thì càng thêm thấp thòm: "Kỳ thực chính là di lắm miệng gây họa..." Nói xong, như bé con mà liếc mắt một cái nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược nhẹ nhàng gật gật đầu, cổ vũ Di Lư nói tiếp.

"Con không phải cho gì một phương thuốc sao?" Di Lư ảo não buông đầu xuống: "Sau khi di dùng xong vài đợt trị liệu, tay chân già nua này liền khá nhiều, liền... Sau đó có một người bạn già cũng bị tật xấu này, di liền đem cho phương thuốc, di tối hôm qua nghe Thiên Minh nói, phương thuốc này là không thể truyền loạn."

Còn tưởng rằng là chuyện gì. Đỗ Nhược nhìn ánh mắt lo lắng, hối hận của đối phương, trong lòng không khỏi mềm nhũn, thấp giọng nói: "Di Lư, không cần lo lắng, không phải chuyện lớn gì."

"Ừ" Di Lư gặp Đỗ Nhược không có tức giận, nhãn tình không khỏi sáng lên: "Người bạn kia của di dùng xong không có bị đau như trước nữa."

"Ha ha, phương thuốc kia chính là giảm bớt đau đớn khi bị phong thấp a, nếu bạn của di bị bệnh phong thấp, đương nhiên là có hiệu quả." Đỗ Nhược gật đầu.

"Di Lư, di nhất định phải hỏi rõ đối phương có phải hay không bị bệnh này mới được, trung y chú ý chính là đúng bệnh hốt thuốc, về sau cũng không thể tùy tiện đưa thuốc cho người ta." Đỗ Nhược nghiêm túc dặn dò di Lư.

"Ah..., di đã biết." Dứt lời, di Lư lại đứng thẳng sống lưng: "Di bị phong thấp, Thiên Minh không biết mang đi đi bao nhiêu bác sĩ cũng chưa chữa khỏi, Nhược Nhược vừa ra tay, liền xong, lợi hại như vậy, làm sao có thể trị cho người khác không hết được?"

Đỗ Nhược nhìn di Lư, không biết tự tin của di Lư là nơi nào tới, kỳ thực Đỗ Nhược chính là đưa phương thuốc tác dụng ngoài cộng thêm uống thuốc, cũng không có ảnh hưởng đến cái khác, nhưng là cũng bởi vậy, lão nhân gia lại tin tưởng vững chắc mình là một bác sĩ trung y rất lợi hại.

"Nhược Nhược, phương thuốc của con truyền ra ngoài thật sự không có chuyện gì sao?" Di Lư bắt đầu cảm thấy phương thuốc kia chính là bài thuốc bí truyền tổ truyền của Đỗ Nhược, trong lòng hạ quyết tâm muốn đi thu hồi nó lại.

Đỗ Nhược cười lắc đầu: "Không quan trọng." Tuy rằng bây giờ còn không thích hợp để cho người khác biết mình biết y thuật, nhưng chỉ là một phương thuốc mà thôi, Đỗ Nhược cũng không có ra tay cứu người, ảnh hưởng cũng sẽ không lớn. Lúc trước khi học y, gia tộc tổ huấn liên có hành y tế thế, thầy thuốc nhân tâm, có thể trợ giúp cho người khác, Đỗ Nhược sẽ không mất hứng, lại nói, đây cũng là một loại duyên.

Bởi vì buổi chiều muốn đi văn phòng luật của luật sư Trương Thiếu Hiền làm việc, thời gian kế tiếp, Đỗ Nhược liền không có tâm tư đi quán di Lư, dùng xong bữa sáng, toàn bộ tinh lực liền đều đặt ở cân nhắc hợp đồng Trương Thiếu Hiền soạn thảo, liền ngay cả cơm trưa di Lư cũng bỏ vào thư phòng.

Tối hôm qua sau khi rời đi Kiều gia, Đỗ Nhược liền nhận được điện thoại Trương Thiếu Hiền, lúc trước Đỗ Nhược nhờ anh tìm người quản lý tài sản nay đã tìm được, hỏi Đỗ Nhược có thể hay không cùng nhau ăn bữa cơm, gặp mặt, mọi người ngồi xuống bàn bạc một chút. Đỗ Nhược vừa vặn không có ăn cơm chiều liền ra khỏi Kiều gia, ba người liền hẹn gặp nhau.

Đỗ Nhược sau khi về đến nhà, suy nghĩ một chút, cảm thấy người quản lý tài sản kia không sai, lập tức liền gọi điện thoại cho Trương Thiếu Hiền, nhờ anh hỗ trợ liên hệ vị quản lý tài sản kia, hẹn hôm nay đến văn phòng Trương Thiếu Hiền ký hợp đồng.

Sáng sớm hôm nay, Đỗ Nhược nhận được hồ sơ đàm phán song phương của Trương Thiếu Hiền gửi, liên quan đến toàn bộ gia sản của Đỗ Nhược, Đỗ Nhược không thể không cẩn thận cân nhắc.

Buổi chiều, coi xong văn kiện buổi sáng, Đỗ Nhược mới dừng lại chuẩn bị xuất phát.

Lúc Đỗ Nhược thay quần áo, phát hiện bụng của mình có vẻ như hiện rõ lên không ít, Đỗ Nhược nhẹ xoa cái trán, còn không đủ bốn tháng, theo lý còn không nhìn ra à? Đỗ Nhược hạ quyết tâm, ổn định tinh thần buổi tối trở về tự bắt mạch.

Đỗ Nhược lái xe, một đường tới nơi hẹn. Cô lên tầng 24, hỏi nhân viên tiếp tân: "Xin hỏi, Trương luật sư có ở đây không?"

"Ngài hảo, xin hỏi ngài có hẹn trước không?" Cô gái tiếp tân thoáng đánh giá một chút, thật khách khí nói.

Đỗ Nhược gật đầu: "Có."

"Xin ngài chờ một chút." Cô gái tiếp tân lập tức gọi điện thoại.

Đỗ Nhược rõ ràng cảm giác được, khi cô đi vào văn phòng luật, tầm mắt mọi người đều tập trung đến trên người cô, âm thanh nói chuyện chung quanh cũng nhỏ đi không ít.

Đỗ Nhược không khỏi hơi hơi nhú mày, Thượng Kinh này...

Cũng không biết trong điện thoại nói gì đó, cô gái tiếp tân sau khi để điện thoại xuống, lập tức chưng vẻ mặt tươi cười: "Xin cô đợi một lát. Trương tiên sinh lập tức tới ngay."

Đỗ Nhược lộ ra nụ cười tủm tỉm, nói lời cảm tạ.

"Đỗ tiểu thư. " Trương Thiếu Hiền quả nhiên rất nhanh liền từ bên trong đi ra: "Thật xin lỗi, làm cho cô đợi lâu. Xin mời đi theo tôi."

Đỗ Nhược theo Trương Thiếu Hiền tiến vào văn phòng, phát hiện vị quản lý tài sản kia đang ngồi ở đây.

"Xin chào!" Ngụy Trạch Hoa mặc dù tối hôm qua đã gặp Đỗ Nhược, nhưng tâm tính bất đồng, lúc này ở trong lòng đơn giản đối với Đỗ Nhược đánh giá một phen, trách không được muốn tìm người đến quản lý tài sản, nhìn Đỗ Nhược mang khí chất thông dong, thật sự cùng tiền tài không liên quan, thích hợp làm bác sĩ hay là học giả hơn.

"Xin chào! Thật xin lỗi, tôi đã tới trễ." Đỗ Nhược mỉm cười vươn tay bắt tay Ngụy Trạch Hoa.

"Không muộn, là tôi đến sớm, cùng Thiếu Hiền nói ít chuyện mà thôi." Ngụy Trạch Hoa cười giải thích.

Trương Thiếu Hiền nhìn hai người, cũng không nói gì thêm, dù sao một người là bạn của mình, sắp là cộng sự đồng sự, một là chủ mình, hai người này có thể ký hợp đồng, mình cũng bớt việc không ít.

Quả nhiên, hai người đều đối với nội dung hợp đồng kia cảm thấy vừa lòng, thuận lợi ký kết.

"Về sau liền làm phiên anh, Ngụy tiên sinh." Đỗ Nhược ký văn kiện cuối cùng, bắt tay cùng với người quản lý tài sản tư nhân mới nhậm chức của mình.

"Đâu có! Là tôi phải cảm ơn Đỗ tiểu thư cho tôi cơ hội có được công việc này." Ngụy Trạch Hoa chân thành cảm ơn.

Đỗ Nhược cười cười, không có nói thêm gì nữa.

Thời gian kế tiếp, Ngụy Trạch Hoa giải thích cho Đỗ Nhược biết bước đầu mình định ra kế hoạch quản lý đầu tư tài sản của Đỗ Nhược như thế nào. Đợi cho đến lúc toàn bộ kết thúc, trời đã tối rồi.

Đỗ Nhượng uyển chuyển từ chối lời mời cùng nhau ăn cơm. Qua một buổi chiều, Đỗ Nhượng cảm giác thấy thật mệt mỏi, thậm chí nhanh chóng đi về, tìm hiểu nguyên nhân bản thân mình không bình thường.

Đứng dậy cáo từ, Đỗ Nhượng đi tới cửa, xoay người hướng Trương Thiếu Hiền nói: "Trưởng luật sư, cảm ơn anh." Cảm ơn anh đã chiếu cố đoạn thời gian này, Đỗ Nhượng biết, nếu không phải người này tận tâm tận lực giúp bản thân tìm, cũng không thể nhanh có kết quả như vậy.

"Ah..." Trương Thiếu Hiền biết tiếng cảm ơn này là vì cái gì, cũng không chối từ, trực tiếp đồng ý. Vốn chính là xem phần nhân tình Đỗ phu nhân, nhưng qua mấy ngày nay thật thương thức cô bé này, mới có thể lấy tư thái trưởng bối khắp nơi chiếu cố nhiều hơn. Đỗ Nhượng gặp đối phương đáp ứng, cũng sẽ không nói thêm nữa, có một số việc để ở trong lòng, biểu hiện ở trong hành động, không phải nói miệng là được.

Sau khi Đỗ Nhượng vừa về tới nhà, vội vàng ăn xong cơm tối liền trở về phòng. Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, Đỗ Nhượng ngồi tắm mát xa trong bồn tắm lớn, tùy ý để từng giọt nước đánh vào thân thể mình, chính là cau mày suy nghĩ kết quả mình vừa mới bắt mạch.

Ba bào thai...

Đỗ Nhượng vô lực rên rỉ một tiếng, tựa đầu trên mép bồn tắm, chuyện này hoàn toàn không trong dự tính của bản thân.

Mạch tượng này khiến mình thật sự chấn động một phen, vô luận mình bắt mạch bao nhiêu lần, mạch tượng cũng là biểu hiện ba bào thai. Đỗ Nhượng suy nghĩ, đời trước lúc mình xoa sạch đứa nhỏ rõ ràng chỉ có một, vì sao đời này lại biến thành ba bào thai? Chẳng lẽ là một đời kia bản thân mình không có đường tốt thân thể chút nào, làm cho chỉ có một bé cứng thành hình, hai bé khác quá nhỏ?

Sống lại tới nay, Đỗ Nhượng lần đầu tiên mất đi bình tĩnh.

Cho đến lúc tiến vào ổ chăn, Đỗ Nhượng vẫn trần trọc không yên như cũ, không cách nào đi vào giấc ngủ. Đỗ Nhượng an ủi mình, chỉ là một đứa bé biến thành ba đứa bé, bản thân mình buồn bán có lời không phải sao? Rõ ràng mình cũng không rối rắm đời trước đến tột cùng là bao nhiêu đứa bé, như vậy, vì sao lại ngủ không được? Trong lòng Đỗ Nhượng có một loại cảm xúc không nói thành lời.

"Không được! Giờ bụng lớn rất nhanh, rất nhanh liền giầu giếc không nổi nữa." Đỗ Nhượng trước khi ngủ nói thầm, mơ mơ màng màng nghĩ... Nếu như bị người đàn ông kia biết, bản thân mình khẳng định chạy không được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chuẩn bị rời đi

Ngày hôm sau, Đỗ Nhượng dậy trễ, trong gương vành mắt cô thâm đen rõ ràng, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là giấc ngủ không đủ.

"Nhượng Nhượng, con có phải không thoải mái a?" Di Lư bị vành mắt thâm quầng của Đỗ Nhượng dọa nghiêm trọng, lo lắng nhìn Đỗ Nhượng.

"Không có việc gì, Di Lư." Đỗ Nhượng lắc lắc đầu.

Lúc Đỗ Nhượng đi qua phòng khách, bước chân dừng một chút, nhớ tới quyết định tối hôm qua của mình, vẫn là có ý định gọi điện thoại cho bạn ở California bên kia hỏi một chút, xem chuyện phòng ốc làm xong chưa?

Di Lư một bên bày biện bữa sáng, một bên nhìn Đỗ Nhượng gọi điện thoại, cảm thấy hôm nay Đỗ Nhượng rất kỳ quái, như là có chuyện gì gấp.

"Ok, thank you very much!" Đỗ Nhượng sau khi để điện thoại xuống, khóe miệng hơi vênh, hiển nhiên là nghe được đáp án hài lòng. Đỗ Nhượng xoay người nhìn thấy Di Lư, cười khò một cái, hồng hồng, lúc trước nói với Di Lư, mười ngày nửa tháng sau mới đi a. Di Lư hiển nhiên thấy được Đỗ Nhượng cười khò: "Làm sao rồi? Nhượng Nhượng?"

Dẫu đầu là một đao, lui đầu cũng là một đao: "Di Lư, phòng ở bên kia đã tìm xong rồi, con tính toán hai ngày nữa liền đi Mỹ."

"Cái gì?" Di Lư kinh hãi, không hiểu hỏi.

"..."

Đỗ Nhượng vốn là muốn giải thích một chút, dù sao trước khi đi, không thể để cho người khác biết việc này, nhưng thấy Di Lư đang nhìn cô chăm chăm, cô muốn nói dối thể nào đều không nói được.

"Chuyện bên này cũng đã làm xong, bên kia phòng ở cũng tìm xong rồi, con... Đã xảy ra chút chuyện, muốn sớm một chút rời đi nơi này."

Di Lư thất vọng nhú nhú mày, rất nhanh liền giữ vững tinh thần: "Vé máy bay đặt xong chưa?"

"A..." Đỗ Nhược không có phản ứng kịp: "Chưa có đặt vé..."

Di Lư nhìn Đỗ Nhược biểu tình ngây ngốc làm cho tức cười, thở dài: "Vậy ăn sáng đã, sau đó nhanh đặt vé máy bay. Đi đi giúp con thu thập hành lý."

"Di Lư..." Đỗ Nhược không biết nên nói cái gì cho phải.

"Nhược Nhược, chuyện người trẻ tuổi các con à, di không hiểu!" Di Lư vươn tay xoa xoa tóc Đỗ Nhược, đứa nhỏ này thật cao: "Nhưng mà di biết Nhược Nhược là một người có kế hoạch, có bản lĩnh lắm! Con muốn rời đi sớm một chút, khẳng định có lý do của con."

Đỗ Nhược cảm động ôm bác gái này: "Cảm ơn di Lư! Ha ha, con còn tưởng rằng di sẽ tức giận."

"Ha ha..." Di Lư cười vui vẻ, biết trong lòng Đỗ Nhược có mình: "Được rồi, chỉ còn một chút thời gian như vậy, di nhanh chóng đi mua đồ."

Đỗ Nhược đột nhiên nghĩ đến danh sách đồ cần mua thật dài của di Lư, không phải là đem toàn bộ gì đó mua hết, khiến mình mang đến Mỹ đi?

Trên thực tế, Đỗ Nhược đoán thật sự rất chuẩn. 2 ngày nay, Đỗ Nhược và di Lư dạo siêu thị cùng trung tâm thương mại lớn lớn nhỏ nhỏ ở Thượng Kinh, bởi vì Đỗ Nhược là phụ nữ có thai, di Lư còn gọi thêm con mình - Lư Thiên Minh cùng con dâu Vương Thiên Thiên lại đây đảm đương lái xe cùng giúp đỡ.

"Hô..." Lư Thiên Minh mệt rã rời ngồi trên ghế sofa, nhìn một bên vợ cùng mẹ còn dư thừa tinh lực, cảm giác sâu sắc phụ nữ thật sự là quá kinh khủng nhất là phụ nữ đi dạo phố. Đỗ Nhược không còn khí lực, vội vàng vào phòng bếp rót ba ly nước trái cây mang ra.

"Anh Lư, chị Thiên Thiên, vất vả hai người." Đỗ Nhược ngượng ngùng cười cười.

"Không có chuyện gì, Tiểu Nhược. Hai ngày nay chị đi theo mẹ, học không ít chuyện đâu."

Vương Thiên Thiên cảm thấy rất thần kỳ, bản thân mình từ nhỏ ở tại Thượng Kinh, cũng không biết còn có nhiều nơi thế này, mẹ chồng nhà mình mới ở đây vài năm, thế nào liền quen thuộc như vậy. Vài ngày nay tuy rằng rất mệt, nhưng cùng mẹ chồng quan hệ thân mật không ít, còn học rất nhiều việc trước kia không biết.

Di Lư rất hài lòng nhìn con dâu của mình, không sai, là đứa bé ngoan, một chút cũng không yếu ớt. Vương Thiên Thiên nhận được ánh mắt tán thưởng của mẹ chồng, thì càng thêm kiêu ngạo.

"Mọi thứ đều mua đủ sao?" Nghi ngoi trong chốc lát, Lư Thiên Minh cảm giác mình rốt cục sống lại.

Đỗ Nhược bắt đầu nhìn mấy thứ này, không cần đi mua nữa, mình cũng không phải chạy nạn.

"Ừ! Đã mua xong." Di Lư cẩn thận nhìn nhìn, bàn tay to vùng lên, được rồi. Ba người không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra. Mọi người liếc nhau, đều nở nụ cười.

"Mẹ, Tiểu Nhược, tụi con đây đi về trước." Như là đã chuẩn bị tốt, hai vợ chồng Lư Thiên Minh cũng đứng dậy rời đi.

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi! 2 ngày nay anh chị vất vả nhiều rồi." Đỗ Nhược đưa hai người đi ra ngoài, thuận tiện mời.

"Không cần! Em đêm mai bay, hôm nay liền nghỉ ngơi thật tốt đi!" Vương Thiên Thiên khuyên nhủ, mình cảm thấy cô gái này rất tốt mới lần vô giúp không vì mục đích gì cả.

"Vậy đêm mai cùng đi ra ngoài ăn?" Đỗ Nhược nghĩ nghĩ, đề nghị.

"Vậy đi! Ăn xong liền đưa em đi sân bay." Vương Thiên Thiên hiển nhiên đồng ý: "Vậy được, chị trở về nói cho Tiểu Khải, để nó giữa trưa ăn ít thôi, để dành bụng, đêm mai có người mời ăn đại tiệc."

Nói xong, liền chạy về nhà, Lư Thiên Minh ở phía sau bắt đầu nhìn, chắc chắn, lớn như vậy còn giống trẻ con.

"Nhược Nhược, điện thoại!" Di Lư ở trong phòng kêu.

"Được, em về đi, mẹ anh đang kêu em." Lư Thiên Minh hướng Đỗ Nhược vẫy vẫy tay.

Đỗ Nhược gật đầu, đi trở về.

"Xin chào, tôi là Đỗ Nhược! Ai vậy?" Đỗ Nhược cầm lấy điện thoại, không biết ai gọi điện thoại cho mình. Sờ sờ bụng của mình, giống như đã lớn không ít.

"Đỗ Nhược, là mình!"

Tay Đỗ Nhựt đặt ở bụng dừng lại một hồi: "Hương Tinh... có việc?"

"Không có việc gì không thể tìm bạn nói chuyện phiếm?" Hương Tinh không nhìn Trần Ngôn thúc giục một bên, chuyển hướng nhìn màn thủy tinh treo trên cửa sổ: "Tụi mình ở tiệm cà phê Tinh Ngữ, ra ngoài nói chuyện chút đi."

Đỗ Nhựt nhẹ nhàng thở ra, cũng có tâm tình trêu chọc Hương Tinh: "Bạn cũng uống cà phê?" Nếu nhớ không lầm, cái người này chính là không thích đi quán cà phê nhất.

"Còn không phải Điệu Nhạc Nhạc cùng Trần Ngôn hay thích tới đây." Nói chưa dứt lời, Hương Tinh liền nổi giận: "Bạn tới không đó?"

Đỗ Nhựt thật sự là quá mệt mỏi, không nghĩ đi: "Mình hôm nay đi ra ngoài mua đồ, vừa mới trở về, mệt chết đi được, các bạn tự chơi đi..."

"Mua cái gì?" Hương Tinh không đợi Đỗ Nhựt nói hết lời, liền trực tiếp hỏi.

Đỗ Nhựt có chút ngẩn ra, trầm mặc một lát: "Hương Tinh, bạn không phải đã biết?"

"Đúng!" Hương Tinh chĩa chĩa di động, đối với Trần Ngôn và Điệu Nhạc Nhạc đang bên cạnh làm khẩu hình, cô đã biết... "Tính toán khi nào thì đi?"

"Ah..., đặt vé máy bay là tối mai 8: 00." Nếu đã biết, liền không cần giấu giếm.

"Nhanh như vậy?!" Hương Tinh thình lình từ trên ghế đứng lên, làm 2 người bên cạnh sợ hãi.

Trần Ngôn và Điệu Nhạc Nhạc liếc nhau một cái, sao lại thế này?

"Đỗ Nhựt, bạn không đợi Tề Thâm trở về sao?" Hương Tinh bị Điệu Nhạc Nhạc kéo ngồi xuống ghế. Đỗ Nhựt đột nhiên nghe được cái tên đó, chợt ngẩn ra. Đây là lần đầu tiên mình sống lại tới nay nghe được tên của người kia. Không để Đỗ Nhựt nghĩ nhiều, Hương Tinh đã ở bên kia kêu lên: "Đỗ Nhựt? Đỗ Nhựt? Bạn còn ở đó không?"

"Ừ. Mình đang nghe." Đỗ Nhựt không muốn suy nghĩ tiếp: "Hương Tinh, anh ấy và mình đã chia tay!" Nếu không có nhớ lầm, hơn ba tháng trước, đã chia tay, không phải sao? Trong giọng nói mang theo ủy khuất ngay chính mình cũng không biết.

"Hả?" Hương Tinh mờ mịt nhìn Trần Ngôn, chuyện khi nào a?

"Hơn ba tháng trước, tụi mình đã chia tay." Đỗ Nhựt hít sâu, lặp lại một lần nữa.

"Ai nha! Chuyện của các người mình mặc kệ." Hương Tinh đầu óc rối tinh rối mù: "Bạn chừng nào thì trở về?"

Đỗ Nhựt giống như thấy được cô gái kia phiền chán ở trong quán coffee, cười cười: "Lúc nên trở về sẽ trở về."

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, liền cúp điện thoại.

Đỗ Nhựt nhìn trên sàn nhà nhiều đồ như vậy, liền nhanh chóng cũng đi hỗ trợ thu thập.

● ● ●

Quán cà phê Tinh Ngữ.

"Thế nào thế nào?" Điệu Nhạc Nhạc khẩn trương hỏi Hương Tinh, hét to, lại bối rối, kết quả đã xảy ra chuyện gì?

"Tối mai tám giờ bay." Hương Tinh để điện thoại di động xuống, có chút đau đầu: "Nó cùng Tề Thâm chia tay rồi. Vậy Tề Thâm nói với bạn như thế nào?"

"Nhờ chúng ta nhìn xem có thể hay không từ từ." Trần Ngôn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Vé máy bay đều đặt rồi, từ từ thế nào?" Miễn cưỡng ngồi trên ghế, "Bạn..." Hương Tinh còn muốn nói gì, đã bị một tiếng chuông điện thoại di động cắt đứt.

Là di động Trần Ngôn.

"Này! Ba? Có chuyện gì sao?" Trần Ngôn cầm lấy di động, vội ngồi thẳng người, là dây số của ba mình. Điệu Nhạc Nhạc cùng Hương Tinh nghe được là điện thoại ba Trần, cũng không khỏi ngồi thẳng thân thể, bốn lỗ tai vội đứng thẳng lên, có thể hay không nghe thấy chút gì.

"Ngày mai? À, con đã biết.... ừ... ừ... Con hiểu được... Được, tạm biệt." Trần Ngôn đợi đến đối phương cúp điện thoại mới chậm rì rì tắt di động. Hương Tinh cùng Điệu Nhạc Nhạc đều nhìn Trần Ngôn không chớp mắt.

"Ba mình, " Trần Ngôn lắc lắc di động trong tay, ngay sau đó còn nói: "Tề Thâm ngày mai mới có thể trở về." Hô, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

"Vậy rất tốt a!" Điệu Nhạc Nhạc cùng Hương Tinh đều cao hứng cộng ly, các cô những người này có thể ở trong hội của mình gặp được một người mình thích, gia thế lại giống mình, là một chuyện thật may mắn. Đối với Tề Thâm cùng Đỗ Nhựt, các cô là chúc phúc, có cơ hội hòa hảo, đương nhiên đáng

giả các cô cao hứng.

Trần Ngôn cũng vì anh em của mình vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp mặt

"Dì Luru! Những thứ này đều là cho con mang đến Mỹ à?" Đỗ Nhược xem bao lớn bao nhỏ trước mắt ước chừng chiếm hết phòng khách, âm thầm lú lờ.

Dì Luru lóat đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên tay, suy nghĩ một lát: "Hay là quá ít?"

Đỗ Nhược cả kinh, vội vàng nói: "Đã quá nhiều rồi."

Dì Luru liếc nhìn Đỗ Nhược, "Phốc xuy" nở nụ cười một tiếng: "Được rồi! Dì đã biết! Máy thứ này a, con cũng đừng nói không cần, dì đã hỏi qua vợ chồng có con xuất ngoại, đây đều là kinh nghiệm tổng kết được."

Đỗ Nhược biết Dì Luru là dọa bản thân mình, không khỏi lau mồ hôi lạnh.

"A..." Dì Luru vỗ tay xuống đùi.

Không phải là đã quên cái gì chưa có mua đi, Đỗ Nhược ghé mắt.

Quả nhiên...

"Dì đã quên mua cho con một ít vải bông." Dì Luru sốt ruột nói.

"Dì Luru, vải bông?" Để làm gì? Chẳng lẽ là làm tã cho bé cưng? Đỗ Nhược cảm thấy tư tưởng của mình có chút quỷ dị.

"Lúc bé cưng vừa mới sinh, làn da rất mềm, vải bông là tốt nhất, mới không làm cho da bé cưng bị thương." Dì Luru thấy Đỗ Nhược một mặt ngây thơ, lập tức nhất thời giải thích.

Đỗ Nhược dở khóc dở cười, đều có thể đoán trúng!"Dì Luru, vải bông, ở nước ngoài cũng có thể mua được."

"Như vậy a, vậy được!" Dì Luru nhìn Đỗ Nhược bị dọa sợ, chỉ có thể thỏa hiệp: "Con phải nhớ đi mua, nhớ chưa? Về sau không rõ chuyện gì, liền gọi điện thoại về! Có nghe hay không?"

"Vâng." Đỗ Nhược cúi đầu, ngoan ngoãn đáp, không nói tiếp đề tài này nếu không dì Luru lại khóc.

Ăn xong cơm chiều, những thứ cần thu thập đều thu thập xong, Đỗ Nhược liền cùng Dì Luru ở trong phòng khách nói chuyện, nghe dì Luru tán gẫu mấy chuyện đã trải qua.

"Con nhanh đi lên tắm rửa, đêm nay đi ngủ sớm một chút!" Đã đến giờ, dì Luru liền bắt đầu đuổi người.

"Vâng thưa dì!" Đỗ Nhược biết Dì Luru là muốn tốt cho mình, cũng không kiên trì.

Đỗ Nhược đi đến đầu cầu thang, quay đầu nhìn lại, dì Luru vẫn ở chỗ cũ nhìn mình. Nghĩ nghĩ, lại quay lại, ôm lão nhân quan tâm mình hơn hai tháng này: "Dì Luru, cảm ơn dì..."

Hốc mắt dì Luru lại đỏ hồng, nén nước mắt, ôm lại Đỗ Nhược, ở bên tai Đỗ Nhược nhỏ giọng cười: "Đều sắp làm mẹ rồi, còn dễ dàng làm nũng như vậy..."

"Ha ha" Đỗ Nhược khẽ cười.

Hai người lại hàn huyên một trận, Đỗ Nhược mới trở lại phòng mình nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, Đỗ Nhược không biết mình như thế nào, càng ngày càng hồi hộp, một chút buồn ngủ đều không có. Cô đành phải nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp chậm dần, làm mình yên tĩnh.

Ngay lúc Đỗ Nhược sắp tiến vào giấc ngủ, hồ hấp của cô bỗng đứng dừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường. Trong phòng không có mở đèn, tối đen, nhưng mà Đỗ Nhược biết, vừa mới có người tiến vào.

Đỗ Nhược bắt động thân mình nhắm mắt lại, người tới có vẻ như cũng không có bất cứ động tác gì, chỉ lẳng lặng đứng một chỗ trong gian phòng, nếu không phải công phu Đỗ Nhược cũng rất cao, căn bản cũng sẽ không phát hiện ra.

Đột ngột người đó vươn một bàn tay về phía cô, Đỗ Nhược theo trực giác dùng tay phải bảo vệ bụng, tay trái nhanh như tia chớp bắt lấy tay của người kia, dùng sức giờ chân lên cấp tốc đá, sau đó dưới chân giẫm giẫm, rồi vị trí kia.

Chỉ nghe người nọ đột nhiên kinh hô một tiếng, thân thể nhanh nhẹn uốn éo, khó khăn lắm tránh đi công kích của Đỗ Nhược vào bộ vị trọng yếu của hắn, chính là phần eo lại bị trúng một cước của Đỗ Nhược, hừ hừ một tiếng.

Đỗ Nhược nghe xong, nhú nhú mày, lúc này bởi vì phải che chở bé cung, bản thân cũng không dùng lực đạo lớn, vì lo lắng sẽ làm bị thương bé cung.

Rất nhanh, nam nhân đứng lên, nhìn như thông thả kì thực nhanh chóng hướng Đỗ Nhược đi tới, bất ngờ không phòng ngự vươn tay ôm eo Đỗ Nhược, Đỗ Nhược còn chưa kịp hành động, ngay sau đó một tiếng nói trầm đặc "Đừng nhúc nhích."

Người nói không động sẽ không động sao?

Đỗ Nhược làm sao có thể nghe theo, tay phải xuất chưởng, chính là khoảng cách gần, hơn nữa Đỗ Nhược có điều cố kị, rất nhanh bị người đó kiềm chế.

Người đó bị Đỗ Nhược không nghe lời liền chọc giận, chặn ngang ôm lấy Đỗ Nhược, một lần nữa vút cô lên giường.

"Tê Thâm!" Nếu Đỗ Nhược đến bây giờ còn không biết người này là ai, thì thật ngu. Tê Thâm tựa như không có nghe được Đỗ Nhược nói, trái lại tiếp tục động tác. Lúc Đỗ Nhược bị người đàn ông này ôm lấy mình, hai tay rất nhanh bảo vệ bụng, nháy mắt bị ném tới trên giường nhanh, lập tức muốn từ trên giường ngồi xuống, nhưng người đàn ông này cũng không cho cô cơ hội, rất nhanh dùng thân thể ngăn Đỗ Nhược lại.

Đỗ Nhược không dám dùng lực giãy giụa nữa, chỉ sợ người đàn ông này đè đến bé cung, đành phải khàn khàn cổ họng: "Anh đè em!"

Tựa như không có nghe được lời nói của cô, Tê Thâm gắt gao ôm lấy Đỗ Nhược: "Thực xin lỗi". Thực xin lỗi đã để cho em một mình đối mặt mọi chuyện lúc mẹ em qua đời, nhưng cũng xin đừng có bỏ đi?

Khi anh nói xin lỗi, Đỗ Nhược không tự chủ nhớ lại năm đó, mặc dù là anh hiểu lầm chuyện cô phá thai, nhưng cũng không nên tức giận rồi đi ba tháng như vậy. Sau khi trở về câu nói đầu tiên cũng là tràn ngập hối hận thực xin lỗi, thực xin lỗi không có ở cùng cô ba tháng kia, nhưng đã trễ, ba tháng kia là bước ngoặt đời cuộc đời cô, từ thiên đường đến địa ngục, từ kiều ngạo đến điên cuồng. Cô đã vì người Kiều gia mà trở nên mê muội, mê tâm, vì muốn làm ra một phen thành tích, đem đứa nhỏ trong bụng chân chính bỏ qua. Hai người... không thể quay trở về như trước được nữa.

"Trong ba tháng này, anh suy nghĩ thật lâu, anh nghĩ có thể là em sợ hãi, là anh không tốt, cho nên mới phải xoá sạch đứa nhỏ, nhưng mà, không có vấn đề gì, chúng ta về sau sẽ lại có..." Tê Thâm nhìn vào Đỗ Nhược: "Nhược Nhược..."

"Đừng nói nữa..." Đỗ Nhược nhẹ nhàng mà đánh gãy lời nói Tê Thâm.

Sắc mặt Tê Thâm dần dần xanh mét, một lát, âm thanh tựa như rít từ trong kẽ răng: "Vậy nói gì? Em muốn nói là em chuẩn bị xuất ngoại, hử?"

Đỗ Nhược không khỏi dựng thẳng lông tơ lên, trực giác của cô nhận thấy nguy hiểm, cô lại có chút sợ hãi quý dị, người đàn ông này rất tức giận.

Đỗ Nhược quay mặt, nhưng giọng nói lạnh lẽo: "Đứng lên! Anh đè nặng em."

"Trả lời vấn đề." Tê Thâm bất vi sở động, nhưng toàn bộ đường cong hai gò má đều buộc chặt, anh nhìn cô, muốn đoán ra suy nghĩ của cô.

Trả lời cái gì? Trong mắt Đỗ Nhược có một tia mê mang, có vẻ như lại quay trở về khi đó, anh cũng giống như bây giờ muốn cô trả lời. Cô đã từng lặp đi lặp lại nhiều lần làm tổn thương người đàn ông này, đến khi anh không quay đầu lại, rời xa cô. Không bao lâu, liền truyền đến tin tức anh và con gái vị thủ trưởng quân khu kết hôn. Đỗ Nhược nghĩ mình đã quên nhưng trên thực tế tới tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ. Tê Thâm buông hai tay, híp mắt nhìn cô gái dưới thân, lúc trước vừa xuống xe, sau khi nghe được Đỗ Nhược đêm mai tám giờ bay thì lửa giận cùng sợ hãi cùng thi nhau nhảy nhót trong lồng ngực anh. Và biết được cả sự tình ba tháng này của Đỗ Nhược thì đau lòng không nguôi, anh dùng sức hôn lên môi Đỗ Nhược, đầu lưỡi mãnh liệt thăm dò vào khoang miệng của cô, tùy ý đảo lộn quấy phá.

Quá bất ngờ làm cho Đỗ Nhược khiếp sợ hô nhỏ, cô dùng hai tay đẩy anh thế nhưng đẩy không ra! Đỗ Nhược tức giận phát hiện bản thân mình ngược lại bị anh giáo hoạt chế trụ hai tay cùng hai chân, dường như là tròng phạt, dùng khí lực lớn hơn hôn cô, mỗi mạnh mẽ cạy mở khớp hàm của cô, xâm nhập vào trong, không ngừng mà hút, nuốt, câu, triển.

Phản nộ, Đỗ Nhược hung hăng một ngụm cắn nát môi anh, lông mi Tê Thâm hơi hơi run rẩy giật mình, miệng đầy mùi máu tươi vẫn như cũ thờ ơ, cường hôn cô, cho đến khi cô không còn chống cự mới nói lòng cuốn lấy môi Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược nhận lúc Tê Thâm tạm dừng, hít sâu một hơi, cả người chứa đầy khí lực, đưa khuỷu tay đẩy lồng ngực của anh, thân thủ nhanh nhẹn xoay người xuống giường, cách xa Tê Thâm vài bước, cúi đầu thấp giọng nói: "Em đêm mai tám giờ bay."

Nhìn bộ dạng này của Đỗ Nhược, Tê Thâm chỉ cảm giác ngực phát trướng, trong lòng càng trầm xuống, anh cắn chặt môi, ngữ khí dày đặc: "Rời đi? Em

đã hỏi qua anh chưa?"

Em... cho tới nay không từng muốn cùng với anh một chỗ cả đời, mới có thể dễ dàng buông tha cho con của chúng ta như vậy, mới có thể rời đi lúc anh không biết? Nhưng những lời này Tề Thâm không thể nói ra miệng.

Đỗ Nhược đứng đối diện Tề Thâm, thủy chung rũ mí mắt xuống, bình tĩnh nói: "Em nhớ được anh đã nói, chúng ta chia tay."

Tề Thâm nhắm đôi mắt lại, sau một lúc lâu, bỗng dung mở to mắt nhìn về phía cô, cơ bắp trên mặt không chịu nổi khổ chế, cánh môi đóng mở vài lần, đắng chát nói: "Anh chưa nói qua. Anh chỉ là cần thời gian..." Cần thời gian suy nghĩ rõ ràng, chấp nhận sự thật em không cần con của chúng ta...

Nhưng cho dù đến lúc này, trong lòng mình cũng không nguyện ý chia tay, Tề Thâm cảm giác mình thật đáng buồn. Không có sao? Đỗ Nhược gạt mình ngay ra một lúc, rất nhanh trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, là bản thân mình nhầm lẫn.

Cái loại cảm giác này... Tề Thâm cắn răng, cảm thấy vết thương trên ngực kia có phải hay không lại bị vỡ, bằng không mình tại sao cảm thấy đau như vậy. Tề Thâm tiến lên, nắm chặt hai vai Đỗ Nhược, lực đạo lớn làm cho Đỗ Nhược hoài nghi xương cốt mình có thể hay không bị anh bóp nát. Đỗ Nhược nghe thấy âm thanh anh hận, gần từng tiếng vô cùng rõ ràng nói: "Anh nghĩ, có phải hay không em cũng sớm đã chán ghét, cho nên buông tha đứa nhỏ, sau đó, rời đi, có phải hay không toàn bộ đều là ý muốn của em? Có phải hay không trở thành lý do để em cao chạy xa bay?"

Trong bóng đêm Tề Thâm giống như con báo săn gấu nhìn thẳng Đỗ Nhược, có vẻ như chỉ cần Đỗ Nhược gạt đầu, anh liền đem cô ăn hết vào trong bụng.

Đỗ Nhược cũng không nói cái gì, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng không nhìn Tề Thâm, không biết suy nghĩ cái gì.

Không chiếm được lời đáp lại.

Tề Thâm suy sụp buông tay ra, lui về sau từng bước, cúi thấp đầu, không nhìn cô gái đã đem bản thân mình trở thành đứa ngốc, tay càng nắm càng chặt, thậm chí có thể nghe được âm thanh khanh khách rung động, ngực truyền đến từng trận đau đớn, Tề Thâm biết vết thương của mình chống đỡ không được bao lâu, nhưng anh không biết mình còn có thể làm cái gì.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, Tề Thâm nhìn nhìn phía cửa, lại gấu nhìn thẳng Đỗ Nhược, trong lòng dâng lên một tia chờ mong không hiểu.

"Nhược Nhược... Nhược Nhược..." Di Lư sửa sang mọi thứ xong liền trở về phòng, không bao lâu, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng vang, lúc đầu còn tưởng là ảo giác, ai ngờ, lại mơ hồ nghe được âm thanh trên lầu truyền đến. Di Lư lập tức chạy lên, Nhược Nhược đang ngủ ở trên lầu, nếu là có người xông tới, vậy liền nguy hiểm.

Đỗ Nhược nghe thấy di Lư gõ cửa, liếc nhìn người đối diện, nói với Di Lư ngoài cửa: "Di Lư, có chuyện gì sao?"

"Nhược Nhược, con đã ngủ chưa? Di vừa mới nghe thấy có tiếng động, có chuyện gì hay không?" Di Lư lo lắng Đỗ Nhược một mình không an toàn.

"Ha ha, không có việc gì, chỉ là vừa thu dọn đồ đạc, động tác hơi mạnh." Đỗ Nhược viện cớ, không muốn di Lư lo lắng.

"Nga..." Nguyên lai là như vậy, sợ bóng sợ gió một hồi: "Vậy con đi ngủ sớm một chút, đi trở về phòng."

"Vâng." Đỗ Nhược đáp.

"Anh... Trở về đi." Đỗ Nhược nhìn Tề Thâm, cô cần phải suy nghĩ cẩn thận, cẩn thận suy nghĩ bản thân mình đang muốn gì.

Ánh mắt Tề Thâm nháy mắt âm thầm, xoay người, ngữ khí đậm nhạt: "Đỗ Nhược, anh nghĩ, có lẽ là em thật sự đã không còn yêu anh."

Nếu Đỗ Nhược dùng tinh thần lực của mình tập trung nhìn, sẽ phát hiện sắc mặt Tề Thâm tái nhợt, quần áo trước ngực sớm bị nhiễm đỏ một mảnh, chính là Đỗ Nhược trừ bỏ về mặt y thuật, ở trong sinh hoạt không thường dùng tới năng lực này, mà trong phòng không có mở đèn, ai cũng nhìn không thấy. Hoặc là, nhân nhật mùi máu tươi, ngày xưa Đỗ Nhược cũng có thể ngủ thấy, nhưng cô bây giờ trong lòng đang tràn đầy suy nghĩ rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Quyết định

Tề Thâm cố gắng chống đỡ thân mình, ngồi lên xe, nhìn thoáng qua cửa sổ nhà Đỗ Nhược, liền nhắm hai mắt lại: "Lái xe đi..."

Trần Ngôn cũng nhìn thoáng qua, lại nhìn Tề Thâm ở ghế sau một chút, không tiếng động thờ dài, không thèm nhắc lại, lặng lẽ lái xe về đại viện.

Hôm nay, Tề Thâm vừa đến Bắc Kinh, kêu Trần Ngôn đi đón, sau đó trực tiếp đưa người đến nhà Đỗ Nhược, hiện thời xem cái dạng này, Trần Ngôn lặng lẽ thờ dài, đúng là bọn họ cao hứng quá sớm, sự tình không phải Tề Thâm trở về là có thể giải quyết.

Tề Thâm vô lực dựa vào ghế sau, vuốt mặt, nhớ tới ánh mắt kia của Đỗ Nhược, Tề Thâm chưa từng nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Nhược phức tạp như vậy, cũng không có xem qua ánh mắt bình thản như vậy, phức tạp khiến mình kinh hãi, bình thản khiến mình sợ hãi.

Liều mạng nhiều ngày như vậy, đi đường lâu như vậy, lại nhận được kết quả như thế, Tề Thâm cảm thấy rất mệt, vô luận là thân thể hay là tâm, chậm rãi, mí mắt bắt đầu không khống chế được kéo xuống.

"Tề Thâm, Tề Thâm... Tề thiếu..." Trần Ngôn khản trương vỗ mặt Tề Thâm.

Tề Thâm đi rồi, Đỗ Nhược mệt mỏi nằm ở trên giường, chuyện quá khứ tràn đầy trong đầu. Bỗng dưng, Đỗ Nhược giống như nhớ ra cái gì đó, nháy mắt trong phòng biến mất.

Đỗ Nhược đem toàn bộ thân thể đều nằm trong suối nước nóng, đã sớm nghe nói, một đời người thời điểm cảm thấy an toàn nhất chính là nằm ở trong bụng mẹ được nước ối ấm áp vây lại, tựa như hiện tại, được suối nước nóng vây quanh, trong hơi nước đều là vị thảo dược bản thân mình quen thuộc, mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

Sống lại tới nay, Đỗ Nhược đã từng lảng tránh suy xét vấn đề của người con trai này, nhưng là, từ lúc cô biết mình mang thai ba tới nay, cô liền hiểu được chuyện lảng tránh này chính là tạm thời, thủy chung có một ngày cũng phải đối mặt.

Vì mình cô có thể ích kỷ làm cho một baby không có cha, nhưng Đỗ Nhược không có dũng khí khiến ba đứa bé của cô lớn lên trong hoàn cảnh đều không có cha. Nhìn thấy Tề Thâm, Đỗ Nhược càng nhất gan, cô bắt đầu sợ hãi cả đời này có một ngày bị Tề Thâm hận cô.

Một đời kia, hai người chia tay không đến một năm, người đó liền kết hôn, nghe nói vợ anh là con gái thủ trưởng, ngôn tình tiểu thuyết mãi mãi không thay đổi trọng tâm đề tài, quần nhân cùng y tá, nữ nhân xứng anh hùng.

Anh chắc là sẽ không được phép độc thân, hưởng thụ quyền lợi vòng luẩn quẩn này, thì phải gánh vác trách nhiệm tương ứng, không vì bản thân mình, cũng phải kết hôn, phải sinh con.

Cho dù... Cả đời... Giống như anh thống hận cuộc sống như vậy... Lưng đeo trách nhiệm... Còn sống.

Đỗ Nhược không dám tưởng tượng hậu quả nếu có một ngày biết mình tước đoạt quyền làm cha của anh. Mà chuyện này, lúc trước chính là Đỗ Nhược không muốn suy nghĩ mà thôi, hiện tại, cô cần suy nghĩ cho thấu đáo. Cho nên...

Đỗ Nhược cúi đầu thờ dài, bước ra ôn tuyền, mặc quần áo, lúc lơ đãng thấy hôn ngân ngày hôm qua Tề Thâm lưu lại.

Ba ba bé cưng... Là người đàn ông duy nhất mình yêu... Có lẽ cũng không sai!

Đỗ Nhược tin tưởng, tình cảm gì đều phải ở chung mới phát sinh. Huống chi, trước lúc nhìn thấy Tề Thâm, Đỗ Nhược có lẽ nói cô thật đã quên anh, nhưng mà hiện tại, cô đặt tay lên tim mình cười khò, cho dù loại cảm giác này không phải yêu, người đàn ông kia đối với mình cũng tuyệt đối không phải là người râu ria. Như vậy cũng tốt, so với yêu khắc sâu điên cuồng, trải qua mười kiếp, Đỗ Nhược thích nước chảy đá mòn hơn.

Đỗ Nhược nhìn tay mình thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng nắm chặt, trở về kiếp này, là phải nắm giữ những thứ mà bản thân mình từng đã mất đi, vô luận là bé cưng, hay là những bạn bè kia, hoặc là... Tề Thâm.

Đỗ Nhược đột nhiên nhớ lại di Lưu từng ở trước mặt mình mặt mờ mờ đề cập qua, đứa bé là cần phải có cha, cho dù mẹ độc thân lợi hại hơn nữa, trẻ con được giáo dục tốt như thế nào, không có cha thủy chung sẽ trở thành một cái khúc mắc trong lòng bọn chúng, cho nên a, gặp được người thích hợp nhất định phải hảo hảo ở chung, liền tính là vì đứa bé cũng được.

Đỗ Nhược bỗng nhiên cười cười, bởi vì cuối cùng, di Lưu còn nhỏ giọng tí tách lẩm bầm một câu, đương nhiên, nếu là ba ruột thì tốt hơn. Nếu là ba ruột... Thì tốt hơn... Không phải sao?

Đỗ Nhược hít một hơi thật sâu, tràn đầy trong không khí là mùi dược thảo, trong đầu một mảnh thanh tĩnh, khóe miệng nhọt nhọt cong lên, hết thấy đều vén ra mây mù gặp trăng sáng.

● ● ●

Mà bên này, Tề Thâm cũng không ổn chút nào.

Trần Ngôn phát hiện Tề Thâm té xỉu ở sau xe, mọi người vây quanh vỗ vào mặt cũng không hoàn toàn thanh tĩnh, trừ bỏ cảm thấy mình bị người đưa vào bệnh viện chợt nghe thấy một ít âm thanh huyền ảo, những chuyện khác cũng không biết.

Do lúc trước ngực bị trúng đạn, tuy rằng đã làm giải phẫu lấy ra viên đạn, khâu lại rồi, nhưng lại vì chạy đi không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa cùng Đỗ Nhược giao thủ, miệng vết thương đã sớm tét ra, sau khi Tề Thâm được đưa đến bệnh viện đã phát sốt liên hôn mê bất tỉnh.

"Hiện tại như thế nào?" Hường Tinh hai tay chống ở trên đầu gối, thở hổn hển hỏi. Sáng sớm nhận được tin tức Tề Thâm nhập viện, còn tưởng rằng là ai vui đùa, thân thể Tề thiếu gia, Hường Tinh cảm giác mình nhập viện anh vẫn còn ở bên ngoài nhảy nhót. Cho đến khi Trần Ngôn lại một lần nữa cường điệu, Hường Tinh mới ý thức được tình nghiêm trọng, vội vàng tới bệnh viện.

"Tốt một chút rồi, vừa mới mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, trước liên tục sốt cao, hôn mê bất tỉnh." Trần Ngôn ngồi ở trên ghế không nói được một lời, một bên Tề lão gia mặt nghiêm chỉnh ngồi đợi ở ghế tựa ngoài phòng bệnh, Diêu Nhạc Nhạc đành phải đơn giản nói cho Hường Tinh một chút tình huống.

Hường Tinh nhú mày, nhìn về phía phòng bệnh, các bác sĩ đang vây quanh Tề Thâm làm các mục kiểm tra: "Nghiêm trọng như vậy?"

"Ừ, nói là miệng vết thương nhiễm trùng." Diêu Nhạc Nhạc vỗ vỗ Trần Ngôn hơi có vẻ phiền chán.

Đem Diêu Nhạc Nhạc kéo ra: "Nói chuyện thất bại?" Tuy là câu nghi vấn, nhưng cũng là câu khẳng định. Hường Tinh không phải đứa ngốc, chuyện rõ ràng như vậy, cô sẽ không nghĩ không ra.

"Tình huống cụ thể mình không quá rõ ràng, Trần Ngôn nói trên đường về hôn mê ngay tại trên xe." Diêu Nhạc Nhạc cũng không biết là sao lại thế này, rõ ràng ngày hôm qua ba người bọn họ còn cảm thấy sự tình sẽ tốt đẹp.

"Vậy gọi điện thoại cho Đỗ Nhượng chưa?" Haiz...

Diêu Nhạc Nhạc dùng cảm hất về phía Tề lão gia tử, nhỏ giọng nói: "Không cho gọi."

Hả? Hường Tinh kinh ngạc nhìn về phía Diêu Nhạc Nhạc, ông ngoại Đỗ Nhượng cùng Tề lão gia tử là bạn cũ, Tề lão gia tử thích Đỗ Nhượng nhất, làm sao có thể...

Diêu Nhạc Nhạc nhẹ nhàng liền gật đầu: "Nói là nếu chia tay, sẽ không cần lại dây dưa. Như vậy Tề Thâm thống khổ, Đỗ Nhượng cũng thống khổ!"

Lão gia tử sao nghĩ như vậy... Hường Tinh kim lòng khôngặng nhú mày.

Đột nhiên, Trần Ngôn "Roạt" đứng lên, nhanh chân muốn đi ra ngoài.

"Đi đâu?" Tề lão gia tử nhìn về phía Trần Ngôn.

"Con đi tìm Đỗ Nhượng." Trần Ngôn do dự một chút, không dám trực tiếp chạy lấy người, đành phải quay đầu hướng lão gia tử giải thích.

"Không cần đi tìm. Không phải nói, đứa bé kia đêm nay ngồi máy bay rồi đi sao, đừng đi quấy nhiễu nó." Tề lão gia tử một mồm khoát tay. Haiz... Ông sao không biết cháu nội bụng tay không được? Chính là, Đỗ Nhượng đứa bé kia tuy rằng thiện tâm lại bị mẹ nàng nuôi quá mức kiêu ngạo, lại bị Kiều gia sủng quá mức thiên chân. Tề lão gia tử thấy rõ ràng, Đỗ Nhượng quả thật không thích hợp với cháu của mình. Vốn hai người ở cùng một chỗ, lão gia mình cũng không đi làm người xấu, nhưng là hiện thời nếu chia tay, coi như là hai người không có duyên phận đi.

"Ông nội Tề!" Trần Ngôn nhìn về phía lão gia tử, không thể tin: "Tề thiếu nó..."

"Được rồi!" Tề lão gia tử ngăn cản nói: "Ta biết con muốn nói cái gì."

Trần Ngôn im lặng, anh tưởng rằng, Tề lão gia tử là đồng ý Tề thiếu và Đỗ Nhượng cùng một chỗ, hiện tại mới hiểu được, bất quá là không muốn gây đánh uyên ương, hiện thời có cơ hội làm cho Tề Thâm hết hy vọng, cũng trực tiếp thuận thế làm theo.

Trần Ngôn tựa vào trên tường, bọn họ những người này bẩm sinh hưởng thụ ưu việt, cho nên phải trả giá đại giới mà người khác đoán không được, như hôn nhân, như lựa chọn cái gì. Nhưng Trần Ngôn vẫn cảm thấy mình và Tề Thâm đều may mắn, bởi vì bọn họ đều ở trong phạm vi vòng tròn này tìm được cái mình muốn, Tề Thâm là quân đội, là Đỗ Nhượng; với mình là máy móc, là Diêu Nhạc Nhạc, mà Hường Tinh kém một chút, đến nay còn không có tìm được một nửa kia, nhưng là hiện thời, có vẻ như cao hứng quá sớm.

Haiz...

Trần Ngôn nhìn về phía Diêu Nhạc Nhạc, đột nhiên thay người bạn tốt của mình cảm thấy khổ sở.

Hường Tinh cùng Diêu Nhạc Nhạc cũng nghe lời nói của Tề lão gia tử, là người giống nhau, Trần Ngôn có thể nghĩ đến, các nàng cũng có thể nghĩ đến, thậm chí con gái có thể nghĩ đến càng nhiều.

Hường Tinh từ nhỏ cùng Trần Ngôn và Tề Thâm cùng nhau lớn lên, có thể nói là thanh mai trúc mã, theo lý thuyết, tương lai chồng của Hường Tinh chỉ ít là một trong hai người bọn họ, nhưng là ba người này lại không để tâm như vậy, một đường xưng anh gọi em lớn lên. Đối với Hường Tinh là con một mà nói, Trần Ngôn và Tề Thâm càng như là anh hai anh ba của cô.

Bởi vậy, Hường Tinh hi vọng Tề Thâm cùng Trần Ngôn hạnh phúc, không hi vọng bọn họ về sau giống những đồng bạn khác, tìm một người không yêu tương kính như tân qua cả đời. Nếu là Tề Thâm không có yêu Đỗ Nhượng, không có yêu ai, Hường Tinh có lẽ không thấy như vậy có cái gì thật đáng buồn, dù sao bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, Hường Tinh nhìn Tề Thâm cùng Đỗ Nhượng ở chung, ngấm lại đám cưới này, Hường Tinh nghĩ tới cuộc sống như thế đều thấy sợ nổi da gà.

Tựa hồ cùng chung ý nghĩ, ba người liếc nhau, Hường Tinh nghĩ, có thêm một lần cuối cùng, nếu còn không được, vậy thì như Tề lão gia tử nói, duyên hết, có lẽ Tề Thâm chính là loại mệnh này. Tâm động không bằng hành động, Hường Tinh tìm cơ liền rời đi trước.

Vừa đi ra khỏi bệnh viện, Hường Tinh liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Đỗ Nhược, không ai nghe, lại chuyển qua điện thoại nhà.

"Đồ... Đồ... Đồ..." Thế nào vẫn không ai nghe? Hường Tinh sốt ruột.

"Xin chào! Xin hỏi tìm người nào?" Di Lư cảm thấy rất kỳ quái, sáng sớm, điện thoại của ai a?

"Chào bác! Xin hỏi Đỗ Nhược có ở nhà không ạ?" Hường Tinh khẩn trương hỏi.

"A... Ngượng ngùng, Nhược Nhược hình như vẫn chưa rời giường?" Di Lư nhìn ra cửa sổ quay vào trong vườn một chút, Đỗ Nhược còn không có xuống dưới luyện tập buổi sáng: "Xin hỏi tiểu thư có chuyện gì không?"

Chưa rời giường? "Không cần... Tôi trực tiếp tới nhà!" Hường Tinh nói cảm ơn, liền trực tiếp lấy xe đi đến nhà Đỗ Nhược. Hường Tinh đột nhiên cảm thấy, nếu hai người này không ở cùng nhau, người có lỗi nhất chính là cô. Làm bạn bè, dễ dàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Trời nắng

Trong lòng có tính toán, Đỗ Nhược cũng không vội vã ra ngoài không gian, chậm chạp ở lại một chút, khoảng cách sáng sớm còn có một chút thời gian.

Nhìn bốn phía, tầm mắt Đỗ Nhược nhìn từng phiến ruộng thuốc, bên trong trồng đủ loại dược thảo, mà những thuốc này thoát nhìn liền biết đã lâu năm, ít thì mấy chục, mấy trăm năm, lâu thì thậm chí tới ngàn năm. Thời gian trong không gian là cùng thời gian bên ngoài đồng bộ lưu động, bởi vậy thời gian sinh trưởng những thảo dược này là niên đại hiện tại.

Nơi này rất nhiều dược thảo không phải đều là cùng một thế giới, nhưng chúng hiện tại đều nhất nhất sinh tồn ở trong không gian của Đỗ Nhược. Đây là Đỗ Nhược thu hoạch mấy đời sống lại, cũng chứng minh, chứng minh Đỗ Nhược đã trải qua không phải là mộng.

Đỗ Nhược bình thường không hay tiến vào không gian, cho dù lúc trước luyện khí đại sư đang luyện chế cái ao, riêng vì Đỗ Nhược chế tạo thêm một ôn tuyền nho nhỏ cùng nhà gỗ nhỏ đơn giản, làm cho Đỗ Nhược có thể sau khi chăm sóc dược thảo làm nơi nghỉ ngơi. Nhưng Đỗ Nhược nhớ kỹ ước nguyện ban đầu của mình muốn có không gian là vì làm nghề y, không phải là vì bản thân mình, càng không phải là vì hưởng thụ. Bởi vậy, trừ bỏ đem các loại dược thảo vơ vét được thu nhập vào không gian, qua nhiều thế, Đỗ Nhược cũng chỉ thả các loại kim khâu dùng để châm cứu cùng các loại ngọc thạch và đồ trang sức bằng ngọc, thu thập lại vì ít nhiều chứa đựng linh khí, cũng có ích cho không gian.

Nhưng mà, Đỗ Nhược không biết là mọi việc trên đời từ trước tới nay là nhân quả tuần hoàn, có nhân tất có quả. Nếu là Đỗ Nhược không thể kiên trì ước nguyện ban đầu, vì mình hưởng lạc, đem vàng bạc châu báu cùng vật nhất nhất dẫn vào không gian, như vậy, linh khí không gian rất nhanh sẽ tiêu hao hầu như không còn, biến thành không gian tối hạ đẳng dùng trữ vật, lại không có thể đi theo linh hồn luân hồi chuyển kiếp.

Vì Đỗ Nhược kiên trì, khiến cho không gian mới giảm bớt xói mòn linh khí, hơn nữa về sau được linh hồn Đỗ Nhược uẩn nuôi, không gian được bảo dưỡng hết sức tốt, linh khí sung túc, ít nhất không cần lo lắng một ngày kia linh khí biến mất.

Đỗ Nhược cũng không biết chuyện này, cho dù biết, với Đỗ Nhược mà nói, cũng chỉ thấy vui sướng, dược thảo của mình có thể sinh trưởng rất tốt mà thôi.

Đỗ Nhược thường thường nghĩ may mắn kiếp thứ tư mình mới đến Tu Chân Giới, chỉ có trải qua mấy đời, Đỗ Nhược mới có thể có chủ tâm định lực bảo trụ. Bình thường trừ bỏ dùng cho trung y, Đỗ Nhược cho tới bây giờ đều không có nghĩ muốn lợi dụng không gian vì mình mưu lợi trong thế giới đời thường, mấy kiếp luân hồi, Đỗ Nhược dùng năng lực của mình hưởng thụ cuộc sống cùng lạc thú đạt được khi người khác tôn trọng mình. Ra khỏi không gian, Đỗ Nhược lo lắng di Lư thấy phòng nhón nháo lộn xộn, trước hết bắt tay vào thu thập một phen.

Bỗng dưng, Đỗ Nhược ngẩn ra, cau mày nhìn ga giường trong tay, vết máu này... Mới nhớ lại tối hôm qua nàng ngủ thấy trên người Tề Thâm có vẻ như ản ản có mùi máu tươi, nhưng lúc ấy tâm thần không yên, cũng không có chú ý đến, hiện thời xem ra sợ là bị thương.

Đỗ Nhược không nghĩ ra, nếu không có nhớ lầm, một đời kia Tề Thâm sẽ không có trở về nhanh như vậy, hơn nữa có vẻ như cũng không có bị thương.

Đỗ Nhược vội vàng rửa mặt, thay đổi y phục, cầm lấy áo khoác, liền chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên nhìn mình ở trong gương, nhìn trong mắt mình, có một loại kiên định mình cũng không nói ra được, không vì người khác, chỉ vì bản thân mình. Đỗ Nhược mặc dù có quá nhiều chuyện không nhớ rõ, nhưng tổng cảm thấy sự tình cùng đời trước là không đồng nhất, nếu tính toán cùng Tề Thâm cùng một chỗ, sẽ không hi vọng anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Vừa xuống lầu.

"Nhược Nhược, buổi sáng tốt lành! Vừa mới có cô gái nào đó gọi điện thoại tìm con." Di Lư nghe thấy âm thanh xuống lầu, từ cửa phòng bếp thò đầu ra, nói cho Đỗ Nhược chuyện Hường Tinh tìm cô.

Đỗ Nhược bước chân dừng lại một hồi, cô gái? Thoáng ngẫm lại, Hường Tinh! "Cô ấy có nói cái gì không, Di Lư?"

"Cô bé nói sẽ đến nhà tìm con!" Di Lư gặp Đỗ Nhược sáng sớm liền mặc quần áo tử tế: "Con muốn đi ra ngoài sao?"

"Vâng!" Đỗ Nhược gật đầu: "Di Lư, con không ăn sáng. Có chút việc, con muốn đi xử lý một chút."

"Con..." Di Lư nghe xong, lập tức chạy ra muốn ngăn cản Đỗ Nhược, ai ngờ Đỗ Nhược đã đi ra ngoài.

Đỗ Nhược mở cửa Volvo, vừa mới ra khỏi nhà, đã nhìn thấy một chiếc Porsche khẩn cấp phanh lại ở trước xe cô, xe này là của Hường Tinh. Quả nhiên, Hường Tinh vội vàng từ trên xe bước xuống, ngăn xe Đỗ Nhược lại. Đỗ Nhược đạp phanh lại, nhìn Hường Tinh ngoài cửa sổ, thở dài, xuống xe, khóa xe, động tác liền mạch lưu loát.

"Đi thôi." Đỗ Nhược nhìn Hường Tinh đang ngây ngốc.

"A?"

"Ừ ừ" Hường Tinh phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng trở lại trong xe, một đường nhanh chóng trở lại bệnh viện. Cho đến khi Đỗ Nhược đứng trước mặt Tề lão gia tử, vẫn như cũ cảm thấy huyền diệu.

"Bạn nói như thế nào vậy?" Diêu Nhạc Nhạc thần bí đẩy đẩy Hường Tinh, thời gian chưa bao lâu, cũng đã đem người mang về. Chẳng lẽ, mị lực phụ nữ khá lớn?

Trần Ngôn cũng bắt đầu có chút hoài nghi mị lực của mình cùng Tề Thâm, thế nào Tề thiếu biến thành chết đi sống lại, kết quả là còn so ra kém Hường Tinh trong chớp lát này?

"Đừng hỏi mình! Chính mình cũng đang mơ hồ nè." Hường Tinh lắc lắc đầu.

"Ông nội Tề." Đỗ Nhược ở trước mặt Tề lão gia tử hơi hơi cúi mình vái chào, không đề cập tới Tề Thâm, đối với lão nhân này, Đỗ Nhược cũng rất kính trọng. Tề lão gia tử không nghĩ tới Đỗ Nhược thế nhưng đến đây. Xem cô bé trước mắt chừng chạc không ít, Tề lão gia tử bắt đầu cảm giác mình có thật hay không lớn tuổi, hoa mắt, bất quá mấy tháng không gặp, biến hóa có thể lớn như vậy sao?

"Ừ." Tề lão gia tử như có đắm chiêu lên tiếng trả lời: "Nghe Tiểu Ngôn chúng nó nói, con đem bay tới Mỹ?"

Đỗ Nhược mấp máy môi, gật đầu: "Con đã đặt vé máy bay, tám giờ tối nay sẽ bay."

Tề lão gia tử mắt sắc phát hiện, ba tên nhóc kia lúc mình lên tiếng đã chuẩn mắt, ở trong lòng ông nặng nề mà hừ một tiếng, nhìn về phía Đỗ Nhược: "Nhược Nhược, ông nội không rõ ràng lắm con cùng Thâm nhi trong lúc đó xảy ra chuyện gì, nhưng mà ta cùng ba mẹ nó luôn hi vọng cháu mình cùng con hạnh phúc!" Bằng không cũng sẽ không cho Thâm nhi một cơ hội như vậy, bất quá, nếu cuối cùng là thất bại, chính là số mệnh của nó. Nói xong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đỗ Nhược.

"Ông nội Tề" Đỗ Nhược nhìn về phía cửa phòng bệnh, mang theo ý cười, mềm nhẹ nói: "Bây giờ con nhận rõ được, trên cái thế giới này ai mới là người đáng giá cho con quý trọng."

Tề lão gia tử thấy phần kiên định trong mắt cô, không khỏi thất thần một chút, lại không tự chủ được vì cháu của mình cảm thấy cao hứng, tối thiểu cả đời này sẽ hạnh phúc đi? Haiz, mà thôi mà thôi, mặc kệ như thế nào, dù sao bản thân mình cũng không chia rẽ nhân duyên cháu nội, nếu là đến đây, liền chính là mệnh, mỗi người đều có nhân duyên.

"Con ở đây nhìn Thâm nhi đi." Tề lão gia tử vẫy vẫy tay, đứng dậy đi về nhà. Cháu dâu đều ở chỗ này, mà ông - lão đầu tử này còn chọn rộn cái gì.

"Ông nội Tề, con đưa ngài trở về đi!" Trần Ngôn và Diêu Nhạc Nhạc không biết từ đâu lại xông ra, vui vẻ đuổi kịp lão nhân gia, lưu lại không gian cho hai người kia.

Hường Tinh cũng cùng đi theo, bất quá nghĩ nghĩ vẫn là lộn trở lại, đem Đỗ Nhược kéo đến một bên, nhỏ giọng lại không mất kiên định hỏi "Đỗ Nhược! Mình hi vọng các bạn có thể hạnh phúc. Hai người có thể sao?"

Đỗ Nhược nhìn nữ sinh xinh đẹp lại có vẻ soái khí trước mắt này, thấy cô bối thật lâu không thấy mình đáp lại mà trừng lớn hai mắt, mới tràn ra tươi cười: "Chúng ta sẽ." Sẽ, nhất định sẽ, một đời kia mắt đi sẽ cùng nhau bù lại.

Hường Tinh nhìn Đỗ Nhược tươi cười hoàng hoa mắt, sờ sờ cái mũi, nói thầm một tiếng, càng ngày càng yêu nghiệt, xoay người vui vẻ rời đi. Đưa mắt nhìn mấy người rời đi, Đỗ Nhược ở trong hành lang ngồi một lát, trong lòng âm thầm cười khò, thế nhưng có chút khản trương. Hơi hơi nhú mày, thật đúng là cảm giác đã lâu.

Hồ, xem ra sống lại mười kiếp cũng không như thế nào...

Nhìn thấy y tá bên trong đã đi ra, Đỗ Nhược mới nhẹ nhàng mà chậm dần bước chân đi vào, chậm rãi đi đến trước giường bệnh, lẳng lặng nhìn người đàn ông nằm ở trên giường bệnh.

Tóc cắt ngắn theo tiêu chuẩn, lông mi đen đặc, mũi, môi mím thật chặt hơi có vẻ tái nhợt, cho dù là sinh bệnh nằm ở trên giường, cũng không hiện chút khí thế yếu kém nào...

Tối hôm qua không bật đèn, hiện thời vừa thấy, thật sự vẫn là hình dáng trong trí nhớ kia, trong trí nhớ chính là thời điểm một lần cuối cùng thấy anh, anh so với bộ dáng bây giờ lạnh nhạt không ít.

Người trên giường không biết là đã nhận ra ánh mắt Đỗ Nhược hay là cảm thấy không thoải mái, rầm rì nhúc nhích hai cái. Đỗ Nhược đưa tay phải cầm tay của anh, muốn xem mạch một phen, lại trùng hợp anh lại giật giật, rút ra. Tay giữa không trung dừng một chút, Đỗ Nhược khóe miệng hơi nhếch lên, thoáng quan sát phòng bệnh một chút, kéo ghế dựa đứng dậy.

Khi Đỗ Nhược vào cửa, giây phút ấy Tề Thâm cũng đã hoàn toàn thanh tỉnh, không biết vì sao, anh chính là không muốn mở mắt ra. Hai người cứ luôn luôn hao tổn như vậy, Tề Thâm cảm giác được Đỗ Nhược ngồi ở bên cạnh mình, nhất thời cảm thấy tim đều nhảy vọt lên cổ họng, khi bị người ta bắt bị thương cũng không có khăn trương như vậy. Anh kỳ quái nghĩ, không biết Đỗ Nhược có hay không nghe được tiếng tim mình đập. Cảm giác được Đỗ Nhược muốn cầm tay mình, Tề Thâm làm bộ như lơ đãng rút ra, không cho cầm. Ô, tại sao là âm thanh đứng dậy, chẳng lẽ cô ấy đi rồi?

Tề Thâm nhanh mở to mắt, vừa vận chống lại một đôi mắt đẹp như cười như không, Đỗ Nhược đang đứng cách giường không xa, trên người mặc áo khoác phong cách hưu nhân bằng vải ni rộng rãi, bên trong là váy liền áo màu đen lộ ra làn váy, bên dưới đi giày đế bằng màu đen, nhìn tùy ý lại lộ ra u nhân tiểu thư.

Thật sự rất xinh đẹp, Tề Thâm ở trong lòng âm thầm nghiêng rằng, xinh đẹp đáng chết, vì sao mình ở bên ngoài ba tháng gió táp mưa sa, nhận hết tra tấn, cô gái này thế nhưng có thể sống dễ chịu như vậy, ngay cả người nữ nang không ít.

Tề Thâm cứng ngắc quay đầu, không nhìn về phía Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược cũng không để ý, rót ly nước đưa về phía Tề Thâm "Anh vừa tỉnh lại, uống chút nước đi."

Tề Thâm như cũ không nhìn Đỗ Nhược.

Buông ly nước, Đỗ Nhược hồ nghi nhìn Tề Thâm, người này... Là cái dạng này à? Trong trí nhớ, trước lúc chia tay, vẫn luôn là anh cưng chiều mình, giống như chưa từng thấy qua như vậy... Ách... thật kỳ quái. Đỗ Nhược nghĩ chuyện đã lâu, càng cảm thấy trí nhớ không đáng tin. Làm như nhớ ra cái gì đó, Đỗ Nhược khóe miệng co quắp một chút, sẽ không bởi vì là ngã bệnh hội trở nên yếu ớt đi? Tuy rằng là đại phu, loại cảm xúc này thấy không ít, nhưng mà người đàn ông này, có thể cùng thứ kia quan hệ sao?

Đỗ Nhược nhẹ nhàng mà thờ dài, trong đầu mình cũng có chút hỗn loạn, như vậy làm khăn trương của cô lại ít vài phần... Đỗ Nhược vươn tay muốn ấn cái nút trên giường bệnh, ai ngờ, bị người bắt được cánh tay, nháy mắt đã bị áp ở trên giường.

Tề Thâm ở bên tai Đỗ Nhược cắn răng, từng chữ từng chữ bắn ra ngoài: "Em liên như vậy không đồng ý cùng ở một mình với anh sao?" Tề Thâm cảm giác mình cùng Đỗ Nhược cùng một chỗ, đặc biệt táo bạo, Tề thượng úy đương nhiên sẽ không cảm thấy là tính tình của mình có vấn đề, chỉ cảm thấy là lỗi của Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược nhin không được ở trong lòng châm chọc, nếu không phải là thân thể mình tốt, bé cưng ngay cả có, sẽ bị anh đè ép vài lần cũng mất: "Đứng lên!"

Tề Thâm nghe xong nhất thời trong lòng hoảng hốt, cho là anh tự mình đa tình, Đỗ Nhược chẳng phải quan tâm anh mới đến nhìn anh, không muốn nghe những lời nói mình không muốn nghe, toàn thân đỡ xuống khí lực áp ở trên người Đỗ Nhược, một bộ dáng tùy ý cô nói cái gì cũng không nghe thấy.

Đỗ Nhược giãy giụa vài cái, muốn kêu người đàn ông trên người đứng lên, còn chưa mở miệng chỉ thấy Tề Thâm nhắm chặt hai mắt, dường như là cảm thấy trên người anh phát ra bất an, cái mũi Đỗ Nhược đột nhiên đau xót: "Đứng lên!"

Không có động tĩnh gì.

Đỗ Nhược nghĩ nghĩ, để tay ở trên lưng anh: "Anh còn truyền nước biển!"

Tề Thâm nghe vậy, mở to mắt nhìn nhìn Đỗ Nhược, lại nằm trở về: "Hừ, anh không chú ý đến!"

Đỗ Nhược loạn tít mắt, khề cười ra tiếng, cô chú ý tới bên tai Tề Thâm có hơi đỏ lên, Tề Thâm làn da đen, nếu không phải nhìn kỹ, thì không nhìn ra. Trong lòng mềm nhũn, "Anh..." Muốn đề nghị con anh sao?

"Khụ khụ" đột nhiên một trận ho nhẹ chui vào lỗ tai hai người, Đỗ Nhược thừa dịp Tề Thâm không chú ý, nhanh chóng cẩn thận đẩy anh ra đứng lên sửa sửa quần áo, bộ dáng thông dong nói với bác sĩ đứng ở cửa: "Chào bác sĩ."

Rất có định lực! Bác sĩ Lương ở trong lòng không khỏi thờ dài nói, người con dâu này của lão Tề nhìn qua cũng không tệ: "Ừ, không cần khăn trương, chú muốn đến xem thằng nhóc Tề tình chưa."

"Chú Lương." Tề Thâm đã sớm khôi phục bộ dạng đứng đắn, một điểm cũng nhìn không ra bộ dạng vô lại lúc nãy.

Bác sĩ Lương tiến lên kiểm tra miệng vết thương Tề Thâm một chút, vừa lòng liền gật gật đầu, không vỡ ra, thân thủ không tệ, nhắc nhở nói "Ah..., mấy ngày nay nghỉ ngơi thật tốt, tận lực không nên đụng nước..."

Lúc ra cửa, đột nhiên lộ ra một ý vị thâm trường mỉm cười: "Động tác cũng không cần quá lớn."

Đáng tiếc, nơi này một người biểu tình đứng đắn tới cực điểm, một người khác cũng vẫn một mực nhọt nhọt mỉm cười, không có tí ti biến hóa. Thật không đáng yêu, bác sĩ Lương buồn bực rồi đi.

Đỗ Nhược cúi đầu khẽ cười, kỳ thực cô biết vị bác sĩ kia nói ý gì, trừ bỏ muốn trêu chọc Đỗ Nhược, cũng là nhắc nhở cẩn thận thân thể Đỗ Nhược. Là một bác sĩ, không có khả năng không nhìn ra trạng thái Đỗ Nhược hiện thời. Bất quá hiển nhiên, người nào đó không biết.

Đỗ Nhược nhìn về phía Tề Thâm, phát hiện anh đang gặt gao nhìn mình chăm chăm, hai mắt thâm thúy nổi lên tia sáng rạng rỡ, không khỏi trong lòng sợ hãi. Tề Thâm có vẻ như rất hài lòng phản ứng Đỗ Nhược, hơi hơi gờ cằm lên, nhìn phía ly nước: "Anh muốn uống nước."

Nhìn ly nước trên ngăn tủ ngay bên cạnh người nào đó, Đỗ Nhược nhú mày, vẫn là vron tay đem ly nước đưa cho anh.

Tề Thâm tiếp nhận ly nước, sau đó dùng tay truyền nước biển gặt gao bắt lấy tay Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược mặc anh nắm, cũng không tránh thoát, hít sâu một hơi, ngẩng đầu thấp giọng nói với Tề Thâm: "Chúng ta nói chuyện đi."

Tay Tề Thâm dừng lại một hồi, buông ly nước: "Giữa chúng ta không có gì cần phải nói. Chẳng lẽ..." Anh trừng Đỗ Nhược, "Em còn muốn xuất ngoại?" Nghĩ tới khả năng này, nắm tay Đỗ Nhược chặt thêm vài phần.

"Em muốn ra nước ngoài." Đỗ Nhược gật đầu: "Em... Ah....." Còn muốn nói gì, đột nhiên trên tay căng thẳng, đã bị kéo đến trước mặt Tề Thâm, trên môi nóng lên, bị Tề Thâm vừa vịn hôn.

Tề Thâm hôn lên môi Đỗ Nhược, dùng sức nghiền nát, có vẻ như muốn đem môi cô cắn rớt ở trong miệng anh, cô gái này, Tề Thâm oán hận hôn, hận không thể ăn vào trong bụng, chậm rãi, Tề Thâm thả chậm tốc độ, không còn là nỗi giận dữ dồn nén, từng chút từng chút tinh tế lướt qua hơi thở người trong lòng, ôn nhu mà triền miên.

Tề Thâm rời cánh môi Đỗ Nhược, ôm cô ở trong lòng mình, ở bên tai của cô cường ngạnh mệnh lệnh: "Đỗ Nhược, anh không cho em rời đi!" Trong giọng nói lại mang theo nhẹ nhàng bắt an.

Đỗ Nhược đã hiểu, cô thoáng do dự một chút, hai tay khoát lên ngang hông của anh, nghiêng thân tiến lên nhẹ nhàng hôn khóa miệng Tề Thâm một cái, sau đó nhìn thẳng mắt anh: "Em muốn ra nước ngoài học y."

Lúc Đỗ Nhược hôn mình, ánh mắt Tề Thâm không khỏi sáng lên một cái, đột nhiên có cảm giác choáng váng, bất quá, rất nhanh loại cảm giác này bị lời nói của Đỗ Nhược phá vỡ, anh nhìn về phía Đỗ Nhược, nghĩ nghĩ, hạ thấp âm thanh: "Liên vì điều này, không cần đưa nhỡ?" Đáp án này rất trọng yếu, bất kể phải hay không phải, Tề Thâm đều sẽ không truy cứu nữa, chính là Tề Thâm muốn cùng Đỗ Nhược cùng một chỗ cả đời, không nghĩ lưu lại khúc mắc này.

"Không phải." Đỗ Nhược nghĩ đều không có nghĩ, nhanh chóng trả lời.

Ân? Vậy là vì cái gì? Tề Thâm cau mày.

Đỗ Nhược cười khê ra tiếng, cầm lấy bàn tay to của Tề thượng úy đặt nhẹ lên bụng của mình. Tề Thâm nghe được tiếng cười Đỗ Nhược, mày liền nhăn sâu hơn, đột nhiên, Đỗ Nhược cầm tay của mình đặt lên bụng của cô, làm cái gì vậy? Tề thượng úy nghe lời lặp lại sờ soạng vài cái, ah..., trong lòng vừa lòng liền gật gật đầu, xúc cảm không sai.

"Con trai của anh ở trong này." Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói mang ý cười, tay Tề Thâm dừng lại, không thể tin ngẩng đầu, nhìn Đỗ Nhược. Đỗ Nhược không tiếng động cười gật đầu. Tề Thâm lập tức triệt tiêu từng chút, từ trên giường nhảy xuống, muốn chạy ra bên ngoài.

Đây là phản ứng gì? Đỗ Nhược lẳng lẳng nhìn người chạy ra bên ngoài, nhanh tiến lên ngăn anh lại.

"Này nôn nôn nóng nóng, em bị thương làm sao bây giờ?" Đỗ Nhược còn chưa nói gì, Tề Thâm bên này đã giống như đang giáo huấn tân binh, Đỗ Nhược vô tội nhìn anh.

"Anh muốn đi đâu?" Đem người trở về kéo. Tề Thâm sợ làm cô bị thương, đành phải đi theo trở về.

"Anh đi mời người đến coi cho em." Tề Thâm nghiêm túc nói: "Anh sợ anh tối hôm qua cùng lúc này đề em cùng con." Nói xong, lại muốn đi ra ngoài.

"Em không sao." Đỗ Nhược kiên trì: "Anh còn chưa truyền dịch xong đâu."

"Thật không có sao?" Tề Thâm Nhiều lần tỏ vẻ nghi vấn.

"Uh." Đỗ Nhược bất động thanh sắc đem người kéo trở lại trên giường bệnh, cầm lấy kim tiêm, thoáng nghiêng cứu một chút, giúp ghim lại. "Không được rút ra."

Tề Thâm không khỏi hơi hơi nhú mảy, từ lúc nào lại rành như vậy?

Đỗ Nhược muốn đứng lên, đã bị Tề Thâm kéo đến trước mặt, tay anh xoa bụng, "Không kiểm tra, để anh kiểm tra."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tề Thâm khẽ than, hôn trán của cô, môi nhẹ nhàng lướt qua gò má cùng mắt, cuối cùng anh ngừng lại, ôm cô thật lâu.

"Thực xin lỗi." Tề Thâm vui mặt vào mái tóc tản ra thơm ngát của Đỗ Nhược.

"Ah...?" Đỗ Nhược ngẩng mặt lên, nghi ngờ nhìn anh.

"Nếu không phải anh hiểu lầm, ba tháng này sẽ không bỏ lại em một mình." Tề Thâm cúi đầu lại hôn cô, ôm lấy eo Đỗ Nhược, cảm giác mình chính là tên khốn khiếp.

Đỗ Nhược đột nhiên cảm thấy không cần lo lắng yêu không được người đàn ông này, chỉ là đơn giản một câu nói, liền dễ dàng đem tất cả ủy khuất của cô đều câu xuất ra.

Tề Thâm đau lòng ôm Đỗ Nhược vào lòng: "Khóc lên!"

Đỗ Nhược đầu chui vào bên trong bả vai dày rộng Tề Thâm, nhớ tới đau thương một đời kia, nhớ tới luân hồi mười kiếp mờ mịt cùng bất đắc dĩ, nhớ tới mỗi một lần đều phải 1 mình đối mặt hết thảy, không nơi nương tựa,... Tựa như muốn đem nước mắt mười một kiếp khóc ra hết, lệ rơi không ngừng.

Hồi lâu, Đỗ Nhược dần dần không có phát ra âm thanh, có vẻ như có chút ngưng ngừng, chôn ở trên cổ Tề Thâm, không chịu ra.

Không ai phát hiện Đỗ Nhược giờ khắc này, lui tan tất cả oán hờn, mới thật sự là sống lại.

Tề Thâm nắm thật chặt tay Đỗ Nhược, "Chúng ta kết hôn đi. Về sau, ai cũng không thể khi dễ em." Anh cũng không thể...

Không kết hôn cũng không ai có thể khi dễ được em, Đỗ Nhược trầm suy nghĩ, cho đến khi cảm nhận được bên hông bị nắm thật chặt, mới dày đặc giọng mũi, nhẹ nhàng mà "Ừ" một tiếng.

Lập tức, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp mà sung sướng. Đỗ Nhược nhẹ nhàng cong lên khoe miệng, bé cung, một đời kia mẹ phụ con cùng ba ba, đời này, mẹ trả lại gấp bội cho các người, được không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kế hoạch

Tất nhiên, Đỗ Nhược cũng không có rời đi.

Động tác Tề Thâm rất nhanh, hôm đó anh liền đem báo cáo kết hôn sớm chuẩn bị tốt nộp lên, không đến hai ngày, đã được phê chuẩn. Đương nhiên chuyện này còn có công lao Tề lão gia tử.

Từ khi Tề lão gia tử biết bản thân mình sắp có chất trai, liền cả ngày đều chạy tới bệnh viện, đừng hiểu lầm, không phải là vì Tề thiếu, mà là vì cháu dâu bảo bối của ông.

"Nhược Nhược, cẩn thận một chút, ông đã nói con đừng tới! Ở nhà không tốt sao? Thăng nhóc Tề Thâm kia rất chắc nịch, đã sớm không sao." Tề lão gia tử sau khi theo Đỗ Nhược đi vào phòng bệnh Tề Thâm liền vui vẻ, miệng càng không ngừng lái nhai lái nhai.

Đỗ Nhược buồn cười nhìn mặt Tề Thâm càng ngày càng đen, "Đã nói với bác sĩ rồi sao?" Hôm nay muốn đi cục dân chính đăng kí. Vốn là có thể trực tiếp kêu người ta đem hôn thú đưa tới, nhưng là, Tề thượng úy cố ý tự mình đi qua lấy.

Tề Thâm gật gật đầu, kéo Đỗ Nhược ngồi xuống, hôn trên gương mặt cô một cái mới buông tay, "Hôm nay, có mệt không?"

"Không có! Em thật sự không có gì không ổn." Đỗ Nhược bất đắc dĩ trả lời, thế nào lại muốn mình đi kiểm tra. Lúc trước có đi Lưu đốc lòng chiếu cố, hơn nữa cô cố ý điều dưỡng thân thể, hiện tại mang bé cung, thật sự cảm thấy tương đối nhẹ nhàng. Trừ phi có cần thiết, Đỗ Nhược không muốn đi phụ khoa kiểm tra.

Tề Thâm cũng chỉ là hỏi một chút mà thôi, gặp Đỗ Nhược không có gì không thoải mái, cũng sẽ không nói lại, chính là khổ lão gia tử, ông thật sự là rất muốn biết trong bụng chính là bé trai hay là bé gái, tuy rằng, bé trai hay bé gái đều được, nhưng, người luôn hiếu kỳ thôi.

Nhìn bộ dáng này của lão gia tử, Tề Thâm hạ quyết tâm, còn chưa muốn để Đỗ Nhược đi kiểm tra, miễn cho người nào thoải mái. Thằng nhãi này hiển nhiên là ghi hận lời nói khi vào cửa của lão gia tử.

Lúc ba người Đỗ Nhược đến cục dân chính, Hường Tĩnh các cô cũng đến, đoàn người chậm rãi đi vào.

"Chúc mừng hai vị" Nhân viên công tác cục dân chính đem giấy chứng nhận kết hôn đưa tới trước mặt Tề Thâm và Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược như trút được gánh nặng, nhìn về phía Tề Thâm, người đàn ông này đã là của chính mình.

Tề Thâm hiển nhiên cũng không có bình tĩnh như ở mặt ngoài như vậy, gắt gao cầm tay Đỗ Nhược, tay đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Hai người tiếp nhận cuốn sổ đỏ, tay phải Tề Thâm ôm eo Đỗ Nhược, cúi đầu ở bên tai của cô nhỏ giọng hô, "Vợ ơi!"

Đại khái trên thế giới này lấy phòng bệnh làm phòng tân hôn cũng không nhiều.

Khỏe mắt Đỗ Nhược run rẩy nhìn Tề thượng úy ở một bên trần định tự nhiên chỉ huy người đem giường bệnh trái tốt, anh học chỉ huy ở trong trường quân sự đều dùng vào chuyện này sao?

Vốn là Đỗ Nhược muốn về nhà, bởi vì tân hôn ở tại bệnh viện, lão nhân gia nói chẳng phải chuyện cát lợi, nhưng là trước khi đi, Đỗ Nhược thấy Tề Thâm bày ra kiên quyết nhưng trên khuôn mặt lại nhìn thấu bốn chữ "điềm đạm đáng yêu", tim Đỗ Nhược run lên một cái, cuối cùng vẫn là lão gia tử ở lúc máu chốt vung lên bàn tay to, chúng ta không sợ kiêng kị gì cả, liền đem Đỗ Nhược ở lại bệnh viện.

Đương nhiên, Tề lão gia tử trước khi đi, chỉ thiếu không níu chặt lỗ tai Tề Thâm, tận tâm chỉ bảo, không cho phép làm chuyện xấu.

Tề Thâm đem Đỗ Nhược ôm vào trong ngực, thỏa mãn thở dài một hơi, vùi đầu ở trong tóc Đỗ Nhược, càng không ngừng níu non, "Vợ ơi... Đỗ Nhược... Vợ ơi... Nhược Nhược..."

Đỗ Nhược híp mắt, cũng không đáp lại, để mặc anh quán quýt si mê như vậy.

Đặt tay ở trên bụng Đỗ Nhược, Tề Thâm đột nhiên phát ra tiếng cười trầm thấp, "Ông nội cả ngày lâm bầm suy nghĩ không biết bé cưng là bé trai hay là bé gái, kỳ thực, anh cũng thật tò mò." Tề Thâm xoay người, lấy tay chống nửa người, từ trên nhìn vợ mình, "Em nói đứa bé này là con trai hay con gái? Anh đoán..."

Được rồi, Tề thiếu hiển nhiên là ban ngày giả vờ đứng đắn, buổi tối tìm cơ phát tiết đây mà, nói không ngừng, qua thật lâu, mới phát hiện thân mình Đỗ Nhược ở trong lòng có chút cứng nhắc, vội hỏi, "Làm sao rồi?"

Từ lúc Tề Thâm nói đứa bé là nam hay là nữ, Đỗ Nhược liền cứng đờ người, nguyên lai bọn họ vẫn muốn mình đi kiểm tra là vì chuyện này a.

Đỗ Nhược chợt dạ cười cười, lúc này mới nhớ đến, có vẻ như cô chỉ nói đứa nhỏ vẫn còn, cũng không có báo cáo với người nào đó trong bụng có ba bé cưng.

Tề Thâm bất động thanh sắc nhìn Đỗ Nhược, trong lòng cũng đang âm thầm tính toán, kết quả là chuyện gì mới có thể để cho Tề phu nhân nóng hổi mới ra lò lộ ra tươi cười nịnh nọt như vậy.

Hai tay đặt trên eo Tề Thâm, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực của anh, áp úng nói mấy câu không rõ ràng, ý đồ lừa dối quan trên.

Tề Thâm vừa không dám tin, lại vừa mừng rỡ như điên, anh ôm chặt lấy người trong ngực, hưng ác nói: "Em thế nào không nói sớm?"

"Đã quên!" Trong ngực truyền đến tiếng trả lời yếu ớt của Đỗ Nhược.

Không biết nên phản ứng thế nào, Tề Thâm thở dài, cầm đặt trên vai Đỗ Nhược, "Bắt đầu từ ngày mai, không cần lại đến đưa thuốc bổ cho anh nữa, em đợi ở trong nhà cho anh, có nghe hay không?" Từ ngày hai người hoà hảo, Đỗ Nhược liền bắt đầu tự mình nấu cho Tề Thâm một ít thuốc Đông y, trên thân người này thương tổn không ít, nếu muốn anh cùng cô đến già, phải bắt đầu chăm sóc thật tốt các thương tổn lớn nhỏ nhỏ.

Dễ dàng buông tha mình như vậy? Đỗ Nhược ngẩng đầu, nhìn về phía Tề Thâm

Ánh mắt của hai người tức thì giao nhau, Tề Thâm kè sát vào bảo bối của anh, níu non hôn cánh môi cô "Cảm ơn em".

Chờ lúc Đỗ Nhược phục hồi tinh thần lại, tay Tề Thâm dán tại trên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, cô thở phì phò, ép buộc một ngày đã sớm mệt mỏi, cứ như vậy chậm rãi ngủ.

Nhìn Đỗ Nhược đã lâm vào giấc ngủ, Tề Thâm không dấu vết dừng lại động tác trong tay, cẩn thận đặt cô nằm trên giường, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đang ngủ của cô, hạnh phúc làm anh cảm giác mình đang nằm mơ.

Ngày thứ hai, Đỗ Nhược một đêm vô mộng, đã không còn mỗi một hôm qua, thần thái có vẻ sáng láng, sáng sớm liền cùng Tề Thâm rời giường rửa mặt, ở dưới bệnh viện tay nắm tay tản bộ.

Lúc Trần Ngôn bọn họ đến, liền phát hiện Tề Thâm đối với Đỗ Nhược so trước đây càng thêm che chở, tỉ mỉ, chiếu cố chu chu toàn toàn, chỉ sợ nơi nào đụng vương chân, rất là có tư thái nâng niu trong tay sợ rớt ngấm trong miệng sợ tan.

Khỏe miệng Trần Ngôn run rẩy nhìn Tề Thâm nghiêm mặt lại đi chân chó, kết quả là ai bị thương a? Ai mới là người chiều cổ a?

"Này, mình nói, hai người các bạn có thể hay không ngừng dính dính dán dán như vậy a?" Hường Tinh cũng mặc kệ, đây là muốn làm hỏng mắt mình đi, mình vẫn là độc thân quý tộc nha.

Đỗ Nhược vừa định lên tiếng, đã bị Tề Thâm cắt ngang.

"Nói chuyện không cần lớn tiếng như vậy, dọa hỏng con mình." Tề Thâm cau mày nhìn.

Hường Tinh nhanh tay che miệng, được rồi, cô lại quên vụ này. Bất quá không nên trách cô, sắc mặt Đỗ Nhược quá tốt, một chút cũng không giống phụ nữ có thai, nghĩ đến đây, Hường Tinh ừm khua miệng về phía Đỗ Nhược. Đỗ Nhược vô tội cười với cô.

Không đúng a, Trần Ngôn nghĩ chuyện này không đúng, Tề Thâm cũng không phải ngày đầu tiên biết Đỗ Nhược mang thai, sao hôm nay cảm giác lại đặc biệt khẩn trương?

Tề Thâm dường như là nhìn thấu nghi hoặc của Trần Ngôn, cầm tay Đỗ Nhược, đuôi lông mày cũng không che giấu được đắc ý, "Đỗ Nhược mang thai ba."

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Hơn nửa ngày, Trần Ngôn phục hồi tinh thần lại, khó nén chua xót nói, "Thằng nhóc mày vận khí sao tốt như vậy a?" Tất cả mọi người cùng tuổi, vì sao Tề thiếu sắp làm cha? Trần Ngôn ai oán hếch Diêu Nhạc Nhạc bên cạnh.

"Thật vậy chẳng?" "A" khuôn mặt Diêu Nhạc Nhạc và Hường Tinh đều kích động, mấy tháng sau, sẽ có ba bé cưng trắng nõn nà cho mình đùa chơi, ngẫm lại đều cảm thấy rất thỏa mãn.

Tất cả mọi người kích động vây quanh Đỗ Nhược, Hường Tinh cùng Diêu Nhạc Nhạc muốn sờ một cái, Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, cuối cùng bị Tề Thâm nghiêm khắc quát bảo ngưng lại, cô mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Nhưng, Đỗ Nhược thả lỏng quá sớm.

Tề lão gia tử cũng sớm tới bệnh viện, phía sau còn mang theo ba mẹ Tề Thâm.

"Mẹ, mẹ sờ đủ chưa?" Tề Thâm không kiên nhẫn nhìn mẹ đang xoa bụng vợ mình, sờ soạng đã bao lâu, ở chỗ này bá chiếm.

"Làm chi? Mẹ sờ cháu mẹ không thể được sao?" Mẹ Tề tức giận nghiêng qua liếc mắt con một cái, này là cháu của mình a, chắc chắn, còn tưởng rằng về sau chỉ có một cháu? Ai ngờ con dâu mang thai ba thai. Không sai! Mẹ Tề hài lòng gật đầu.

Ông nội Tề cùng cha Tề chỉ có thể cam lòng ngồi ở một bên, tuy rằng tâm cũng ngứa một chút, nhưng là, cũng không có đạo lý cũng tiến lên sờ một cái đi!

Ông nội Tề cũng chỉ có thể đảo quanh Mẹ Tề cùng Đỗ Nhược, "Ra sao? Chất nội có hay không đá con a?"

Lúc đầu Đỗ Nhược còn mặt đỏ tựa như muốn nhả ra máu ra, hiện tại đã rất bình tĩnh, dù sao cũng là trưởng bối, "Ông nội, đứa nhỏ còn không có lớn như vậy đâu! Nếu qua một tháng nữa mới có mấy thai rõ ràng."

Ép buộc một hồi, vài người đều bình tĩnh trở lại, tất cả ngồi đàng hoàng, "Nhược Nhược, theo cái dạng này của con a, tiệc rượu sau khi sinh xong đứa bé lại bàn lại, bằng không, mẹ lo lắng thân thể của con chịu không nổi." Mẹ Tề cùng Đỗ Nhược cẩn thận thương lượng, lo lắng người trẻ tuổi không thể lý giải dụng tâm trưởng bối.

"Mẹ, người tự quyết định đi." Loại chuyện này Đỗ Nhược không hiểu rõ lắm, bất quá hiện tại cô rất dễ dàng cảm thấy mệt, quả thật không thích hợp làm tiệc rượu.

"Đỗ Nhược, nghe Tề Thâm nói, con sinh xong đứa nhỏ còn muốn xuất ngoại?" Cha Tề hỏi.

Đỗ Nhược nghe hỏi thế, nhìn nhìn Tề Thâm, đôi phương có vẻ như cảm nhận được ánh mắt của cô, tiến lên đứng ở bên người cô, biểu đạt bản thân mình ủng hộ không tiếng động.

Mẹ Tề cái gì cũng chưa nói, theo bà mà nói, tự nhiên là con dâu ở trước mặt con tốt nhất, nhưng bà cũng không phải mẹ chồng ác độc, con dâu nếu là có ý nghĩ của mình, bà cũng sẽ không cản trở.

Đỗ Nhược ngồi thẳng người, trong đầu tổ chức suy nghĩ một chút, "Ba, con là hi vọng có thể xuất ngoại học y." Nếu như nói lúc trước là vì kiên trì duy

nhất cho tới nay, bây giờ cùng Tề Thâm cùng một chỗ, Đỗ Nhược càng là hi vọng tương lai có thể quang minh chính đại dựa vào bản lĩnh của mình đứng ở bên cạnh Tề Thâm.

Cha Tề nhú nhú đầu mày, hiển nhiên không phải thật đồng ý quyết định này, "Con bây giờ về sau có ba đứa bé, chồng và con đều trong nước, con xuất ngoại học tập như thế nào?"

Mẹ Tề cũng thân thiết nhìn phía Đỗ Nhược.

Cha Tề tiếp tục nói, "Ba không phải đối với chuyện của các con khoa tay múa chân, chỉ là muốn nghe một chút các con có tính toán gì không." Xem con đáng vẻ khẩn trương, Cha Tề hơi có chút không được tự nhiên giải thích một phen.

Tề Thâm nghe thế, biết ba mình là nhìn thấu Đỗ Nhược chắc là sẽ không để đứa bé rời cô, lo lắng mình kết hôn giống như không kết hôn, vợ đi xa, bất quá Tề Thâm còn chưa nhẫn tâm làm Đỗ Nhược khổ xử, "Ba, mẹ, vài năm nay, con cũng muốn thừa dịp còn trẻ nỗ lực thêm... Ah...?" Còn chưa nói xong, tay trái liền nhét vào một bàn tay mềm mại, Tề Thâm không rõ chân tướng nhìn về phía chủ nhân bàn tay - - Đỗ Nhược.

Chỉ thấy mặt mày cô lo âu, cười yếu ớt nói với cha mình: "Ba ba, con từ trước giờ đối với y học cảm thấy hứng thú, lần này mẹ con qua đời, con mới hạ quyết tâm đi học y." Đỗ Nhược dừng một chút, suy tính tổ chức ngôn ngữ như thế nào, "Trước con có học qua một ít tri thức, tuy rằng không có hệ thống, nhưng cũng tính là có một chút trụ cột." Hợp thời lộ ra vài thứ cho đối phương biết, về sau bọn họ mới không cảm thấy đột ngột.

Đỗ Nhược vô ý thức vuốt ve tay Tề Thâm, "Con cũng không muốn rời đi đứa nhỏ và... Tề Thâm" Bỗng dưng cảm thấy trên tay căng thẳng, ý cười trong mắt cô lại thâm sâu vài phần, "Trong thời gian một hai năm sau khi sanh xong, con sẽ thử liên lạc với trường học, ở nhà học các môn học lý thuyết trên Internet."

"Vậy con cũng không thể lên lớp như vậy hoài?" Tuy rằng vẫn tỏ vẻ chất vấn, trong giọng nói cũng có ý vừa lòng, mấy cha Tề bụng lòng không ít, tuổi còn trẻ cũng đã có mục tiêu xác định, hậu sinh khả uý a...

Hiển nhiên, Cha Tề hòa dịu, Đỗ Nhược cũng hiểu, nói tiếp: "Sau khi có khoá học thực tập, con sẽ bay đi nơi đó nghe giảng khi có khóa."

Cha Tề giật mình sững sốt một chút, "Chuyện này?" Ông nhìn cha mình cùng vợ, có chút do dự, đây cũng quá hao phí tinh lực cùng tài lực.

"Em sẽ mệt chết." Tề Thâm bắt nắn giật nhẹ tay Đỗ Nhược, lại vì Đỗ Nhược vì mình suy nghĩ như vậy cảm thấy vui sướng, chuyện này không phải một sớm một chiều có thể nghĩ ra được, cô nhất định là cũng sớm nghĩ xong khi quyết định gả cho mình, tình cảm động lại trướng ở ngực, nếu không phải là còn có người khác, anh thật muốn kéo Đỗ Nhược, hung hăng hôn.

"Sẽ không, nếu là chương trình học dày đặc, con sẽ dẫn đứa nhỏ cùng đi nơi đó ở lại một đoạn thời gian" Đỗ Nhược cười phản bác.

"Vậy cũng được, dù sao con cũng không phải cả ngày đều có thể về nhà." Mẹ Tề hiển nhiên nghĩ tới con công tác, làm lính nơi đó có mấy ngày ở nhà a.

Cha Tề hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, lúng túng ho khụ, yêu cầu con gái nhà người ta ở nhà, con của mình lại không thể cả ngày ở nhà, đây không phải là chỉ cho châu quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn sao?

"Ah... ~ ta đã cảm thấy không sai! Thâm Nhi vừa vặn thừa dịp vài năm nay cố gắng phấn đấu." Ông nội Tề vào lúc này đột nhiên lên tiếng, đối với Đỗ Nhược chính thức nhìn với cặp mắt khác xưa, tiểu nha đầu trưởng thành, lên kế hoạch cho mình cùng gia nhân* lưu loát, vẫn là ánh mắt bản thân tốt, sớm chọn vợ cho cháu trai! Nếu lão gia tử có râu, nhất định là đắc ý vuốt râu không ngừng, thật là, ông thật đã quên lúc trước là ai cảm thấy Đỗ Nhược cùng Tề Thâm không thích hợp.

*gia nhân: người nhà, người thân

Tề Thâm trầm ngâm, ở một bên gật đầu.

Cha Tề cùng Mẹ Tề liếc nhau, cũng vừa lòng liền gật gật đầu, lúc trước đối với con dâu có một chút không vừa ý, dù sao địa vị nhà mình ở Thượng Kinh, tuyệt đối có thể lựa chọn rất nhiều cô gái có điều kiện tốt hơn so với Đỗ Nhược, như vậy con ở quân chính cũng có thể đi lên càng thông suốt một ít, bất quá, thấy con dâu, mới phát giác được gừng càng già càng cay, ánh mắt lão gia tử quả thật so với vợ chồng hai người càng xa, con dâu theo ý nếu là học tốt, tương lai mang đến chỗ tốt cho con, tuyệt đối sẽ không thua kém so với bất cứ cô gái nào khác. Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Nhược lại nhu hòa không ít.

Đỗ Nhược cùng Tề Thâm nhìn nhau cười, tại trong đáy lòng nhẹ nhàng thờ ra, tuy rằng ở trong lòng cô đã làm tốt chuẩn bị ở quốc nội học y, chẳng qua hiện nay trường bối đồng ý, thì là chuyện không thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thư thông báo

"Đình đang... Đình đang..."

Thím Lý nghe được tiếng chuông cửa, nhanh lau khô tay ướt sũng đi mở cửa.

"Xin chào, tôi là người phát thư, xin hỏi Đỗ Nhược Đỗ tiểu thư ở nhà sao? Nơi này có thư quốc tế phát chuyển nhanh của cô ấy cần chính cô ấy ký nhận." Thím Lý vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc quần áo lao động đang đứng ở ngoài cửa.

"À được, xin chờ chút, tôi đi mời cô ấy ra." Thím Lý vội vàng vào nhà, đi lên thư phòng lầu hai, mở cửa phòng, không chút ngoài ý muốn thấy một cô gái ngồi ở phía sau bàn giấy, đang cầm cuốn sách thật dày vui đùa đầu đọc, tóc dài đen nhánh chỉ dùng một trăm cái tóc nhẹ nhàng mà vẫn ở sau ốt, vài sợi tóc nghịch ngợm trượt xuống, cả người có vẻ lười nhác mà nhu hòa.

Đỗ Nhược nghe thấy âm thanh có người vào cửa, đợi trong chốc lát cũng chưa lên tiếng, mới từ trong sách ngẩng đầu lên, chỉ thấy thím Lý lảng lảng nhìn mình không nói lời nào, hỏi, "Thím Lý có chuyện gì sao?" Người trong nhà cho tới bây giờ đều sẽ không vô cớ tới quấy rầy cô.

"Thiếu phu nhân, dưới lầu có phát chuyển nhanh của cô cần phải ký nhận." Thím Lý phục hồi tinh thần lại, nói rõ tình huống cho Đỗ Nhược, trong lòng âm thầm quái mình tại sao lại thất thần.

"Phát chuyển nhanh?" Chẳng lẽ là trường học bên kia gửi thư thông báo? Mắt Đỗ Nhược sáng rực lên vài phần, đem sách đặt lên bàn, liền đứng dậy xuống lầu.

Thím Lý thấy Đỗ Nhược đứng dậy, nhanh tiến lên vài bước đỡ một phen, bộ dáng bụng lớn phệ nệ này làm cho người ta nhìn liền run sợ trong lòng.

Đỗ Nhược nhìn thím Lý cúi bàn tay ra, bắt đầu dĩ cười cười, từ khi qua 5 tháng về sau, bụng của cô tựa như thổi khí cầu nhanh chóng lớn lên, làm cho người ta mỗi khi nhìn đến cũng không khỏi khần trương, lão nhân trong nhà càng đối đãi cô như đồ dễ vỡ, ngay khi rót ly nước đều cướp, nếu Đỗ Nhược không cam đoan vài lần là bản thân mình rất tốt, sớm đã bị bọn họ vây ở trên giường nuôi thai. Kỳ thực Đỗ Nhược nhìn qua thật vất vả mà thôi, trừ bỏ ngoài ý muốn tương đối ham ngủ cùng ăn nhiều, cô không có bất kỳ không khoẻ nào, bất quá vì chiều cổ thần kinh yếu ớt của mọi người, cô đành phải mặc cho bọn họ chiều cổ bản thân mình.

Vương Hải là một sinh viên, bởi vì đến từ thành phố nhỏ, tuy rằng thi vào được đại học số một số hai cả nước, nhưng mà sinh hoạt phí ở Thượng Kinh đối với anh mà nói vẫn còn rất cao, từ đầu năm thứ nhất đại học liền bắt đầu làm việc ngoài giờ, bởi vì làm việc cẩn thận tỉ mỉ, mới có thể được một lãnh đạo là đồng hương chiều cổ an bày đến tiểu khu này đưa thư. Vì vậy cho dù hôm nay chờ đợi thời gian tương đối dài, anh vẫn thật nghiêm chỉnh đứng chờ ở cửa, cũng không có hết nhìn đông tới nhìn tây. Rốt cục, anh nghe được âm thanh có người ra ngoài. Chỉ nghe được một người nói: "Không có chuyện gì, thím Lý."

Giọng nói lọt vào tai, trong lòng Vương Hải không khỏi khen ngợi, giọng nói này nghe qua thật là thoải mái. Anh nhìn về phía người tới, chỉ thấy đi kia đang đỡ một phụ nữ có thai chậm rãi đi tới, khoe miệng cô ấy cười yếu ớt, không biết có phải hay không là do mang thai, khí chất thanh nhã bao quanh người, làm cho ngũ quan nguyên bản điểm lệ đến cực điểm, nhu hòa không ít.

Trong đầu Vương Hải đột nhiên nhớ tới thời gian trước bạn cùng phòng chỉ cho mình xem hoa khô khoa ngoại ngữ, nghe nói hoa khô kia bộ dạng xinh đẹp, tính cách lại ôn nhu, làm người còn khiêm tốn, nếu không phải là bạn học của cô ngẫu nhiên biết được, lên đại học ba năm còn không biết điều kiện gia đình cô không sai, nhưng là, Vương Hải cảm thấy cô gái tên Kiều Tâm kia so sánh với người con gái trước mắt này, thật đúng là không bằng, cho nên phải làm cho đám gia hỏa kia nhìn xem cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, đừng cả ngày đi theo phía sau hoa khô kia xum xoe.

Thím Lý tiến bước người đưa thư kia, quay đầu đã nhìn thấy Đỗ Nhược đang ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh coi phát chuyển nhanh. Gấp gáp như vậy? Thím Lý liếc qua rồi đi làm chuyện của mình, làm bảo mẫu trọng yếu nhất là bốn phần, không phải bảo mẫu nào cũng may mắn giống như đi Lưu kia, thím Lý nhớ tới người kia thường xuyên đem thiếu phu nhân trở thành đứa bé làm lão nhân khần trương.

Mở phát chuyển nhanh ra, quả nhiên là thư thông báo trúng tuyển của trường học, trong lòng Đỗ Nhược không khỏi vui vẻ, cuối cùng không uổng công cô mất hơn hai tháng bận rộn chuẩn bị tư liệu xin nhập học, còn phải tra tìm tri thức trung y hiện tại, lấy tri thức này kết hợp kinh nghiệm trung y của mình nộp lên một luận văn y học, may mắn ngày đó nộp lên luận văn, bằng không, Đỗ Nhược nghĩ cô cũng không khả năng thoải mái như vậy, còn có thể thi vào được trường y có danh tiếng.

Đỗ Nhược yêu thương vô vô bụng bự của mình, "Bé cưng, mẹ hôm nay thật cao hứng nha!" Bé cưng giống như là cũng lấy tâm tình vui vẻ của mẹ, nơi tay Đỗ Nhược đặt lên nhô ra một bé cưng, lại thêm 1 bé, thêm 1 bé, Đỗ Nhược kinh ngạc chau chau mày, cũng thật hiếm khi, ba bé đồng thời xuất động sao?

Tề Thâm thương thế lần đó tốt lên, sau khi xuất viện liền trở về quân giáo, bởi vì anh đã sắp tốt nghiệp, nên đều bị phái đi bộ đội đóng quân, hoặc là xuất hành một ít nhiệm vụ, trong mấy tháng, cũng có vài ngày nghỉ. Không biết có phải hay không là mang thai ba, nên đứa nhỏ phát dục khá trễ, hay là ba bé cưng trong bụng Đỗ Nhược tương đối lười, chỉ có chờ ba ba trở về mới cùng nhau biểu diễn. Đỗ Nhược mang thai 6 tháng, cũng không có nhúc nhích một chút. Đỗ Nhược nhớ tới khi đó trường bồi trong nhà khần trương đều cảm thấy đau đầu. Cho đến một ngày Tề Thâm về nhà, ba bé cưng mới cùng ba ba - hồi lâu không thấy - hoạt động một lần, Tề Thâm vui vẻ tìm không ra bác, vài lần được nghỉ tiếp theo, chỉ cần về đến nhà liền ghé trên bụng Đỗ Nhược, cùng bé cưng nói chuyện, làm ba bé cưng mới có thể "hưng phấn" đối với mẹ quyền đảm cuộc đá, huyền Đỗ Nhược không an tĩnh. Bình thường, các bé cưng đều thật thông cảm mẹ, chỉ có lúc Đỗ Nhược nói với các bé, mới có thể vron chân nhỏ nha nha.

"Chuyện gì vui vẻ như vậy a?" Tề lão gia tử vừa vào cửa đã nhìn thấy cháu dâu ngồi ở trên ghế sofa cười đến rất vui vẻ, bình thường đứa nhỏ này đều ở

thư phòng coi sách y thuật.

Đỗ Nhược nghe vậy, xoay người nhìn lại, nguyên lai là lão gia tử đi ra ngoài đã trở lại, vội đứng lên, "Ông nội."

"Đừng đừng đừng, không cần đứng lên." Tề lão gia tử nhanh ngăn Đỗ Nhược đứng dậy, "Nói nói, phát sinh chuyện gì?"

Đỗ Nhược cười đem thư thông báo đưa cho Tề lão gia tử, "Là thư thông báo trúng tuyển trường y bên Mỹ gọi tôi."

"Đây chính là chuyện tốt a." Tề lão gia tử cẩn thận nhìn một chút, vui mừng vỗ vỗ đùi, "Nói thím Lý làm thêm đồ ăn, chúng ta nên chúc mừng một phen."

Đỗ Nhược biết lão nhân gia vui vẻ, cũng không ngăn cản, ở một bên vuốt ve chân trần hiện lên trên bụng, đứa nhỏ này nghịch ngợm nhất, hai bé cưng khác cũng đã rụt về lại, chỉ có bé là đem chân trần dấn tại trên bụng mẹ.

Ông nội Tề hiển nhiên cũng nhìn thấy, "Ồi, chất nội ngoại cũng biết sao?" Rất hứng thú nói.

"Vừa mới nói với ba bé, đều giật giật." Đỗ Nhược cười loan mất.

"Ah..." Ông nội Tề nghe thế thật cao hứng, ông nghĩ một chút, hỏi Đỗ Nhược, "Dự tính ngày sinh là một tháng nữa đi?"

"Vâng" Đỗ Nhược gật đầu, "Bất quá có lẽ sớm hơn."

Ông nội Tề nghe vậy, thật kinh ngạc, "Vì sao a?"

"Ông nội, nhiều bào thai đều sẽ không đủ 10 tháng." Đỗ Nhược kiên nhẫn giải thích cho Tề lão gia tử. "Con nghĩ, chắc là mấy ngày gần đây đi." Cô bắt mạch bản thân xong, bé cưng đều thật khỏe mạnh, hơn nữa 2 tuần nay tự bản thân đã cảm thấy trụ xuống*, hẳn là mấy ngày nữa sẽ sinh.

*trụ xuống: Theo kinh nghiệm của mình là cảm thấy con tụt xuống bụng dưới, thỉnh thoảng thấy hơi nhức nhức bụng, cảm thấy đầu của con đang ở ngay cửa mình. Tiếc là mình chưa biết cảm giác đau đẻ, tên nhóc nhà mình quá ngày dự sinh rồi mà thỉnh thoảng chơi trò báo động giả, không chịu ra, nên qua quá 9 ngày thì mình leo lên bàn mổ cho chắc ăn! ^^ Trước khi leo bàn mổ, ở ngoài 2 vợ chồng già còn lòi điện thoại chụp hình khá xì tin, haizzz... tuổi cộng lại cũng sắp 70 còn gì...!

"Như vậy a." Tề lão gia tử nghe vậy lập tức đứng lên, "Vậy ông phải vội vàng đem ba mẹ của con gọi về, nếu không, chỉ có ông một lão đầu tử ở nhà, nơi nào có thể chiếu cố được đây?"

Đỗ Nhược muốn kêu lão gia tử đã không còn kịp rồi, ông đã sớm cầm điện thoại lên gọi, Đỗ Nhược bắt đầu đi sờ sờ cái mũi, cho nên mới không nói sớm cho bọn họ biết, nhưng ông nội quá khẩn trương, sớm liền đem ba mẹ chồng đang ở quân khu cùng Tề Thâm ở quân đội kêu trở về. Bất quá bây giờ coi như thời gian tương đối thỏa đáng, hẳn là bọn họ trở về liền không sai biệt lắm.

Bất quá hiển nhiên, Đỗ Nhược đánh giá thấp khẩn trương của Tề lão gia tử cùng chờ mong của mọi người đối với ba bé con, cha Tề mẹ Tề sau khi nhận được điện thoại của Tề lão gia tử liền bắt đầu gặt gao hoàn thành công tác trong tay cùng nhắc nhở nhân viên cấp dưới mọi chuyện, một ngày sau liền chạy về nhà Thượng Kinh.

"Ba, mẹ?" Đỗ Nhược kinh ngạc nhìn hai người đứng ở cửa, "Sao sớm trở lại như vậy?" Điều này cũng quá nhanh đi?

"Tại sao là con ra mở cửa a? Thím Lý đâu?" Mẹ Tề thấy Đỗ Nhược bụng lớn phệ nệ, nhanh đem cái túi trong tay giao cho chồng, tiến lên kéo con dâu, đây chính là bảo bối cục cưng của Tề gia bọn họ a.

"Thím Lý đang bận lắm! Con không sao, vận động nhiều ngày sau sinh có thể thuận lợi chút." Đỗ Nhược đã thành thói quen mọi người luôn khẩn trương hỏi hộc rồi.

Mẹ Tề cũng đã sanh đứa nhỏ, đạo lý này sao không hiểu, nhưng nói là 1 chuyện, thực tế trước mặt, nên khẩn trương vẫn là khẩn trương, một phần cũng không ít.

Bị vợ quên ở một bên, cha Tề đành phải mang đồ trở về phòng, rồi cũng xuống lầu nghe một chút tình huống.

"Tiểu Nhược, nghe ông nội con nói, đứa nhỏ chính là mấy ngày nay sẽ sinh, là chuyện gì xảy ra?" Cha Tề ngồi xuống, liền nghe thấy vợ vây quanh ở trước mặt con dâu hỏi han ân cần, cũng mở miệng hỏi, "Bây giờ không phải là mới hơn 8 tháng sao?"

"Đây là chuyện bình thường, ba mẹ, thời gian mang thai nhiều bào thai đều sẽ ngắn hơn so với một đứa bé." Đỗ Nhược nghiêm túc nói rõ tình huống cho cha mẹ, "Hơn nữa, gần đây đứa nhỏ máy thai thường xuyên không ít, đây cũng là một dấu hiệu sắp sinh."

"Thật sự, thật sự?" Mẹ Tề không đợi Đỗ Nhược nói xong cũng kinh hi cười ra tiếng, "Nhìn một cái" Bà lôi kéo chồng ý bảo đối phương nhìn dưới tay của bà, "Nơi này gồ lên hai cái chân trần."

Cha Tề bị vợ cao hứng lôi kéo, có chút xấu hổ, lại đỡ không được quan tâm đến cháu nội, nhìn qua, quả nhiên ở trên bụng con dâu, hai cái chân nho nhỏ hơi hơi gồ lên, tức thì cảm thấy bị kích động. Nhưng ngại không tiện, cha Tề rất nhanh dời đi ánh mắt, trong lòng đối với cháu nội sắp sinh tràn đầy chờ mong.

Mẹ Tề lưu luyến không rời, vuốt cái bụng đã khôi phục tron nhẵn, đối với con dâu ngược lại càng xem càng vừa lòng. Chỉ bất quá nghĩ đến con nhà mình, cô gái nhỏ như vậy, chỉ có một người mang thai ở nhà, cảm thấy là nhà mình thực xin lỗi con dâu.

Sau khi ăn xong, bà đem chồng kéo trở lại phòng, nói với chồng nhà mình, "Em mặc kệ cái gì kỷ luật của anh, cái gì quy củ, anh nhanh gọi điện thoại đến hỏi, nhìn xem Thâm Nhi có thể hay không trở về sớm một chút!"

Không như ngày xưa nghiêm túc tuân thủ quy tắc, cha Tề một ngụm đáp ứng, đem mẹ Tề chuẩn bị một sọt lời nói thuyết phục đều bị nghẹn lại, "Đều nói cách đại thân*, cháu nội còn không có ra đời đâu, anh - ông nội này đã liên đau." Mẹ Tề cười hề hề trêu chọc cha Tề.

*cách đại thân: Không biết có phải là ý “chỉ bé cháu, không bé con” không nữa, sẽ search sau nhé!

"Hừ..." Cha Tề hừ hừ, mặt lạnh vào phòng tắm, lưu lại mẹ Tề một người tại chỗ cười thoải mái.

Ở dưới sự thúc giục cha Tề cùng ông nội Tề, Tề Thâm cũng rất nhanh liền trở về nhà.

Đỗ Nhược đứng ở trước tủ quần áo, giúp Tề Thâm lấy quần áo thay. Cũng không biết Tề Thâm là từ chỗ nào lẩn một vòng, toàn thân đều bụi bặm, vừa về đến đã bị Đỗ Nhược thúc giục đi phòng tắm rửa mặt.

Đột nhiên, một đôi tay từ phía sau ôm Đỗ Nhược, hai tay sờ sờ bụng của cô, Đỗ Nhược không khỏi chau chau mày, nhanh như vậy?

"Vợ ời" Tề Thâm ở trong phòng tắm nhanh chóng tẩy sạch, đi ra đã nhìn thấy Đỗ Nhược đang đứng ở trước tủ quần áo không biết nghĩ cái gì, anh đi lên phía trước từ phía sau ôm lấy bảo bối của mình, vui đầu ở trong mái tóc của cô, cảm thấy ôm bao nhiêu đều ôm không đủ.

Đỗ Nhược vươn tay nắm giữ hai tay của anh, hơi hơi nghiêng đầu, bị người đàn ông ôm gáy, cắn một ngụm trên môi, sắc giọng: "Sao tắm nhanh như vậy?" Khăng định một môi, cũng không tắm từ té.

"Em lại không theo giúp anh." Nói tới đây, Tề Thâm ai oán nhìn cô một cái, vừa về đến, không hôn cũng không ôm, liền đem người nhét vào phòng tắm.

Đỗ Nhược bắt đầu xoay người, hôn lông mày của anh, ánh mắt, khuôn mặt, bất quá Tề Thâm như thế chưa đủ, lúc cô muốn thối lui, đè lại đầu Đỗ Nhược, ngậm chặt môi cô, môi mềm yếu, vừa ôn nhu lại có nhẫn nại, đến khi Đỗ Nhược đáp lại hôn nồng nhiệt, kịch liệt mà lại triền miên, cho đến khi hai người đều thở phì phò, Tề Thâm mới buông thiên hạ trong lòng ra, anh từng phát từng phát mồ hôi Đỗ Nhược, trong không khí nơi nơi tràn ngập ôn nhu.

"Em không cần nhìn anh như vậy... Sẽ làm anh càng thêm muốn hôn em." Tề Thâm chống lại đôi mắt còn tồn tại dư vị của Đỗ Nhược, cười khò mà nói, anh đem Đỗ Nhược đưa đến bên giường ngồi xuống, muốn nhìn kỹ vợ mình một chút.

Đỗ Nhược bị Tề Thâm nói, mới hồi phục tinh thần lại, chỉ thấy tóc anh còn ẩm, lập tức cầm lấy khăn, "Vẫn chưa lau khô tóc."

Tề Thâm hưởng thụ Đỗ Nhược nhắc nhở, tùy ý Đỗ Nhược lau tóc giúp anh. Anh vuốt bụng Đỗ Nhược, bé cưng, mẹ đau lòng ba ba! Các con lúc đi ra cũng thay ba ba đa tâm đau mẹ nha, phải ngoan ngoan. Sau khi cảm nhận được cái đập của bé cưng, liền cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đứa nhỏ

Hai ngày nay Tề Thâm trở về, vẫn luôn một tắc cũng không rời bên người Đỗ Nhược, mà cha Tề mẹ Tề đã gọi điện cho bệnh viện gia đình quân nhân chuẩn bị, tùy thời chờ ba bé cưng phát động.

Đỗ Nhược tựa như không có chú ý tới không khí khẩn trương trong nhà, vẫn nghỉ ngơi như thường ngày.

Ăn qua điểm tâm, Đỗ Nhược và Tề Thâm hai người ở thư phòng hạ cờ vây.

Đột nhiên, Đỗ Nhược cảm thấy dưới thân có trận ướt át, hơi hơi nhói một chút, sờ lên bụng, bé cưng, các con rốt cuộc đã muốn ra.

Tề Thâm cảm giác thấy thiên hạ đối diện bất đồng, lập tức ngừng đầu lên, "Làm sao rồi? Bé cưng lại đá em?" Đã nhiều ngày, bé cưng máy thai rất thường xuyên, luôn làm cho Đỗ Nhược ngồi cũng ngồi không yên.

Đỗ Nhược vui vẻ cười cười với chồng, vừa định nói chuyện, ai ngờ, thốt ra là nhỏ giọng rên rỉ.

Tề Thâm tay run lên, đứng phắt lên, quét roi toàn bộ bàn cờ xuống, cờ vây rớt trên đất, nhưng anh không rảnh bận tâm chuyện này, giọng nói anh gấp

gấp hỏi, "Muốn sinh sao?" Sắc mặt chợt bắt đầu ửng ửng trắng bệch.

Trả lời anh vẫn là một tiếng rên rỉ dè dặt.

Tê Thâm tựa như bị châm đâm, phục hồi tinh thần lại, chạy ra cửa, lại vội vã lộn trở lại vững vàng ôm lấy Đỗ Nhược đi ra ngoài.

"Đừng nóng vội! Thời gian sinh đứa nhỏ còn 1 lúc nữa." Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười nhìn người đàn ông khẩn trương đến không biết nên làm những gì, chỉ có thể nhìn đau bụng sinh, an ủi anh. Sự thật cho thấy, cho dù Tê Thâm là quân nhân, được xưng là người đàn ông trong người đàn ông, đến lúc này, bất quá cũng chỉ là một người chồng bình thường mà thôi.

Tê Thâm nghe Đỗ Nhược còn an ủi mình, tâm thần không khỏi trấn định, một bên bước chân vững vàng đi xuống cầu thang, một bên hướng cha mẹ dưới lầu kêu, "Mẹ, mau! Nhược Nhược muốn sinh."

Dưới lầu Tê lão gia từ cùng cha Tê mẹ Tê đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe được tiếng la của Tê Thâm, lập tức rối thành một nùi.

"A... Tôi nên làm gì bây giờ?"

"Khụ khụ, tôi cũng đã quên "

Được rồi, chỉ có thể nói không hổ là một nhà, hai cha con đều bị dọa phát sợ, bình thường là lãnh đạo quân khu chỉ huy trấn định, đến lúc này giống như học sinh tiểu học đã quên làm bài tập mà giáo viên đã giao cho, gấp đến độ chân.

May mà mẹ Tê thời khắc mấu chốt trấn định lại, giao nhiệm vụ lão gia từ cùng cha Tê, người lái xe thì lái xe, lấy này nợ thì lấy này nợ, gọi điện thoại thì gọi điện thoại.

Chờ lúc Đỗ Nhược được đưa đến bệnh viện, bác sĩ cùng y tá cũng sớm đã ở bên ngoài chờ, người vừa đến, đã bị đưa vào phòng sinh đã an bài trước.

Tê Thâm ở bên ngoài khẩn trương đi qua đi lại, "Mẹ, thế nào không có âm thanh?" Không phải là nói, phụ nữ có thai khi sinh sản đều sẽ la to à?

Mẹ Tê cũng không biết tình huống thế nào, không biết trả lời thế nào.

Tê Thâm phiền chán bới bới tóc của mình, chờ ở ngoài cửa đi tới đi lui, thậm chí nằm sấp xuống nhìn qua khe cửa, ý đồ dùng thị lực vô cùng tốt của bản thân nhìn xem có thể hay không nhìn thấy vợ.

Đột nhiên một y tá đi ra, mọi người nhanh tiến lên, mẹ Tê còn ghi nhớ vấn đề mới vừa rồi của con, không đợi Tê Thâm nói, bà hỏi, "Y tá, vì sao không nghe thấy tiếng con dâu của tôi vậy?"

"À, còn chưa tới thời điểm sinh sản chân chính, hơn nữa phụ nữ có thai hiểu được phải bảo tồn khí lực, không có vấn đề." Lời cô gái y tá nói là nói thật, ngay cả bác sĩ bên trong đều nói, còn chưa từng thấy qua phụ nữ có thai nào lợi hại như vậy, sản đạo cùng nước ối tốt như vậy, tất cả những điều này đều chứng minh phụ nữ có thai này hiểu biết bảo dưỡng thân thể.

Tê Thâm nghe y tá xong nói, cũng không có đem tim đang treo thật cao buông xuống, ánh mắt luôn luôn không rời, chăm chú nhìn cửa phòng sinh, ngay cả bọn Hường Tinh đến cũng không hề biết.

"Di à" Ba người Hường Tinh vốn là đi đến nhà Tê Thâm, ai ngờ thím Lý báo cho biết, sáng nay Đỗ Nhược bẻ nước ối, đã đưa đi bệnh viện. Ba người nghe xong liền vội vàng tới bệnh viện.

Cả trái tim của mẹ Tê cũng ở phòng sinh, cười cười với các cô, "Các con đã tới?"

"Hiện tại như thế nào?" Diêu Nhạc Nhạc quan tâm hỏi.

"Còn chưa có sinh! Mới vừa đi vào một giờ." Mẹ Tê giãn yếu trả lời, tay trái nắm thật chặt tay phải, ngày xưa tóc không một tia bất loạn lúc này cũng đã có vẻ nhón nháo, lộn xộn.

Hường Tinh cùng Diêu Nhạc Nhạc liếc nhau, âm thầm lú lẫm, thời gian dài như vậy còn nói là vừa mới?

Người bên ngoài có bao nhiêu lo lắng và khẩn trương, Đỗ Nhược ở phòng sinh lại có vẻ tương đối nhẹ nhàng, cô cảm thụ được từng đợt đau bụng sinh, có thuật châm cứu, tuy rằng không thể hoàn toàn giảm thiểu đau xót sinh sản, nhưng là ít nhất có thể giảm bớt năm sáu phần đau đớn, nhưng, Đỗ Nhược tuy rằng đã đối với một đời kia tiêu tan, nhưng cô vẫn muốn cảm thụ tất cả cảm giác dựng dục đứa bé, những cơn đau này đối với cô mà nói chẳng phải một loại tra tấn.

Chậm rãi, đau bụng sinh càng lúc càng thường xuyên, trên mặt Đỗ Nhược sớm vì đau đớn mà chảy đầy mồ hôi, đột nhiên, Đỗ Nhược nhận không được lớn tiếng rên rỉ một tiếng.

"Ồ? Nhanh như vậy?" Một bên bác sĩ nghe thấy, lập tức buông chuyện trong tay, tiến lên xem xét, nha, bắt chập kinh ngạc, bắt đầu chuẩn bị đỡ đẻ, sản đạo đã mở mười phần.

Ngoài cửa, Tề Thâm nghe thấy âm thanh rên rỉ kia, toàn thân đều căng thẳng, muốn đi vào, lại bị Trần Ngôn và cha Tề gắt gao giữ chặt, mẹ Tề quát trách, "Con lúc này đi vào, nếu hại Nhượng Nhượng bị trúng gió, sẽ hối tội con!"

Tề Thâm bị dọa, đành phải thỏa hiệp, một lần nữa ghé vào cửa, ít nhất như vậy cách Đỗ Nhượng gần chút, gần chút lại gần chút, có lẽ còn có thể nghe được một ít âm thanh.

"Dùng sức! Tốt lắm! Chính là như vậy" Bác sĩ ở bên cạnh càng không ngừng hô, trong lòng không khỏi cảm thán, đây là lần sinh sản tốt nhất mình tiếp nhận.

"Oa... Oa..." Một trận tiếng khóc to rõ vang lên, đứa nhỏ sinh ra liền lập tức được y tá ôm đi.

Lục tục, "Oa... Oa..." hai bé cưng còn lại đều đi ra.

Đỗ Nhượng cảm giác được trên người buông lỏng, mệt mỏi đến cực điểm, cô giữ vững tinh thần, chống thân mình nhìn về phía bác sĩ.

Bác sĩ ngẫm hiểu nói, "Ba bé cưng thật khỏe mạnh, lão đại và lão tam là con trai, lão nhị là con gái."

Đỗ Nhượng cười vui vẻ, khỏe mạnh là tốt rồi.

Bác sĩ quay đầu nhìn về phía ba bé cưng trong tay y tá, đầu chi là khỏe mạnh, cũng không biết phụ nữ có thai ăn cái gì, bé cưng nhà ai sinh ra đều nhiều nếp nhăn, cô thì ngược lại, sinh ba bé, ba bé đều trắng trắng non mềm, chắc chắn, quả thực là tiểu thiên sứ.

Ở lại phòng sinh quan sát gần một giờ, bác sĩ vẫy vẫy tay.

"Nhanh ôm ra đi thôi, người nhà bên ngoài cũng chờ nóng nãy."

Từ lúc bé cưng sinh ra, cả nhà Tề Thâm cũng đã nghe thấy. Tề lão gia từ cùng cha Tề đều vui mừng nường mảy, nghe âm thanh, chắc chắn không sai, tuyệt đối là thẳng nhóc, là thẳng nhóc khỏe mạnh.

Cửa phòng sinh mở ra, mọi người đồng loạt xông lên, ba y tá ôm ba bé cưng đi ra.

"Bác sĩ, vợ tôi như thế nào?" Tề Thâm thấy bác sĩ, chạy nhanh tới nghênh tiếp, chỉ thiếu không níu chặt nữ bác sĩ người ta.

"Tề phu nhân một mối, đang ngủ." Bác sĩ nghiêng mình, ý bảo đẩy dờ giường bệnh bên trong.

"Chúc mừng lão thủ trưởng, có ba chất nội." Vị bác sĩ này hiển nhiên nhận thức người Tề gia, vội vàng chúc mừng Tề lão gia từ.

Tề lão gia từ cùng cha Tề nghe thấy cháu dâu không có việc gì, đã sớm cùng Hương Tinh vây quanh trước mặt ba bé cưng, đối lời nói chúc mừng của bác sĩ cũng không biết, không nghe thấy.

"Ngượng ngùng a, Phuong Phuong. Lần này cảm ơn bạn!" Mẹ Tề tuy rằng cũng muốn ôm cháu nội, nhưng vẫn nói lời cảm tạ với bạn học cũ, dù sao bà cũng đỡ đỡ giúp con dâu.

"Không cần cảm tạ! Nói thật, mình không có hỗ trợ cái gì! Con dâu của bạn, có phải hay không hiểu chút y a?" Vị bác sĩ tên Phuong Phuong vội vàng xua tay, có chút tò mò hỏi, thật có thể đem chính mình bảo dưỡng tốt như vậy, không có chút tài năng thật đúng là không được.

"Là có chút." Mẹ Tề cười gật đầu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía bé cưng.

Bác sĩ cười cười, cũng thức thời để bạn học cũ ôm cháu nội.

☺ ☺ ☺

"Em cảm thấy sao?" Tề Thâm luôn luôn canh giữ ở trước giường Đỗ Nhượng, thấy Đỗ Nhượng tỉnh, vội cầm lấy gối đầu ở sau lưng, giúp cô ngồi, khăn trương hỏi.

Đỗ Nhượng cười lắc đầu, nhìn Tề Thâm, thấy ánh mắt của đối phương rất khăn trương, bất an, bình tĩnh rồi đến ý cười tràn đầy hạnh phúc, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tề Thâm không khỏi hôn trán Đỗ Nhượng, trầm thấp nở nụ cười ra tiếng, "Vợ ơi, cảm ơn em!"

Quán quỷ si mê như vậy làm Đỗ Nhượng nở nụ cười ra tiếng, người đàn ông này a!

Bất quá, cô cũng không già mồm cái lão, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lập tức nhìn xung quanh một chút, "Con đâu?"

Tề Thâm cười nói, "Ông nội cùng ba mẹ lo lắng đứa nhỏ khóc ầm ĩ đến em, đang ở cách vách!" Tề Thâm nhớ tới ba bánh bao trắng non mềm kia, vui vẻ nhếch miệng "Ha ha".

"Làm sao vậy?" Sao giống ngọc vậy? Đỗ Nhượng nhìn Tề Thâm vô duyên vô cớ cười ra tiếng.

"Ha ha..." Tề Thâm thấy Đỗ Nhượng nghi ngờ nhìn mình, cười lớn tiếng hơn, "Lúc này Trần Ngôn thấy được ba bé cưng, ghen ghét, khiêng Diêu Nhạc

Nhạc chạy đi ra ngoài, nghe nói là đi đăng kí ở cục dân chính."

Đỗ Nhược mở to hai mắt, đáy mắt cũng không che giấu ý được cười.

"Ha ha ~" Tề Thâm đắc ý ưỡn ưỡn ngực than, "Không nghĩ tới con trai và khuê nữ chúng ta vừa sinh ra coi như là hồng nương."

Đây chính là chuyện tốt!

Đỗ Nhược nhẹ nhàng mà vỗ Tề Thâm một phen, "Nhanh đi ôm con lại đây, để em nhìn xem."

Vợ yêu có lệnh, khẳng định lập tức đi làm. Tề Thâm lưu loát đứng lên, cũng không đi ra ngoài, đứng ở ngoài cửa kêu y tá hỗ trợ đến cách vách gọi người.

Trương bối Tề gia vừa nghe thấy đại công thần trong nhà tỉnh, vội ôm ba bảo bối đang say sưa ngủ ở trên giường nhỏ đi gặp mẹ.

"Nhược Nhược, đây là cô nương." Mẹ Tề đem cháu gái trong lòng cẩn thận đưa cho con dâu, ý vui mừng trong đáy mắt thế nào cũng không che giấu được. Tiếp theo lại đem cháu nội lớn trong lòng Tề lão gia tử đưa cho con, kêu anh ôm, bản thân mình tiếp nhận cháu trai nhỏ trong lòng chồng.

Sau khi mẹ làm mẫu xong, Tề Thâm dùng bàn tay to nâng cái mông nhỏ cùng thân mình bé nhỏ của con, cúi đầu nhìn tên nhóc trong lòng đang chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, không khỏi ngây ngơ nở nụ cười.

Đỗ Nhược ôm con gái, lại nhìn lão đại và lão tam, đầu tròn căng, bả bao chân cùng tay ra, thật sự rất nhỏ, nhìn đứa nhỏ bên cạnh chồng, hốc mắt cô đột nhiên nóng lên, thiếu chút nữa nhịn không được rót nước mắt xuống, đột nhiên cảm thấy đây là thời khắc cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

"Làm sao rồi?" Chẳng lẽ không thoải mái? Tề Thâm lúc nào cũng lưu ý vợ, nhìn thấy hai mắt cô đỏ lên, nước mắt muốn rót xuống, nhất thời liền khăn trương hỏi.

Cười lắc đầu, chẳng lẽ nói mình nhất thời cảm khái, nhịn không được muốn roi lệ sao?

Mẹ Tề là phụ nữ, hiển nhiên biết tâm tư con dâu, cười cầm tay Đỗ Nhược, "Nghe lão nhân gia nói, ở cũ không thể tùy tiện roi nước mắt." Đối với con dâu, mẹ Tề là thật tâm thương yêu, nhất là đối phương cho mình thêm ba cháu nội, toàn bộ đại viện, cũng là độc nhất.

"Đặt tên chưa?" Đỗ Nhược không biết mình nhìn về phía Tề Thâm trong ánh mắt tràn đầy tình ý, Tề Thâm tức thì cảm thấy trong lòng tựa như có con mèo nhỏ gãi, ngứa vô cùng, nhất thời trả lời không được.

"Không có đâu!" Tề lão gia tử cùng cha Tề ngồi ở trên ghế sofa, nghe được Đỗ Nhược hỏi tên, nhất thời cướp lời đáp, phút cuối cùng vẫn còn không quên khoét cha Tề liếc mắt một cái, đều là thằng nhóc này, ngay cái tên đều cùng bản thân tranh, hừ.

Cha Tề lạnh nhạt bị cha một cái liếc mắt, tên con đã cho cha lấy, người cháu này giờ đến phiên mình, nghĩ đến ba bé cưng đáng yêu, trong lòng kiên định hơn vài phần, nói cái gì cũng không nhượng bộ.

Cảm thấy hiểu vài phần, Đỗ Nhược cùng mẹ Tề nhìn nhau cười, dù sao đều là người trong lòng có tính toán, chuyện đặt tên bọn họ cũng không lo lắng.

Bình thường ở bên ngoài đều là một mặt cương nghị nghiêm túc, Đại lão gia vì tranh đặt tên đứa nhỏ đến mặt đỏ tai hồng, Đỗ Nhược cúi đầu nhìn ba bé cưng, hôn bé này, rồi hôn bé kia, khoe miệng luôn luôn dương lên hạnh phúc, bé cưng, người một nhà chúng ta đều phải luôn luôn hạnh phúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Năm năm

Dương Khải Thành cùng Chu Thụy buồn cười nhìn tiểu binh tiến vào báo cáo đang dùng một biểu tình gấp quỳ nhìn trung đội trưởng bọn họ, bất quá cũng không trách hấn, đứng nói là hấn chưa thấy qua, chính là bọn họ trợ thủ đắc lực theo trung đội trưởng ba năm, đã không ít lần gấp biểu tình này của đội trưởng, cũng vẫn như cũ không thể tin tưởng cái người cười xán lạn trước mắt này là người mặt lạnh nhà mình kia, huấn luyện binh lính hết sức nghiêm khắc.

"Hôm nay có hay không nghịch ngợm? Có quấy rầy mẹ các con hay không?" Mặc kệ vài người bên cạnh rót xuống ba vạch đen thế nào, Tề Thâm vẫn như cũ dùng ngữ khí sùng nịch nói chuyện cùng ba bảo bối.

Bất quá bên kia Thái Bình Dương, bạn học Tề Duyệt đối với chất vấn của ba ba rất bất mãn, mân mê cái miệng nhỏ nhắn hồng hào, "Ba ba, chúng con đều thật biết điều, lúc mẹ làm việc sẽ nghe lời, không quấy rầy mẹ."

"Chúng con cũng không phải ba ba!" Một bên lão đại - - Tề Hạo hiển nhiên oán niệm Tề Thâm thâm hậu, không lưu tình chút nào bóc mẽ lão ba nhà mình.

"Khụ khụ, cái kia, các con tại sao có thể so với ba ba!" Cho nên nói, bị đũa nhỏ tôi luyện, da mặt Tề Thâm càng ngày càng dày, "Nhược Nhược, em nói đi?" mặt Tề Thâm đầy ý cười, chứng thực với vợ đầu điện thoại bên kia.

Nhìn hai bé trước mắt đang nhìn mình, ánh mắt tròn to sáng lấp lánh, nhìn lại con trai nhỏ, luôn luôn yên tĩnh ngồi ở bên cạnh đọc sách, hiện thời cũng nhìn mình, bị lửa đốt đến chân, da đầu Đỗ Nhược có chút run lên, trong lòng không khỏi âm thầm phi nhô chồng, càng già càng trẻ con, lại cùng con phân cao thấp.

"Mẹ" Tề Tuyên giật nhẹ ống tay áo mẹ, không hài lòng mẹ thất thần.

Cúi đầu nhìn về phía tay nhỏ bé lôi kéo ống tay áo mình, Đỗ Nhược cười thờ dài, ôm lấy con nhỏ nhất, cũng ngồi gần điện thoại, sáng giọng nói với chồng "Chỉ biết chọc con thôi."

Rất nhanh trong điện thoại liền truyền đến tiếng cười người đàn ông trầm thấp mà lại sung sướng.

Đỗ Nhược hơi hơi đỏ tai, cô xem lịch bàn, cũng nhanh, rất nhanh những ngày chia lìa như vậy có thể kết thúc, cô cọ cọ xoáy tóc nhỏ đáng yêu trên đỉnh đầu con, liền sẽ không rời đi.

Ba bé cùng thay phiên cùng ba ba hồi báo hành trình một ngày, cho dù Đỗ Nhược đã tận mắt nhìn thấy, nhưng mà khi nghe con cùng ba ba hội báo, vẫn buồn cười.

"Ba ba, hôm nay con đem người khi dễ em gái đánh một trận!" Tề Hạo vô cùng tự hào hội báo công tích vĩ đại của mình cho ba ba ở đầu điện thoại bên kia. Bất quá lại rước lấy ánh mắt không hài lòng của mẹ.

"Ha ha..." Tề Thâm cười gượng hai tiếng, "Hạo Hạo thật lợi hại!" Chuyện này con không cần báo cáo với ba ba!

Đỗ Nhược cũng nghĩ đến Tề Thâm quần bách, cười khẽ ra tiếng, con lớn nhất lớn lên giống Tề Thâm, đại khái tính cách cũng giống, tuổi này rất nghịch ngợm cùng đơn thuần, từ nhỏ tựa như tiểu Bá Vương, thường thường làm cho Đỗ Nhược cùng Tề Thâm đau đầu không thôi.

"Ba ba, con cũng nhờ mấy chiêu ba ba dạy đó 'Ha ha' liền đánh El cách vách năm bẹp" Tề Duyệt khoa tay múa chân hai chiêu, đắc ý hả hê tranh công với ba ba.

"Con biết sáu chữ." Tề Tuyên ở một bên cũng không cam lòng yếu thế.

Đỗ Nhược rất hứng thú nghe con ngọt ngào ngây thơ hội báo, di động bên cạnh lại vang lên.

"Em đi nhận điện thoại." Đỗ Nhược hướng đầu bên kia điện thoại nói một tiếng, liền đứng dậy ra ngoài nhận điện thoại.

"Hello, An, thầy là Smith, ngày mai giải phẫu em chuẩn bị xong chưa?" Đỗ Nhược còn chưa lên tiếng, đầu điện thoại bên kia đã vang lên giọng nói sang sảng.

"Xin chào, giáo sư, em đã chuẩn bị xong, ngày mai em sẽ toàn lực ứng phó." Đỗ Nhược nghiêm túc lại cung kính trả lời, Smith là giáo sư của Đỗ Nhược ở đại học Loma Lynda, đến Loma Lynda, Đỗ Nhược mới biết được nếu như không có vị này si mê tranh biện đề cử với giáo sư trung y, có lẽ cô căn bản cũng không có cơ hội đến nơi đây học đại học. Nếu không phải vị giáo sư già này ngay từ đầu chọn cô làm trợ lý cho ông, tiến hành phụ đạo cho cô, Đỗ Nhược cũng không khả năng gần gũi năm năm liền tốt nghiệp trường y tốt nhất trên thế giới. Ở trong lòng Đỗ Nhược coi ông như ân sư tôn kính.

Smith là người Mỹ, trực tiếp sáng khoái, Đỗ Nhược đối với vị giáo sư này, cũng rất là đau đầu, bởi vì ông là giáo sư của mình, nên vẫn luôn lấy loại thái độ cung kính đối đãi. Bất quá, cô cũng chỉ là đề cập phương diện Tây y, bằng không với thái độ này, ông còn muốn cùng cô tham thảo thuật châm cứu thần bí quốc gia?" "Vây được! Thầy chỉ là lo lắng em khẩn trương! Khả khả "

Cúp điện thoại, Đỗ Nhược cười lắc đầu, giống lão ngoan đồng. Bất quá... Khẩn trương? Đương nhiên khẩn trương, đây chính là khảo nghiệm năm năm Tây y đối với cô a, rất là quan trọng, đánh xong một trận, là có thể về nhà.

Nháy mắt mấy cái, năm năm cứ như vậy trôi qua.

Năm năm trước, Đỗ Nhược sanh xong đứa nhỏ, liền lập tức bắt đầu liên lạc cùng đại học Loma Lynda, tranh thủ có thể giống kế hoạch lúc đầu của mình tiến hành, nhưng, đại học nước ngoài nhìn qua tự do nhưng thực tế rất nghiêm cần, trường học đối với ý tưởng Đỗ Nhược hi vọng học tập thông qua giáo trình internet tỏ vẻ không thể đồng ý.

Ở giữa mâu thuẫn gia đình cùng y thuật, cô đương nhiên là sẽ không chút do dự lựa chọn gia đình. Đối với mình nghĩ muốn cái gì, Đỗ Nhược lại rõ ràng. Tuy rằng Tề Thâm không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, nhưng cuộc sống âm áp này, bình thần lại hạnh phúc như vậy là mong muốn của Đỗ Nhược, cô không có lý do vì cái khác mà buông tha cho cuộc sống này.

Nhưng, lúc Đỗ Nhược tính toán buông tha, Tề lão gia từ gọi Đỗ Nhược tới thư phòng, nơi đó, cha Tề mẹ Tề, Tề Thâm thậm chí là ba bé cùng bi bô tập nói đều ở đây.

"Nhược Nhược, hôm nay người một nhà chúng ta đều ở đây." Tề lão gia từ nhìn về phía chất nội hoạt bát đang "Y y nha nha" nháy mắt mấy cái, rước lấy một trận tiếng cười khoan khoái của bé cưng mới từ bỏ, "Chúng ta biết gần đây con đang vội chuyện học hành bên Mỹ, chúng ta là trưởng bối, muốn nói với con cái nhìn của chúng ta."

Đỗ Nhược nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh đang cười lấy lòng với mình, vội vàng kêu một tiếng "Ông nội."

"Ồi" Mẹ Tề khoát tay triệu hồi tầm mắt con dâu, "Nhược Nhược, con nha, đừng trách Thâm Nhi, là mẹ trong lúc vô tình nghe được các con nói chuyện, nói cho ông nội con biết." Vì con của mình, bỏ qua lý tưởng của chính mình, nếu không hỏi thăm một chút còn không biết, con dâu mình xin học là trường y tốt nhất trên thế giới, nếu vì con mình buông tha cho, rất đáng tiếc a.

"Vâng" Đỗ Nhược nở nụ cười, cũng không nói cái gì nữa, "Ông nội, ngài nói, con nghe."

"Nhược Nhược, tình huống cụ thể chúng ta cũng biết, sẽ không nhiều lời" Tề lão gia từ cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề, "Chúng ta chính là muốn nói với con, ông và cha mẹ con đều ủng hộ con đến trường." Tề lão gia từ chia chia con và con dâu bên cạnh, nhìn thẳng vào cháu dâu.

Đỗ Nhược ngẩn người, không biết nên phản ứng gì.

"Nhược Nhược." Mẹ Tề gọi Đỗ Nhược một tiếng.

"Mẹ." Đỗ Nhược nhìn sang Mẹ Tề.

"Chúng ta cảm thấy, con cùng Thâm Nhi tuổi còn trẻ! Người trẻ tuổi thừa dịp hiện tại vì tương lai của mình dốc sức làm một chút. Thâm Nhi hiện tại mới là cấp bậc Thượng úy, trở lại bộ đội cũng không thể cho các con lớn lớn nhỏ nhỏ tùy quân. Con thừa dịp vài năm nay đi ra ngoài học tập, để Thâm Nhi kiểm tra về tư cách tùy quân cho các con." Mẹ Tề càng nói càng cảm thấy cái kế hoạch này có thể làm, hài lòng gật đầu.

"Khụ khụ" Cha Tề để nắm tay ở trên môi ho khụ vài tiếng, "Cố gắng học y! Y thuật đối với quân nhân rất hữu dụng." Trên thực tế, đối với quân nhân mà nói, bác sĩ là rất trọng yếu, cha Tề hiển nhiên cũng ít nhiều hiểu biết con dâu này, biết cô coi trọng người nhà, gọt giũa linh hoạt trực tiếp trúng đích trọng tâm.

"Anh cũng cảm thấy, làm không tốt, về sau còn phải dựa vào em cứu anh một mạng." Tề Thâm vội vàng tỏ vẻ đồng ý lời của cha. Ai chẳng biết lại rước lấy mẹ ở sau lưng phát đại lực*, "Nói cái gì?" Tề Thâm ai oán nhìn vợ một cái.

*phát đại lực: néo

Đỗ Nhược biết Tề Thâm là cố ý làm cô cười, không khỏi cười khẽ ra tiếng, nhìn ánh mắt thâm thúy của Tề Thâm, cúi đầu thở dài, "Ông nội, ba mẹ, con biết nên làm như thế nào."

Đỗ Nhược biết ý tứ, nhưng cô cũng không muốn chia lìa người nhà lâu như vậy, bởi vậy 5 năm này cô nỗ lực không ngừng.

Ở mấy kiếp trước kia, cô thấy mọi người thường giao con cái cho hạ nhân nuôi nấng, không thân thiết với cha mẹ, cô vẫn luôn mang con theo bên cạnh, không đồng ý xuất hiện loại tình huống đó. Chỉ cần Tề Thâm có ngày nghỉ, Đỗ Nhược liền mang theo ba bảo bối bay trở về Thượng Kinh, Tề Thâm cũng chỉ cần có thời gian, liền gọi điện thoại cho con, khơi thông cảm tình. Cho dù vài năm nay thời gian chung đụng không nhiều lắm, nhưng là, ba bé cưng Tề gia rất thân mật với ba ba.

"Mẹ, mẹ, mẹ nói chuyện điện thoại xong chưa? Thời gian của ba ba cũng sắp hết rồi." Tề Hạo tựa như cái trái pháo nhỏ, kêu Đỗ Nhược đang ở ngoài cửa.

"Các con đều nói xong với ba ba rồi à?" Bị cắt đứt hồi tưởng, Đỗ Nhược xoay người hỏi trái pháo nhỏ đang chau chau mày.

"Nói xong" Tề Hạo vươn tay mồm mỉm cười muốn ôm ôm.

Đỗ Nhược xoay người ôm lấy cục thịt nhỏ, ah..., thật nặng! Vỗ vỗ thịt ở cái mông nhỏ, đi vào nhà.

"Chúng em ngày kia bay trở về..." Ngừ khí thoáng dừng lại một chút, "Về sau... Không bao giờ rời xa nữa."

Tề Thâm lẳng lẳng cầm microphone. Đợi phục hồi tinh thần lại, đầu bên kia đã cúp điện thoại, trong đầu của anh đột nhiên hiện ra hình ảnh tại Đỗ Nhược hơi đỏ lên.

Một bên Dương Khải Thành thấy Tề Thâm đột nhiên sững sờ, chen chen Chu Thụy bên cạnh, làm sao rồi? Đang muốn tiến lên hỏi một chút, chỉ thấy người đàn ông đối diện ý cười theo đáy mắt bắt đầu lan toả, cho đến cả người đều tản mát ra một loại hơi thở sung sướng.

"Đội trưởng! Hay là chị dâu sắp trở về?" Dương Khải Thành cười hi hi đặt tay lên bả vai Tề Thâm.

Tề Thâm nhướn lông mày thật cao, "Làm sao cậu biết?"

"Thật sự?" Dương Khải Thành kinh ngạc cùng Chu Thụy liếc mắt một cái, anh chỉ nói mà thôi, cũng chỉ có chị dâu trong truyền thuyết này mới có thể làm cho đội trưởng vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy.

"Đúng vậy." Tề Thâm rút mũi quân hàm ra, cao hứng phát vài cái, mang lên đầu, liền đi nhanh ra ngoài.

"Đây là đi đâu?" Chu Thụy nhìn bóng lưng của anh hô to.

"Đi xin phòng của tôi." Nói là xin, kỳ thực bắt quá chính là đem thù tặc làm một chút mà thôi.

"Tùy quân?" Chu Thụy mở to hai mắt, "Đó không phải là rốt cục có thể nhìn thấy vị chị dâu thần long kiến thủ bất kiến vĩ* này?"

*kiến thủ bất kiến vĩ: thấy đầu không thấy đuôi

Dương Khải Thành cũng nghe thấy, không khỏi cũng cao hứng thay Tề Thâm. Bọn họ đi theo Tề Thâm ba năm, mặc dù biết Tề Thâm đã kết hôn còn có con, nhưng là cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua, nếu không phải mỗi lần nhìn thấy Tề Thâm nói chuyện điện thoại, cùng với được nghỉ ngơi liền vội vàng vàng chạy về nhà, còn không cho anh em đi quấy rầy, thật đúng là tưởng rằng Tề Thâm đang nói đùa.

Kỳ thực bọn họ không biết, rất nhiều người đều cho là như vậy.

Lúc trước vốn định làm hôn lễ, bởi vì Tề Thâm lâm thời bị phái đi làm một nhiệm vụ nên chỉ làm một tiệc rượu tương đối đơn giản, nói là đơn giản, kỳ thực mời khách không nhiều lắm, nhưng thân phận của những người này đều không đơn giản, tất cả đều là các cụ chiến hữu cùng đồng chí của Tề lão gia tử, chủ yếu là giới thiệu Đỗ Nhượng cho mọi người nhận thức, về phần một ít tiểu bối, trừ bỏ một ít bạn tri kỷ của Tề Thâm thì đều không có mở tiệc chiêu đãi, hơn nữa vài năm nay Đỗ Nhượng cơ bản đều ở nước ngoài, cho dù Tề Thâm nghỉ ngơi là về nhà, cũng bị 1... oán nam nào đó bắt ở nhà trải qua thể giới hai người, ngay cả con đều bị ném cho cha mẹ, người ngoài thì càng đừng nghĩ theo người nào đó ở nơi này nhìn thấy Đỗ Nhượng.

Bởi vậy, cũng tạo thành chuyện tất cả mọi người ở Thượng Kinh mơ hồ biết Tề gia đại thiếu kết hôn, nhưng biết đến vợ của anh cũng không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đường về

"Cung à, em ngồi xuống, em làm anh chóng mặt quá!"

Ở Nước Mỹ, tại trung tâm nghiên cứu bệnh tim nổi tiếng, ở bên ngoài phòng giải phẫu, một đôi vợ chồng trẻ tuổi đang lo lắng chờ ngoài hành lang.

"Yên tâm, ông Smith này giới thiệu người không có sai." Ở góc xó một lão nhân lên tiếng an ủi, nhưng ngón tay nắm quả trứng hơi có vẻ trắng bệch tiết lộ nội tâm chủ nhân không bình tĩnh.

"Ba ba! Bác sĩ trẻ tuổi như vậy, con sợ..." Lão nhân vừa lên tiếng, người phụ nữ trẻ tuổi lập tức nói ra bất an trong lòng với ông.

Lúc này, đèn đỏ phòng giải phẫu tắt, lão nhân và vợ chồng trẻ tuổi nhanh đứng lên, chạy tới, chờ ở cửa phòng mổ.

Người phụ nữ thậm chí đưa tay ở trước ngực lên xuống trái phải thành hình chữ thập, thành kính cầu nguyện Thiên chúa.

Cửa bị đẩy mở ra, một cái đầu bạc trắng của ông lão có ánh mắt quắc thước, mặc đồ giải phẫu cười hề hề đi ra, bệnh nhân nằm trên giường bệnh thì được y tá đẩy ra từ phòng giải phẫu.

"Như thế nào, ông bạn già?" Hai tay lão nhân gắt gao lôi giáo sư Smith, ông ta thấy bác sĩ mổ chính trẻ tuổi như thế, nhưng vẫn yên tâm, nguyên nhân là ông bạn già sẽ ở một bên chú ý toàn bộ quá trình.

"Hắc! Giải phẫu phi thường thành công! Đây chính là sinh viên làm cho tôi kiêu ngạo" Giáo sư Smith trừng hai mắt, lại mâu thuẫn nhếch miệng vui vẻ nói.

Vợ chồng trẻ tuổi bên cạnh nhất thời nhẹ nhàng thở ra, mừng rỡ như điên, "Thật vậy chăng? Chú Smith?" Sợ là bản thân mình nghe lầm.

"Đương nhiên." Nếu bình thường có người chất vấn học trò bảo bối như vậy, lão Smith đã sớm nhảy lên, bất quá bởi vì là con của ông bạn già, biết bọn họ đã vì con mắc bệnh tim bẩm sinh mất bao nhiêu tinh thần, mới thôi. Vẫy vẫy tay, "Đi xem đứa bé kia đi!"

Lão nhân nhìn con và con dâu vội vàng rời đi, tràn ngập áy náy nhìn ông bạn già, "Smith, tôi có thể gặp bạn học nhỏ kia được không?"

Quả nhiên, nhắc tới vị bác sĩ mổ chính kia, lão Smith lập tức như trời đang nhiều mây chuyển quang đăng, cười ha ha, "Đợi lát nữa cô bé liền ra tới." Nói xong liền dắt bạn tốt đến một bên, nói công tích vĩ đại của học trò.

☹ ☹ ☹

Tẩy trừ xong, Đỗ Nhược thay áo phẫu thuật dính máu, cởi khẩu trang cùng mũ, ở bồn rửa tay tẩy trừ, hai tay cô chống lên bồn rửa, nhìn mình trong gương, trải qua lễ rửa tội năm tháng, người ở trong gương đã hoàn toàn bỏ đi ngây ngô năm năm trước, tóc búi thật cao ở sau ót, lộ ra toàn bộ khuôn mặt, làn da trắng nõn mà lại phấn nộn, môi tươi mới, mũi dọc dừa, ánh mắt trong trẻo mà lại hơi có vẻ hẹp dài, quả thật 10 phần xinh đẹp, nhưng trên đời nữ nhân vô số, xinh đẹp hơn cô gái trong gương tuyệt đối không ít, so với dung mạo, càng hấp dẫn người khác chú ý là quý khí từ trong xương phát ra, khí chất thanh nhã cùng bề ngoài nhìn qua không tương xứng, lúc này bởi vì tín niệm trong lòng thêm vài phần kiên định.

Đỗ Nhược nhớ tới hai năm trước Tề Thâm chuyển đi đại đội đặc chủng vừa mới được một năm, bởi vì chấp hành nhiệm vụ, trên người lại thêm vết đạn, khi đó lòng của cô tràn đầy hoảng hốt, mới ý thức được lời nói cha Tề chẳng phải đơn giản là an ủi, mà là kỳ vọng đối với cô, từ lúc đó bắt đầu, Đỗ Nhược một lòng nghiên cứu độ khó trong giải phẫu ngoại khoa càng ngày càng cao.

Nhìn mình trong gương, chỗ sâu trong đôi mắt cô là tràn đầy kiên định, vuron ngón tay thon dài gắt gao nắm chặt, từ giờ trở đi, hết thảy đều phải ở trong lòng bàn tay của mình, chỉ cần cô không đồng ý, ai cũng đừng nghĩ từ bên người cô cướp đi, bất luận cái gì.

Đỗ Nhược ra phòng giải phẫu đã bị giáo sư Smith kéo đến trước mặt lão nhân, lại lớn tiếng khoe khoang một phen mới từ bỏ.

"Giáo sư..." Đỗ Nhược bất đắc dĩ nhìn lão nhân trước mắt đang đắc ý ngay lông mi đều run lên.

"An" Giáo sư Smith chà xát hai tay, nghiêm trang nhìn học trò cưng của mình, "Ở lại nước Mỹ, em sẽ có cơ hội phát triển tốt hơn!" Smith tỉ mỉ quan sát Đỗ Nhược, thao tác giải phẫu ngoại khoa càng ngày càng tinh chuẩn, hơn nữa một thân y thuật trung y thần kỳ, đứa bé này chỉ cần thời gian, cần thời gian làm cho mọi người biết đến chỗ bất phẩm của cô, lão Smith cảm thấy cô nên ở lại nước Mỹ, ở lại đại học Loma Lynda, mà không nên trở về "giúp chồng dạy con", tuy rằng cô nói không phải như vậy, nhưng là lão Smith tin tưởng vững chắc nếu trong lòng cô không có việc khác, chú tâm vào y học, ngày sau tất nhiên là tiền đồ vô hạn.

Giáo sư Smith lẳng lặng nhìn Đỗ Nhược, đến khi đối phương tràn ngập áy náy cười lắc đầu, mới thở dài, không đến mức thất vọng, dù sao đã không phải bị cự tuyệt lần một lần hai, ông làm động tác ra quyền tràn ngập khí lực, "An, ngày sau thầy nhất định phải đi nhìn xem thằng nhóc kia đem em về Trung Quốc, thật sự là quá ghê tởm!"(lk: câu này đặc sệt TRUNG QUỐC, có miếng nào giống người Mỹ đâu ta?)

Đỗ Nhược cười ha ha ra tiếng, "Giáo sư, đến lúc đó, em nhất định kêu anh ấy đứng yên để ngài đánh đã tay!"

Hoài nghi nói lời của cô, nhìn hai mắt Đỗ Nhược, giáo sư Smith nháy nháy mắt, "Nếu thầy mới 20 tuổi, thầy nhất định cũng tìm một cô gái Trung Quốc." Nói xong cũng huyết sáo chạy trốn.

☹ ☹ ☹

Trên chuyến bay từ Mỹ đến Trung Quốc.

Tiếp viên hàng không lui tới chung quanh hành khách, ánh mắt đều không tự chủ được liếc về phía ba bé cưng, tiểu tinh linh* đáng yêu, rất thanh nhã nhu hòa, thật sự là rất tinh xảo.

* Tinh Linh là từ ghép của 2 từ:

+ Tinh: Tinh khiết, thuần túy.

+ Linh: Linh hồn.

--- Nói cách khác, Tinh Linh là những Linh Hồn đơn sơ, thuần khiết, không chứa đựng cái ác, điều xấu.

--- Bên Nhật, họ thường gán Tinh Linh cho những linh hồn của Đá, Nước, Cây Cối, Thú Vật... vì đó là những linh hồn của Thiên Nhiên, luôn chứa đựng những gì thánh thiện và tinh túy của vạn vật.

--- Chúng ta thường nghe nói nhiều tới Tinh Linh của Chồn, Cáo (có khả năng biến hình), Tinh Linh của thần Rừng (là những em bé màu trắng, bé xíu, hay lác lác cái đầu, và bò trên các nhánh cây, nơi có thần Rừng trú ngụ), Tinh Linh của thần Sông, Suối (thường là 1 con Rồng Màu Bạc), Tinh Linh của Lá Cây Rụng (là những pé chút xíu, hình đốm lửa màu trắng xanh, hay bay vòng vòng quanh cái cây rụng lá), Tinh Linh của những Bức Tượng Phật Nhỏ (thường hay thấy trên những vùng núi của Nhật, được cho là đem lại may mắn cho người đi núi)...

+ Nói chung, Tinh Linh là những linh hồn, những vị thần thân thiện, không chứa bóng tối và cái ác. Còn những linh hồn chứa cái ác, được gọi là Ác Thần, hay Tà Linh.

"Mẹ, chúng ta về sau cũng không tới nước Mỹ sao?" Bé gái duy nhất trong ba bé cưng, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng mẹ sáu phần tương tự, nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên! Chúng ta về sau có thể ở chung với ba ba." Biểu tình trên mặt bé trai lớn nhất ghi chữ "anh biết", nhưng khi tiểu đồng bọn không thèm để ý, lại có chút uể oải.

Một bé khác đang cầm cuốn sách nhỏ, ngẩng đầu liếc mắt bé trai kia một cái, "Mới không phải, chờ chúng ta trưởng thành, là có thể đến đây."

"Thật vậy chẳng? Mẹ?" Tề Hạo vội vàng nhìn mẹ mình, chỉ cần là mẹ nói, đều đúng.

Đỗ Nhược cúi xuống hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hạo một cái, "Đương nhiên, Hạo Hạo trưởng thành có thể tự mình ngồi máy bay đến." Tề Hạo được đáp án khẳng định, còn có mẹ hôn, không khỏi cười nheo mắt, quay cơ thể bé nhỏ lại, móng vuốt nhỏ đang cầm ly nước trái cây mà chị tiếp viên hàng không xinh đẹp vừa rót, ngoan ngoãn uống. (không biết tại sao ta thích chữ “móng vuốt”, chắc lại lên con sắc nữ ^^)

"Mẹ, con cũng muốn hôn." Thấy anh trai được mẹ hôn, Tề Duyệt vươn tay nhỏ bé lay tay áo Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược hôn xong khuê nữ bảo bối, cúi đầu nhìn bên trái, quả nhiên, Tuyên Tuyên đang chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn mình, trong lòng cô không khỏi mềm nhũn, rút cuốn sách nhỏ trong tay con, yêu thương hôn gò má bảo bối, "Tuyên Tuyên, không nên coi sách nữa, cố gắng ngủ một giấc, là chúng ta đến nhà." Quay đầu nói với hai tiểu Bá Vương không thể im lặng như trước, "Ng ngoan ngoãn ngủ một giấc, lúc tỉnh lại cũng rất mau có thể gặp được ông cố nội và ông nội, bà nội."

Vừa mới dứt lời, bạn học nhỏ Tề Hạo lập tức ngồi xuống, nhắm đôi mắt lại, miệng vẫn còn không quên lẩm bẩm "Mẹ, con đang ngủ."

"Mới là lạ" Tề Duyệt xoay lại, không lưu tình chút vạch trần, lại chỉ sợ mẹ không biết mình cũng thật nghe lời, "Con cũng đang ngủ."

"Tuyên Tuyên cũng đang ngủ" được rồi, Tiểu Tề Tuyên cũng đưng lên một cước.

Hành khách xung quanh đều bị cách nói chuyện của ba tiểu gia hỏa chọc cười, lúc lơ đãng, âm thanh mọi người nói chuyện cũng nhỏ không ít, chỉ sợ nhiều giấc ngủ mấy tiểu tử kia.

*Tiểu gia hỏa: thẳng thóc, anh bạn nhỏ, thẳng ranh, tùy hoàn cảnh

Đỗ Nhược nheo lại mắt, bất đắc dĩ nhìn ba bé càng lúc càng lém lỉnh, bật cười lắc lắc đầu, đáy mắt cũng không che giấu được ôn nhu cùng yêu thương. Cô ngã thân mình tựa vào ghế, cũng nhắm mắt dưỡng thần.

☺ ☺ ☺

Thượng Kinh Tề gia.

"Nhanh chút, thám Lý nhanh chút chuẩn bị bữa sáng." Tề lão gia tử không ngừng thúc giục thám Lý đang bận rộn trong phòng bếp.

"Ồ!" Về mặt thám Lý vui mừng đáp lời, biết ông nóng vội.

Cha Tề mẹ Tề cũng từ trên lầu đi xuống.

"Ba, ngài đừng gấp như thế, bọn nhỏ chín giờ mới đến." Sáng sớm liền nghe thấy giọng nói của ông ở dưới lầu, vừa rời giường đã ép buộc, cha Tề trưng một biểu tình trấn định vững như Thái Sơn "Con so cha mạnh hơn nhiều".

Mẹ Tề liếc chồng một cái, nhìn không được ho nhẹ một tiếng để che dấu môi của mình đang tươi cười, không biết là nhà nào bị lửa đốt, một buổi tối ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên, gần đến sáng, thật sự là mệt mỏi mới bắt đầu ngủ.

Cha Tề nhìn thấu ý cười mẹ Tề, hơi có chút lúng túng nhìn nơi khác.

Mẹ Tề cũng không trêu chọc chồng, nhanh vào phòng bếp, nhìn xem có thể hay không giúp được cái gì, mặc kệ phía ngoài hai đại lão gia gấp, đều hơn một tháng không gặp, bà cũng nhớ mấy bé cưng. Mẹ Tề hai năm trước cũng đã về hưu, năm trước theo cha Tề được điều động quân sự về tới Thượng Kinh. Con ở quân khu huấn luyện không được tùy ý rời đi, nhưng cũng ở vùng ngoại thành Thượng Kinh, tóm lại là người một nhà có thể đoàn tụ.

☺ ☺ ☺

Đang bay tiến vào biên giới Thượng Kinh, ba tiểu gia hỏa ngủ đủ, lại bắt đầu dùng sức giằng co, này không, hai cái móng vuốt nhỏ của Tề Duyệt cùng Tề Hạo chộp vào cửa sổ nhỏ, khuôn mặt còn gắt gao dán lên. Ở giữa hai bé vẫn còn không quên lưu vị trí cho em trai, thật sự là làm khó bọn họ, muốn đem cửa sổ nhỏ nhỏ trên máy bay chia đều cho ba khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Mẹ, chờ con trưởng thành, có thể bay ở trên mây sao?" Vô luận ngồi máy bay bao nhiêu lần, cô gái nhỏ Tề Duyệt luôn đặc biệt cố chấp đối với vấn đề bay ở trên mây này. Một đám người đàn ông Tề gia sau khi biết, còn liên tục tự hào nói, khuê nữ Tề gia là không quân dự bị.

Không đợi Đỗ Nhược trả lời, đột nhiên, radio trên máy bay vang lên.

"Các vị hành khách xin chú ý, trên chuyến bay của chúng ta có một hành khách bị bệnh tim đột nhiên phát bệnh, cần phải cấp cứu kịp thời, xin hỏi trên chuyến bay có vị hành khách nào là bác sĩ không?"

Trong cabin, radio khẩn cấp tìm kiếm bác sĩ, liên tục vang lên nhiều lần, tiếp viên hàng không cũng đến chỗ ngồi hành khách chung quanh hỏi có ai là bác sĩ không. Thì ra, một ông lão tái phát bệnh tim.

Đỗ Nhược không kịp nghĩ quá nhiều, cầm lấy túi xách tùy thân, sau khi nghe thông báo trên radio, nói với ba bé cưng bảo bối đang ngoan ngoãn ngồi ở đúng vị trí của mình, "Ồ tại chỗ chờ mẹ được không?"

"Vâng" đồng loạt gật đầu

Tề Hạo vang dội cam đoan với mẹ "Con sẽ chiều cô tốt em gái và em trai." Cuối cùng, lo lắng mẹ không tin, còn vỗ vỗ ngực nhỏ thịt thịt của mình.

Tiếp viên hàng không có vẻ như nhìn thấy tình huống bên này của Đỗ Nhược, vội vàng đi lên phía trước, "Xin cô yên tâm, tôi sẽ chiều cô tốt bọn họ." Lộ ra một nụ cười chân thành.

Hành khách chung quanh cũng ào ào tỏ vẻ sẽ cố gắng hỗ trợ nhìn ba bạn nhỏ.

Đỗ Nhược cảm kích cười cười với bọn họ, sờ sờ ba cái đầu nhỏ, theo một tiếp viên hàng không đi đến cabin người bệnh kia.

Vừa tới đó, Đỗ Nhược chỉ thấy bác sĩ cùng chuyên bay chân tay luống cuống đứng trước mặt một lão nhân, còn có một lão phu nhân ở một bên không ngừng ní non, gương mặt hành khách chung quanh cũng rất là lo lắng.

Tiếp viên hàng không dẫn Đỗ Nhược đi nhanh tới, "Bác sĩ Vương, vị tiểu thư này là bác sĩ."

Bác sĩ cũng nhìn thấy Đỗ Nhược vào, nhìn qua thật trẻ tuổi, chính là khí độ cũng rất thông dong, bác sĩ này là người cả ngày chạy khắp thế giới, kiến thức cũng không ít, cũng không có vẻ nhìn trẻ tuổi mà xem nhẹ bản lĩnh người khác.

Vị bác sĩ Vương đem bệnh án lão phu nhân lúc trước đưa, đưa cho Đỗ Nhược, "Lão nhân có bệnh tim, trên máy bay chỉ chuẩn bị dụng cụ chữa bệnh đơn giản, chúng tôi đã tiến hành cấp cứu đơn giản rồi, nhưng không thấy chuyển biến tốt."

Đơn giản gật đầu với đối phương, Đỗ Nhược cũng không có nhận bản bệnh án kia, cô bước tới lão nhân, lúc này sắc mặt lão nhân tái nhợt kỳ quái, hai tay che ngực, hô hấp cũng không thông thuận, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Bước đầu kết luận là bệnh tim tái phát.

"Đã báo cáo trung tâm chỉ huy, bọn họ sẽ thông báo không quân ngành* xin hạ cánh, sau đó báo cho trung tâm sân bay địa điểm hạ cánh xuống, để chuẩn bị xe cứu thương, bác sĩ." Âm thanh tiếp viên hàng không nghiêm túc từ trong máy truyền tin truyền tới.

*không quân ngành: chắc là quản lý ngành hàng không?

Vị tiếp viên hàng không kia cảm giác đang muốn thông báo một lần nữa, ổn định lòng người, lại bị bác sĩ Vương bên cạnh ngăn cản, cô theo ánh mắt Vương bác sĩ nhìn lại, thấy nữ bác sĩ trẻ tuổi kia đang chú tâm tiến hành cấp cứu lão nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người nín thở mà đợi.

Một giây, hai giây,...

Dần dần vẻ mặt thống khổ của lão nhân thoáng thư hoãn không ít, hô hấp cũng chậm lại, tất cả mọi người giống như đánh thắng một trận, trên mặt tràn đầy vui vẻ tươi cười.

"Chính là cấp cứu bước đầu mà thôi, vừa xuống máy bay ngay lập tức đưa đi bệnh viện quan sát." Đỗ Nhược cũng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục lộ ra tươi cười.

"Tất..." Nhiên.

Lúc này, âm thanh thông báo vang lên, tất cả mọi người ngưng thần nghe.

"Thưa các vị hành khách, bởi vì nguyên nhân đặc thù, bây giờ chúng tôi sắp hạ cánh xuống, trước tiên tới sân bay Thượng Kinh, xin các vị chuẩn bị sẵn sàng."

Mấy phút đồng hồ sau, chuyến bay khẩn cấp hạ xuống sân bay Song Lưu, máy bay vừa hạ cánh, nhân viên cứu hộ liền cầm cang chạy lên máy bay, đem lão nhân đưa xuống máy bay.

Đỗ Nhược đi theo tiếp viên hàng không dẫn tới nơi ba bé cưng đang chuẩn bị xuống máy bay.

"Vị tiểu thư này, xin chờ một chút." Phía sau truyền đến âm thanh dễ nghe mang theo lo lắng.

Đỗ Nhược quay lại vừa thấy, "Ngưng ngưng, bởi vì sự tình lâm thời có biến, lão nhân tạm thời vẫn không thể đưa đến bệnh viện, hi vọng ngài có thể tới phòng cứu thương nhìn bệnh nhân một chút, để ngừa xuất hiện việc ngoài ý muốn." Rốt cuộc tìm được Đỗ Nhược, tiếp viên hàng không thành khẩn thỉnh cầu Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược cau mày, còn không có đưa đi bệnh viện?"Đi thôi." Đưa Phạt phải đưa đến Tây Thiên.

Đi đến phòng y tế sân bay, Đỗ Nhược chỉ thấy một đám nhân viên cứu hộ đang đứng.

"Xin chào! Bệnh nhân có vẻ như không ổn định." Bác sĩ Vương thấy Đỗ Nhược, nhanh tới nghênh tiếp, trong lòng âm thầm tự hỏi, sao lại thế này? Vì

sao bệnh nhân còn không đưa đi bệnh viện?

Đỗ Nhượng vỗ vỗ tay lên đầu, ý bảo bọn nhỏ phải ngoan, tiến lên vừa thấy, quả nhiên không ổn định! Lúc này là cấp cứu bước đầu thôi, vị lão nhân này phải đưa đi bệnh viện.

Dường như là thấy Đỗ Nhượng càng lúc càng nhủ chặt mày, người bên cạnh dường như là lãnh đạo sân bay tiến lên giải thích nói, "Là con lão tiên sinh nghe nói bước đầu đã ổn định, yêu cầu chính mình mang nhân viên cứu hộ tới đón lão tiên sinh đi bệnh viện. Ông do dự một chút, "Xin hỏi bác sĩ có phải tình huống không tốt phải không?"

Đỗ Nhượng nhìn ông ta một cái, bàn tay hướng bụi tóc trên đầu, chỉ chốc lát tất cả mọi người trở mặt, nhìn tóc của cô, rồi nhìn kim khâu trong tay cô, cảm thấy phi thường huyền diệu.

Như không nghe thấy, Đỗ Nhượng lấy ra mấy cây kim khâu, "Xin hỏi có còn không?"

Nhân viên cứu hộ nghe thấy Đỗ Nhượng nói, vội vàng từ trên bàn bên cạnh cầm còn y tế 75% đưa cho cô.

Đem kim khâu tiêu độc, sau đó vững vàng đem kim châm vào ngực lão nhân, lưu lại nửa đuôi kim ở bên ngoài.

Sau đó Đỗ Nhượng lại nhanh chóng cầm kim khâu khác, lấy thủ pháp đồng dạng châm vào huyết đạo khác trên người lão nhân, chỉ chốc lát sau, thần sắc thông khổ trên mặt lão nhân liền tiêu biến không ít.

"Chỉ là có chút tác dụng mà thôi, nên thúc giục xe cứu thương đến. Cái này..." Đỗ Nhượng nhìn kim khâu trên người lão nhân, châm cứu chỉ có thể làm tình huống lão nhân giả đỡ mà thôi, "Sau khi bọn họ đến đây, lấy xuống là được rồi."

Lúc này người chung quanh sớm bị thủ pháp thuần thực của Đỗ Nhượng gây kinh hãi, nghe Đỗ Nhượng nói, mọi người mới hồi phục tinh thần lại.

Lúc này, một vị lãnh đạo đi đến trước mặt Đỗ Nhượng, liếc mắt nhìn kim khâu một cái, nghiêm túc nói với cô, "Vị tiểu thư này, trên máy bay không thể mang theo những vật phẩm này." Nói xong lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, có vẻ như có cảm giác tà ma giết lừa.

Không sao hết, người ta căn bản không có tức giận, ngược lại cười nói "Tôi ở nước Mỹ bên kia giải thích là trang sức." Cô đã thành thói quen mang theo một bộ kim khâu tùy thân, kiểm an bên Mỹ thật sự là rất nghiêm cần, cho dù là Đỗ Nhượng dùng làm trâm trang sức ở trên tóc, cũng vẫn phải thông qua giáo sư Smith chào hỏi trước tiên, rồi làm đảm bảo, mới miễn cưỡng thông qua.

Bất quá người khác không biết, bọn họ tưởng rằng Đỗ Nhượng thật sự chính là như vậy thông qua kiểm an.

Im lặng, mọi người hiển nhiên bị lý do cường đại này dọa sợ.

Bác sĩ Vương nhất thời nở nụ cười ra tiếng, bội phục nói "Thật lợi hại!" Cũng không biết anh nói là thủ pháp giấu kim khâu của Đỗ Nhượng hay là chỉ y thuật của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tới

Đại sảnh sân bay.

"Ba, ba chậm một chút." Lão gia tử cũng đã gần 80, chân cứng thể nào vẫn lưu loát như vậy, mẹ Tề, cha Tề cùng bảo vệ Tiểu Trần của Tề lão gia tử lo lắng nhìn lão nhân phía trước đi bay nhanh.

"Sao? Bây giờ mấy giờ rồi?" Tề lão gia tử đuổi thẳng cổ nhìn bên trong, vẫn không quên hỏi Tiểu Trần một chút.

"Ba, không sao, còn kịp." Mẹ Tề cười vỗ vỗ cánh tay lão gia tử.

"Đã chín giờ. Cũng sắp ra tới." Tiểu Trần nâng tay nhìn đồng hồ, nghiêm túc trả lời lão thủ trưởng.

"Lúc này sao lại bị kẹt xe?" Lão gia tử nói thầm, lại kiễng chân nhìn phía bên trong.

Cha Tề cũng ở một bên nghênh cổ đợi.

"Xin chào!"

Là một người mặc đồng phục nhân viên công tác sân bay, tươi cười rạng rỡ đi đến trước mặt bọn họ, chào hỏi một tiếng. "Xin hỏi các vị là người nhà của hành khách Đỗ Nhược tiểu thư chuyến bay từ California sao?"

Trưởng bối Tề gia đều nghi ngờ liếc nhau một cái.

Tiểu Trần tiến lên gật đầu một cái, tươi cười, "Đúng, xin hỏi có chuyện gì không?"

"À, Đỗ tiểu thư đang ở phòng y tế của sân bay chúng tôi, lo lắng các vị chờ lâu, nên nói chúng tôi đi ra nhận các vị đi vào."

"Tiểu thư, xin hỏi là có chuyện gì không?" Mẹ Tề lo lắng hỏi.

"Xin các vị yên tâm, Đỗ tiểu thư không có chuyện, xin mời đi theo tôi."

Nhân viên công tác mở cửa phòng y tế sân bay, Tề lão gia từ cùng cha Tề mẹ Tề còn không có đi vào, cũng đã nghe được âm thanh non nớt từ bên trong truyền đến.

"Ông à, ngài yên tâm, mẹ con rất lợi hại, ngài nhất định không có chuyện gì." Âm thanh tuy rằng còn mang tính trẻ con mười phần, nhưng ngữ khí có lực vang vang, tin tưởng gấp trăm lần.

"Vâng" "Vâng" còn thêm vào hai tiếng cam đoan ngọt ngào ngây thơ.

Đi vào, Tề lão gia từ đã nhìn thấy ba bé cưng bảo bối nhà mình đang vây quanh bên người một lão già, nhất thời ghen tỵ, ho một tiếng, "Khụ khụ."

Tề Duyệt nhìn lại, "Ông cố nội!" Lập tức bỏ lại lão nhân đang nằm ở trên giường bệnh, hướng ông cố nội ôm ấp.

Tề Hạo Tề Tuyên quay đầu, thấy người vừa tới, hai người cũng cao hứng nhảy dựng lên, "Ông cố nội."

Được rồi, bị các cháu nội vây lại, Tề lão gia từ cảm giác mình viên mãn.

"Ông nội, ba mẹ." Đỗ Nhược cũng nhìn thấy người lớn trong nhà, đứng lên lại gần bọn họ.

"Ồ?" Tề Tuyên từ trong ngực Tề lão gia từ, nhất thời đôi mắt sáng lên, "Ông nội, bà nội." Cha Tề nguyên bản còn bởi cha hấp dẫn chú ý của ba cháu nội mà sinh ra chút cảm xúc nhất thời được chữa khỏi.

"Ông nội, bà nội!" Tề Hạo Tề Duyệt cũng nhìn thấy, lập tức đứng thẳng người, lễ phép chào hỏi.

Mẹ Tề ngồi xổm xuống, "Đến, bà nội ôm một cái." Mẹ Tề ôm ba cháu nội một phen, thỏa mãn nheo hí mắt, ah..., cảm giác thật là tốt.

Tề lão gia từ nhìn nhìn chung quanh, nhú nhú mày, hỏi, "Đây là chuyện gì?" Còn tưởng rằng cháu dâu gặp chuyện phiền toái gì.

"Không có việc gì, lão nhân gia bị bệnh tim tái phát." Đỗ Nhược cười, nói trấn an một câu, lập tức nhìn nhìn ba người lớn trong nhà, "Sao lại đều đến đây?" Trong giọng nói mang theo vô cùng thân thiết mà mình cũng không có phát giác.

"Ha ha, ở nhà cũng không có việc gì làm." Mẹ Tề đứng ở một bên, nghe được rõ ràng, kỳ thực làm sao có thể không có việc gì làm, là mong gặp con dâu và cháu nội mà thôi.

Đỗ Nhược vươn tay bắt mạch lại một lần nữa cho lão nhân, ah..., ổn định không ít, nhìn về phía lão phu nhân bên cạnh, "Bệnh lão nhân gia, tốt nhất là nằm viện quan sát một chút." Loại bệnh này chỉ có thể làm phẫu thuật mới giải quyết hoàn toàn.

"..." Lão phu nhân đang muốn nói chuyện, lại có 1 đám người đi vào, còn có một đám nhân viên cứu hộ.

"Ba, ba sao rồi?" Một người đàn ông trung niên vội vã vội tới trước mặt lão nhân, thân thiết nhìn lão nhân, trong chốc lát, vài người phía sau ông ta cũng vây quanh.

Lão nhân gia chậm rãi khoát tay, ý bảo bản thân mình không có chuyện.

"Mẹ, hai người không phải đi du lịch sao? Làm sao có thể biến thành như vậy?" Một người phụ nữ hỏi lão phu nhân bên cạnh, quan tâm trong mắt cũng không giống như làm bộ.

"Ngượng ngùng, xin đừng vây quanh lão nhân." Đỗ Nhược nhàn nhạt lên tiếng ngăn trở mọi người đồng loạt xông lên muốn biểu đạt quan tâm.

"Cô là?" Người đàn ông trung niên quay lại, nghi ngờ nhìn Đỗ Nhược.

"Ít nhiều có bác sĩ này, ba con vừa uống thuốc xong, nếu không có cô ấy, ba con còn không biết sẽ như thế nào." Đường như là nghĩ tới tình cảnh hết sức cấp bách lúc này, nước mắt lão phu nhân lại chảy ra.

"Cảm ơn cô!" người đàn ông trung niên cảm kích nhìn Đỗ Nhược.

"Tạ tiên sinh, chúng ta bây giờ tốt nhất đem Tạ lão tiên sinh đi bệnh viện, dù sao..." Một vị bác sĩ nhìn qua rất có thân phận thương lượng với vị Tạ tiên sinh kia, còn có điều ngụ ý nhìn nhìn một đám người Đỗ Nhược.

Trường bối Tề gia cũng là nhân vật lớn, sao nghe không hiểu những lời chưa nói xong, không khỏi hơi hơi nhíu nhíu đầu mày.

Đỗ Nhược đưa ánh mắt trấn an Tề lão gia tử bọn họ, tiến lên đem kim khâu trước ngực lão nhân gia thu trở về.

Người đàn ông trung niên nhìn thoáng qua người Tề gia và Đỗ Nhược, như có cảm chiêu, lúc sau, cảm kích hướng Đỗ Nhược nhiều lần tỏ vẻ cảm tạ, Đỗ Nhược tỏ vẻ không sao cả, cứu người quan trọng hơn, mới mang theo 1 đám người chậm rãi rời đi.

"Hừ." Tề lão gia tử hướng bóng lưng đám người này khinh thường hừ một tiếng, cứu người của người một mạng, còn hoài nghi y thuật người khác, thực tưởng là mình rất giỏi.

Đỗ Nhược buồn cười lắc lắc đầu, tuy rằng vị bác sĩ kia nói đúng, là phải nhanh đưa lão nhân đi bệnh viện, bất quá Tề lão gia tử bao che khuyết điểm như vậy, làm cho Đỗ Nhược cười nheo mắt, ý xấu không vì người nọ biện giải.

"Đi, chúng ta về nhà." Tề lão gia tử ôm lấy cục thịt nhỏ Tề Hạo, làm cái tư thế hướng về phía trước, đưa Tề Hạo đập đập tay nhỏ bé, khanh khách nở nụ cười.

Cha Tề cùng mẹ Tề cũng mỗi người ôm một bé, Đỗ Nhược cùng Tiểu Trần đành phải thành thật theo ở phía sau.

☹ ☹ ☹

Chạy việt dã 20km, chạy xong chuyến này, ngay sau Dương Khải Thành, Chu Thụy là một đám bộ đội đặc chủng bình thường dừng mảnh đầu sớm hưng hăng đem thân thể không chịu nổi cùng với ba lô 35 kg trên người nằm vùi xuống bụi cỏ, thở hổn hển, ngay cả ngón tay đều lười cử động một chút, Tề Thâm cũng không ngoại lệ.

"Không được!" Chỉ chốc lát sau, Chu Thụy vẫy vẫy tay, "Tôi đêm nay ở nơi này qua đêm, nếu ai bắt tôi đứng lên, tôi sẽ đánh!" Chạy việt dã 20 km, đây là đề cho người ta sống sao? Người bình thường không phải đều là 10 km cũng đã không dậy nổi sao? Cho là... cho là bọn họ không ở phạm vi người bình thường, 15 km cũng đủ rồi. Chạy việt dã 20 km a... Chu Thụy nhin không được rên rỉ ra tiếng, ngay sau đó lại chậm rãi cười ha hả.

Giống như là bị lấy, tất cả mọi người điên cuồng cười ha hả.

Đây đối với bọn họ mà nói, là một loại đột phá. Tuy rằng lúc trung đội trưởng nhắc tới, tất cả mọi người cho rằng không có khả năng, nhưng là quân lệnh không thể trái, kiên trì! Trên thực tế, bọn họ có thể hoàn thành xong.

"Rất tốt!" Tề Thâm thở gấp, vẻ mặt tự hào khoa trương nói, nói xong lại có thâm ý khác liếc mắt nhìn mọi người tràn ngập chờ mong một cái, giả ho một tiếng, môi cong lên, "Lần sau chúng ta thử xem 25?"

"Ai nha" "A"...

Mọi người kêu rên ầm trời.

"Chị dâu mau tới đi! Đưa ma quỷ này kéo đi." Đột nhiên Chu Thụy không sợ chết toát ra một tiếng sói tru.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Chu Thụy rốt cục phát hiện không đúng, lúng túng gãi gãi cái ót, căng chân cọ cọ, phúi phúi đất lui về sau, gượng cười nói, "Cái kia, tôi có nói cái gì sao?"

Dương Khải Thành không có ý tốt, xé rách kỳ vọng người nào đó, "Có." Sau đó cố ý nhìn thoáng qua đội trưởng như cười như không, quyết định giảm mạnh lên chân một phen, miễn cho bị họa cá cùng trong chậu, "Cậu có nói cái gì."

"Ồ? Có sao?" Chu Thụy rất nhanh dùng tới biểu tình dễ thương của trẻ con hai tuổi, vùng vẫy giãy chết. Nhìn khoe miệng Tề Thâm run rẩy, vẻ mặt này giống y ba bảo bối ở nhà mình.

Tuy rằng đều rất ngạc nhiên, nhưng mọi người đều là người thông minh, nhìn tươi cười kỳ quái trên mặt đội trưởng, nuốt một ngụm nước bọt, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, đều nghiêm cẩn liên gât gât đầu, đồng ý lời nói của Dương đội phó.

"Tôi có thể phản kháng không?" Đại thế đã mất, Chu Thụy mặt suy sụp.

"Được a" Tề Thâm nhàn tản sung túc đứng lên, "Thực ra còn muốn thưởng cho cậu bình rượu ngon, quả nhiên là anh em tốt, biết thay tôi tiết kiệm tiền."

Ồ?

Dương Khải Thành cùng Chu Thụy hai mặt nhìn nhau, những người khác cũng có chút không hiểu, hồ nghi nhìn về mặt cười của đội trưởng, từ sáng tới giờ, người này liên không được bình thường. Nói như thế nào đây? Huấn luyện so trước kia mạnh hơn tựa như dùng không hết khí lực, quỷ dị nhất chính

là nụ cười trên mặt.

Lúc này, ở cổng chính quân khu, binh lính phụ trách gác cổng nơi đóng quân cảm giác buồn bực, cho đến khi đồng chí giao ca đến, anh mới thoáng nói lỏng miệng, ngẩng đầu nhìn cách đó không xa một chiếc xe việt dã cao lớn màu đen đang đậu, lại cúi đầu nhìn ba bé con non mềm phía dưới đang nhìn mình chăm chăm không biết bao lâu, không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Các bé, các con có chuyện gì không? Nơi này không thể tùy tiện vào nha." Tự tiện xông vào trọng địa quân sự, sẽ bị nghiêm xử. Anh lính trẻ ngồi xổm người xuống, dụi dụi nhìn ba bé con xinh đẹp kia, ôi, càng nhìn càng đáng yêu.

"Chúng con tìm ba ba." Thấy chú kia rất cục cựa ý đến bọn họ, Duyệt Duyệt ưỡn khuỷu mân mê cái miệng nhỏ nhắn, mở to đôi mắt trong suốt nhìn anh lính trẻ, dừng nhìn Tề Duyệt Duyệt bình thường cùng anh trai đều là tiểu Bá Vương, thực tế ở trước mặt Tề Thâm, liền ngoan giống như con cừu nhỏ, anh lính trẻ trước mắt mặc quân áo giống ba bé, Tề Duyệt lập tức liền khôi phục bộ dáng tiểu thực nữ.

Tìm ba ba? Anh lính trẻ mờ mịt vài giây, "Ba ba các con hình dáng như thế nào a? Gọi là gì a?" Anh lính trẻ cảm thấy tuy rằng trong bộ đội này có nhiều đàn ông, nhưng đến nơi này tìm ba ba, nghe thế nào cũng không đáng tin.

"So Tuyên Tuyên cao hơn nhiều." Tiểu Tuyên Tuyên kiễng chân lên, giơ cao tay ý đồ làm cho anh lính trẻ hiểu được ba bé cao bao nhiêu, "Ông nội, bà nội nói, con giống ba ba nhất!" Tề Hạo nghe có dáng đáp như thế nào, lập tức đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình tiến đến trước mặt anh lính trẻ, làm cho người ta nhìn rõ.

Cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt tròn vo, khuôn mặt non mềm có thể nhéo ra nước, anh lính trẻ suy nghĩ một phen, đưa cái mặt bánh bao này chiếu vào những người mình quen biết, vội khẽ run rẩy, thật là quý dị, nhanh lẹ đầu ném bỏ cái hình ảnh kia, "Không nhìn ra."

Lúc này, Đỗ Nhượng bị ba tiểu gia hóa "Lệnh cường chế" ở lại trong xe "Phốc xuy" bật cười một tiếng, ai nha, nhìn hình ảnh bánh bao nhà mình dùng biểu tình "Chú thực ngọc" nhìn anh lính trẻ kia, thật sự là đáng yêu.

Ồ? Có!"Con tên là Tề Tuyên." Bánh bao nhỏ Tuyên Tuyên thấy anh lính trẻ còn chưa biết, hếch ngực nhỏ, tự giới thiệu.

A ~ không hổ là sinh ba, anh trai và chị gái bên cạnh lập tức lĩnh hội ý tứ của em trai.

"Con tên là Tề Hạo." Hạo Hạo vội vàng nói.

"Con tên là Tề Duyệt." Duyệt Duyệt nắm cái áo nhỏ của mình.

Đây là chuyện gì? Không rõ vì sao nói ba ba bọn họ xong, sao lại tự giới thiệu tên mình nữa? Anh lính trẻ bị ba tiểu gia hóa làm cho hoàn toàn làm bối rối.

"Thạch Đầu! Cậu sao còn chưa trở lại?" Tiểu đội trưởng bên trong thấy anh lính trẻ chậm chạp không có về đơn vị, đi ra ngoài tìm người. Vừa đi đến chỗ bọn họ, chỉ thấy trước mặt Thạch Đầu có ba bé con mặc quân phục, "Đây là?" Tiểu đội trưởng nghi ngờ nhìn nhìn Thạch Đầu.

"Chúng con là tìm ba ba." Ba tiểu bánh bao sốt ruột, lúc này còn cam đoan với mẹ, bọn họ không cần mẹ ra tay, tự mình có thể tìm được ba ba! Các chú này sao đều đàn như vậy chứ?

Anh lính trẻ lập tức nói một chút tình huống cho tiểu đội trưởng.

"Họ Tề?" Tiểu đội trưởng kinh ngạc hỏi.

Là người thông minh! Ba bé cung nỗ lực làm ra một biểu tình tán thưởng.

Tiểu đội trưởng cùng anh lính trẻ không hẹn mà cùng co quắp khóe miệng, bất quá, tiểu đội trưởng vừa nghe là họ Tề, liền nhìn lại bé cung lớn nhất mà anh lính trẻ nói kia, ách, thật đúng là có vài phần giống.

Này, cũng không được. Tiểu đội trưởng lập tức đề xuống thông tin, liên hệ trung đội trưởng đội ba bộ đội đặc chủng - Tề Thâm, "Tề đội trưởng, cổng chính quân khu có biến."

Tề Thâm đang cùng các đồng đội nghỉ ngơi tại chỗ, nghe vậy sững sốt, áh? Nhanh như vậy? Một tiếng "Giải tán" lập tức đứng lên, nói tiếp theo câu "Giải tán, hôm nay tới đây thôi." Tựa như mũi tên chạy về phía cổng chính.

"Có biến." ánh mắt Dương Khải Thành cùng Chu Thụy roạt sáng ngời, liếc nhau thật nhanh, không hẹn mà cùng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đoàn viên

Tiểu đội trưởng chiếm được chỉ thị, lại càng đối đãi thận trọng.

Anh nhìn về phương hướng anh lính trẻ chỉ, là một chiếc xe việt dã màu đen cao lớn, nếu là phụ nữ có thể sẽ cảm thấy loại xe nổi tiếng như Porsche, bảo mã (BMW) hấp dẫn, nhưng là một người đàn ông, tiểu đội trưởng kim lòng không động cảm thán một tiếng, xe này thật sự là rất đẹp, thân xe cao lớn màu đen có vẻ phá lệ khí phái cùng đại khí.

Lúc này, một cô gái đáng người cao to từ sau tay lái xuống.

"Mẹ!" Ba bé cùng bên cạnh lập tức chạy như bay đến trước mặt người kia.

"Mẹ, chúng con kêu ba ba ra được rồi!" Hạo Hạo ôm lấy đùi Đỗ Nhượng, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Đỗ Nhượng.

"Ừ, thật lợi hại!" Đỗ Nhượng nhất nhất hôn ba bé cùng, xong mới đứng thẳng lên, nhìn binh lính đối diện, gật đầu cười, "Thật sự là phiền toái các anh."

Hai người này nhất thời có loại cảm giác tay chân không biết làm thế nào, nhức đầu, thẹn thùng nói không sao.

"Ba ba" "Ba ba" "Ba ba" ánh mắt tên nhóc kia thật sắc bén, Tề Thâm vừa đến cửa, đã nhìn thấy ba ba bọn nhỏ, lập tức hoan hô chạy về phía anh.

Tề Thâm nghe tiếng nhìn lại, "Haiz, ba tiểu bảo bối." Đi nhanh đến, ôm lấy ba bé cùng một phen, rước lấy một trận kinh hô non nớt.

"Xin chào, Tề đội trưởng." Hai người nhanh chóng phục hồi tinh thần, đứng thẳng người, chào quân lễ.

Tề Thâm hừ hừ hai tiếng, đi đến trước mặt vợ, khó nén kích động nói, "Sao đến đây nhanh như vậy?"

"Ba bảo bối của anh nháo muốn tìm ba." Đỗ Nhượng nhếch cằm ý bảo ba tiểu lâu la trong lòng chồng. Về nhà vội vàng ăn cơm trưa, ba bé cùng liền vội vàng đổi lại đồ lính nhỏ mà ông cố nội đưa bọn họ, không ngừng thúc giục cô đi tìm ba, ngay cả kế hoạch cô muốn đi xem di Lư, cũng bị bọn nhóc làm rối loạn, chỉ có thể gọi điện thoại báo cho di Lư biết cô sẽ đến.

Tề Thâm cọ cọ bên này, lại cọ cọ bên kia, trầm nghĩ, các bảo bối thật sự là rất biết lòng ba ba, quả nhiên là bảo bối ngoan của ba ba.

"Lão đại, đây là chị dâu của chúng tôi." Chu Thụy cùng Dương Khải Thành đã sớm theo tới, chính là bị đội hình khổng lồ ba bé cùng dọa, bọn họ chỉ biết là đội trưởng có con, cũng không có nói là ba bé a! Sau đó, nhìn lại nhân gia tức phụ*, trách không được đội trưởng không vừa mất y tá nhỏ trong bệnh viện quân khu, tuy rằng đều rất xinh đẹp, nhưng là khí chất thật không có thể so, chị dâu trong nhà khẳng định cũng không sai, chắc chắn, nhìn khí chất này, ngược lại thật sự là người so với người, thua là cái chắc.

*nhân gia tức phụ: vợ người ta

Nhìn Tề Thâm mặc dù ở mặt ngoài phòng bị nhìn người khác, nhưng đáy mắt là vui sướng, Đỗ Nhượng liền hiểu được hai người này là trợ thủ đắc lực ở bộ đội của Tề Thâm, cô cười đưa tay phải ra, "Chào các anh, tôi là vợ Tề Thâm, Đỗ Nhượng."

"Chào chị dâu" không đợi bọn họ bắt bàn tay giống như tác phẩm nghệ thuật này, Tề Thâm sớm đặt con xuống, nắm tay cô lại, hai người đành phải lập tức rút tay về, đổi thành chào kiểu quân lễ, âm thầm nói nhỏ, thật nhỏ mọn.

"Đi, trước về phòng ở nhìn xem." Tề Thâm nắm tay Đỗ Nhượng trở lại xe, đem ba bé cùng ôm lên xe, bản thân mình ngồi vào chỗ tay lái.

"Lão đại, chúng tôi thì sao?" Chu Thụy ưỡn nghiêm mặt hỏi.

"Tôi thế nào, về thế ấy." Tề Thâm lạnh nhạt vừa dứt câu nói, liền hoắc mắt đập chân ga, đi vào, lưu lại hai người phía sau thống khổ rên rì.

"Chắc chắn, xe này, thật đẹp." Anh lính trẻ chép miệng, cảm thấy tay ngứa ngáy muốn lái một phen.

"Đừng suy nghĩ, người anh em, xe kia, ít nhất cũng phải rất nhiều tiền." Tiểu đội trưởng so so ngón tay, thần bí nói.

Anh lính trẻ trở mặt, nhiều như vậy.

"Tuy rằng đã biết lão đại gọi điện thoại rất mạnh mẽ, gặp mặt thì càng lợi hại" Chu Thụy giữu cột lác đầu, đặt tay lên bả vai Dương Khải Thành, bắt quá trong lòng có chút bận tâm, chị dâu như vậy có thể hay không cùng gia đình quân nhân ở một chỗ, nếu không thể, đối với công tác đội trưởng có thể 10 phần bất lợi.

"Được rồi." Dương Khải Thành đập mạnh vào lưng Chu Thụy, thật giống đàn bà, quan tâm chuyện này có cái gì tốt."Trở về nói với vợ, làm tốt quan hệ với chị dâu."

Tề Thâm nắm tay trái Đỗ Nhược để lên tay lái, nhẹ nhàng mà vuốt ve, Đỗ Nhược cũng không gây gổ, dung túng tiểu tâm tư người nào đó, mặc anh nắm.

Trong đại viện quân khu này, tất cả đều là người nhà bộ đội đặc chủng, tuy rằng không xa hoa nhưng cũng không đến nỗi giống căn cứ ở bên trong vùng núi gian khổ như vậy, coi như là khá tốt. Cho nên có rất nhiều điều kiện làm người nhà đều tự mình xin tùy quân.

Đúng ngay buổi chiều ngày nghỉ, hầu như tất cả các quân tẩu làm xong việc nhà, một ít quan hệ tốt tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm, nghỉ ngơi một chút. Đột nhiên, có người lảng lảng nhìn một phương hướng.

"Sao vậy?" Tất cả mọi người nhìn về phía kia, chỉ thấy một xe nhìn qua vững vàng, sáng sủa, đại khí đang chậm rãi đi đến khu dân cư nơi này.

"Đây là xe nhà ai?" Trong người nhà bộ đội mặc dù không giống như trước kia, điều kiện gia đình không tốt lắm, vài quân tẩu cũng có một chiếc xe hơn trăm ngàn thay đi bộ, nhưng là, người có chút ánh mắt đều biết không phải là hơn trăm ngàn nho nhỏ có thể giải quyết.

"Xe này ít nhất một triệu" một vị quân tẩu trẻ tuổi biết loại xe Land Rover này, thô thô đoán chừng một phen, kiêu ngạo nói.

Tất cả mọi người ào ào suy đoán đây là nhà ai xe.

"Tiểu Mạn, không phải là thân thích nhà em chứ?" Một người phụ nữ trẻ tuổi thoát nhìn trang điểm thời thượng, đẩy đẩy người phụ nữ bên cạnh, dùng âm thanh nói tất cả mọi người có thể nghe thấy.

"Ồ ~ đúng ôi "

"Tiểu Mạn, nhà em thật là có tiền!"

...

"Không phải nhà em!" Triệu Hiểu Mạn, cũng chính là Tiểu Mạn mọi người vừa nhắc, cười khổ lắc đầu, gia đình nhà cô điều kiện là không sai, cha mẹ thật tình mắt, tài năng, tại thời kỳ kia bắt lấy kỳ ngộ, buôn bán lời không ít, nhưng dù có tiền, lão nhân gia vẫn là nhân dân lao động giản dị, sẽ không tiêu nhiều tiền đi mua một xe như vậy.

Lúc này xe vững vàng dừng ở trước một căn nhà.

Cửa xe chỗ tay lái mở ra, xuống là một người đàn ông thân đồ lính.

"Là đội trưởng trung đội ba." Một chị dâu thấy, lập tức liền nhận ra người đến. Tất cả mọi người rướn cổ lên, hướng bên kia xem.

Cửa xe vị trí tay lái phụ cũng mở ra, là một người phụ nữ tuổi còn trẻ, sợi tóc đen bị buộc thành đuôi ngựa thật cao, nửa người trên mặc một T-shirt ngắn tay một màu thoáng bó sát người, bên dưới là một quần Jeans màu lam, hơn nữa trên chân đi một đôi giày vải bạt màu trắng tinh, cả người đều có vẻ đơn giản, xinh đẹp.

Có vài vị trẻ tuổi quân tẩu cũng không khỏi cúi đầu nhìn mình một chút, bình thường cảm thấy còn thích trang điểm thời thượng, nháy mắt cảm thấy vẫn là đơn giản, không khỏi chép miệng, sinh ra một ít cảm xúc, nhưng thật ra ở trong lòng Triệu Hiểu Mạn ủng hộ, thực xuất sắc.

"Oa ~ thật đáng yêu a" một người trong đám quân tẩu phát ra một tiếng kinh hô nho nhỏ.

Mọi người nhìn lên, nháy mắt bị giật mình, ba đầu đỉnh mặc đồ lính được Tề đội trưởng ôm từ trên xe xuống.

Đỗ Nhược cũng nghe thấy tiếng thét kinh hãi kia, nhìn sang, thấy tất cả mọi người mắt đầy sao nhìn ba bé cưng nhà mình, bật cười vỗ vỗ tay xuống đầu con, nói với Tề Thâm, "Lên trước chào hỏi đi."

Tề Thâm xoay người nhìn lại, nhú mày, bật cười, đối với mị lực ba bé cưng cũng sớm thấy nhưng không thể trách, dặt tay vợ, mang theo ba bé cưng liền đi đến đám người.

"Oa ~ bọn họ chạy tới " tất cả mọi người nhìn thấy.

Một phu nhân trong đó nhìn qua tương đối lớn tuổi đứng lên, đi tới trước mặt Tề Thâm "Tề đội trưởng, đây là?"

"Chị dâu, này là vợ con của em." Vị này chính là phu nhân lãnh đạo tối cao của căn cứ, Tề Thâm rất tôn kính, bé cưng lớn, nhỏ nhà mình còn muốn người ta chiều cổ nhiều hơn.

Lý phu nhân tuy rằng trong lòng đã đoán được, nhưng trải qua Tề Thâm nghiệm chứng, vẫn là kinh ngạc không nhỏ. Trước còn muốn làm mối cho Tiểu Tề, chột nghe chồng nói thanh niên này đã kết hôn, lúc ấy còn không tin, cũng vì, ba năm cũng chưa người, ai tin tưởng a. Hôm nay mới thấy.

"Cô gái này thật xinh đẹp, đứa nhỏ cũng thật đáng yêu a." Lý phu nhân thu hồi tâm tư, thiết tình khen cả nhà trước mặt, trên thực tế thật đúng không ai thoát khỏi mị lực của ba bé cưng.

"Chào chị" Đỗ Nhược gật đầu với vị phu nhân kia.

"Cảm ơn di khách lệ." Nghe có người khách lệ, ánh mắt ba bé cung tức thì đều híp lại thành một đường nhỏ, vẫn còn không quên nói tiếng cảm ơn.

Mọi người lại hàn huyên một phen, mới thả một nhà Tề Thâm rời đi, chỉ chốc lát sau, tin tức vợ con trung đội trưởng đội đặc chủng ba đến đây liền truyền tới mỗi một cái góc xó trong quân khu.

Ba bé cung vừa xuống máy bay, về nhà ăn cơm, rồi vội vàng ngồi xe chạy tới quân khu, cũng sớm đã mệt mỏi, lúc này phơi cái bụng như con ếch xanh, lộ ra trắng non mềm ở trên giường lớn ba ba chuẩn bị vù vù ngủ.

Đỗ Nhược được Tề Thâm dẫn đi tham quan nhà nhỏ của bọn họ.

Bởi vì bộ đội ở địa phương hẻo lánh, nên phòng ở tương đối đơn giản, Tề Thâm được phân phối phòng ở nhỏ, không lớn, tuy rằng các phòng ở cách thật sự gần, nhưng là tiểu viện độc lập, tuy rằng đồ vật bên trong cũng còn không đồng bộ, nhưng này đó cũng không sao, Đỗ Nhược rất là thích phòng này, cứ còn tưởng rằng sẽ là loại nhà trọ.

"Phòng này chuẩn bị cho ba tiểu gia hỏa." Tề Thâm mở cửa phòng, bên trong còn không có gì cả, vật dụng còn không có đưa lại đây, đêm nay tiểu ma quỷ đi theo đoạt vợ, nghĩ đến đây, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, kéo vợ yêu, ôm vào trong ngực.

Đỗ Nhược đang nghĩ tới bố trí cái phòng này ra sao, không kịp đề phòng đã bị kéo vào một cái ôm áp lửa nóng, cô ngẩng đầu, vừa vặn chống lại một đôi mắt thâm thúy u ám, "Anh... Ah....."

Tề Thâm bỗng dưng ngậm chặt môi Đỗ Nhược, dùng răng nanh cắn nhẹ môi của cô, khi cảm giác được tay Đỗ Nhược nhẹ đặt trên cổ anh, động tác của anh đột nhiên trở nên bá đạo cùng đói khát, như là cảm tình ảm đạm hồi lâu mới được phóng thích, không quản chuyện khác, tận tình hôn sâu. Tề Thâm cắn mở hàm răng của cô, lưỡi linh hoạt thừa cơ trượt nhập trong miệng cô, cẩn thận nhắm nháp mỗi một tác mỷ vị thuộc về mình, cũng đây đưa cái lưỡi của cô, nuốt thở dốc của cô, làm đối phương một trận run rẩy.

Cả người Đỗ Nhược như nhũn ra, hô hấp trở nên dồn dập, cô đẩy bả vai Tề Thâm một cái, cho đến anh hơi hơi thối lui, mới thở hổn hển gối lên bờ vai dày rộng của anh, "Không thể thở được." Nhỏ giọng nỉ non.

Ai ngờ người đàn ông giống như là bị mờ ra 1 cái... cơ quan nào đó, thân thể lay động không được, "Tề phu nhân, em thật đáng yêu." Bộ dạng này của Đỗ Nhược chỉ có mình mới thấy được, Tề Thâm thỏa mãn thờ dài, "Từ nay về sau, cũng phải đứng ở bên cạnh anh." Năm năm thử qua một lần thôi, không bao giờ muốn thử lần thứ hai nữa.

"Ah..." Hồi lâu, Đỗ Nhược mới nhẹ nhàng trả lời một tiếng.

Đợi cho Tề Thâm ôm đủ, phát hiện người trên vai mình sớm đã ngủ.

Đem Đỗ Nhược ôm về giường, nhìn trên giường một lớn ba nhỏ, Tề Thâm cảm thấy toàn bộ thế giới đem đến trước mặt mình cũng không đổi, đây là vợ con của mình a.

Anh nắm tay Đỗ Nhược, ghé vào mép giường, cũng tiến nhập mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngọt ngào

Một nhà nằm miệng thế nhưng ngủ thẳng đến thời gian cơm chiều, nếu cửa không truyền đến tiếng chuông, đánh thức Đỗ Nhược cùng Tề Thâm, bọn họ còn không biết ngủ tới khi nào.

Tề Thâm vuốt mặt, đứng dậy đi mở cửa. Đỗ Nhược xuống giường sửa sang lại quần áo, thuận tiện đi toilet rửa mặt, đem tóc ghim lên.

Không bao lâu bên ngoài liền truyền đến một trận âm thanh ầm ầm.

"Lão đại, có phải hay không chị dâu đến đây?" Một âm thanh vội vàng hỏi.

"Oa, nghe nói còn có ba bạn học nhỏ." Nghe ra hẳn là rất thích bé trai.

...

"Nghiêm" Tề Thâm phiền nhiễu, vừa mở cửa ra, đã bị đám người kia chen vào được, anh cũng ngăn không hết, còn riu ra riu rít không dứt, nếu đem khuê nữ đánh thức, là xong, Tề Thâm nhớ tới Duyệt Duyệt đáng sợ kia lúc rời giường còn có điểm run sợ trong lòng, theo lý thuyết, một đứa bé như vậy, tại sao có thể tức giận khi rời giường?

Lúc Đỗ Nhược đi ra, liền phát hiện mặt Tề Thâm đen lại nhìn một đám người đàn ông trước mặt đang đứng thẳng tắp, mấp máy môi, vẫn là nhin cười không được, hình ảnh này rất có thiện cảm.

Nghe được âm thanh, Tề Thâm lập tức xoay người, mở miệng giới thiệu "Đây là vợ tôi", mọi người lớn tiếng chào "Chào chị dâu" "Em dâu".

"Chào các anh!" Đỗ Nhược rộng rãi gật đầu với mọi người. Tề Thâm oán thầm, đám tiểu tử này, thì ra lúc bình thường kêu lớn tiếng như vậy, cũng vẫn không có hết sức.

Ở bên trong quân khu trừ bỏ người nhà, cũng chỉ có bệnh viện còn có thể thấy vài phụ nữ, đám tiểu tử kia thấy Đỗ Nhược lại không như trước người đẩy ta đẩy, nồn nồn nóng nóng, đều đứng nghiêm, tựa như chuẩn bị được thủ trưởng kiểm duyệt binh lính, Tề Thâm không phúc hậu nở nụ cười ra tiếng, cảm giác khí thế vợ mình thật đúng là cường đại, khụ khụ, trong lòng đắc ý, cũng chỉ có mình có thể chịu được.

Đỗ Nhược cũng không có biện pháp, loại tình huống này từ lúc Đỗ Nhược ở Mỹ đã phát giác, theo lý mà nói, Đỗ Nhược xinh đẹp tuy rằng không chịu được phụ nữ yêu thích, nhưng hẳn phải được đàn ông hoan nghênh, bất quá, người chung quanh đối với Đỗ Nhược sẽ luôn rất câu nệ, giống như là học sinh thấy giáo viên quy củ, nhưng thật ra phụ nữ khi tiếp xúc lâu với Đỗ Nhược thì sẽ cảm thấy tương đối dễ gần.

Tề Thâm không quen thấy bộ dạng ngu ngốc của đám tiểu tử này, "Son Tử, đừng đứng ngốc ở chỗ này, đến đây có chuyện gì à?" Tề Thâm đá đá chân người bên cạnh, bất mãn thúc giục.

"Báo cáo" Trần Hiểu Sơn cười hi hi bước ra khỏi hàng, Đỗ Nhược nghe âm thanh này biết là tiểu tử kia vừa mới hỏi, "Chúng tôi muốn mời chị dâu cùng các bạn học nhỏ ăn cơm ở căn tin."

"Cơm của các chú ăn thật ngon sao?" âm thanh mơ hồ, hồ hồ, lơ lơ lại mang theo một chút bập bẹ vang lên.

Thật hiển nhiên, hạ gục toàn bộ mọi người.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trước cửa phòng ngủ chính một bé trai rắng nồn nà đang đứng, một bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ, móng vuốt nhỏ nhỏ đang xoa hai mắt của mình, bởi vì ngủ quần áo tuột xuống, lộ ra một bên bả vai nhỏ thịt thịt, còn có một đôi chân trắng non mềm, ba chữ, thật dễ thương!

"Mẹ, ôm!" Tiểu Tề Tuyên không nhìn một đám người đang ngó ngàng, đi thẳng đến mẹ.

Đỗ Nhược ôm lấy con, ba tiểu gia hóa rất thích đeo bám Đỗ Nhược, nhưng con trai nhỏ là người bám dữ nhất. Cô hôn trán con, "Chỉ có con tinh?"

"Ah...." Hai tay Tuyên Tuyên ôm cổ mẹ, còn không muốn xa rời, cọ xát vài cái, đem Tề Thâm bốc hỏa, lại không thể làm gì, chỉ có thể âm thầm cắn răng, nhất định phải thúc giục người nhanh chóng đem đồ dùng gia đình tới, bằng không mấy tên nhóc kia tuyệt đối là chuyện xấu. Vợ không ở bên người còn chưa tính, giờ ở bên người còn ăn không được, đó không phải là rất bi thống sao?

Cảm giác được tầm mắt bên cạnh chăm chú nhìn mình nóng bừng, tai Đỗ Nhược không khỏi đỏ, nhớ tới nụ hôn ở gian phòng đứa nhỏ, nhin không được cầu nguyện, đồ dùng gia đình đến chậm một chút. Cô yêu thương vỗ vỗ tóc mềm như nhung của Tuyên Tuyên, "Tuyên Tuyên, đi kêu anh chị rời giường."

Tuyên Tuyên từ trên người mẹ trượt xuống, ánh mắt quay tròn dạo qua một vòng, "Là muốn cùng các chú này đi ăn cơm sao?"

Tất cả mọi người gật đầu mạnh, chỉ sợ tiểu thiên sứ không đồng ý.

Nói là ăn cơm ở nhà ăn, đại khái là những tên kia cảm thấy huấn luyện vất vả, cũng thừa dịp này thoáng buông lỏng một chút, thoát nhìn coi như là một bữa tiệc hoan nghênh đơn giản, tới đều là binh lính cùng người nhà quan quân trung đội ba của Tề Thâm.

Giây phút cả nhà Tề Thâm tới nhà ăn, lập tức trở thành tiêu điểm toàn trường. Một nhà lớn nhỏ, Tề Thâm mặc quân phục thẳng đứng, vô cùng anh tuấn uy vũ, bên cạnh anh Đỗ Nhược một thân váy liền áo, bên ngoài là áo khoác, thanh nhã nhu hòa, ba tiểu gia hóa càng không cần phải nói, bị Đỗ Nhược thu thập sạch sẽ, mặc quần áo nhỏ phần nộn, phá lệ tinh linh đáng yêu.

Một vị mang quân hàm thiếu tá, khí chất lại rất nho nhã, đi đến trước mặt, cười đập một quyền vào ngực Tề Thâm, "Tề thiếu, thẳng nhóc mày có hãm mộ chúng tao vẫn là quang côn không?" Ngô Học Văn và Tề Thâm ở cùng một đại viện lớn lên, mặc dù không thân thiết giống Trần Ngôn và Hường Tinh cùng Tề Thâm, nhưng xem như là bạn lớn lên từ nhỏ với Tề Thâm. Bởi vậy lúc kết hôn Tề Thâm, anh cũng biết, nhưng còn chưa từng thấy qua ba bé cưng mà thôi.

Tề Thâm cũng không e lệ, vui tươi hơn hờ cười hắc hắc, bày ra một biểu tình rầm thú giống tiểu Hạo Hạo không có sai biệt, "Chuyện này, hãm mộ không đến." Rước lấy mấy cú đấm của mọi người.

Mọi người gặp Đỗ Nhược ôn hòa, cũng ào ào tiến lên chào hỏi.

Dương Khải Thành cùng Chu Thụy đem vợ mình tới chỗ Đỗ Nhược, giới thiệu quen biết.

"Chị dâu, đây là vợ của em." Dương Khải Thành chỉ vào vợ mình.

"Chị dâu, đây là vợ của em cùng đứa nhỏ." Chu Thụy ôm một bé cưng nhìn qua chỉ khoảng hai tuổi, còn nắm tay một người phụ nữ.

Đỗ Nhượng cười nhìn Dương Tinh Tinh trang điểm thời thượng cùng Triệu Hiểu Mạn tự nhiên thanh thản, nhận ra hai người này là thành viên trong đám quân tâu ở xế chiều hôm nay, "Chào các cô! Tôi vừa đến nơi đây, khả năng về sau còn cần các cô chiều cố nhiều hơn."

"Ha ha, tất nhiên, lúc người đàn ông trong nhà được điều tới, chúng tôi cũng đã đi theo đến đây." Dương Tinh Tinh cười, khi Đỗ Nhượng chưa đến, ở trung đội ba cô cùng Triệu Hiểu Mạn lớn nhất, hiện tại tự nhiên thấp hơn người ta một đầu, cảm giác thực không dễ chịu.

Sắc mặt Triệu Hiểu Mạn khề biển, nhanh cứu chữa nói, "Chị dâu có chuyện gì cần hỗ trợ cứ việc lên tiếng nha."

Trong lòng mỉm cười, cô đương nhiên sẽ không để ở trong lòng, Đỗ Nhượng nói một tiếng cảm ơn, đảo mắt nhìn nhìn bé cưng trong lòng Triệu Hiểu Mạn, vươn tay đụng gò má mềm mại một cái, cười nheo mắt, "Thật đáng yêu!"

Nghe được người khác khích lệ con mình, Triệu Hiểu Mạn cười, "Nơi nào bì kịp với các bé nhà chị!" Nói xong còn hâm mộ nhìn ba bé cưng một cái, Chu Thụy nhà cô rất thích trẻ con, đáng tiếc quân nhân chỉ có thể sinh một bé, cô áy náy cười với Đỗ Nhượng, "Chị dâu, trong nhà anh chị còn chưa thu thập xong phải không? Có rảnh thì mang theo mấy bé đến trong nhà em ngồi một chút" Bé bé đều nuôi tốt như vậy, phải học tập người ta một chút, "Em có thể lấy kinh nghiệm từ chị."

Đỗ Nhượng cười đáp ứng, chính là lúc này, Dương Tinh Tinh "Hừ" một tiếng xoay người rời đi. Triệu Hiểu Mạn nói tiếng xin lỗi với Đỗ Nhượng, chạy đuổi theo cô, lưu lại Đỗ Nhượng một người như có đăm chiêu nhìn bóng lưng Dương Tinh Tinh.

"Mẹ, mau tới đây!" Tề Duyệt Duyệt ngồi ở trong lòng ba ba, vui vẻ vẫy tay mẹ bé.

Lúc này trên đài Dương Khải Thành đang đọc diễn văn, Đỗ Nhượng thấy Dương Tinh Tinh kiêu ngạo đứng bên cạnh chồng của cô.

"Sao vậy?" Thực ra là Tề Thâm lên đài, nhưng là anh tình nguyện nán lại ở bên người vợ mình, anh phát hiện vợ giống như vẫn luôn nhìn vợ Dương Khải Thành, không khỏi cau chặt mày, chẳng lẽ người phụ nữ kia khi để vợ mình?

Đỗ Nhượng buồn cười nhìn người đàn ông khấn trương, trong lòng lại bởi vì anh luôn có thể chú ý tới tâm tình biến hóa của cô mà cảm thấy ấm áp, "Không có việc gì." Không nhìn người kia nữa. Tuy rằng cô là bác sĩ, nhưng là cũng không có hứng thú gấp gáp chữa bệnh cho người khác. Nhìn kỹ hẳn nói.

Chú ý của cô rất nhanh đã bị ba tiểu gia hóa hấp dẫn.

"Ba ba! Con muốn cái này." Tề Hạo giật nhẹ ống tay áo ba ba, chỉ vào điểm tâm nhỏ trên bàn.

"Được!" Tề ba ba nhị thập tứ hiếu nhanh chóng lấy cho con một miếng.

"Ba ba, con muốn..."

Tề Duyệt Duyệt cùng tiểu Tuyên Tuyên cũng tranh nhau muốn ba ba phục vụ. Đỗ Nhượng cũng không hỗ trợ, cực kỳ buồn nôn nhìn người đàn ông luống cuống tay chân, có lẽ là bởi vì hồi lâu không thấy ba ba, ba bánh bao nhỏ cả một đêm đều dính tại bên người Tề Thâm, ngay cả mẹ yêu cũng không để ý. Bất quá, thật rõ ràng, Tề người nào đó bị nô dịch hết sức khoái hoạt.

Mọi người ở căn tin nở rộng tầm mắt, có vẻ như là không cách nào nhận ra một người đàn ông bình thường mặt lạnh hiện tại biểu hiện ra một bộ dáng vú em cùng thê nô. (nô lệ của vợ)

☹ ☹ ☹

Bởi vì ngày hôm sau còn phải huấn luyện, bữa tiệc hoan nghênh sớm kết thúc.

Trở về trong nhà, bánh bao nhỏ tắm rửa sạch sẽ, hứng thú còn chưa hết, ở trên giường sôi nổi, mặt Tề Thâm ẩm ứ nhìn ba tiểu gia hòa, rồi nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, trong lòng vừa yêu vừa hận.

Dường như là cảm thấy ánh mắt ba ba ai oán, tiểu Tuyên Tuyên ngồi ở trên giường, ngẩng lên đầu nhìn ba ba, "Ba ba, ba muốn đi toilet?" Bình thường lúc Hạo Hạo muốn ừ ừ lại tìm không thấy toilet, đều là biểu tình như vậy.

"Ba ba, con biết, phía dưới còn có một toilet." Duyệt Duyệt lén bím tóc, cùng ba ba chia sẻ chuyện bản thân mình mới phát hiện.

"Ba ba nhất định là đợi không kịp!" Hạo Hạo biểu tình "Các em không hiểu", "Ba ba, ba có thể đi vào cùng mẹ nói một tiếng, là có thể ừ ừ." Bình thường lúc bé muốn ừ ừ, ngay cả lúc Duyệt Duyệt đang tắm, cũng không có vấn đề gì.

Nhân tình Tề Thâm sáng lên, vọt tới trước mặt Hạo Hạo, bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ xinh của con, "Ba" hôn một cái, "Con quá tuyệt vời!" Lại vỗ vỗ hai cái đầu khác liền vào phòng tắm.

Bọn nhóc con đồng tình nhìn bóng dáng ba ba vội vã.

"Ba ba, thật đáng thương." Hạo Hạo dường như là thấu hiểu rất rõ liền gật gật đầu, khẳng định hẳn thật sự vất vả.

"Mẹ thực thâm..." Duyệt Duyệt nhỏ giọng nói thâm, một bên tiểu Tuyền Tuyền tràn đầy đồng cảm liền gật gật đầu, mỗi lần Hạo Hạo ừ ừ khi bọn bé đang tắm rửa, đều rất thú vị.

Tề Thâm vài bước đi đến cửa toilet, bên trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào, tiếng nước kia giống như móng vuốt mèo cào ngứa nội tâm anh, một trận một trận, tạo nên từng vòng gợn sóng, làm cho tâm trí người ta không khỏi thần đăng, miên man bất định.

Đang tắm khỏi Đỗ Nhượng nghe được tiếng mở cửa, xoay người kinh ngạc nhìn người đàn ông vào, nhìn khóa cửa phòng tắm, "Anh thế nào vào được?"

"Muốn là mở ra." khước môi Tề Thâm gọi lên, mang theo một tia tươi cười không có hảo ý, lười nhác nhìn về phía vợ, trong phòng tắm hơi nước mờ mờ, Đỗ Nhượng đang đứng dưới vòi hoa sen, dáng người yếu đuối, hai chân thon dài, trong suốt bạch khiết, như dương chi bạch ngọc ngưng tụ thành da thịt, khắc họa ra đường cong tao nhã tuyệt luân tuyệt vời, tràn đầy mỹ lực mê người, làm cho người ta hít thở không thông. Ánh mắt Tề Thâm càng u ám, anh không tự chủ được tiến lên một bước đem cả người vợ ôm vào trong lòng.

Đỗ Nhượng nhất thời giống như tôm bị nấu chín, toàn thân biến hồng, "Anh, anh, anh không phải tắm sao?" Khản trương đến nỗi quên giấy vệ sinh.

"Ha ha ha a" trong phòng tắm truyền đến tiếng cười sung sướng của Tề Thâm.

Ngón tay vuốt da thịt trắng mịn, Tề Thâm cúi đầu hôn vai trong suốt như ngọc một cái, dọc theo gáy chậm rãi hôn đi lên, khi hai tay ôm chặt eo của cô, hai chân Đỗ Nhượng như nhũn ra.

"Ừm..." Đỗ Nhượng biết đại thế đã mất, vươn tay ôm lấy đầu người đàn ông, dứt quãng nói "Con... Còn ở... Bên ngoài..."

"Chơi đùa một chút, bọn nó sẽ ngủ." Tề Thâm vội vàng hôn lên môi Đỗ Nhượng, bắt mẫn vợ vào loại thời điểm này còn không chuyên tâm, ôm chặt thêm vài phần, khiến thân hình cô mềm mại xinh đẹp không hề có khe hở, dán chặt vào mình.

Trong phòng tắm, sương mù mờ mờ, tươi đẹp mà hương thơm, phát ra tiếng thở gấp yêu kiều, tấu ra một khúc xuân ý dạt dào kiều diễm.

Đợi cho đến khi Tề Thâm ôm cả người Đỗ Nhượng đỏ bừng, yếu đuối vô lực đi ra, ba bé cứng ở trên giường lớn đã sớm ngủ đến thiên hôn địa ám.

Tề Thâm nhìn người trong ngực, trên mặt xao động đầy nhu tình, đêm nay ngược lại thật sự là một chết cô, nghiêng thân thỏa mãn hôn trán Đỗ Nhượng một chút, đến khi truyền đến tiếng hít thở đều đều, mới tiến nhập mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vô đề

Bên trong nhà Dương Khải Thành, hai vợ chồng Dương Khải Thành và Dương Tinh Tinh nằm ở trên giường, tuy rằng đêm đã khuya, nhưng hôm nay Đỗ Nhượng đến làm cho Dương Tinh Tinh không ít khó chịu, cô lờ chồng của mình nói không ngừng.

"Hừ! Cũng không biết có phải hay không là có ý, chuyên môn ở trước mặt em nói chuyện con cái." Dương Tinh Tinh tức giận bất bình nói. Cha cô cùng cha Dương Khải Thành là bạn tốt, hai người từ nhỏ đã biết nhau, về sau Dương Khải Thành đi tham gia quân ngũ, cô liền thi lên đại học, đến khi Dương Khải Thành thăng lên thượng úy, cho phép người nhà tùy quân, hai người liền kết hôn, tính tính cũng gần 5 năm, nhưng đến bây giờ hai người bọn họ đều vẫn chưa có con. Tuy rằng Dương Khải Thành cùng người trong nhà đều an ủi cô không có vấn đề gì, nhưng Dương Tinh Tinh tìm không ít bác sĩ, còn nghe rất nhiều cách, ăn không ít thuốc, đều vẫn không có tác dụng, sau khi thấy Chu Thụy cùng Triệu Hiểu Mạn kết hôn rồi có con cũng đã hai tuổi, Dương Tinh Tinh càng sốt ruột, đối với vấn đề con cái cũng thật mất cảm.

Dương Khải Thành bắt đầu dĩ vãng vợ, nhưng là không hi vọng cô cùng vợ đội trưởng ở chung không tốt, thấy được đội trưởng thật sự thật để ý chị dâu, "Chị dâu cần bản cũng không biết chuyện của chúng ta."

"Làm sao anh biết cô ta không biết?" Dương Tinh Tinh thấy anh bênh Đỗ Nhượng như vậy, xoay người dè lên anh, chưa xốt nói, "Anh là không phải cảm thấy người ta xinh đẹp."

"Em đang nói cái gì?" Dương Khải Thành nghe vợ nói xong, lớn tiếng trách mắng, "Ngay cả đội trưởng cũng không biết chuyện, cô ấy làm sao mà biết?" Nói xong, đẩy Dương Tinh Tinh ra, đưa lưng về phía cô ngủ. Anh biết vợ bị áp lực lớn nên biến thành như vậy, nhưng là nếu tiếp tục như vậy, thì không ai có thể chịu được cô.

Dương Tinh Tinh lẳng lẳng nhìn bóng lưng chồng, cũng đổi quay lưng về phía chồng.

Sáng sớm ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, nhu hòa rơi ở trên giường. Đỗ Nhược chậm rãi từ trong mộng tỉnh lại, giờ tay mò bên người, chỉ mò thấy bụng nhỏ tròn vo, nghiêng đầu vừa thấy, là Hạo Hạo tên nhóc kia ngủ lại đem quần áo cạo lên, Đỗ Nhược điểm điểm cái mũi nhỏ Hạo Hạo, tên vô lại, ngủ cũng không thành thật. Cô nhẹ xoa eo, nhớ tới tối hôm qua ở trong phòng tắm bị Tề Thâm gây vọt lên, không khỏi lại đỏ tai, ngồi dậy.

Thời gian vừa đúng, Đỗ Nhược rửa mặt xong, trở về phòng đánh thức mấy tên nhóc kia, rửa mặt xong, đi ra bên ngoài rèn luyện. Đỗ Nhược là bác sĩ, cô phá lệ coi trọng dưỡng sinh, khi ba bé cưng bắt đầu có thể chạy, có thể nhảy, Đỗ Nhược liền mang theo bọn họ đi luyện tập buổi sáng, cho dù đi vài vòng cũng tốt.

Trong đại viện bộ đội phát hiện một màn thú vị, ba bé cưng đang dùng đôi chân ngắn ngủn chậm rãi chạy vòng quanh sân bóng rổ trong đại viện.

"Chị dâu, buổi sáng tốt lành." Đỗ Nhược nghiêng đầu thấy, thì ra là Triệu Hiểu Mạn đang đứng ở một bên nhìn mình cười nhẹ, mặc một bộ đồ ở nhà đơn giản, nhìn có vẻ trẻ ra.

"Buổi sáng tốt lành." Đỗ Nhược dùng chạy, đi lên phía trước. Ba bé cưng thấy mẹ nhàn hạ, cũng nhân cơ hội dừng lại, theo Đỗ Nhược đi đến trước mặt Triệu Hiểu Mạn, "Chào dì, buổi sáng tốt lành!"

"Oa, thực ngoan!" Triệu Hiểu Mạn bị tiếng chào hỏi ngọt ngào, ngây thơ bắt làm tù binh, cười híp mắt khích lệ bạn học nhỏ. "Sao sớm như vậy đã rời giường?"

"Mẹ nói, ngủ sớm dậy sớm thân thể mới khỏe." Hạo Hạo đi trước làm gương, trả lời câu hỏi của dì xinh đẹp này.

"Vâng, vâng" Tề Duyệt Duyệt cùng tiểu Tuyên Tuyên phụ họa gật đầu.

"Chị dâu, chị dạy thật tốt." Triệu Hiểu Mạn hàm mộ nhìn Đỗ Nhược không nói lời nào, đang ôn nhu nhìn ba bé cưng.

"Bé cưng nhà em còn nhỏ, từ từ sẽ vậy, sẽ không thua kém ba bé này." Đỗ Nhược nhìn về phía cô, cũng không ngại ngừng, cô cảm thấy ba bé cưng nhà mình quả rất ngoan, không cần phải giả mù sa mưa nhường tới nhường lui.

Hiển nhiên Triệu Hiểu Mạn cũng không phải người dối trá, cô nói lời thật lòng, tuy rằng Đỗ Nhược hào phóng khiến cô có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là rất cao hứng đáp, "Đến lúc đó chị dâu còn phải truyền thêm ít kinh nghiệm cho em mới được."

Triệu Hiểu Mạn lo lắng đứa nhỏ ở nhà, mở miệng mời một nhà Đỗ Nhược nhất định tới nhà chơi, rồi trở về.

"Mẹ, nhà dì có bánh bao nhỏ sao?" Tuyên Tuyên nghiêng đầu, hỏi mẹ.

"A" Đỗ Nhược bật cười, "Ai đã nói gì với con là bánh bao nhỏ a?"

"Dì Nhạc Nhạc a!" Tuyên Tuyên lập tức khai ra người được chọn.

"Cái tên kia!" Đỗ Nhược chau chau mày, "Là tiểu bảo bảo, giống Hàng Hàng nhà dì Nhạc Nhạc nha." Có lẽ Trần Ngôn bị ba bé cưng đã kích, năm đó ở ngoài phòng sanh khiêng Diêu Nhạc Nhạc đi cạo dân chánh công chứng, tuy rằng bị đàn ông Diêu gia hung hăng dạy dỗ một trận, bất quá, bọn họ rất nhanh cũng có con, bé cưng Trần Lập Hàng nhỏ hơn ba bé cưng một tuổi mà thôi. Ba bé cưng thời gian ở trong nước không thể nào dài, cũng chỉ có bé cưng Trần Lập Hàng là bạn.

Đỗ Nhược cứ tiếp tục mang theo ba bé cưng chạy chậm rì rì, hàng xóm chung quanh đi ngang qua nhìn thấy hình ảnh ấm áp đáng yêu như vậy đều sẽ thoáng nghỉ chân một lát, mới mang theo tươi cười rời đi.

"Đã biết, con đã biết. Ah..., cứ như vậy đi, mẹ!" Rốt cục cúp điện thoại lão Phật gia trong nhà, Hường Tinh khoa trương thờ phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không để ý hình tượng của mình ở bộ ngoại giao. Hô, kết quả khi nào thì mới đến a? Khuôn mặt nhỏ xinh của Hường Tinh nhăn lại, bắt đầu đi nghĩ, từ lúc mình bị ép đi coi mắt thì mọi oán hận đều ghi tạc trên hai người họ, bạn nói hai người đàn ông các người kết hôn sớm như vậy làm gì? Còn liên lụy cô cả ngày bị làm bầm kết hôn, kết hôn. Hường đại tiểu thư hoàn toàn quên mất lúc trước hai trúc mã của cô kết hôn, lão nhân gia cô giúp bao nhiêu sức.

Ở đại sảnh, người chung quanh thấy Hường Tinh tức giận bắt bình đập giày cao gót "cách cách" đi, đều né qua một bên, chỉ hi vọng không cần dính miếng của nữ ma đầu này.

Ở trong cao ốc văn phòng, thanh danh Hường Tinh là vang ầm ầm, cô vừa tốt nghiệp liền vào bộ ngoại giao, tuy rằng bên trong có lão gia tử trong nhà giúp đỡ, nhưng thực lực của bản thân cô cũng không thể khinh thường, đây cũng là một trong những nguyên nhân đồng sự không chút nào dám xem thường Hường Tinh. Trừ bỏ xuất thân tốt, năng lực tốt, vừa mới bắt đầu là vì bề ngoài của cô, có một loại xinh đẹp anh khí trung tính, những người đàn ông đều xua như xua vịt, nhưng Hường Tinh là ai, là từ nhỏ ở đại viện mò mẫm lăn lộn lớn lên, sau khi tự mình động thủ thu thập vài người, đáng thương những người đàn ông vẫn nhược trong văn phòng, nhất thời tiêu trừ hết tất tật, bộ dạng vợ trung tính cũng đúng là một loại xinh đẹp, nhưng là nếu hành vi cũng đã man như vậy, cũng muốn suy xét thân thể mình có chịu được không.

Lúc này trên mặt Hường Tinh viết hai chữ "Khó chịu", ai dám tiến lên gặp rủi ro.

"Hương Tinh!"

Tất cả mọi người mặt mũi nhìn người tới một cái, nha, thì ra là ả.

"Hương Tinh! Cô đi ăn cơm không? Chúng ta cùng đi a." Gặp Hương Tinh thế nhưng dừng bước lại chờ ả, nụ cười trên mặt Kiều Tâm thêm vài phần, đưa tới không ít đàn ông ghé mắt, Kiều Tâm dường như là đã nhận ra ánh mắt này, có chút câu nệ chậm bước chân, đứng ở trước mặt Hương Tinh, cười dịu dàng, quen thuộc muốn kéo cánh tay Hương Tinh, bất quá bị Hương Tinh tránh thoát.

Khi nghe được có người kêu cô, lông mi Hương Tinh liền không tự chủ được nhú lại, sau không biết là nghĩ tới điều gì, dừng lại, ung dung chờ người nào đó. Nhìn Kiều Tâm đang đứng trước mặt, cho dù là mặc một bộ trang phục văn phòng cứng nhắc nhưng vẫn như cũ có vẻ ôn nhu chọc người thương tiếc, mỗi khi gặp Hương Tinh đều sẽ cảm thấy, gen đồ chơi này vẫn rất đáng tin, thật đúng là rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột sinh con sẽ đào hang, cô cảm thấy, cho dù là ở Kiều gia hun đúc lâu như vậy, Kiều Tâm vẫn giống mẹ cô, trên người khí chất vẫn là tiểu bạch hoa*.

* tiểu bạch hoa: bạch liên hoa: chỉ những người có vẻ ngoài đẹp dịu dàng, yếu đuối, mong manh dễ vỡ (như Lâm Đại Ngọc) nhưng tâm hồn gian xảo, ý là giả bộ yếu ớt!

"Tùy tiện." Không sao cả, Hương Tinh dù không muốn nhìn thấy người này, cho dù cô cự tuyệt, Kiều Tâm cũng như thường sẽ ở sau lưng của cô, chỉ cần không ảnh hưởng cô là được, đối với người như thế, Bạn càng biểu hiện dè ý, thì lại càng đúng ý của ả.

"Nha... Ha ha... Vậy chúng ta đi thôi." Kiều Tâm phục hồi lại tinh thần, tựa như bao dung một đứa bé giận dỗi, ôn nhu cười cười.

Bất quá rất nhanh Kiều Tâm cười không được, bởi vì, Hương Tinh mang ả đi tới khách sạn sang nhất nơi này ăn cơm trưa. "Hương Tinh, đến nơi này ăn cơm?" Tuy rằng ả có tiền lương, nhưng là từ sau khi quen bạn trai hiện tại, đều dùng đặt mua quần áo, trang sức, giày, mua quà tặng bạn trai vân vân... cộng lại cũng không sai biệt lắm, để chứng tỏ bản thân mình có khả năng độc lập, Kiều Tâm trước mặt Kiều lão gia từ chối từ tiền tiêu vặt mỗi tháng, cũng cự tuyệt nhận quà tặng mắc tiền của bạn trai, vì thế, Kiều Lập Quốc còn đặc ý một thời gian, cho rằng dùng đứa con gái bất hiếu Đỗ Nhược đòi lấy một đứa con gái nhu thuận cùng một đứa con trai đáng yêu nói dối tông đường là quyết định đúng đắn.

"Có vấn đề sao?" Ra vẻ không nhìn thấy sắc mặt miễn cưỡng của Kiều Tâm, Hương Tinh trọn to ánh mắt, nghi ngờ nhìn ả. Tuy rằng không sao cả, bất quá hôm nay tâm tình cô không tốt, nếu chính ả tự bỏ đến, thì không thể trách bản thân mình không phúc hậu, hi hi.

Kiều Tâm nghẹn lại, nỗ lực bày ra tươi cười "Không... Không thành vấn đề." Bản thân mình cũng không phải ăn không nổi, chẳng qua là mua ít mấy bộ y phục mà thôi.

Kiều Tâm không nhìn tới giá cả trên thực đơn kia, tự thưởng cho bản thân mình một bữa.

"Quả thật ăn thật ngon." Kiều Tâm rụt rè nấp mấy miếng, dùng khăn lau miệng, cười với Hương Tinh nói.

Hương Tinh nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

"Haiz... Nếu Nhược Nhược cũng còn ở nhà, hai chị em mình có thể cùng nhau tới nơi này." Kiều Tâm nhìn nhìn Hương Tinh, một bộ dạng "chị gái tốt".

☺ ☺ ☺

"Chẳng lẽ bộ dáng của mình thoát nhìn giống ngu ngốc sao? Rõ ràng lời kéo mình nói như vậy, mình sẽ không biết sao?..." chàng vạng Tề Thâm về đến nhà, đã nhìn thấy ba bé cưng ở trong sân nghịch bùn, mà vợ đang nghe điện thoại với vẻ mặt bất đắc dĩ, anh tiến lên ôm lấy vợ, chôn ở cổ của cô, tham lam ngửi mùi hương mình nhớ cả một ngày.

Sờ sờ cằm cổ người đàn ông đang làm nũng, "Là ai a?" bên tai Đỗ Nhược, Tề Thâm nhẹ nhàng hỏi, còn thuận đường hôn trộm.

"Ha ha ha... Ai bảo bạn xui xẻo bị cô ta bắt được?" trong giọng nói Đỗ Nhược mang theo một chút vui sướng khi người gặp họa, cùng mấy người bạn này ở chung, cô luôn có thể thả lỏng.

"A... Mình mặc kệ, mặc kệ, bạn phải bù lại tổn thất tinh thần của mình." Hương Tinh chơi xấu, nhất định bắt bồi thường.

Đỗ Nhược liếc nhìn người đàn ông đã vào phòng tắm, "Đã biết, đã biết, sẽ đem khăn tay đã thấm đưa cho bạn." Ai sẽ nghĩ tới một cô gái có anh khí như vậy lại có thể sở thích sưu tập đủ loại khăn tay?

Chiếm được vật cần tìm, Hương Tinh lại nói vài câu, mới cảm thấy nữ nhân rậm rì cúp điện thoại, chọc cười, dường như tưởng rằng cô không biết Tề Thâm - nô lệ của vợ kia đã về, nếu lại níu kéo vợ của anh, ai biết về sau mình bị thâm thế nào. Bây giờ tình trạng quần bách khi gặp nhau không cũng là bởi vì hậu quả cô cấp Đỗ Nhược đi dạo phố làm cho người đàn ông kia phòng không nhà trống sao?

Đỗ Nhược cười lắc đầu, nhìn Tề Thâm thật sự làm cho Hương Tinh có bóng ma rất lớn.

Cô đứng dậy tới cửa nhìn nhìn ba bé cưng trong vườn đang bắt diệp nhạc hồ chơi tác chiến mô hình tòa thành, "Hạo Hạo Duyệt Duyệt Tuyên Tuyên, bắt đầu chuẩn bị thu thập nha, lúc mẹ kêu ăn cơm, muốn nhìn thấy ba bảo bối sạch sẽ."

"Đã biết." Ba bé cưng khoan khoái hưởng mẹ quơ quơ móng vuốt nhỏ dơ dáy.

Đỗ Nhược nhủu mày, bọn nhóc vẫn là đáng tin, cô xoay người đi tới phòng bếp.

"Tắm rửa xong, sao không nghỉ ngơi một chút." Thấy bóng dáng người mặc đồ lính anh khí cao ngất, lúc này đang ở trong phòng bếp bận rộn. Đỗ Nhược tiến lên giúp đỡ.

Tề Thâm cười hi hi, hung hăng cắn một ngụm ở trên mặt non nớt của vợ, cười hỏi, "Nha đầu Hường Tinh kia?"

"Từ khi cô ấy làm bộ ngoại giao, không phải lúc nào cũng oán giận Kiều Tâm với em." Nhớ lại biểu tình ai oán của Hường Tinh, Đỗ Nhược không khỏi cười ra tiếng.

Chuyện này Tề Thâm cũng biết một ít, "Người phụ nữ kia còn nói cái gì?" Tề Thâm thuận miệng hỏi, nghĩ cũng biết người phụ nữ kia không có chuyện gì tốt.

"Hỏi thăm Hường Tinh về em." Đỗ Nhược cũng không rõ ràng, "Anh nói vài năm nay cũng không tìm em, sao lúc này lại hỏi đến em."

"Ồ? Sao vậy?" Thấy Tề Thâm đột nhiên dừng tay.

"Anh nghe ông nội nói, gần đây Kiều Lập Quốc dường như là gặp một chút phiền toái." Tề Thâm quan sát thần sắc Đỗ Nhược, châm chọc nói ra tin tức mình biết.

"Cần tiền bù lại?" Chuyện này cô thật ra không nhớ rõ, cũng không rõ ràng là chuyện gì, bất quá nghĩ cũng biết Kiều gia tìm cô là vì cái gì, Đỗ Nhược nhủu mày, cô sẽ không giúp.

Gặp vợ thật sự một chút cũng không để ý, Tề Thâm cũng nhún nhún vai, gật đầu, cứ như vậy bỏ qua, không thêm để ý là tốt nhất, vợ có mình đau là được rồi, người nhà kia tốt nhất đừng đến trước mặt vợ nhầy nhớt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tỉnh ngộ

Ba cục thịt nhỏ ngửi thấy mùi thức ăn nên sớm đã nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, cầm khăn ăn, ngồi ngay ngắn chỉnh tề ở vị trí của mình, nhìn cửa phòng bếp chờ mong.

"Oa" các bánh bao nhỏ nhìn đồ ăn thơm ngào ngạt trên bàn, há miệng nhỏ, thềm nhỏ dãi, một bộ dáng tiêu quỳ thềm ăn.

Đỗ Nhược thật sự là tức giận, đảo cặp mắt trắng dã, chẳng lẽ mình ủy khuất đàn tiểu quỷ này sao? Thấy ba ba làm đồ ăn, lại bày ra bộ dáng thật lâu chưa ăn đồ ngon như vậy là sao?

"Mau ăn..." Tề Thâm nhẹ giọng cười cười, nhất nhất đem cơm đưa cho ba bé cưng.

Nhìn người đàn ông bên cạnh khoai khoai hầu hạ đứa nhỏ, Đỗ Nhược cảm thấy huyền diệu. Vài năm trước chỉ biết làm trứng ốp lếp, hiện tại đã có thể làm ra một bàn đồ ăn như vậy.

☺ ☺ ☺

Ban đêm

"Ân... Ân... Thật là thoải mái" thật vất vả dỗ ba tiểu ma đầu ngủ, Tề Thâm hưởng thụ nằm ở trên giường, lâu lâu còn phát ra tiếng rên rĩ làm người ta mơ màng.

Đỗ Nhược buồn cười nhìn chồng, thoải mái như vậy sao?

Đột nhiên, Tề Thâm một cái xoay người, đem Đỗ Nhược ngồi ở trên lưng anh cũng kéo xuống, rước lấy Đỗ Nhược kinh hô một trận, "Làm gì vậy, em còn chưa ăn xong đâu!"

Đỗ Nhược giùng giàng đứng dậy, tức giận trừng mắt nhìn người nào đó đang vui tươi cười hớn hở.

"Em đêm nay làm sao vậy?"

"Hả?" Đỗ Nhược đang vui đùa ấn bàn tay trên lưng Tề Thâm, nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu.

Tề Thâm đôi tư thế một chút, để mình cùng cô nằm thoải mái chút, "Đêm nay, vẫn luôn cau mày." Vươn một bàn tay tinh tế vuốt nhẹ lông mi xinh đẹp của Đỗ Nhược.

Đột nhiên, người phụ nữ trong lòng xoay người đè lên thân thể anh, mắt không chuyển nhìn anh từ trên xuống, Tề Thâm bị nhìn chăm chăm cho đến khi cảm thấy sợ hãi, nhú lông mày, trêu đùa nói "Hay là, đột nhiên em cảm thấy chồng em quá đẹp trai? Còn yêu anh?"

Tề Thâm trầm mặc, trầm xuống.

"Tề Thâm, em yêu anh." Ngay khi anh rút cuộc duy trì không được nụ cười trên mặt, Đỗ Nhược bỗng dung ôm lấy hông của anh, đem khuôn mặt nhỏ xinh của cô chôn trong lồng ngực của anh, truyền đến lời nói mơ hồ không rõ.

Thân thể Tề Thâm đột nhiên cứng đờ, bàn tay không tự chủ gặt gao ôm thân thể mềm mại của cô. Chờ lúc phục hồi tinh thần lại, tay dùng vừa lực, đem người phụ nữ nâng lên, trán cụng trán, chóp mũi đụng chóp mũi, không chớp mắt nhìn gương mặt mà anh hoài nghi đời này nhìn không chán, gương mặt anh sáng rõ, ánh mắt sâu thẳm.

Biết rồi? Rốt cục biết mình bất an sao?

Kết hôn vài năm, anh cùng Đỗ Nhược ở chung, càng phát hiện mình không hiểu biết cô. Cho dù biết lo lắng của mình là lo sợ không đâu, nhưng biết cô có bao nhiêu ưu tú, dù trong lòng cảm thấy kiêu ngạo, may mắn rất nhiều, Tề Thâm luôn nhìn không được luôn sợ, có vài lần cô ở nước ngoài, ban đêm anh đều sẽ giật mình tỉnh dậy, luôn cảm thấy hạnh phúc bấy giờ không chân thực, luôn lo lắng một giây sau, đập nát...

Nếu lúc trước mình không có kịp thời trở về, người phụ nữ trong ngực có phải hay không liền sẽ không thuộc về mình.

Chỉ cần nghĩ đến đây, thân thể và trái tim đều hư không, rất đau.

Hai tay anh nâng khuôn mặt Đỗ Nhược, đáy mắt hiện lên một tia âm u, dùng sức hôn, đời này người phụ nữ này chỉ có thể thuộc về mình.

"Đỗ Nhược, anh yêu em" anh yêu cô, giống như là bị con kiến đang không ngừng cắn trái tim, từng chút từng chút rót vào cốt tủy, ngấm vào máu.

Thật yêu, thật yêu em...

...

Đỗ Nhược nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng, xẹt qua một trận rung động làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Cô ngửa đầu, đón nhận nụ hôn của Tề Thâm, nụ hôn bá đạo lại mang theo ôn nhu, khi thì uyển chuyển, khi thì gấp gáp, nhưng là, cô cười mềm mại, ánh mắt lưu luyến nhìn anh, nghe chồng thấp giọng triền miên ní non, theo đuổi động tác của chồng, toàn thân - tâm cảm thụ được yêu thương của anh.

Một đêm này, Tề Thâm dường như là muốn đem tất cả bất an cùng tình yêu truyền lại cho Đỗ Nhược, hai người cứ như vậy cùng nhau một lần lại một lần chìm đắm trong khoái hoạt cực độ cùng điên cuồng. Đến khi hai người đều mệt mỏi kiệt sức, mới gặt gao ôm ấp, lâm vào giấc ngủ say.

Đợi cho tiếng hít thở Tề Thâm trở nên vững vàng, Đỗ Nhược mới mở to mắt, hơi hơi giật giật cổ, lập tức trên lưng bị xiết lại vài phần, cô ngừng thở, cũng không nhúc nhích, sợ đánh thức Tề Thâm.

Ánh mắt Đỗ Nhược nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cương nghị của Tề Thâm, người đàn ông này a...

Cho dù trải qua nhiều kiếp như vậy, nấu cơm đối với Đỗ Nhược cũng gần như là lý luận, Đỗ Nhược có quá ít cơ hội xuống bếp, thế gia sống an nhàn sung sướng, thân ở thâm cung tuy rằng học tập lý luận, nhưng bên trong lãnh cung làm gì có cơ hội cho bạn thực tiễn? Còn lại mấy đời làm nghề y, nếu không tùy tiện ứng phó, thì cũng ở nhà bệnh nhân dùng cơm, khi sống lại, không phải có đi Lưu chính là thím Lý, đến nước Mỹ lại thuê bảo mẫu, cũng không cần cô tự mình động thủ. Nhớ tới khi vừa mới kết hôn, người nào đó sau khi biết sủng vợ cao nhất là gì, không nói hai lời liền vào phòng bếp, làm cho đến nay.

Cho đến đêm nay, Đỗ Nhược nhìn bữa tối này, đột nhiên cảm thấy, vô luận là cuộc hôn nhân này hay đoạn cảm tình này, vô luận là kiếp trước hay trọn kiếp này, kỳ thực, Tề Thâm trả giá nhiều hơn so với mình.

Rõ ràng huấn luyện một ngày, nhưng vẫn như thường tiến vào phòng bếp, người trước mắt này, vẫn luôn yên lặng bao dung bản thân mình, chịu đựng bản thân mình.

Đỗ Nhược suy nghĩ, có lẽ là mẹ nhìn không được, lo lắng cô lại một lần nữa không hiểu được quý trọng, sai sót với người yêu thương mình, mới có thể nhìn không được cảnh báo mình.

Nghĩ đến đây, Đỗ Nhược ôm chặt Tề Thâm, dán lỗ tai gần ngực của anh, nghe tiếng tim đập, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

☺ ☺ ☺

"Như thế nào? Như thế nào? Có hỏi được không?" Kiều Tâm vừa về tới Kiều gia, nhìn thấy mẹ cô đã ở cửa chính chờ cô, vừa thấy cô xuống xe liền vội

vàng hời.

Kiều Tâm không rõ vì sao đột nhiên muốn đi hỏi thăm tin tức Đỗ Nhựt, nhớ tới em gái cùng cha khác mẹ kia, đã rời đi, vì sao ở nhà còn muốn nhắc tới người kia làm gì? "Mẹ, con đã hỏi rồi, người ta cũng không biết." Nghĩ đến Hương Tình cười nhạo nhìn mình, Kiều Tâm liền một trận lo lắng, thật không biết tại sao vì muốn tìm người kia (Đỗ Nhựt) lại bắt bản thân mình đi chịu đối đãi này.

Diệp Tình Nhã nghe Kiều Tâm nói xong, liền xụ mặt xuống, căn bản cũng không có lưu ý biểu tình của Kiều Tâm, liền xoay người vào nhà.

"Như thế nào? Tâm Tâm nghe được tin tức không?" Kiều Lập Quốc gặp Diệp Tình Nhã vào phòng, vội vàng kéo ả lại.

Diệp Tình Nhã nhìn về phía người đàn ông mà bản thân mình hao hết tâm tư lấy được, tức giận nói, "Không có."

"Vậy phải làm thế nào? Khoản tiền kia nếu không sớm hoàn trở về, rất nhanh sẽ có người tra được anh!" Kiều Lập Quốc thất bại bởi bởi tóc, "Hiện tại chỉ có nhà đầu kia có khoản tiền đó." Nếu muốn dùng tiền của mình để bỏ khuyết, đối với Kiều gia mà nói cũng không phải là một món tiền nhỏ, cho nên, nhất định phải tìm được nhà đầu kia, chỉ cần tìm ra nhà đầu kia, nói với nó là được, dù sao nó có nhiều tiền như vậy.

Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới tiền của Đỗ Nhựt, Diệp Tình Nhã liền cảm giác mình lòng đang đổ máu, nhất thời nhanh miệng, "Nếu anh sớm một chút nói cho em, con gái của anh có nhiều tiền như vậy, liền sẽ không có hôm nay." Ắ nhất định sẽ không cố ý nhằm vào nhà đầu kia như vậy, nhất định sẽ làm cho cô giao ra tài sản kia mới đuổi cô đi ra ngoài. Điều này cũng tốt, nếu không phải lần này vụ án tham ô thành phố N có thể sẽ dính đến Kiều Lập Quốc, ông ta muốn tìm tiền để bù lại khoản thiếu hụt, trong lúc vô tình nhắc tới Đỗ Nhựt được thừa kế một số tiền lớn, ả thậm chí cũng không biết trong tay Đỗ Nhựt có nhiều tiền như vậy.

"Nói cái gì sớm biết như vậy!" Kiều Lập Quốc không nghĩ tới vợ luôn luôn ôn nhu thế nhưng phản bác mình như vậy, lập tức thẹn quá thành giận, lớn tiếng quát Diệp Tình Nhã, "Đó không phải là... Đó không phải là..."

Đó không phải là, cảm thấy người ta ly khai Kiều gia các người, lại muốn đòi tiền, lại muốn giả bộ sĩ diện cao quý, không biết người ta vừa đi chính là 5, 6 năm, căn bản không đem Kiều gia các người để vào mắt! Trong lòng Diệp Tình Nhã khinh thường nghĩ, nhưng là trên mặt vẫn là nhu thiện "Cũng đúng là, hiện tại trọng yếu nhất là tìm Nhựt Nhựt trở về!" Tìm trở về, sau đó khiến cô giao ra số tiền lớn kia, "Haiz, đáng thương đứa nhỏ kia, không có người nhà chiếu cố, cũng không biết ở bên ngoài bị bao nhiêu khổ."

"Đúng! Đúng vậy. Nhất định phải sớm một chút tìm trở về! Ba nó còn sống, ai cũng không thể khi dễ con gái của anh." Kiều Lập Quốc cường chống thể diện, cảm thấy chính là như vậy, ông ta là đáng thương nhà đầu kia, đau cô mới tìm cô trở về.

Cho nên nói, có vài người, sự vô liêm sỉ, là không có giới hạn..

☹ ☹ ☹

"Chị dâu, nhà hai người bố trí thật đẹp." Triệu Hiểu Mạn ngồi ở phòng khách, quan sát phòng khách một chút, không khỏi cảm thán nói.

Mấy ngày trôi qua, mọi người trong bộ đội đối với người nhà đội trưởng trung đội ba xem như quen thuộc, chỉ cần nói tới ba cục bột kia, về mặt mọi người đều là tươi cười, thật là đáng yêu, nhưng thật ra vợ Tề đội trưởng thật khác dự kiến của mọi người, vừa mới bắt đầu ở chung còn thấy khản trương, mấy ngày trôi qua, mọi người cũng không câu nệ như vậy.

"Ha ha, phòng ở đều giống nhau." Đồ dùng gia đình từ hôm sau đã chuyển đến, người một nhà mất mấy ngày mới chậm rãi bố trí xong, bài trí cụ thể cũng chỉ căn cứ vào yêu thích của Đỗ Nhựt mà sắp xếp.

Kỳ thực trong bộ đội phân phát phòng ở cấu trúc đều giống nhau, bên trong phối trí cơ bản cũng giống nhau, nhưng bởi vì như thế, Triệu Hiểu Mạn mới cảm thán một phen, phòng ở giống nhau, trong nhà người ta nhìn qua không có cái gì đặc biệt, nhưng không biết vì sao, bố trí như thế cô luôn cảm thấy có phong cách cổ, đặc biệt có một ít đồ vật không quá dễ thấy, có đôi với vị chị dâu này càng ngày càng hiểu kỳ."Chính Vũ nhà em nhỏ như vậy cũng biết nhà đi dễ nhìn, trở về cả ngày kêu em đem phòng nhỏ của nó cũng bố trí xinh đẹp giống như của anh chị."

"Đó là ba bé cưng bố trí theo ý của mình, chị thấy gian phòng kia khá loạn." Đỗ Nhựt nhẹ xoa mi tâm, cá tính ba đứa nhỏ bất đồng, ở trong phòng thể hiện cũng rõ nét, nhưng cảm tình rất tốt, căn bản không nguyên ý phân phòng ngủ, trong một căn phòng có ba cái giường nhỏ, bàn học nhỏ, tủ quần áo nhỏ, tủ sách nhỏ, ba loại này không cùng màu sắc với đồ dùng gia đình, trong đáy lòng Đỗ Nhựt nhìn không được cảm thấy may mắn, may mắn các tiểu đệ đệ không có yêu cầu dùng giấy dán tường khác nhau. Kỳ quái là, bộ dạng phòng ở này lại vẫn có vẻ phá lệ phối hợp,

Dương Tình Tình ngồi bên cạnh bữu kê, đứa bé còn nhỏ như vậy có thể bố trí phòng, lừa ai đó.

"Sao? Đó là một biện pháp tốt." Nhân tình sáng lên, Triệu Hiểu Mạn cảm thấy đó là một phương pháp tốt để rèn luyện đứa nhỏ, bất quá cô đã quên Chính Vũ nhà cô mới hai tuổi.

Thấy Triệu Hiểu Mạn chủ động, Đỗ Nhựt cũng phối hợp, ba người tán gẫu cho tới khi mấy người đàn ông đều đã trở về mới tan họp.

☹ ☹ ☹

"Chính mình đều là sinh viên tài cao, còn sợ dạy đứa nhỏ không tốt sao? Làm gì bạn phải cùng vợ trung đội trưởng lôi kéo làm quen." Từ Tề gia đi ra, Dương Tình Tình khẩn cấp quở trách nói.

Triệu Hiểu Mạn bắt đầu nhìn bạn tốt, "Tĩnh Tĩnh, bạn không cần như vậy, như vậy..." Sẽ đắc tội với người ta. Cô biết cách làm người của Dương Tĩnh Tĩnh, tuy rằng tương đối tự cao, nhưng là không có ý gì xấu, cho nên quan hệ của bọn họ ba năm qua cũng không sai.

Dương Tĩnh Tĩnh không đợi Triệu Hiểu Mạn nói hết lời, đã nói, "Minh nghe Khải Thành nói, cô ta không có công việc. Bạn nói người như vậy có gì đặc biệt hơn người, toàn dựa vào người đàn ông nuôi." Dương Tĩnh Tĩnh hai tay ôm ngực, không kiên nhẫn xoay đầu qua một bên, "Minh không hiểu được, bạn làm thế để làm gì, cô ta vốn là rất kém cỏi mà." Quân tẩu cũng là người, người tự cùng một chỗ, sẽ có so sánh, có bằng cấp cao, gia đình bối cảnh tốt, có công việc thì sẽ làm cho người ta hâm mộ, bởi vậy Dương Tĩnh Tĩnh luôn luôn lấy bản thân mình đến từ thành thị, lại là thạc sĩ* còn có được một phần công việc thật tốt mà cảm thấy tự hào, liền ngay cả Triệu Hiểu Mạn tuy rằng trong nhà có tiền hơn so với cô, nhưng bởi vì hộ khẩu nông thôn, mà kém cỏi một chút so với cô.

*Thạc sĩ: bản cv là cao giáo sinh

Nhìn bóng dáng Dương Tĩnh Tĩnh lỗ mãng nói, tức giận bất bình đi ở phía trước, Triệu Hiểu Mạn bắt đầu hít miệng, thôi, dù sao xem bộ dáng chị dâu cũng sẽ không so đo cùng Tĩnh Tĩnh, lại nói mình sẽ ở một bên giảng hòa, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

☺ ☺ ☺

Ba bé cùng thấy khách trong nhà đã đi rồi, liền buông món đồ chơi trong tay ra, oạch oạch liền bò lên chân Đỗ Nhược, nhìn động tác lưu loát, thuần thục, liền biết không phải là một ngày hai ngày có thể luyện ra được.

"Sao vậy?" Đối với ba bé cùng, Đỗ Nhược luôn có nhẫn nại vô hạn.

"Mẹ, chúng con nhớ ông cô nội cùng ông nội, bà nội." Tiểu Hạo Hạo cọt xát cổ mẹ, tròn mắt cơ trí xoay xoay.

"Vậy các con liền gọi điện thoại về a!" Đỗ Nhược yêu thương sờ sờ mái tóc mềm như nhung của con, thì ra là nhớ lão nhân gia, Tề Thâm vài ngày nữa là có ngày nghỉ, là có thể cùng nhau trở về.

Tề Thâm tắm rửa xong đi ra, liền ôm Đỗ Nhược lên đùi, "Tán gẫu cái gì có thể tán gẫu nhiều như vậy a?" Anh thế nào không biết vợ cùng người khác tán như vậy nhỉ?

"Tán gẫu với ba bảo bối của anh..." Thời gian còn sớm cũng không vội vã làm cơm chiều, một nhà năm miệng cứ ngồi như vậy, câu có câu không trò chuyện.

"À, đúng rồi, "Đỗ Nhược từ trên bờ vai Tề Thâm ngẩng đầu lên, "Dương Chính ủy có phải hay không chưa có con a?" Cô cảm thấy vẫn cùng Tề Thâm nói một chút thì tốt hơn.

"Sao?" Sao đột nhiên nghĩ đến chuyện này mà hỏi?"Ừ... Kết hôn mấy năm, vẫn chưa có con." Sờ dĩ Tề Thâm vẫn luôn cảm giác mình thật may mắn, vợ đẹp con khôn đều có, nhìn ba bé cùng, ha ha, nhiều hơn người khác hai bé.

"Dương Tĩnh Tĩnh thể chất hàn, lại rất nghiêm trọng, hẳn là không thể có thai." Đỗ Nhược vỗ vỗ đầu ba bé cùng, làm cho bọn họ trở về phòng chơi, cô còn thấy rất kì quái, tật xấu này ở hiện tại hẳn không phải là rất khó trị, làm sao có thể...

Tề Thâm nghe xong, lập tức hiểu ý tứ Đỗ Nhược, cô có thể trị, chính là... Anh dở khóc dở cười nhìn cô, một phen kéo qua, ẩn ở trên ghế sofa rồi hôn sâu một trận, cho đến khi Đỗ Nhược sắp hít thở không thông, Tề Thâm mới buông cô ra.

"Anh sẽ vì người khác thương tổn lòng em sao? Há?" chữ "hả" cuối cùng kia tính uy hiếp mười phần, giống như nếu Đỗ Nhược gật đầu, sẽ lại nhào lên hôn đến khi cô lắc đầu mới thôi.

Ôm lấy đầu của anh, "Em chỉ là nói với anh một tiếng mà thôi, cho anh biết mà thôi." Làm nũng có chút không được tự nhiên.

Tề Thâm gặt gao ôm cô, khi Đỗ Nhược nhìn không thấy, khoe miệng nhin không được hơi hơi gợn lên, "Đã biết, có thể giúp thì giúp, nhưng cũng không thể ủy khuất bản thân mình!" Đừng tưởng rằng anh không nhìn ra thái độ vợ Dương Khải Thành đối với Đỗ Nhược.

"Đã biết!" Cô không nghĩ có kết luận nhanh như vậy, mọi người ở chung nhìn kỹ hẳn nói, chỉ cần không phải cái gì quá khó khăn, cô giúp đỡ một chút, các cô ấy sớm hay muộn sẽ biết mình là bác sĩ, ở thời cơ thích hợp mình chủ động giúp đỡ, nếu để cho người ta tới cửa cầu, bị động như vậy, ngược lại không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Điện thoại

Kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường. Lúc trước Đỗ Nhược còn tính toán đợi Tề Thâm được nghỉ mới trở về, nhưng lại có điện thoại quấy rầy hành trình của cô.

Lúc chạng vạng, Triệu Hiểu Mạn mời Tề gia cùng Dương gia hai nhà đến nhà cô ăn cơm.

"Sao chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy?" Mọi người ngồi trên bàn ăn, nhìn thức ăn đầy bàn, đều ngượng ngùng cười cười với Triệu Hiểu Mạn.

"Ha ha, vợ em được mẹ vợ truyền thụ tay nghề, nấu ăn rất ngon." Chu Thụy đắc ý ôm bả vai Triệu Hiểu Mạn.

Đỗ Nhược nghe xong không khỏi nhủ thầm, bắt đầu mấy ngày hôm trước, cô vẫn vui đùa ở phòng bếp, hy vọng có thể làm bữa cơm ngon cho Tề Thâm nếm thử, nhưng là, thì ra, có một số việc phải có thiên phú, tuy rằng không đến mức ngu ngốc không phân biệt rõ muối cùng đường, nhưng là, Đỗ Nhược làm đồ ăn rất thường, bị Tề Thâm cười, cuối cùng còn thêm một câu, có hương vị gia đình, mới tính miễn cưỡng an ủi Đỗ Nhược.

Dương Khải Thành chà xát tay, không khách khí chuẩn bị lâm trận, "Chúng tôi đây sẽ nếm thử thật tốt, vợ ơi... Hí..." Bị Dương Tinh Tinh hung hăng bấm một cái ở bên hông.

Biểu tình nhăn nhó của Dương Khải Thành làm mọi người cười vui, không khí dần dần khá hơn, một đám người ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Lúc này, một trận tiếng chuông dễ nghe vang lên.

Đỗ Nhược cầm điện thoại ra, Ồ, "Là giáo sư Smith!" Cô nói với Tề Thâm, khẽ gật đầu với mọi người, "Ngượng ngùng, nhận điện thoại, các người ăn trước."

"Xin chào, giáo sư! Gần đây thầy khỏe không?" Đỗ Nhược đi đến ban công, cười nhận điện thoại.

"Hắc, An, hết thầy cũng không sai, nhưng không có học trò ngoan, làm cho lão già này thương tâm!" giáo sư Smith trước sau như một sang sảng.

"Ha ha, giáo sư, sinh viên khác của ngài nghe xong sẽ khóc."

"Ha ha" Smith cười ha ha, "An, thật xin lỗi ban đêm gọi điện thoại cho em, bất quá, nơi này của thầy quả thật có chuyện cần phải nói cho em biết."

"Xin mời ngài nói" giọng điệu này... Đỗ Nhược đứng thẳng người, cung kính nói.

"Gần đây, có người tìm đến thầy, có một đứa bé bị bệnh tim bẩm sinh, vừa vặn đứa nhỏ kia đang ở bệnh viện Thượng Kinh, ca giải phẫu này con có thời gian nhận không?" giáo sư Smith nói rõ ràng tình huống, trước tiên nghĩ đến chính là An, đứa bé kia am hiểu nhất chính là loại phẫu thuật khó khăn này, xác suất thành công so với những người khác cao hơn nhiều.

"Vâng, là vinh hạnh của em." Khi giải phẫu, bởi vì tinh thần của cô so bất luận kẻ nào đều có thể tập trung rất cao, trong giải phẫu, cô có thể nhìn rõ ràng tới chỗ rất nhỏ, càng thêm thích hợp với loại giải phẫu tinh vi phức tạp này.

Được câu trả lời đồng ý, giáo sư Smith hiển nhiên hết sức cao hứng, cũng bởi vì học trò đối với sự phó thác của mình sáng khoái như thế, ần ần giống như đứa nhỏ có chút tự đắc, "VẬY, thầy muốn đi trả lời người kia, chúc em có một đêm ngon giấc, nhé."

"Ngài cũng vậy, giáo sư." Đỗ Nhược bất đắc dĩ nhìn điện thoại, thật đúng là tính nôn nóng, lắc lắc đầu, cười cất di động.

Đỗ Nhược trở lại nhà ăn, Tề Thâm đang bê bện gấp thức ăn cho con, ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, "Giáo sư của em tìm em có việc?"

Gật đầu, "Ngày mai trở về một chuyến."

"Mẹ, mẹ muốn dẫn chúng con trở về gặp ông nội bà nội sao?" Duyệt Duyệt vội vàng đem cơm trong miệng nuốt xuống, giờ móng vuốt nhỏ đặt câu hỏi.

"Đúng, không phải nói, nhớ ông nội bà nội sao? Ngày mai mẹ liền mang bọn con trở về." Vừa xuống máy bay ăn cơm xong lại tới doanh trại, phòng chừng ba lão nhân cũng nhớ bé cưng rồi.

"Nhưng là..." Tuyên Tuyên gục đầu xuống, lại còn dùng khóe mắt len lén liếc mắt nhìn ba ba một cái, bộ dáng nhỏ bé kia làm cho người lớn đang ngồi đều thấy rất đáng yêu, "Vậy ba ba thì sao?"

Ồi Ồi, Tề Thâm vui vẻ, đắc ý, trên khuôn mặt nhỏ xinh của Tuyên Tuyên hung hăng hôn một ngụm, "Con ba còn chưa đi đã nghĩ đến ba." Vươn tay đảo loạn tóc đứa nhỏ, "Các con xung phong, ba ba tiếp theo sẽ đến."

Xung phong? Bọn họ thích! Ánh mắt ba bé cưng lập tức sáng ngời, liếc nhau, hưng phấn gật đầu với ba ba bọn họ.

Chu Thụy vui tươi hơn hờ nhìn một màn trước mắt, Dương Khải Thành cũng nhìn về phía ba bé cưng, trong ánh mắt mang theo vài phần khát vọng cùng hâm mộ.

Hiển nhiên ba người phụ nữ đều chú ý tới, Triệu Hiểu Mạn cười nói, "Chị dâu, mau ăn, như thế này đồ ăn đều lạnh." Vốn cô muốn gấp chút đồ ăn cho Đỗ Nhược, nhưng là không biết người ta có thích hay không, nên thôi.

"Được" giăng co một chút, đã sớm tới giờ cơm, Đỗ Nhược cũng có chút đói bụng.

Nhiều người ăn cơm như vậy, đồ ăn mới nấu xong chờ bọn họ ăn, ăn xong rồi mà phải mông chạy lấy người thì rất ngượng ngùng. Mấy người đàn ông đều vênh chân bắt chéo ở trong phòng khách trò chuyện thiên nam bắc địa, ba người phụ nữ liền ở trong phòng bếp hỗ trợ thu thập.

"Ồi, chị dâu, không cần rửa chén, để em là được rồi!" Triệu Hiểu Mạn thấy Đỗ Nhược đứng ở bồn rửa chuẩn bị rửa chén, nhanh tới ngăn cản.

Đỗ Nhược xoay người, tháo bao tay ra, vô tội nhún nhún vai "Đã rửa sạch."

Triệu Hiểu Mạn cùng Dương Tinh Tinh liếc nhau, đột nhiên có chút hiểu được về mặt vô tội của con trai nhỏ nhà đội trưởng là từ phương nào, không khỏi "Phốc xuy" cười, cảm giác khoảng cách gần không ít.

"Tiểu Mạn, em không phải nói, em có việc hỏi chị dâu một chút sao?" Thật vất vả thu thập xong, mọi người tụ cùng một chỗ uống chút trà, Chu Thụy nhắc nhở vợ nhà mình.

"À, đúng rồi" Triệu Hiểu Mạn vỗ vỗ đầu mình, hôm nay tại vợ, đều quên vụ này, "Chị dâu, chị dâu Lý kêu em hỏi chị, công tác của chị đã an bài chưa?" Người nhà bộ đội sẽ được ưu tiên chiếu cố.

Chị dâu, chị dâu đều đem người ta muốn loạn, "Trực tiếp gọi tên chị đi, như thế đơn giản hơn!" Đỗ Nhược có chút đau đầu xoa xoa giữa trán.

"Được" Triệu Hiểu Mạn sáng khoái đáp. "Công việc của chị sao rồi? Nếu như không có, tổ chức sẽ an bài." Tuy rằng cô cảm thấy Đỗ Nhược cũng không cần.

"Ha ha, chị tạm thời còn không có công việc." Quả thật còn chưa có, Đỗ Nhược còn chưa nghĩ có nên đi làm ở trong một bệnh viện hay không nữa.

Dương Tinh Tinh nghe vậy, nhìn Đỗ Nhược một cái, có lẽ là bởi vì vừa mới ở trong phòng bếp, mọi người thân cận ở chung, thái độ đối với Đỗ Nhược tốt hơn vài phần, nên không có nói cái gì nữa.

"Vậy chị học ngành gì, em đi nói một câu với chị dâu đội trưởng." Tuy rằng Đỗ Nhược mới là đệ nhất phu nhân trung đội ba, vừa mới bắt đầu Triệu Hiểu Mạn còn có chút bận tâm Đỗ Nhược cảm giác chuyện gì mình đều quản, nhưng ở lâu liền biết người ta căn bản ước gì bản thân mình chuẩn bị mọi thứ cho tốt rồi đưa đến trước mặt cô ấy, nên không kiêng kị chút gì nữa. "Em cũng là tổ chức an bài làm giáo viên trung học." Lo lắng Đỗ Nhược ngượng ngùng.

Đỗ Nhược không ngoài ý muốn nở nụ cười, Triệu Hiểu Mạn bộ dạng người này thật sự thật thích hợp dạy trẻ con, có lòng thương người, có nhẫn nại, kiên trì, quả thực chính là một hiền thê lương mẫu, về phần Dương Tinh Tinh, chung sống một thời gian, Đỗ Nhược coi như là biết một ít, có chút kiêu căng, nhất là vài năm nay nguyên nhân không có con, càng phóng đại vài phần, tuy rằng miệng mau hơn não, nhưng người cũng không tính là xấu, ít nhất người như thế thích chính là thích, không thích chính là không thích. Ai bảo Đỗ Nhược ngay từ đầu không cẩn thận liền đạp trúng địa lôi người ta, rước lấy người ta không vừa mắt.

"Không vội, nếu thật sự tìm không được việc rồi nói sau." Thật sự không vội, ở hộp thư của Đỗ Nhược còn có thư đề nghị của ba bệnh viện lớn.

Dương Tinh Tinh nhìn không được, "Có cái gì xin lỗi, nhanh tìm được là có thể đi làm." Nói xong lại giấu đầu hờ đuôi, "Tôi chính là cảm thấy làm cho người đàn ông nuôi thật không phải là chuyện gì tốt."

"Đúng vậy, chúng ta có thể cùng đi làm! Buổi tối còn có thể cùng nhau trở về." Đến lúc đó còn có thể cùng nhau đón con tan học, thật sự là quá tuyệt vời, Triệu Hiểu Mạn vỗ vỗ tay, nhất thời đẩy đầu gối Đỗ Nhược một cái, "Đỗ Nhược, chị nói mau, chị là làm cái gì."

"Khụ khụ" Đỗ Nhược nắm tay ở trên môi giả khụ vài tiếng che giấu khóe miệng hơi hơi nhếch lên, "Bác sĩ, chị học y."

"Chị dâu nguyên lai thật là học y?" Chu Thụy kinh ngạc nói, từ lúc Triệu Hiểu Mạn cao hứng vỗ tay, bọn họ cũng đã chú ý sang bên này.

Tề Thâm đánh lên ngực của anh một quyền, "Cái gì gọi là thật là học y? Chẳng lẽ còn có thể giả hay sao?"

"Không phải" Chu Thụy vội xua tay, "Ngày đầu tiên chị dâu tới, em cùng Tiểu Mạn nói, chị dâu nếu không là cô giáo chính là bác sĩ, chắc chắn, khí chất kia, anh đừng nói, em đoán vẫn rất chuẩn." Đặc ý đá lông nheo với vợ mình.

Triệu Hiểu Mạn bị chọc cười, gật đầu chứng thật lời nói của anh.

● ● ●

Ngày hôm sau, sáng sớm Đỗ Nhược đã đem ba con heo nhỏ đang ngủ say đóng gói lên xe, trở về nội thành.

"Sao vậy, có ai ở đây không?" chờ ở ngoài cửa Tề gia, Dương Tinh Tinh sốt ruột, còn lôi kéo Triệu Hiểu Mạn bên cạnh.

"Không ở, ngày hôm qua Đỗ Nhược không phải nói có việc trở về sao, khả năng đã đi rồi." Triệu Hiểu Mạn suy đoán cũng không quá khẳng định.

"Kỳ thực, rốt cuộc vô dụng, trước mình dữ như vậy, khẳng định nếu người khác đối với mình như vậy, mình khẳng định không đồng ý giúp cô ta." Dương Tinh Tinh tựa như bóng cao su bị xì hơi, lưng tựa vào vách tường, ảo não nói. Tối hôm qua trở về nhà, cô liền cùng Dương Khải Thành thương

lượng một chút, muốn hỏi Đỗ Nhược y thuật về phương diện kia một chút, cho dù cô không phải bác sĩ phụ khoa, ít nhất có thể có hiểu biết về phương diện này tốt hơn các bác sĩ khác, thật vất vả trần trọc thấp thỏm một đêm, sáng sớm, cô liền lôi kéo Triệu Hiểu Mạn kiên trì đi đến Tề gia, không ngờ vẫn bỏ lỡ.

Triệu Hiểu Mạn cười khan vài tiếng, cũng không dám cam đoan lung tung, dù sao người ta nhìn qua cũng không phải là người dễ bị chịu thua thiệt, thái độ Tinh Tinh lúc trước, thật đúng khó mà nói, "Tinh Tinh, chờ chị dâu trở về rồi lại qua!" Chính là vài năm nay, cô nhìn Dương Tinh Tinh trải qua như thế nào, thật sự là không nghĩ ở phía sau tạt nước lạnh vào cô.

Dương Tinh Tinh tự giễu cười, lập tức lại phản chấn, "Không sao hết, mình nhất định sẽ nỗ lực bồi tội, đúng! Đúng, chính là như vậy! Đi thôi, đi làm đi."

● ● ●

"Vâng, mẹ, chúng con 20 phút nữa là có thể về nhà, vâng?" Đỗ Nhược nhìn kính chiếu hậu xem ba tiểu gia hóa ở ghế sau, "Còn không có tình đâu! Được, trở về cùng nhau ăn điểm tâm."

Đỗ Nhược cẩn thận né qua một cái hồ nhỏ, tận lực lái xe vững vàng một chút. Sáng sớm hôm nay liền nhận được điện thoại người nhà đứa bé kia, nghe rất là sốt ruột, có lẽ là lấy được số điện thoại từ chỗ giáo sư Smith, thật vất vả chờ tới bây giờ mới gọi cho Đỗ Nhược, cũng là cha mẹ có con nhỏ, Đỗ Nhược rất thấu hiểu. Bởi vậy cô cũng sớm rời giường, kêu Tề Thẩm trực tiếp đem con còn đang ngủ ôm đến ghế sau, sắp xếp xong, liền lái xe trở về nội thành.

● ● ●

"Sáng sớm, cùng ai gọi điện thoại vậy?" Cha Tề cùng Tề lão gia từ luyện tập buổi sáng trở về, nhìn thấy vợ vừa để điện thoại xuống.

"Ba, Nhược Nhược mang theo đứa nhỏ về, 20 phút nữa là đến." Không được không được, mau kêu thím Lý làm bữa sáng phong phú chút, đứa nhỏ cũng còn chưa ăn bữa sáng đâu!

"Giờ này làm sao còn chưa tới?" Mẹ Tề kiễng chân lên lo lắng nhìn cửa.

"Gấp gáp cái gì, không phải là còn chưa tới 20 phút sao?" Cha Tề ghét bỏ quơ quơ tờ báo trong tay, đánh gãy mẹ Tề làm bầm lẫu bẫu.

Lão gia từ đẩy đẩy kính lão trên mũi, "Nhược Nhược đến lúc này, có nói là có chuyện gì không?" Không phải là đã biết chuyện Kiều gia?

"Ba, không có việc gì sẽ không thể trở về sao?" Tối hôm qua, cháu nội ngoan của bà còn nói muốn ông nội bà nội mà.

Cửa truyền đến âm thanh, "Đã trở lại, đã trở lại." Cha Tề nhanh buông tờ báo trong tay, đi ra ngoài.

"Lão đầu từ này" Mẹ Tề buồn cười nhìn bóng lưng cha Tề một cái.

"Ba, " Đỗ Nhược vừa xuống xe, đã nhìn thấy ba lão nhân đều đi ra, "Ông nội, mẹ, sao đều đi ra?"

"Lão già này không có việc gì làm, đi nhiều vòng một chút." Tề lão gia từ sau khi nhìn thấy ba bé cưng đang ngủ, "Chuyện gì mà gấp vậy a? Tiểu gia hóa này cũng còn ngủ mà!"

"Ha ha, cũng nên tỉnh rồi." Đối với chất nội, Tề lão gia từ từ trước tới nay là đau từ trong tim.

Ba bé cưng bị phóng trên ghế sofa, chính là thoáng giật mình, tiếp tục mộng đẹp của bọn chúng, lâu lâu còn chớp chớp cái miệng nhỏ xinh, "Con nói xem, đây là mơ thấy chuyện gì tốt lành." Mẹ Tề nhìn ba bảo bối nhỏ, mỗi một cái động tác nhỏ theo bà thấy đều rất đáng yêu.

"Sớm như vậy trở về, là có chuyện gì không?" Cha Tề cũng nhìn thấy động tác khả ái kia, cười cười, mới quay đầu nhìn về phía con dâu.

Đỗ Nhược uống một ngụm nước, "Vâng, nhận phẫu thuật, muốn đi bệnh viện Thượng Kinh nhìn tình huống trước."

"Ừ" Cha Tề vừa lòng liền gật gật đầu, "Cố gắng làm! Đây là ca giải phẫu đầu tiên của con ở trong nước, phải thành công tốt đẹp mới được." Con dâu nhìn qua rất trẻ tuổi, nếu phát pháo thứ nhất không khai hỏa, ảnh hưởng với cô là rất lớn.

"Đừng nghe ba con, làm hết sức là được rồi." Áp lực lớn như vậy, hù dọa đứa nhỏ sao?

Lúc sắp ăn bữa sáng, ba bé cưng mới chậm rãi tỉnh lại, mới sáng sớm, miệng tiểu tử kia ngọt tựa như lau mật, vừa tỉnh dậy thấy ba lão nhân, Hạo Hạo dùng móng vuốt béo mập dụi mắt, mềm yếu than thở, "Nhất định là quá nhớ ông cố nội bọn họ." Đỗ ba lão nhân gia cười ánh mắt đều híp lại thành một đường nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Gặp

"Hạo Hạo Duyệt Duyệt Tuyên Tuyên, mẹ đi chữa bệnh cho bạn học nhỏ, các con phải ngoan ngoan nghe lời nha!" Đỗ Nhược khom người xuống nhìn bọn nhóc, chiêm được ba bé cung cam đoan vang vang hữu lực, "Ông nội, ba mẹ, các người khổ cực."

"Không khổ cực, không khổ cực." Làm sao có thể vất vả.

Cùng bọn nhóc vẫy vẫy tay, Đỗ Nhược liền chạy tới bệnh viện.

☺ ☺ ☺

"Ba tìm bác sĩ kia được không a?" Hoàng Hân Vi* nhìn con nằm lẳng lẳng trong phòng chăm sóc đặc biệt, gất gao túm chặt chõng bên cạnh.

Từ khi con phát bệnh ở nhà, 2 người bọn họ đã ở trong bệnh viện hai ngày hai đêm, Ngô Đăng Phi* mắt đỏ hồng gất gao ôm vợ, "Ba ba tìm rất nhiều người liên hệ với vị kia, không có vấn đề." Anh không dám nói cho vợ, vị lão giáo sư nước ngoài kia đã rất ít làm phẫu thuật, ông lần này giới thiệu chính là học trò của ông, tuy rằng vị giáo sư kia nói học trò của ông ở phương diện này phẫu thuật hơn xa ông, nhưng là, trong lòng anh vẫn còn có chút không yên, đối phương nếu là người trong nước, nếu như thật lợi hại, không có khả năng bác sĩ trong nước đều không có nghe nói qua.

*Hoàng Hân Vi, Ngô Đăng Phi: trong bản Cv là Hoàng Sóm Vi, Ngô Vọt Phi, vì mình không biết tiếng Hoa, cũng không biết dùng bản raw nên mình tra trong từ điển Hán Việt, thấy chữ nào nghĩa cũng zì mà hay hay thì ghép zô! ^^

"Như thế nào? Bác sĩ đã tới chưa?" Ngô lão gia từ ăn xong bữa sáng, liền vội vàng đến bệnh viện, nghĩ lại lần đầu tiên gặp vị bác sĩ kia, âm thanh trong điện thoại sáng nay nghe có vẻ như còn rất trẻ tuổi, ông có chút không yên lòng.

Ngô Đăng Phi nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, di động vang lên.

"Xin chào." Ngô lão gia từ nhanh nhận điện thoại.

"Xin chào, tôi là Đỗ Nhược, xin hỏi các vị ở phòng bệnh nào?" Đỗ Nhược đứng ở tầng trệt khoa tim bệnh nhi, nơi này có một ít các bé bệnh nhân, cô thật sự không biết bé con nhà Ngô gia ở nơi nào.

Biết được vị trí cụ thể của Đỗ Nhược, Ngô lão gia từ cùng Ngô Đăng Phi đều đi ra ngoài nhận người, hai người đi đến chỗ hành lang Đỗ Nhược đang đứng, nhìn trái nhìn phải vài cái, "Ba, bác sĩ nói là nơi này sao?" Thế nào không gặp người. Nhưng thật ra có một người phụ nữ đang hỏi các bác sĩ của bệnh viện, không phải đến lúc này Ngô Đăng Phi còn có thể lưu ý người phụ nữ khác, mà là cô gái kia tồn tại thật sự là quá mạnh mẽ, mọi người lui tới làm bộ như lơ đãng nhìn nhìn một hai lần.

Ngô lão gia từ nhìn người trên hành lang một chút, cũng không có thấy người, ông cũng chú ý tới cô gái kia, trong lòng không xác định trừ trừ một chút, vẫn là đi về phía người kia.

"Ba?" Ngô Đăng Phi nghi ngờ lên tiếng, đi theo.

"Bác sĩ Đỗ?" Đỗ Nhược nghe được âm thanh, lập tức xoay người.

"Xin chào! Ngô tiên sinh." Đỗ Nhược mỉm cười, tự nhiên đưa tay phải ra, cho dù sắc mặt của đối phương có vẻ như có chút xám tro.

Ngô lão gia từ bỏ qua con trai bên cạnh đang kinh ngạc, nỗ lực khiến mình nhìn tự nhiên một ít, "Xin chào! Không nghĩ tôi bác sĩ Đỗ trẻ tuổi như thế." Ông tưởng rằng ít nhất cũng có thể là trung niên, không nghĩ tới là một người còn trẻ như vậy.

Đỗ Nhược cười cười, không trả lời. Máy vấn đề này từ ngày cô bắt đầu làm phẫu thuật liền không thiếu người nói, cô đã không có cảm giác gì, thực lực mới là trọng yếu nhất.

Đỗ Nhược nghĩ như vậy, không có nghĩa là người khác nghĩ như vậy, lúc Hoàng Hân Vi nhìn ba chồng mới tới bác sĩ dĩ nhiên là còn trẻ như vậy, nhất thời chất vấn, "Ba, ba đang nói đùa à? Đầu phải mới đến trị bệnh cho Tiểu Trí, rõ ràng chính là đem Tiểu Trí nhà chúng ta trở thành vật thí nghiệm cho cô ta."

"Cô đi đi, " Hoàng Hân Vi lấy điện thoại ra, "Chồng à, anh mau đem người này đuổi đi, em nói ba mẹ em lại đi tìm bác sĩ khác, nhất định có thể chữa khỏi bệnh Tiểu Trí nhà chúng ta. Nhất định có thể... Nhất định có thể "

Ngô Đăng Phi gất gao ôm lấy vợ đã có chút điên cuồng, tuy rằng anh cũng hoài nghi năng lực vị bác sĩ này, nhưng dù sao cũng là người mà ba ba nhiều lần trách trở mới mới tới được, không thể uống phí tâm cơ ba ba. "Vi Vi, chúng ta nghe xong lại nói, có được hay không, có được hay không?"

"Ngượng ngùng, con dâu ta từ khi sinh hạ cháu trai vẫn lo lắng sợ hãi, hi vọng cô bỏ qua cho." Cúi đầu thờ dài một hơi, thật sự nếu không được liên tục tiếp mời chuyên gia nổi tiếng trong nước, sinh tử từ mệnh*.

*sinh tử từ mệnh: sống chết là số

"Không sao." Đỗ Nhược thật không ngờ mình đã tính đến ở trong nước nên còn mặc quần áo blouse, nhưng vẫn để cho người ta cảm thấy trẻ tuổi không cách nào chấp nhận, "Cho tôi nhìn bệnh án của đứa bé đi, xem qua xong, chúng ta lại thảo luận muốn tôi làm giải phẫu này hay không."

Ba người Ngô lão gia từ nhìn Đỗ Nhược cau mày đọc phân tài liệu trong tay cô, trong lòng bất ổn, tuy rằng hoài nghi y thuật bác sĩ trước mắt này, nhưng trong lòng vẫn nhìn không được dâng lên một tia hi vọng.

"Như thế nào? Bác sĩ Đỗ." Ngô lão gia từ thấy Đỗ Nhược buông tài liệu trong tay, vội vàng hỏi.

Ngô Đăng Phi cùng Hoàng Hân Vi cũng hướng về phía này, gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình Đỗ Nhược.

"Tôi nghĩ được, tình huống đứa bé các vị đã biết rõ ràng, tôi nói tiếp, cũng lo lắng các vị không kiên nhẫn" Đỗ Nhược nghĩ một chút, "Chỉ có thể nói cho các vị biết, phẫu thuật này, tôi nắm chắc thành công rất lớn."

☺ ☺ ☺

Đỗ Nhược rời đi đã lâu rồi, trong văn phòng chỉ còn người Ngô gia.

"Ba, làm sao bây giờ?" Nhớ tới biểu tình tự tin của Đỗ Nhược, Hoàng Hân Vi cảm thấy cô có chút dao động, nhưng, có thể tin tưởng sao?

Ngô Đăng Phi nắm lấy tay vợ có chút run rẩy, "Tiểu Trí tuổi này đã qua tuổi thích hợp giải phẫu, qua 6 tháng nữa, tỉ lệ tử vong trong giải phẫu tăng cao, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều chuyên gia lớn không nắm chắc,..." Ngô Đăng Phi nỗ lực khiến mình tỉnh táo lại phân tích sự tình, "Ba, ba tìm vị bác sĩ kia, chính là thầy của bác sĩ Đỗ này, có thể tin được không?"

"Ba cũng là thông qua người khác tìm được, nghe nói là giáo sư ở trường y tốt nhất trên thế giới." Biểu tình Ngô lão gia từ cũng 10 phần ngưng trọng.

"Như vậy" Ngô Đăng Phi ngừng một chút, nhìn nhìn vợ, lại nhìn ba ba một chút, nhắm chặt mắt, kiên định nói, "Chúng ta nhờ người đi hỏi một chút đi, không phải nói ở Mỹ vẫn làm không ít loại phẫu thuật này sao? Chúng ta đi điều tra thêm, nếu như là thật sự, liền chọn bác sĩ này đi!"

"Chồng à!"

"Tiểu phi..."

Ra quyết định, Ngô Đăng Phi hiển nhiên dễ dàng không ít, "Ít nhất cô ấy là người duy nhất nói có nắm chắc."

☺ ☺ ☺

"Bạn cứ như vậy rồi đi à?" Hường Tinh khoa trương kêu ra tiếng.

"Nhỏ tiếng chút, nếu như bị người khác thấy, bạn không cần hình tượng của bạn?" Ngón tay Đỗ Nhược hơi cong gõ gõ mặt bàn, nhắc nhở người nào đó nhất thời kích động, quang minh chính đại trốn việc đi với Đỗ Nhược, nơi đây gần đơn vị cô a.

"Không phải, sao bạn không đi biểu diễn một ít bản lĩnh của bạn đi?" Hường Tinh lắc lắc tay, một bộ dáng trẻ con không thể dạy nhìn người phụ nữ đối diện đang nhàn nhã kia.

Biểu diễn? Đỗ Nhược thiếu chút nữa mắc nghẹn, "Bạn nghĩ rằng mình và bạn sẽ là cái gì? Chẳng lẽ mình muốn tùy tiện kéo một người qua mang dao ra, biểu diễn bản thân mình xuống tay có bao nhiêu lưu loát sao?"

"Phốc" Diêu Nhạc Nhạc bên cạnh phun nước.

"Làm gì vậy, mỹ nhân à, nên cho bảo bối nhà bạn xem xem bộ dáng mẹ bé bây giờ." Hường Tinh bắt hạnh bị điểm trúng chiêu, một mặt ghét bỏ lau chùi tay áo của mình.

Đỗ Nhược đã sớm né xa xa, gọi phục vụ đổi đồ uống.

"Mình không có ý, không buồn cười sao?" Mặt Diêu Nhạc Nhạc vô tội nhìn Đỗ Nhược cùng Hường Tinh, "Nói, bạn tôi thiếu cũng phải nói chiến công của mình là cái gì đi."

"Haiz, người đáng thương a, ở nước ngoài nổi tiếng như vậy, thế nào chạy về đây liền không có người biết?" Hường Tinh quấy nước trái cây, một mặt tiếc hận mà nói, "Tề thiếu làm nghiệt a."

Đỗ Nhược cùng Diêu Nhạc Nhạc đều không để ý người kia, dù sao cô điên đủ thì sẽ bình thường.

"Nói thật, bạn liền nắm chắc người nhà kia sẽ tìm bạn làm phẫu thuật như vậy?" Mặt Diêu Nhạc Nhạc tò mò hỏi Đỗ Nhược.

Đỗ Nhượng cười híp đôi mắt đẹp, đối với Diêu Nhạc Nhạc đang ngây ngốc, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Nắm chắc."

Diêu Nhạc Nhạc nhất thời nằm sấp ở trên bàn, rên rỉ một tiếng "Người tới a, đem yêu nghiệt này thu phục đi."

"Kiều Tâm, cô đang nhìn cái gì?" Trịnh Ngọc Mai nhìn theo tầm mắt Kiều Tâm, chỉ thấy là ba người phụ nữ đặc sắc đang ngồi ở trong quán cà phê đối diện nói chuyện. "Đó không phải là Hường Tinh bộ ngoại giao sao?" Trịnh Ngọc Mai nhìn lại Kiều Tâm, chỉ thấy cô gắt gao nhìn thẳng vài người đối diện, trong mắt là ghen tị cùng không cam lòng nóng hừng hực, Trịnh Ngọc Mai sợ hãi. Cô vội vã đứng ở một bên, trong lòng âm thầm nói, đều nói người phụ nữ xinh đẹp gặp nhau đều sẽ sinh ra tia lửa, nguyên lai thật là như vậy. Cô lại nhìn ba người đối diện, quả thật đều rất xinh đẹp.

Ánh mắt nóng như vậy, Đỗ Nhượng làm sao có thể không cảm giác, cô quay đầu chống lại cặp ánh mắt tràn ngập tức giận kia, ngoài ý muốn nhũn mảy, Kiều Tâm? Đá đá chân Hường Tinh, "Bạn không phải nói, theo bạn đến nơi này tuyệt đối sẽ không gặp cô ta sao?"

"Không thể nào, chẳng lẽ cô ta cũng trốn việc?" Hường Tinh rên rỉ một tiếng, chẳng lẽ có duyên như vậy a?

Diêu Nhạc Nhạc cười trộm vui sướng khi người gặp họa, "Kỳ thực, bạn có thể thử cùng cô làm bạn bè, các người có duyên như vậy, có lẽ sẽ thật đẹp đôi a?" Từ khi tới nơi này công tác, Hường Tinh gần như mỗi ngày đều có thể gặp được Kiều Tâm.

Kiều Tâm thấy Đỗ Nhượng nhìn thấy mình nhưng vẫn là làm bộ như không biết, quay đầu lại, bất bình trong lòng tăng tới cực điểm, ngực của ả phập phồng không ngừng, không cần suy nghĩ liền đi qua quán đối diện.

"Ôi, Kiều Tâm! Kiều Tâm!" Trịnh Ngọc Mai gặp Kiều Tâm hùng hổ hướng đối diện đi đến, cúi đầu nghĩ nghĩ, chẳng lẽ các cô nhận thức? Nhất thời mà xui quỷ khiến nhắc chân lên bước đi theo.

"Này, đã tới ôi." Diêu Nhạc Nhạc lay lay cánh tay Đỗ Nhượng, không kích thích Hường Tinh, bởi vì thật rõ ràng Kiều Tâm vì ai mà tới, "Bạn không né tránh?"

"Có lẽ, là tới tìm Hường Tinh?" Đỗ Nhượng lạnh nhạt cầm lấy nước trái cây, cô thật sự tìm không thấy lý do tránh né Kiều Tâm.

Hường Tinh mở to hai mắt nhìn, hai tay giao nhau, "Làm sao có thể!"

Trời ạ, Diêu Nhạc Nhạc che miệng miễn cho bản thân mình cười ha ha, thật sự là rất vui, cô lau nước mắt ở khóe mắt, hôm nay đem bảo bối đưa đến Tề gia, bản thân mình chạy đến chỗ Tinh Tinh là lựa chọn rất đúng a!

Kiều Tâm cấp tốc đi đến trước mặt ba người, đứng lại, "Kiều Nhượng, à không đúng, tao đều quên ba ba đã đem mây đuổi ra khỏi nhà, tao nên gọi mây là Đỗ Nhượng."

Trịnh Ngọc Mai vừa mới đuổi theo, nghe thế tin tức nổ mạnh, lập tức mở to hai mắt nhìn.

"Đỗ Nhượng, nguyên lai bạn là bị người đuổi ra nên mới họ Đỗ à?" Hường Tinh biểu tình "bạn lừa gạt mình".

Đỗ Nhượng buông tay, "Mình bây giờ cũng mới biết." Cô như cười như không nhìn về phía Kiều Tâm.

Kiều Tâm héch sống lưng, "6 năm không gặp, nhìn thấy chị gái không chào hỏi sao?" Gần đây trong lòng ba mẹ ả vẫn luôn nơi nơi xin nhờ người tìm Đỗ Nhượng, Kiều Tâm tuy rằng không quá rõ ràng vì sao, nhưng là ả biết ả nhất định sẽ không để cho Đỗ Nhượng trở về, chỉ cần cô về, có thể thử trên tay mình sẽ giảm bớt, bất luận là cái gì, đây là chuyện Kiều Tâm không muốn nhìn thấy nhất, từ nhỏ ả liền đã biết, em gái Kiều Nhượng sinh ra chính là đoạt mọi thứ của bản thân mình, đoạt thân phận đại tiểu thư Kiều gia của ả, đoạt ba yêu thương ả, đoạt sủng ái của người nhà, đoạt mọi thứ thuộc về ả.

Oa, rất bốc lửa đi, Kiều Tâm bình thường ôn nhu, thiện lương thế nào bất thành linh trở nên độc ác như vậy? Trịnh Ngọc Mai vụng trộm quan sát người phụ nữ xinh đẹp kia, mặc áo khoác màu xám nâu nhân phối hợp quần Jeans màu chàm sắc ví, một khuôn mặt xinh đẹp, người nọ là em gái Kiều Tâm? Thế nào bộ dạng một chút cũng không giống?

"Một câu cùng 1 cách nói, tao không biết, mày cần tao lặp lại bao nhiêu lần! Tao không nhớ rõ mẹ tao có giúp tao sinh chị gái." Ánh mắt Đỗ Nhượng thẳng tắp nhìn Kiều Tâm, cô không hiểu được, mình đã không so đo truy cứu, thăm nghĩ rồi xa đám người kia, bọn họ dựa vào cái gì còn dây ngay không sợ chết đứng níu chặt bản thân mình không tha? Thật sự rất kỳ quái, trên cái thế giới này khi nào thì bắt đầu làm trộm so bắt trộm còn dữ tợn hơn?

Nguyên lai là cùng cha khác mẹ? Trịnh Ngọc Mai bừng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ này người phụ nữ xinh đẹp là con gái riêng ở bên ngoài của ba ba Kiều Tâm? Nhưng là, Trịnh Ngọc Mai nhìn xem bên này, nhìn xem bên kia, có con gái riêng nào so với con gái trong giá thú có quý khí hơn? Nhưng là Kiều Tâm cũng không thể nào là con gái riêng a, mấy đồng sự cùng phòng đều được mời đến nhà cô ăn cơm, nhà Kiều Tâm có vẻ như rất có bối cảnh, cô ở nhà cũng là trưởng nữ, còn được sủng ái a. Trịnh Ngọc Mai nghĩ mãi không xong.

Kiều Tâm nghe vậy, lập tức giật mình một cái liên tinh, trong lòng ở trong rất ảo não, Đỗ Nhượng này thật là sao chổi của mình, mỗi lần vừa thấy được cô, ả sẽ cả giận nói đến mất đi lý trí, nếu không phải là mình thanh tỉnh sớm, sợ là qua hôm nay, tất cả mọi người biết mình đã từng là con gái riêng. ả dần xuống không cam lòng của bản thân mình, "Lâu như vậy không thấy, chẳng lẽ em còn giận chúng ta sao? Chúng ta cũng là vì tốt cho em a."

Lộn xộn cái gì vậy? Hường Tinh nhìn bốn phía một chút, hướng Diêu Nhạc Nhạc làm hình dáng của miệng khi phát âm, có biến sao? Làm sao đột nhiên biến sắc mặt a?

Điều Nhạc Nhạc cũng ù ù cạc cạc, thật đáng tiếc, nhanh như vậy liền xếp cờ im trống rồi.

Đối với loại tự nói này, Đỗ Nhược lĩnh giáo nhiều lắm, người càng đáp lời, càng đúng ý bọn họ mong muốn, bởi vì lời nói ả luôn mơ hồ không rõ, làm cho người ta hiểu lầm.

Kiều Tâm bị ba người bỏ quên ở một bên, tức giận đến toàn thân phát run, lại không thể nghĩ được có xoay người rồi đi.

Trịnh Ngọc Mai gặp Kiêu Tâm nan kham đứng ở nơi đó, tưởng rằng ả thương tâm đến phát run, tuy rằng bình thường không phải thật thích ả, nhưng dù sao cũng là đồng sự, liền mở miệng hỗ trợ giải vây, "Kiêu Tâm, nguyên lai cô ở nơi này! Chúng ta phải đi về." Vốn có việc làm mới ra ngoài, cô nói coi như là nói thật ả.

Kiều Tâm vội trả lời, vội vội vàng vàng liền rời đi.

Trịnh Ngọc Mai ngượng ngùng hướng ba người cười cười, chạy theo đi ra ngoài.

"Thật không có ý tứ, mỗi lần đều là kết cục cái dạng này." Điều Nhạc Nhạc nâng cằm lên, một mặt không thú vị.

"Thật không công bằng, dựa vào cái gì mỗi lần chống lại bạn đều thất bại, chống lại mình liền quán quít lấy không đi vậy?" Hường Tinh hung hăng mút lấy nước trái cây.

Đỗ Nhược nhếch môi cười, "Về sau sợ là sẽ không." Kiêu Tâm hiện tại biết Hường Tinh là bạn tốt của cô trốn cũng không kịp, làm gì còn tìm tới cửa ả.

"Cũng đúng là nha, rốt cục nhận biết rõ ràng, mình là không có khả năng bị ả lừa."

"Ha ha, kỳ thực, mình cảm thấy suy nghĩ của ả làm cho người ta rất khó hiểu." Ánh mắt Điều Nhạc Nhạc cô lơ cô lơ chuyển "Rõ ràng lúc quay mắt về phía Đỗ Nhược, chính là chột dạ ả, thế nào mỗi lần vẫn xông lên như cây ngay không sợ chết đứng? Rõ ràng chính là ở bên ngoài giả bộ nhu nhược ả, thế nào vừa gặp phải Đỗ Nhược, thật giống như không bị khống chế, sau đó lại xám xịt rồi đi?"

"Trên cái thế giới này, người nói chuyện tiếng lớn nhất thường thường khả năng chính là người chột dạ, bởi vì chột dạ, mới nghĩ nhất định phải lấy khí thế áp đảo đối phương." Đỗ Nhược miễn cưỡng tựa vào lưng ghế dựa.

"Đồng ý" Hường Tinh soái khí vỗ tay phát ra tiếng, "Về phần mặt sau của vấn đề, thì càng đơn giản, bởi vì các cô cái loại này lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, thời thời khắc khắc đều lo lắng đối phương vạch trần bộ mặt các cô trước mặt người khác, bởi vậy nhìn thấy Đỗ Nhược luôn hi vọng có thể tiên phát chế nhân, ngăn chặn miệng của bạn."

"Không đồng ý." Bà đầu Điều Nhạc Nhạc giương lên.

Ôi? Hường Tinh kinh ngạc nhìn cô.

"Chỉ có một chân lý, thì phải là, người phụ nữ này" Điều Nhạc Nhạc nhìn về phía Đỗ Nhược, vỗ ngực một cái, "Có điểm tà môn." Nói xong còn nghiêng người dựa vào ghế hướng Hường Tinh một chút.

"Có đạo lý." Hường Tinh ôm quyền, hướng Điều Nhạc Nhạc làm lễ kiểu giang hồ.

Hai người cười ôm thành một đoàn.

Đỗ Nhược tức giận nhìn hai người một cái, hai bà điên!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Không nhiều lắm

Dương Tinh Tinh hoàn thành một ngày công tác về đến trong nhà, Dương Khải Thành vẫn chưa về, nhìn đến trong nhà yên tĩnh, bỗng dưng cái mũi đau xót, ngay tại cửa khóc rống lên.

Dương Khải Thành vừa về tới nhà, thấy một cảnh tượng như vậy, vợ không có hình tượng ngồi xồm ở cửa, ôm hai đầu gối khóc không thở nổi, tựa như đứa nhỏ lạc đường tìm không thấy cha mẹ, ủy khuất vô cùng. Anh lên lút đóng cửa lại, lẳng lặng canh giữ ở sau lưng của cô, một đôi mắt hổ cũng không khỏi đã ươn ướt, Dương Tinh Tinh mấy năm nay khổ anh cũng biết, cho nên mới phóng túng cô cố tình gây sự, luôn phải dỗ dành cô.

Anh sờ sờ trên túi áo, hôm nay đội trưởng do dự nhìn mình, tức giận vùng tới đưa một tờ giấy, nghĩ đến kiêu ngạo trong mi mắt đội trưởng, Dương Khải

không khỏi dấy lên vài phần hi vọng, nắm chặt tay, lúc này là một lần cuối cùng.

☹ ☹ ☹

"Chúng tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp." Nếu giải phẫu này ở bệnh viện bọn họ có thể thành công, đối với bệnh viện mà nói là chuyện rất tốt.

"Được, cảm ơn các vị."

Đỗ Nhược đi ra văn phòng khoa tim bệnh nhi, "Bác sĩ Đỗ, cùng chủ nhiệm bọn họ thương lượng như thế nào? Chuẩn bị khi nào thì tiến hành giải phẫu?" Người một nhà Ngô Đăng Phi vội vàng tới nghênh tiếp, ngày đó bọn họ suy nghĩ thật lâu, cũng cùng người trong nhà thương lượng, nhờ bạn bè nước ngoài tìm hiểu một phen, làm đủ mọi việc, cuối cùng quyết định mời bác sĩ Đỗ này đến làm phẫu thuật cho con.

"Hết thấy đều đã chuẩn bị xong, chúng ta ngày mai sẽ làm phẫu thuật cho đứa nhỏ." Đỗ Nhược gần từng tiếng rõ ràng nói quyết định của bọn họ cho Ngô gia, "Đêm nay, nên nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai là một trận đánh ác liệt."

"Đương nhiên, bác sĩ Đỗ cũng nhất định phải nghỉ ngơi tốt." Đây là chuyện quan trọng nhất trong đời con, là mẹ, so với ai đều kiên cường hơn.

"Được, tôi còn có một chút công việc chuẩn bị giải phẫu cần phải thông báo, nên rời đi trước." Đỗ Nhược gật đầu với mọi người, xoay người rời đi.

Hoàng Hân Vi nhìn thân ảnh không ngừng đi xa cho dù là mặc áo dài trắng cũng che giấu không được một thân tao nhã, "Xinh đẹp trẻ tuổi hoàn toàn không giống bác sĩ." Cô vỗ vỗ bàn tay đang nắm lấy bả vai mình, ngửa đầu nói với chồng.

"Chúng ta phải tin tưởng." Nếu là đã lựa chọn, liền phải tin tưởng, Ngô Đăng Phi lầm bầm nói.

Hoàng Hân Vi gật gật đầu.

☹ ☹ ☹

Kiều gia

"Mẹ? Mẹ nói cái gì?" Kiều Tâm quá sợ hãi từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, không thể tin nhìn cha mẹ đối diện, không có được câu trả lời, ả lại quay đầu nhìn về phía người đứng đầu một nhà, "Ông nội? Mẹ con vừa mới nói cái gì?"

Kiều lão gia từ đã bị tức đến toàn thân phát run, không muốn nói bất luận cái gì.

Những người Kiều gia khác cũng kinh ngạc khi Diệp Tinh Nhã nói sự tình, bất quá rất nhanh tỉnh táo, toàn bộ đều cúi đầu, âm thầm tính toán nhỏ nhặt.

Con dâu thứ hai của Kiều gia - Văn Lệ Trinh ở dưới bàn dùng sức dẫm xuống chân chồng Kiều Kiến Quốc, thấy ông thủy chung đều không có cúi đầu, trong lòng oán hận cắn chặt răng, người đàn ông vô dụng! Bà ta giả ho khan vài tiếng, thấy tất cả mọi người nhìn mình, bà ta không được tự nhiên xê dịch vị trí, "Ba, nói rõ trước a, chuyện này của anh hai chị dâu, nhà chúng con không giúp đỡ được cái gì."

Diệp Tinh Nhã mở to hai mắt nhìn, nhìn về phía Kiều lão gia tử, khẩn trương nói, "Ba."

Văn Lệ Trinh cũng không cam lòng, "Ba, ngài cũng biết, ba tiểu Ngải chính là một chức quan nho nhỏ ở Thượng Kinh, nếu ở địa phương khác coi như cái nhân vật, nhưng ở Thượng Kinh thì cái gì cũng không phải, chính là chân chạy. Không giống nhà anh hai chị dâu, nhà chúng con nào có tiền gì a."

Kiều Kiến Quốc kéo kéo Văn Lệ Trinh, khiến bà ta không cần nói thêm nữa, Văn Lệ Trinh vung tay ông ta, "Hừ" một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn người đàn ông đang uất ức này.

"Ba, chúng con lần này cũng đúng là không có cách nào a, số tiền kia không bù lại, Lập Quốc liền xong rồi." Ánh mắt Diệp Tinh Nhã hồng hồng hướng Kiều lão gia cầu khẩn nói, vốn định người không biết quý không phát hiện tìm Đỗ Nhược về, lén lút đem tiền bù vào, sự tình qua đi, lại nói cho lão gia tử, ai biết, Đỗ Nhược xú nha đầu kia cũng không biết có phải là bốc hơi khỏi nhân gian rồi hay không, hoàn toàn tìm không ra người. Thấy thời gian càng ngày càng khẩn bách, cũng chỉ còn cách khi cả nhà tụ tập đông đủ, nói với lão gia tử, mới có thể để cho các anh chị em Kiều Lập Quốc xuất một chút máu, nếu không phải vào ngày này, chậm thêm chút, đâu còn có thể tìm được người.

"Em dâu, em nói lời này, các người cầm khoản tiền kia đi nơi nào? Lấy về bù lại khoản thiếu hụt không được sao." Ai muốn coi tiền như rác, các người tham ô tiền, lại muốn mang tiền của người khác đến bù lại?

Văn Lệ Trinh gặp có người lên tiếng, lập tức phụ họa nói "Đúng vậy, chị dâu, chị ba nói không sai."

Tiền ở đâu? Đương nhiên là tiêu hết! Diệp Tinh Nhã bị chặn họng, mặt đỏ lên, "Chị ba, em dâu, Lập Quốc nhà chúng em ngã đổ với Kiều gia là chuyện không tốt lành gì!"

"Cát, không có ngã thì cũng đối với chúng tôi có chỗ tốt gì a." Văn Lệ Trinh làm bộ nghiên cứu móng tay mình, âm thanh không lớn không nhỏ nói thầm.

"Cô! Cô..." Diệp Tinh Nhã nổi giận biến thành tức giận, ánh mắt ả hung ác nhìn Văn Lệ Trinh, đã bị tức nên nói năng lộn xộn, "cô" nửa ngày cũng không nói ra nguyên do vì sao.

Chắc chắn, nhìn xem bộ dáng dữ dội như vậy, bình thường còn ở trước mặt người khác giả vờ ôn nhu kính cẩn nghe theo à? Văn Lê Trình một bộ dáng "Tiểu sinh hơi sợ" vỗ vỗ lồng ngực của mình, tránh ở sau lưng chồng bà ta, miệng vẫn còn không quên khiêu khích "Chị dâu, chị cũng đừng như vậy, em nói sự thật..."

"Đù!" Kiều Lập Quốc nổi giận gầm lên một tiếng, Văn Lê Trình sợ hãi co rúm lại một chút, nhỏ giọng nói thảm "Hung dữ."

Kiều Lập Quốc hung hăng trừng mắt nhìn Văn Lê Trình một cái, nhìn chung quanh anh chị em vẫn luôn không nói lời nào một vòng, đứng lên, "Hừ, chuyện của tôi, chính tôi sẽ giải quyết, không cầu các người." Xoay người làm bộ muốn đi, cuối cùng còn liếc mắt một cái, trộm dò xét lão gia tử - đang ngồi chưa nói một lời.

"Lập Quốc!" Diệp Tinh Nhã gặp Kiều lão gia tử chậm chạp không lên tiếng, lập tức giữ chặt tay Kiều Lập Quốc, quay đầu nhìn về phía Kiều lão gia tử, "Ba, van cầu ba giúp đỡ một chút đi, chúng con thật sự là không có cách nào."

Văn Lê Trình khinh thường bĩu môi, thiet giả!

"Buông tay, chính chúng ta đi tìm tiền." Kiều Lập Quốc hung hăng hất tay Diệp Tinh Nhã.

"Được rồi. Đều ngồi xuống cho ta!" Kiều lão gia tử trầm giọng quát, ho khan vài tiếng, lão gia tử quét nhìn Kiều lão phu nhân một phen, khi bà vuốt ngực cho, "Nói cho ta nghe một chút đi, các người lấy bao nhiêu tiền?"

Thấy mục đích đã đạt đến, Kiều Lập Quốc cùng Diệp Tinh Nhã len lén liếc nhau, thông minh ngồi xuống, không được tự nhiên ho một chút, "Ba, không phải rất nhiều, hơn 16.000.000." Trước kia Đỗ Tiểu còn sống, một khoản tiền như vậy đối với Kiều Lập Quốc mà nói chỉ là một số lượng nhỏ, cho nên lúc đó ánh mắt Kiều Lập Quốc cũng không nhúc nhích một chút, căn bản không để ở trong lòng.

Người Kiều gia đều mở to hai mắt nhìn người đại ca trước mắt này, giống như là nhìn thấy người ngoài hành tinh.(lk: edit đến đoạn này nghe mùi khét khét, thui xong nồi cháo của Năm rùi)

Kiều lão gia tử cho dù đã chuẩn bị tâm lý cũng vẫn bị nhảy dựng lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lưng lay thân mình đứng lên, cầm lấy quái trượng trong tay liền hướng trên người Kiều Lập Quốc tiếp đón.

Mọi người nhanh tiến lên ngăn cản, Văn Lê Trình cũng nhẹ giọng an ủi vài câu, "Ba, ngài cũng đừng tức giận, tổn thương thân thể..." Không phải bà ta lo lắng Kiều lão gia tử đánh Kiều Lập Quốc, mà thật sự sợ lão gia tử bị chọc tức, nếu lão gia tử bị chọc tức, Kiều gia có thể khó qua.

Cho dù mọi người ngăn cản kịp thời, nhưng trên người Kiều Lập Quốc vẫn bị gõ hai cái nặng nề.

Đối với trò khôi hài trước mắt, Kiều Tâm từ vừa mới bắt đầu liền ngồi sững ở trên ghế sofa, không thể bình tĩnh, à hoàn toàn bị kinh trụ, trong lòng nhin không được nổi oán hận cha mẹ à, nếu không phải bọn họ, à liền sẽ không phải là con gái riêng, hiện tại thật vất vả qua vài năm ngày lạnh, mắt thấy à sắp có thể gả nhập đến nhà quan lớn, làm phu nhân đường đường chính chính, nhưng bởi vì bọn họ, lại muốn biến thành một giấc mộng. Kiều Tâm nhớ tới khi mẹ bạn trai biết được xuất thân bản thân mình thì khinh thường, trong lòng kinh hoàng thầm nghĩ, nếu Kiều Lập Quốc bởi vì tham ô bị bãi miễn chức quan hoặc là bỏ tù, nhất định là sẽ không để cho à vào cửa.

À không tự chủ cắn ngón tay chính mình, càng không ngừng lắc đầu, miệng không ngừng mà nỉ non "Không thể, tuyệt đối không thể!..."

"Không phải rất nhiều, không phải rất nhiều! Không phải rất nhiều!!!" Miệng Kiều lão gia tử càng không ngừng lặp lại, "Vậy mày nói một chút, chúng tao từ đâu mà có nhiều tiền như vậy?" Từ khi Kiều lão gia tử lui về, Kiều gia trừ bỏ chức vị Kiều Lập Quốc tính là cao, những người khác cũng chỉ là một ít chức vị nhỏ nhoi, căn bản lập tức lấy không ra nhiều tiền mặt như vậy.

"Ba" gặp có hi vọng, sắc mặt Diệp Tinh Nhã vui mừng nói, "Trong tay chúng con còn có 3, 4.000.000 tiền mặt."

"A" Văn Lê Trình cười lạnh một tiếng, "Ba bốn triệu? Ý chị dâu muốn nhường ba ba xuất ra hơn mười triệu?" Tiền lưu trữ trong nhà mình liền dùng để cứu tế*?

* cứu tế : trong bản cv sinh tử, mình không tìm đc từ điển Hán Việt dành cho ng Việt nên nghĩ sao oánh vậy!^^

"Trong tay ba hẳn là còn có một chút tiền đi, " Kiều Lập Quốc cẩn thận nhìn sắc mặt Kiều lão gia tử, "Còn có trong tay các người hẳn là cũng có một ít tiền." Kiều Lập Quốc chia chia các chị gái, anh rể cùng em trai, em dâu.

"Chỉ có thể cho em mượn 1 triệu" Cô hai Kiều gia cùng chồng liếc nhau, biết hôm nay tiền này là không tránh thoát, vậy còn không bằng sáng sảng khoái khoái lấy ra, dù sao bọn họ có đôi khi còn phải dựa vào lão gia tử.

"Ít như vậy?" Diệp Tinh Nhã nhanh che miệng mình lại, cười hướng cô hai Kiều gia nói, "Chị hai, còn nữa không? Bây đây thật sự là không đủ à."

"Chúng tôi cũng chỉ có thể xuất ra như vậy! Sao có thể bởi vì các người chúng tôi không cần ăn?" Cô hai Kiều gia cau giận nở nụ cười, một triệu vẫn còn chệch ít?

Kiều Lập Quốc bắt đầu đi, đành phải nhìn về phía chị ba của hắn.

"Đừng nhìn chị, chị không có, hầu như đều làm đồ cưới khi Linh Lâm nhà chị lập gia đình." Cô ba Kiều gia phẩy phẩy tay.

"Làm sao có thể?" Bạch Linh Lâm lập gia đình là chuyện một năm trước, Kiều Lập Quốc thô thô phun ra một ngụm hơi thở, "Chẳng lẽ chị ngay mấy trăm ngàn đều không có sao?"

"Hai trăm ngàn, em lấy không?" Cô ba Kiều gia nói ra một con số.

Vợ chồng Kiều Lập Quốc liếc nhau, cắn răng nói: "Vậy thì cảm ơn chị ba." Muối nhỏ vẫn là thịt.

"Ai nha, cũng không biết cậu hai đều rồi hơi cái gì nha?" Bạch Linh Lâm ôm gối ôm, vuốt vuốt điều khiển từ xa không chút để ý nói, "Tim Đỗ Nhược lấy không được sao? Cô ta có tiền như vậy." Một câu cuối cùng nói càng chua, càng lớn lên, nhớ tới lúc ở chỗ công chứng nghe được số tài sản kia, càng kinh hãi cùng độ ky, đó là một khoản thừa kế bao lớn a? Vì sao cô ta liền không có một người mẹ như vậy?

Trừ bỏ vợ chồng Kiều Lập Quốc, những người khác đều hai mặt nhìn nhau, cô ba Kiều gia nâng mặt con gái, "Bảo bối, con thật thông minh!" Xem ra hai trăm ngàn kia không phải bỏ ra, không những thế còn có thể từ trong tay nha đầu kia lấy ít tiền. (Lk:Mơ hảo huyền!)

Trong lòng Kiều lão gia tử cũng buông lỏng, cuối cùng có người nghĩ tới, không cần lão gia này chính mình nói ra, "Các người đi tìm đứa nhỏ kia trở về." Lại nói tiếp cũng có 6 năm không gặp nha đầu kia, hừ, người trong nhà đều ở đây cũng không về xem, nuôi không đến lớn như vậy. (Lk:có nuôi được ngày nào đâu mà nhảm nhí)

Văn Lệ Trinh nhìn bộ dáng vợ chồng Kiều Lập Quốc muốn nói lại thôi, "Không phải là tiền của nó dùng hết rồi đi?"

Mọi người lập tức nhìn về phía hai người, "Không phải, chúng tôi tìm không thấy nó." Diệp Tĩnh Nhã cũng thật tức giận.

"Nói cái gì! Làm ba ba thế nào lại không biết con gái ở nơi nào?" Kiều lão gia tử giống như nghĩ tới điều gì, mở to hai mắt nhìn "Chẳng lẽ tụi mày vài năm nay đều không có liên hệ sao? Cũng không biết nó ở nơi nào?"

Không thể nào, mọi người nghĩ. Bọn họ đều tưởng rằng Đỗ Nhược chính là không nhún nhường trở về, dù sao cũng là bị Kiều gia đuổi ra ngoài. Nếu không phải như vậy, vậy Diệp Tĩnh Nhã ngẫu nhiên cho một ít đồ mắc tiền gì đó đều là từ chỗ nào tới, chẳng lẽ đều không phải là từ trong tay Đỗ Nhược chảy ra à?

Thật là, ở nhà giàu, mọi người còn muốn có tiền, huống hồ cách làm người của Diệp Tĩnh Nhã, à biết à không giống Đỗ Tiểu Tiểu có tiền như vậy, bởi vậy thường thường đem thứ tốt trong nhà mà người khác đưa tới, rộng rãi đưa cho chị em Kiều gia.

"Chúng tôi tìm không thấy nó." Kiều Lập Quốc buông đầu xuống.

"Con biết nơi nào có thể tìm thấy nó." âm thanh Kiều Tâm phá vỡ trầm mặc, à rốt cục hiểu được vì sao thời gian này cha mẹ vội vã tìm Đỗ Nhược. Nhưng nó, có... Có tiền như vậy sao? Lắc lắc đầu, không muốn, chỉ cần có thể vượt qua cửa này, chỉ cần à có thể thuận lợi trôi chảy gả vào Trương gia, à nhất định sẽ tìm Đỗ Nhược về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Dắt chó đi dạo?

Đỗ Nhược còn không biết chuyện Kiều gia, cô hiện tại đã làm xong tất cả công việc chuẩn bị giải phẫu, đang chuẩn bị về nhà, 2 ngày nay vẫn luôn vội vàng chuyện bệnh viện, thời gian ở cùng ba bé cũng ít đi rất nhiều, mỗi lần về nhà, đều sẽ bị ba đạo ánh mắt ai oán gắt gao khóa lại, khiến cô bất đắc dĩ cam đoan, khi nào xong việc này, nhất định sẽ cùng ba ba bọn họ dẫn bọn họ đi công viên trò chơi, chơi thống thống khoái khoái cả một ngày.

Cô đi cầu thang bộ ở bệnh viện, đi rất nhanh, cô không thích đi thang máy, có thể là làm bác sĩ đều có điểm yêu sạch sẽ, Đỗ Nhược đối với không gian eo hẹp trong thang máy đặc biệt là không thích, bởi vậy nếu có thể, đều là đi cầu thang bộ.

Đột nhiên, Đỗ Nhược nghe được một âm thanh quen thuộc, cô hơi dừng bước chân một chút, cau mày, di Lưu tại sao ở bệnh viện?

Nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đi xem, Đỗ Nhược men theo âm thanh đi đến góc rẽ.

"Bác sĩ La sao rồi, tình huống bệnh của tôi nghiêm trọng không?" Di Lưu gắt gao túm chặt áo blouse trắng của bác sĩ, khẩn trương dò hỏi.

Sắc mặt bác sĩ La kia lúc này vô cùng ngưng trọng, anh nghe đối phương hỏi xong, mặt nghiêm cần nói: "Chúng tôi vừa rồi kiểm tra kỹ càng cho Lý tiên sinh một lần, phát hiện động mạch của ông ấy bị tắc nghiêm trọng tạo thành máu cung cấp cho tim không đủ, trước mắt mà nói, cho dù chúng tôi tiến hành giải phẫu đường vòng tim cho ông ấy, hiệu quả cũng sẽ không cao, đề nghị của chúng tôi là làm giải phẫu nối mạch máu tim."

"Xác xuất giải phẫu này thành công cao sao?" Lý Thiên đỡ lấy mẹ kế lưng lay sắp đổ, vội hỏi bác sĩ.

Bác sĩ La nghĩ một chút, "Kỳ thực, giải phẫu nối mạch máu tim tỷ lệ thành công là rất cao, nhưng..." Anh do dự nhìn dì Lư bên cạnh, "Lý tiên sinh đã lớn tuổi, hơn nữa tình huống tương đối nghiêm trọng, bởi vậy, còn phải đợi kết quả kiểm tra thêm 1 lần nữa, chúng tôi mới có thể giải đáp kỹ càng cho người nhà."

"Bác sĩ La, xin các vị nhất định phải trị lành bạn già của tôi." Dì Lư nghe thấy hi vọng, lập tức cầu khẩn nói.

Bác sĩ La nghe thấy đối phương khẩn cầu, sắc mặt lại như cũ không thay đổi, trả lời dì Lư 10 phần bình thản: "Đương nhiên, chúng tôi sẽ hết sức." Nói xong liền rời đi trước.

"Dì à, dì đừng lo lắng, nếu thật sự nghiêm trọng, con sẽ đi Toto quan hệ, nhìn xem có thể hay không mời được chuyên gia về mặt này." Lý Thiên đứng thẳng người, an ủi, trong lòng hạ quyết tâm đi về hỏi ba vợ, nhìn xem lão nhân gia ông có hay không quen biết bác sĩ về phương diện này.

Nghĩ đến loại tình huống này, Lý Thiên liếc nhìn vợ mình, "Anh nhìn em làm cái gì?" Mặt Trương Lam Hân dè phòng nhìn chồng của mình.

"Ngày mai em về nhà hỏi ba em, nhìn xem có hay không biết bác sĩ có tiếng về phương diện này." Tuy rằng bất mãn thái độ của vợ, nhưng loại thời điểm này, không thể phát giận.

"Ba em là chính giới, nơi nào quen biết bác sĩ gì a?" Trương Lam Hân không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, cô mới không cần trở về bị các chị gái cô xem thường, ngay cả loại sự tình này đều phải tìm ba ba mình hỗ trợ.

Dì Lư nghe thấy bọn họ tranh chấp, lại không khỏi cúi đầu khóc nức nở.

Thật là dì Lư? "Dì Lư" Đỗ Nhược đi ra, cúi đầu nhìn bà già ngồi ở trên ghế.

"A?" Dì Lư nghe được âm thanh ngẩng đầu nhìn lên, sao Nhược Nhược ở trong này? Bà kích động đứng lên, "Con tại sao lại ở chỗ này?" Bà đột nhiên nhớ tới, ngày hôm qua Đỗ Nhược hình như có gọi điện thoại nói cho bà, ở bệnh viện Thượng Kinh nhận thủ thuật, chính là lúc ấy bà đang vội vã bệnh tình của bạn già, không có thể nào nhớ kỹ.

Đỗ Nhược không trả lời, cô nhớ là đã nói với dì Lư, xem bộ dáng dì Lư cũng nghĩ tới, "Dì tại sao lại ở chỗ này?" Rõ ràng ngày hôm qua còn nói điện thoại, dì Lư cũng không cùng bản thân nói cái gì a?

"Là lão Lý ông ấy..." Vừa mới bởi kinh ngạc mà dừng lại nước mắt, bởi vì nhớ tới đề tài này lại bắt đầu chảy xuống.

"Là cơ tim tắc nghẽn, bác sĩ vừa mới nói." Lư Thiên Minh cũng thật lâu chưa thấy Đỗ Nhược, dù sao chính là mẹ anh cùng Đỗ Nhược quen biết, hơn nữa người ta không phải người bình thường, không tốt tấu lên trên.

"Mẹ, đừng khóc!" Vương Thiên Thiên tiến lên vỗ vỗ lưng Dì Lư.

Vợ chồng Lý Thiên từ khi Đỗ Nhược xuất hiện cũng vẫn nhìn cô, nhìn dì Lư một chút, người này, là ai a? Sao không nghe nói qua?

Trương Lam Hân chưa ngoa đánh giá Đỗ Nhược, khi nào thì mẹ kế của chồng nhận thức người kiểu này?

Đỗ Nhược nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, bệnh này ở quốc nội hẳn là giải phẫu xác xuất thành công vẫn còn rất cao, hơi hơi xoay người, nhìn ánh mắt dì Lư, "Dì Lư, giải phẫu nối mạch máu tim không coi là đại giải phẫu."

Trương Lam Hân đứng bên cạnh Lý Thiên lập tức cau mày nói, "Bác sĩ người ta nói, phẫu thuật này của ba ba tôi có thể thất bại tương đối cao." Tuổi còn trẻ, khẩu khí thật đúng lớn.

Lôi kéo cánh tay vợ, Lý Thiên lườm cô một cái, tuy rằng anh không biết đối phương là loại người nào, bất quá không cần nhìn bề ngoài, liền xem khí chất kia, cũng sẽ không là con tôm nhỏ ven đường tùy bạn khi dễ. Hơn nữa ở Thượng Kinh, bạn vĩnh viễn cũng không biết người bên cạnh mình có phải là quý nhân hay không, người phụ nữ này, cả ngày ý vào nhà mẹ đẻ mình, đến bây giờ vẫn chưa có nhận thức về chuyện này, một chút ánh mắt đều không có. Anh cười nói với Dì Lư: "Dì à, vị này là...?"

"À" Dì Lư vội lau khô nước mắt, "Đây là cố chủ trước kia của dì." Tuy rằng Đỗ Nhược đối với bà tốt, nhưng là cũng không thể tùy tiện yên tâm thoải mái lợi dụng người khác, một khi bị người khác biết Đỗ Nhược có tiền, còn có nhà chồng tốt như vậy, sợ là lão bà từ về sau nhất định sẽ bởi vì nhà chồng bên này không ngừng mà phiền toái Đỗ Nhược, đến lúc đó làm quan hệ cương lên, không bằng ngay từ đầu khiến cho người khác tưởng rằng Đỗ Nhược cùng bà chính là quan hệ làm thuê.

Đỗ Nhược nhún mày, rất nhanh liền hiểu được, không khỏi cười khỏ, dì Lư thật sự rất hiểu biết cô, cô xác thực không thích loạn khiên quan hệ, sợ phiền toái, nhất là hai người này cũng không phải là người dễ dàng thỏa mãn, làm như vậy là tốt nhất, nhân nhạ gật đầu "Xin chào." Đỗ Nhược, kỳ thực chính là người ích kỷ.

Có lẽ là cảm thấy cũng không phải quan hệ thân mật gì, Lý Thiên cũng lễ phép lên tiếng chào hỏi, rồi mang theo vợ trở lại phòng bệnh ba ba.

"Nhược Nhược, con đi về trước đi, con đã bận rộn cả ngày." Dì Lư ghen ngào nói.

"Di Luru, yên tâm, sẽ không có chuyện gì!" Đỗ Nhược cũng không biết phải an ủi di Luru như thế nào, cô ngẩng đầu nhìn Luru Thiên Minh, "Luru đại ca, sau khi có kết quả, cho em biết một tiếng, em sẽ cùng bệnh viện bên này thương lượng mời bác sĩ tốt nhất về phương diện này làm phẫu thuật."

"Được, làm phiền em." Luru Thiên Minh liên thanh đáp, nếu có Đỗ Nhược hỗ trợ, quả thật sẽ tốt hơn nhiều, dù sao bọn họ đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

☺ ☺ ☺

Trương Lam Hân đứng ở cửa sổ, đột nhiên cô mở to hai mắt nhìn, lặng lẽ nhìn thoáng qua di Luru đang hầu hạ ba chồng trên giường bệnh, len lén kéo kéo vạt áo chồng.

"Làm gì vậy?" Lý Thiên cau mày quát khê.

Trương Lam Hân chia chia dưới lầu, ý bảo anh nhìn xuống.

Cái gì? Lý Thiên nhìn cô một cái, nhìn phía dưới bệnh viện, là người kia, chỉ thấy cô ngồi vào ghế lái của một xe việt dã màu đen cao lớn, rất nhanh liền rời khỏi bệnh viện.

"Land Rover ôi." Trương Lam Hân thần bí ở bên lỗ tai Lý Thiên nói.

"Xa như vậy, em cũng có thể thấy được?" Lý Thiên hoài nghi nhìn cô.

"Xin nhờ, em làm sao có thể không biết." Đối với hoài nghi của chồng, Trương Lam Hân cảm thấy bị anh vũ nhục, loại xe xịn này cô cách xa cũng biết là hãng gì. Cô nhìn di Luru bĩu bĩu môi, "Không nghĩ tới mẹ kế anh còn nhận thức người có tiền." Còn tưởng rằng ngay cả con trai của bà điều kiện cũng không sai đâu. Haiz, đáng tiếc a, chính là cô chủ.

Lý Thiên trong lòng cũng có chút đáng tiếc, bất quá, loại sự tình này ngấm lại liền quẳng ra sau đầu.

☺ ☺ ☺

Chuông điện thoại vang, Đỗ Nhược nhận điện thoại.

Một âm thanh lười nhác, "Anh, Tề Thâm."

Đúng lúc đèn đỏ, Đỗ Nhược vững vàng đạp phanh lại, cũng dùng âm thanh lười nhác trả lời, "Không phải là còn đang huấn luyện sao?"

"Buổi tối có diễn luyện, hiện tại nghỉ ngơi mà thôi." Tề Thâm nhướn lông mày thật cao, nhìn đám tiểu tử đang có ý đồ nghe lén kia, nói không ra tiếng "Lần".

Đỗ Nhược nhắm mắt lại, tưởng tượng thấy bộ dáng chồng lúc này miễn cưỡng tựa vào tường.

"Làm phẫu thuật kia xong chưa?" Tuy rằng rất hào phóng thả người, nhưng nếu vợ có thể ở lại bên mình, đương nhiên là không còn gì tốt hơn. Giống như hiện tại, gặp nhà không phòng trống.

"Buổi sáng ngày mai." Ngấm lại cũng có vài ngày không gặp, Đỗ Nhược tự giễu bĩu môi, cũng không biết trước kia một hai tháng không gặp là thế nào qua được.

"Anh ngày kia được nghỉ trở về, ba tiểu gia hỏa khẳng định nhớ ba tụi nó!" Thiếu chút nữa đã quên đại sự, thật vất vả đem ngày nghỉ của Chu Thụy tên kia đoạt lại, đừng đến lúc đó lại lãng phí.

"... Được" Đỗ Nhược cúi đầu ứng một tiếng, nghĩ nghĩ vẫn là dấn dò, "Ở phía ngăn tủ dưới phòng tắm có chuẩn bị thuốc bột, lúc trở về, phải nhớ phóng một ít vào bồn tắm lớn, cố gắng mà tắm sạch, có nghe hay không?"

"Vâng, tư lệnh đại nhân, nhất định hoàn thành nhiệm vụ." Nghiêm túc chào cái quân lễ, Đỗ Nhược dấn dò làm cho Tề Thâm ầm ập trong lòng.

Đỗ Nhược nghĩ, nhất định phải mua cái ghế mát xa, nếu cô không có ở đây, thì có thể làm cho anh sau khi về đến nhà ngồi ghế mát xa thư hoãn xương ống chân một chút.

Chu Thụy cắn răng oán hận trừng Tề Thâm mặt mày hờ hờ sau khi cúp điện thoại, nỗ lực dè xuống lửa giận bản thân mình, nhưng là, người nào đó không có chút nào để ý tới anh, anh bôi bôi tóc, "Ngày nghỉ của em đâu."

"Haiz, đừng như vậy, vợ của cậu ngay tại doanh trại, vợ của anh không ở đây." Tề Thâm mặt dày đặt tay lên bả vai Chu Thụy, "Cùng lắm thì, chờ vợ của anh trở lại, anh liền đem trả lại cho cậu là được."

Thì ra lão nhân gia ngài lúc trước không chuẩn cho người ta ngày nghỉ à? Chu Thụy ở trong lòng kêu rên.

Trong lòng Dương Khải Thành âm thầm may mắn, may mắn không phải là ngày nghỉ của mình.

Ba bé cùng nghe được ba ba ngày kia trở về, mừng rỡ một buổi tối cũng không yên tĩnh, luôn luôn sôi nổi.

Sau buổi cơm tối, người một nhà ở phòng khách uống trà. Tề lão gia tử còn rất hứng thú cùng ba tiểu đệ đình ngồi ở thảm lông trên đất cùng nhau chơi ghép hình.

"Lão gia tử mấy ngày nay rất cao hứng, mang theo ba chất nội đi bộ xung quanh đại viện." Đừng nói là lão gia tử, mẹ Tề nghĩ đến trong đại viện này, có phu nhân nào mà không đổ mắt đối với ba cháu nội ngoan nhà mình, "Trong đại viện này, lão thủ trưởng chắc bị ông nội con chọc tức, đều mạnh mẽ bắt các cháu nội, cháu ngoại đi xem mắt."

"Muốn con báo cho Tề Thâm một tiếng không, để anh ấy chuẩn bị tốt tâm lý bị đánh hội đồng?" Đỗ Nhược nói đùa.

Mẹ Tề thế nhưng lại gạt đầu, "Nên báo cho Thâm nhi một tiếng, đám tiểu tử này cũng không phải đánh không thắng chồng con." Nói xong, mình cũng vui về.

"Vì chuyện này, đáng giá!" Cha Tề từ trong tờ báo nhìn các cháu nội, hào sảng nói.

Hai chồng vợ đều nhìn nhau cười.

"Mẹ" Hạo Hạo đột nhiên đứng lên, móng vuốt nhỏ đặt trên đầu gối mẹ, nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi, "Mẹ, ở bên trong heo nhỏ của con còn có bao nhiêu tiền?"

"Hạo Hạo muốn mua cái gì?" Đỗ Nhược cùng mẹ Tề cũng có chút kinh ngạc, ngay cha Tề cũng buông tờ báo trong tay xuống, muốn xem cháu nội lớn lại có ý kiến gì. Ông cũng không phải lo lắng tiểu tử kia thiếu tiền, mà là mấy ngày nay cả ngày vây quanh đứa nhỏ, nhưng thật ra khiến ông thấy được cái gì gọi là đồng ngôn đồng thú vị*, tiểu tử kia khẳng định lại phát hiện cái gì mới.

*đồng ngôn đồng thú vị: theo mình nghĩ có nghĩa là lời nói con nít rất thú vị

Hạo Hạo khó xử nhìn Tề lão gia tử một cái, lại cúi đầu nghĩ một chút, vẫn còn có chút do dự, không biết có nên hay không nói cho mẹ tính toán của bọn họ.

Tề lão gia tử không hiểu, chuyện này liên quan đến bản thân mình sao a?

"Chúng con muốn mua một con chó" Hạo Hạo nhắm mắt lại, lớn tiếng nói.

"Mua chó, tại sao muốn mua chó?"

"Muốn tặng cho ông cố nội!" Duyệt Duyệt vẫy vẫy nắm tay nhỏ, thật tự hào nói.

"Ba? Ba muốn nuôi chó sao?" Mẹ Tề cũng nghi hoặc nhìn lão gia tử.

"Các ông đều có chó dắt theo, mỗi ngày ông cố nội lại đều dắt theo Hạo Hạo Duyệt Duyệt cùng Tuyên Tuyên, cho nên chúng con muốn mua con chó Uy Vũ đưa cho ông cố nội." Tuyên Tuyên ngọt ngào ngày thơ nói nguyên nhân bọn họ.

Nhưng là, người lớn lại đều phá lên cười ha ha, bọn tiểu tử không rõ chân tướng nhìn một chút này nhìn xem cái kia, đừng đưa đầu, ba bé cùng mím môi, thực không rõ ràng, có cái gì mà cười.

"Trời ạ, trời ạ, bụng của tôi!" Mẹ Tề cười đến lúc ôm bụng, thiếu chút nữa không thở nổi.

Tề lão gia tử cũng cười run lên, mấy ngày nay chất nội ở nhà, lão nhân gia liền mang theo đứa nhỏ đến khoe trước mặt các chiến hữu già, làm đám lão gia kia thêm chơi, ai biết, thế nhưng sinh ra loại hiểu lầm này. Bất quá, đứa nhỏ, dạy thật tốt, "Không sai không sai, nhỏ như vậy đã biết thương ông cố nội." Trong lòng đắc ý, ngày mai nhất định phải nói cho đám lão gia kia.

Cha Tề không có tư vị sờ cằm, nghĩ ngày mai muốn hay không đem cháu nội từ trong tay cha đoạt lấy, cũng mang đến khoe với đám gia hỏa kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Lỡ mất

Văn phòng khoa tim bệnh nhi, Kiều Tâm dừng bước lại, quay đầu nói "Chính là chỗ này."

Kiều Lập Quốc cùng Diệp Tinh Nhã lập tức đi lên phía trước, "Khoa tim bệnh nhi? Con xác định là ở trong này sao?"

"Vừa mới nãy y tá đều nói là nơi này." May mắn ngày đó sau khi thấy Đỗ Nhược, ả lại quay lại, tránh ở một chỗ xa xa, luôn luôn đi theo cô, mới nhìn thấy cô vào bệnh viện này, đợi thời gian rất lâu cũng không gặp cô đi ra, mới rời đi.

Vừa khéo có một bác sĩ từ trong phòng làm việc đi ra, "Xin hỏi, Đỗ Nhược có ở đây không?" Diệp Tinh Nhã ngăn vị bác sĩ kia lại, ánh mắt còn không ngừng nhìn vào trong phòng làm việc.

"Nha, bác sĩ Đỗ a, " anh chia chia hướng phòng giải phẫu, "Cô ấy đang ở trong phòng giải phẫu." Vị bác sĩ kia chào ba người ngồi chờ ở ghế tựa hành lang.

Ba người nhìn nhau một chút, Đỗ Nhược dĩ nhiên là bác sĩ, sau khi nghe nói Đỗ Nhược vào bệnh viện, kỳ thực trong lòng bọn họ đều âm thầm cầu nguyện tốt nhất là Đỗ Nhược bệnh nặng, như vậy tài sản là của bọn họ.

Diệp Tinh Nhã phần nộ cười nói, "Không biết, giải phẫu thời gian mất bao lâu?"

"Này a..." Nhảm tính, "Nói không quá chuẩn, nhưng là bác sĩ Đỗ vừa mới đi vào không lâu, đại khái còn cần 7, 8 giờ."

"Lâu như vậy?" Kiều Lập Quốc cũng cảm giác mình phản ứng quá lớn, không được tự nhiên sửa sửa quần áo.

Vị bác sĩ kia kỳ quái nhìn bọn họ một cái, vội nói có việc cần hoàn thành, liền rời đi.

"Sao đi gấp như vậy? Lấy số điện thoại cũng tốt." Diệp Tinh Nhã cau mày nhìn bóng lưng vị bác sĩ kia đi xa, phiền chán gãi gãi đầu.

"Đi thôi, nếu biết nó làm việc ở trong này, chúng ta ngày mai cũng có thể qua." Kiều Lập Quốc thở ra một hơi, nhấc chân chạy lấy người.

Diệp Tinh Nhã cảm thấy có chút không ổn, thời gian không nhiều lắm nha, nhưng Kiều Lập Quốc cũng đã đi không quay đầu lại, đành phải dậm chân một cái, đi theo.

Nhưng thật ra Kiều Tâm đi vài bước, có quay đầu nhìn thoáng qua, vẫn cảm thấy trong lòng có chút bất an, "Tâm Tâm, đi mau." Phía trước truyền đến tiếng gọi của Diệp Tinh Nhã, Kiều Tâm tự giễu cười cười, ả có thể là bị chuyện của ba ba biến thành có chút không yên thôi.

☹ ☹ ☹

Ngô Đăng Phi cùng Hoàng Hân Vi gắt gao ôm nhau, chờ mong nhìn cửa phòng giải phẫu, bên tai còn truyền đến âm thanh niệm kinh Phật của mẹ Ngô, Ngô lão gia tử cũng ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, nhưng hai tay giao nhau ở trước bụng biểu lộ nội tâm chủ nhân không bình tĩnh.

"Ba, ba cùng mẹ đi xuống dưới một chút đi, thuận tiện dùng cơm." Ngô Đăng Phi nhìn đồng hồ, lúc này mới qua hơn bốn giờ, có lẽ còn một nửa thời gian nữa, lo lắng thân thể lão nhân gia ăn không tiêu.

"Không cần, một bữa, hai bữa không ăn không đói chết, mẹ phải ở chỗ này coi chừng cháu của mẹ." Mẹ Ngô nói xong, lại bắt đầu niệm kinh Phật.

Ngô Đăng Phi còn muốn khuyên nữa, Hoàng Hân Vi lại ngăn trở, "Ba mẹ bình thường đau Tiểu Trí như vậy, sẽ không rời đi."

Ngô Đăng Phi đành phải thôi.

Đột nhiên, cửa phòng giải phẫu mở ra, người Ngô gia có chút kinh hoàng, sao nhanh như vậy, Hoàng Hân Vi gắt gao túm chặt áo trước ngực Ngô Đăng Phi, "Không phải là có việc ngoài ý muốn chứ?" Ngay cả âm thanh đều run run.

Ngô Đăng Phi cũng có chút hoảng, lúc này liền đã nhìn ra, vẫn là Ngô lão gia tử trấn định, nhìn thấy trên mặt bác sĩ hiện sắc mặt vui mừng, liền biết không phải là chuyện gì xấu, ông bước nhanh tiến lên, "Bác sĩ, như thế nào? Cháu nội của tôi phẫu thuật thành công sao?"

Vị bác sĩ kia cao hứng liền gật gật đầu, "Giải phẫu 10 phần thành công, chúc mừng các vị."

"Chồng ơi, anh nói giải phẫu thành công, Tiểu Trí của chúng ta sẽ là đứa nhỏ khỏe mạnh." Hoàng Hân Vi khóc cười muốn Ngô Đăng Phi chứng thực.

Ngô Đăng Phi cũng kích động nói không ra lời, chính là một mặt gật đầu.

"Chúng tôi khi nào thì có thể đi xem đứa nhỏ." Ngô Đăng Phi khẩn trương nhìn bên trong phòng giải phẫu.

"Đứa nhỏ đã chuyển tới phòng bệnh, chờ đứa nhỏ hết thuốc mê, các vị có thể đi nhìn bé."

"Bác sĩ, thật sự cảm ơn các vị" Ngô Đăng Phi nắm thật chặt tay vị bác sĩ kia.

"Ha ha, các vị muốn cảm ơn nên là bác sĩ Đỗ, cô bé ấy thật a." Miệng bác sĩ đầy tán dương, nhìn không ra cô gái trẻ tuổi như thế, làm giải phẫu lưu loát đến như vậy, thật là làm cho người ta mở mang tầm mắt a.

"Bác sĩ, bác sĩ Đỗ đâu?" Hoàng Hân Vi nhìn bốn phía một cái, cũng không thấy người.

"Tìm tôi?" Đỗ Nhược có thói quen sau khi giải phẫu nghiêm cần tẩy trừ, bởi vậy đi ra muộn.

Vị bác sĩ kia thức thoi nên rời đi trước.

Đỗ Nhược cuối cùng từ bên trong đám người Ngô gia cảm động đến rơi nước mắt thoát ra, cô vừa trở lại phòng làm việc tạm thời ở bệnh viện, tất cả mọi người đứng dậy chúc mừng.

"Chúc mừng cô a, bác sĩ Đỗ, " một vị bác sĩ nhìn qua chỉ có hơn 30 tuổi, tươi cười rạng rỡ chúc mừng Đỗ Nhược.

"Cảm ơn, vẫn là ít nhiều mọi người hỗ trợ!" Cùng nhau đi vào, Đỗ Nhược bảo trì tươi cười như tắm gió xuân, "Tình huống kế tiếp của bé vẫn phải là xin nhờ các vị chiếu cố nhiều hơn mới là." Kế tiếp, nếu như không có tình huống xảy ra, Đỗ Nhược có thể không cần tới, dù sao còn dư lại chính là một ít công việc tĩnh dưỡng sau phẫu thuật.

Các vị bác sĩ đều gật đầu, trong lòng cảm thấy vừa lòng, vốn bị cô gái nhỏ người ta vượt qua, tuy rằng là bản lãnh của mình không bằng người, nhưng cũng là người mà thôi, gặp được loại tình huống này, lúc cùng nhau nỗ lực không có gì, nhưng là, sau đó sẽ thấy không thể ức chế sản sinh ra một ít cảm xúc, Đỗ Nhược không kiêu ngạo không nóng nảy, nói một câu khiến trong lòng mọi người thư thái không ít.

Chuông điện thoại vang, như là đã biết thừa là ai, cười nhận điện thoại.

"Ăn cơm trưa chưa?" Tề Thâm sừng sốt một chút, kỳ thực chính là có thời gian rảnh vừa vặn thử xem có thể hay không đã thông điện thoại vợ, không nghĩ tới thật sự thông.

Đỗ Nhược nhìn thời gian, "Còn không có đâu, mới vừa từ trong phòng mổ ra." Gật đầu cười với một bác sĩ đi tới, "Anh không hỏi xem em có phẫu thuật thành công hay không?" Trong giọng nói mang theo một ít thân thiết.

"Vợ của anh là ai?! Vấn đề này còn muốn hỏi sao?" Một mặt rầm thú, người bên cạnh đang nghi ngại khinh bỉ liếc qua lão đại đang tựa vào trên tường cười đến táo bạo, vì tiền đồ của mình tỏ vẻ lo lắng, bạn nói từ mặt lạnh đến yêu nghiệt đến tốt cùng là chuyển biến thế nào nhỉ?

"Thật thông minh, không hồ là ba của ba bé cưng!" Đỗ Nhược vui tươi hơn hờn nở cười ra tiếng.

Tề Thâm nhớ tới vẻ mặt Hạo Hạo khi nịnh nọt, vẻ mặt hắc tuyến, có thể không muốn được không a!"Nhanh ăn cơm đi" lúc Đỗ Nhược muốn gác điện thoại, "Đêm nay anh trở về, chờ anh." Âm thanh đột nhiên trở nên khàn khàn.

Đỗ Nhược cúp điện thoại, đứng tại chỗ, trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, có vẻ như còn nghe được tiếng cười sung sướng của người đàn ông ở đầu kia, hô, nhìn trái nhìn phải một chút, vỗ vỗ khuôn mặt nóng lên, nhanh chóng thu dọn đồ đạc về nhà.

"Bác sĩ Đỗ, xin chờ một chút..." Đỗ Nhược ngừng chân, quay lại vừa thấy, là vị bác sĩ trẻ tuổi kia, đang thở hổn hển chạy về phía cô.

Thực yếu kém! Ở trong lòng Đỗ Nhược âm thầm châm chọc, nếu như là Tề Thâm nhà cô, ở trên lưng có thêm ba bánh bao chạy so với anh ta còn mau hơn, "Có chuyện gì không?"

Nhưc đầu, có thể là cảm thấy động tác của mình có chút ngốc, lập tức gượng cười, thả tay xuống, "Là chuyện này, buổi sáng hôm nay có ba người tới tìm cô, lúc này tôi quên nói cho cô."

Hả?"Ba người?" Đỗ Nhược nghi ngờ lặp lại.

"Đúng, hai người là nam nữ trung niên, một cô gái trẻ tuổi đại khái hơn hai mươi tuổi, nam nhìn qua thật nhã nhặn, hai nữ còn rất giống..."

"Nhã nhặn? Mẹ con? Ôn nhu? Trung niên?" Tiếp theo là... Kiều gia? Chân mày Đỗ Nhược nhíu nhíu, ngón trỏ không tự chủ gõ xuống bàn, rốt cục lại sắp gặp mặt, trong lòng Đỗ Nhược nhưng cũng không có tâm lý may mắn cả đời cũng không bị Kiều gia tìm tới.

Đỗ Nhược mang tai nghe, gọi điện thoại cho Tưởng Thiếu Hiền.

"Trời ạ, chơi đùa với ba tiểu ma đầu, quả thực so huấn luyện đám tiểu tử kia còn mệt hơn." Từ trong phòng ba bánh bao nhỏ ra, Tề Thâm rên rỉ một tiếng dựa vào người Đỗ Nhược, trở lại phòng khách.

Tề lão gia từ cùng cha Tề cũng khinh thường nhìn cái đồ lười biếng kia liếc mắt một cái, trong lòng còn tại vì hôm nay tiểu tử này vừa về đến liền đoạt đi lực chú ý của ba bé cưng mà cảm thấy bất mãn, không quan tâm tính toán, tiểu tử thối kia được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Ha ha, trẻ con tinh lực tràn đầy, vậy chứng minh, thân thể khỏe mạnh." Mẹ Tề rất hài lòng đưa cốc trà cho con dâu, vẫn là con dâu nuôi thật tốt, như đứa nhỏ nhà khác, yếu ớt hết sức, động một chút là đi bệnh viện.

Đỗ Nhược cùng Tề Thâm nhìn nhau cười, trong mắt ba lão nhân ở nhà a, là ba bé cưng 360 độ không có điểm sút mẻ.

Đỗ Nhược nhẹ nhàng uống một miệng trà, nghĩ một chút, "Ông nội, ba mẹ, hôm nay nghe nói có người đến bệnh viện tìm con, con nghĩ hẳn là Kiều gia đã tìm tới cửa."

Mọi người nghe xong hai mặt nhìn nhau, đối với Kiều gia, bọn họ hết sức là khinh thường, nhưng lo lắng con dâu cũng sẽ không nói thêm cái gì, bất quá vài năm nay, bọn họ ở một bên nhìn, có vẻ như con dâu đối với Kiều gia cũng không có cảm tình gì, liền ngay cả lúc trước kết hôn cũng không nguyện báo cho Kiều gia một tiếng, bọn họ làm trưởng bối nhưng thật ra suy xét đến đại cục, có khuyên nhủ, bất quá con dâu một câu "Con là lấy thân phận con cháu Đỗ gia gả nhập Tề gia" cũng làm cho bọn họ cảm thấy không có gì đáng trách, mấy năm nay, cũng vẫn cho là như vậy.

Cha Tề cùng Tề lão gia từ liếc nhau, lấy mắt kiếng xuống, buông tờ báo trong tay, "Tiểu Nhược, con định làm gì?"

"Ba, con vẫn là câu nói kia, con hiện tại chỉ là con gái Đỗ gia, con dâu Tề gia, về phần Kiều gia, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không phải chuyện của con quản." Đối với thân phận của cô, Đỗ Nhược biết rất rõ ràng.

Tác phong làm việc của con dâu, cha Tề từ trước tới nay đều rất thương thích, "Mặc dù biết Kiều Lập Quốc có vấn đề, nhưng là còn không có tra ra cụ thể, bất quá gần đây có người nói với ba, luôn luôn có người hỏi thăm con."

Đỗ Nhược cười lắc đầu, "Tuy rằng không biết là vấn đề gì, bất quá, loại thời điểm này tìm con, thật hiển nhiên là cùng tiền có liên quan, sợ là tham ô không ít."

Tề lão gia từ vẫy vẫy tay, "Mặc kệ bọn họ như thế nào, con chỉ cần theo ý mình làm là được rồi, đã xảy ra chuyện gì, còn có Tề gia ở trong này giúp! Hôm nay a, sập không xong."

Cha Tề cũng gật đầu, "Ah..., ông nội con nói đúng, có chuyện gì cần giúp, cứ việc lên tiếng!"

Mẹ Tề cũng đưa tay ra vén sợi tóc của Đỗ Nhược ở bên tai buông xuống ra sau tai, cười gật đầu.

● ● ●

"Làm sao vậy?" Tề Thâm buồn cười vuốt sợi tóc mềm, anh vừa nằm xuống giường, Đỗ Nhược nằm cạnh người anh, còn vui mặt ở ngực của anh.

Đỗ Nhược lắc đầu, tổng khó mà nói cảm thấy gả cho anh thật tốt đi, trên có già, dưới có trẻ, thật sự hạnh phúc.

Nhìn tai như bạch ngọc ửng đỏ, ý cười trong mắt Tề Thâm thêm vài phần, "Em không nói anh cũng biết, có phải hay không bị lão nhân gia cảm động, cảm thấy gả cho anh rất đúng hay không?" Mang theo vài phần khoe khoang của trẻ con.

Bị Tề Thâm trêu chọc như vậy, Đỗ Nhược tự tại vài phần, cô nâng khuôn mặt nhỏ xinh lên, cười híp mắt nhìn người nào đó, "Là không sai."

"Kỳ thực, bọn họ cũng không mong muốn em làm cái gì, em chỉ cần đem con của bọn họ, cũng chính là chồng em, là anh đây hầu hạ tốt, là được." Mũi Tề Thâm cọ trên mặt, ôm lưng Đỗ Nhược, ở bên tai của cô khàn khàn nói, mang theo vô hạn dụ hoặc.

Nhiu mày, thế nhưng câu dẫn cô? Đỗ Nhược cười khê ra tiếng, có vẻ như thật đúng là bị câu dẫn!

Lui người, nghiêng đầu vừa vặn lập tức hôn lên hầu kết của anh, Tề Thâm lập tức liền ngây ngẩn cả người, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Đỗ Nhược, quên mất động tác bước tiếp theo.

Đỗ Nhược ngẩng đầu nhìn đến người nào đó ngốc hồ hồ ngây ngô, vì mình dọa đến người nào đó mà cảm thấy hết sức vui vẻ, không khỏi cúi đầu vui tươi hơn hờ hờ nụ cười ra tiếng.

Tề Thâm mau chóng phục hồi tinh thần lại, trẻ con nói, "Vợ ơi, anh còn muốn."

Ồi? Đỗ Nhược bỗng dừng ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm thúy sâu thẳm của Tề Thâm, gần như rơi vào trong ánh mắt lóe xoáy của anh, "Anh còn muốn..." So với trước càng thêm khàn khàn, Đỗ Nhược tựa hồ bị mê hoặc hôn hầu kết Tề Thâm, liếm láp lưỡi âm áp.

Lại là một đêm triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Công viên trò chơi

Ngày thứ hai sắc trời đã không còn sớm, mặt trời cũng đã xuyên thấu qua cửa sổ chiếu thẳng tấp lên trên giường, Đỗ Nhược đang bọc chăn ngủ thom ngot, tối hôm qua bị Tề Thâm ép buộc ác độc, hậu quả chính là cả người đau nhức, làm cho buổi tối trước khi ngủ, hoàn toàn quên mất đã đáp ứng ba bảo bối nhỏ hôm nay cả nhà đi chơi.

"Mẹ, mẹ, rời giường" âm thanh non nớt không ngừng quanh quẩn bên tai Đỗ Nhược, cùng với thân thể mềm yếu áp ở trên người, tay nhỏ bé còn không ngừng đong đưa cô.

Tề Thâm một đêm thoả mãn, cũng dậy trễ, từ lúc dưới lầu đã nhìn thấy ba tiểu gia hỏa của anh đang lén lút thương lượng cái gì. Thấy tên nhóc kia thế nhưng tính toán đánh thức vợ mới theo đi lên, Đỗ Nhược tối hôm qua bị anh ép buộc ngoan, chớ để cho bọn nhóc đánh thức.

Tề Thâm lên thang lầu, ồ? Từ khe cửa nhìn vào trong xem, ôi ôi, còn có canh gác, chỉ thấy Hạo Hạo mở cửa ra, thò đầu nhỏ hướng ngoài cửa nhìn, lâu lâu còn quay đầu thông báo vài tiếng.

Nha?! Là ba ba!"Nhanh chút, ba ba lên đây." Hạo Hạo thấy ba ba, lập tức vứt bỏ nơi trốn thủ, cũng hự hự bò lên giường ba mẹ, ba tiểu gia hỏa chui vào ổ chăn của mẹ, vẫn không nhúc nhích.

Tề Thâm vừa vào cửa, mặt đều đen, ba tên này ngứa da, có nên cảm thấy may mắn vì mình đã hầu hạ mặc quần áo cho vợ? Bằng không không phải là bị ba tên nhóc này chiếm tiện nghi?

Trên giường Đỗ Nhược nhắm mắt lại, cả người không thể áp chế run run, thật sự là không nhịn được mới cười ra tiếng, sự cảnh giác của cô, từ lúc đưa nhỏ vào cửa liền tỉnh, chính là trong ổ chăn thật dễ chịu, lại muốn ở trên giường một lát, liền tùy ý bánh bao nhỏ ép buộc, nhưng không nghĩ tới cô sinh ra ba bé cưng ngốc, trốn ba ba bọn họ thế nhưng lại trốn vào trong chăn, cảm giác được ổ chăn dè xuống tay cô, thật sự là rất khôi hài.

Tề Thâm bắt đầu nhìn người trên giường cười đến không dừng lại một cái, trong mắt là vô tận ôn nhu cùng sùng nịch, đi đến bên giường, rõ ràng thấy ba tên kia rúm thành ba cục nhỏ, tức giận ngồi xuống, vung bàn tay lên vỗ mỗi cục nhỏ một cái.

Bị phát hiện, bánh bao nhỏ chậm rì rì leo ra ổ chăn, u oán nhìn mẹ một cái.

Đỗ Nhược dựa trong lòng Tề Thâm, thật vất vả ngưng cười, hai tay đầu hàng, "Mẹ lập tức liền rời giường, sau đó chúng ta đi công viên trò chơi."

"Nha nha" các bánh bao nhỏ hoan hô một tiếng, oạch oạch bò xuống giường, chân ngắn chạy nhanh, lập tức trở về phòng thu thập hành trang.

☹ ☹ ☹

Văn phòng khoa tim bệnh nhi của bệnh viện.

"Làm sao có thể không phải là bác sĩ nơi này của các người?!" giọng nam cao vút từ bên trong truyền tới, làm mọi người ngang qua tò mò nhìn nhìn vào bên trong, ý đồ nhìn ra chút gì.

"Vị tiền sinh này, bác sĩ Đỗ là người nhà bệnh nhân của chúng tôi từ bên ngoài mời về làm bác sĩ mổ chính, cũng không phải là bác sĩ bệnh viện chúng tôi, bởi vậy làm xong giải phẫu, không có vấn đề đặc thù, thì sẽ không đến bệnh viện." Chủ nhiệm khoa cau mày nhằn nại giải thích với ba người đối diện.

Kiều Lập Quốc phiền chán thả lỏng cổ áo, giận trừng mắt bác sĩ trước mặt. Bọn họ sáng sớm liền đi tới bệnh viện này, kết quả nói cho ông ta biết Đỗ Nhược tới?

Diệp Tinh Nhã dường như là nhìn thấu bác sĩ không kiên nhẫn, vội vàng nhẹ tươi cười nhợt nhạt, "Thật sự là ngược ngược, tính tình chồng của tôi tương đối nóng nảy. Không biết có thể hay không cho chúng tôi số điện thoại của Đỗ Nhược?"

Nếu là Diệp Tinh Nhã ngay từ đầu liền hỏi số điện thoại, mà không phải là Kiêu Lập Quốc phát giận, vị bác sĩ chủ nhiệm này có khả năng cho bọn họ số điện thoại, nhưng hiện tại xem ra dường như là lại giả bất thiện, ông không dám tùy tiện tiện tiện cho người ta số điện thoại, để lại tâm nhân, nói: "Chúng tôi không thể tùy tiện lộ ra số điện thoại cho những người khác!"

"Nha! Chúng tôi là ba mẹ cô ta." Diệp Tinh Nhã kéo tay Kiêu Lập Quốc, cười giải thích với bác sĩ.

"Thật xin lỗi, tôi không giúp được gì!" Trực giác trong lòng thấy không ổn, nào có đạo lý làm cha mẹ không biết số điện thoại con, không đợi ba người Kiêu Lập Quốc muốn biết tin tức vị bệnh nhân kia, vị bác sĩ này trong lễ phép có chứa vài phần cường ngạnh mời người ra ngoài văn phòng, không tiếp tục đẩy đưa cùng ba người.

"Anh nói làm sao bây giờ?" Khẩu khí Diệp Tinh Nhã không tốt lắm, nếu không phải Kiêu Lập Quốc ngày hôm qua chờ không được, có lẽ ngày hôm qua bọn họ đã tìm được Đỗ Nhược, nay tốt rồi, lại một manh mối bị chặn đứt.

Kiều Lập Quốc nghe vậy, hất tay Diệp Tinh Nhã, một người đi trước.

Ả cúi đầu, che đầy kín kính thường trong mắt, theo ông ta hai mươi mấy năm, vẫn cho là ông ta là con cháu quan gia có tiền, có thế, sau khi kết hôn, mới biết được bất quá là phở vật dựa vào vợ leo lên.

"Mẹ, làm sao bây giờ?" Hai người phải đi nơi nào tìm người? Chẳng lẽ muốn tìm Hương Tinh?

Diệp Tinh Nhã nâng cao sống lưng, "Hừ, thật sự không được, khiến cho lão nhân lấy tiền ra."

Kiều Tâm cùng Diệp Tinh Nhã đi đến cửa chính bệnh viện, "Đây không phải là Kiêu Tâm sao?" Thoáng nghe thấy âm thanh ở trong tai bọn ả nghe qua có chút ý tứ châm chọc hàm xúc.

Hai mẹ con quay đầu, Kiêu Tâm nhìn người tới, liền ngây ngẩn cả người, lập tức cười, "Nguyên lai là chị tư." Là chị tư bạn trai ả.

Trương Lam Hân không nghĩ tới ở bệnh viện nơi này nhìn thấy bạn gái em trai, nhìn người phụ nữ bên cạnh Kiêu Tâm có vài phần giống nhau, trong lòng biết là mẹ ả, cũng không lên tiếng chào hỏi, dù sao mẹ cô cũng không có ý định cho người phụ nữ này vào cửa, "Miệng thực ngọt, bất quá cô vẫn nên gọi tôi là Lý phu nhân, dù sao cô cùng em trai tôi bất tự cũng còn không có coi đâu." Âm thanh câu cuối cùng nhỏ vài phần. Cho dù là như vậy, Lý Thiên nghe xong vẫn là nhủ nhủ mày, người phụ nữ này, miệng thực khiếm, sẽ đắc tội với người.

"Vị này là chị gái Vân Dật đi, Tâm Tâm cũng không giới thiệu một chút, " Diệp Tinh Nhã oán trách nhìn thoáng qua con gái của mình, một mặt từ ái đối với Trương Lam Hân nói, "Tâm Tâm bị nhà chúng tôi làm hư ả, về sau còn cần các vị dạy nó nhiều hơn mới được."

Kiều Tâm cuối cùng là tu luyện không có tới, gương mặt sớm xám tro, hai tay nắm thật chặt, để móng tay bấm vào hai bàn tay của ả.

Tuy rằng khinh thường cùng Diệp Tinh Nhã nói chuyện, nhưng tóm lại người ta là trường bối, Trương Lam Hân vẫn có chút đúng mực, hừ hừ ứng vài tiếng, liền dắt chồng xoay người rời đi.

Trương Lam Hân đi rồi, hai mẹ con đứng yên tại chỗ thật lâu, trong lòng Kiêu Tâm ức chế, không cam lòng cùng lửa giận, xoay người rời đi, "Con muốn đi đâu?" Diệp Tinh Nhã cau mày hỏi Kiêu Tâm.

Cười nhạo một tiếng, "Còn có thể làm cái gì? Nếu tìm không thấy người, bù không được khoản tiền kia của các người, con sẽ không tiến vào được cửa Trương gia." Kiêu Tâm hất cánh tay Diệp Tinh Nhã ra, đạp giày cao gót, bước nhanh rời khỏi bệnh viện.

Diệp Tinh Nhã cúi đầu nhẹ xoa đầu đang đau "Thình thịch", sửa sang lại cảm xúc mới mang dáng vẻ tao nhã rời đi, ả bây giờ là người có thân phận, ả không cho phép bản thân mình có bất kỳ cái gì không hoàn mỹ.

● ● ●

Đỗ Nhược lau mồ hôi trên trán Duyệt Duyệt, "Uống chậm một chút, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, không nóng nảy."

Hạo Hạo nuốt xuống một miệng nước, không đồng ý nhủ lòng mi nhỏ lại, nói với mẹ, "Nhưng là chúng ta cũng rất lâu không có đi chơi ả."

Tuyên Tuyên lấy khăn tay thêu tiểu Hồ Ly từ trong túi mình ra đưa cho ba ba, "Ba ba, nhanh chút, Tuyên Tuyên muốn lau mồ hôi."

Hạo Hạo mút lấy ống hút, vội vàng xoay móng lại ba ba, "Con cũng muốn."

Tề Thâm hầu hạ con, tức giận vỗ vỗ móng nhỏ, "Con muốn, con muốn cái gì, nết móng sao?"

Đầu Hạo Hạo quơ tới quơ lui, "Khăn ở bên trong yếm." Lắc lắc cái yếm nhỏ ở sau móng.

"Oa, thật đáng yêu a!" Người chung quanh đang ngồi nghỉ ngơi phát ra một trận thờ nhẹ.

Thật đáng yêu! Tề Thâm thật sự là đối với đứa nhỏ nhà mình không có biện pháp, khề thờ dài: "Sao lại trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy a?"

"Khăn tay chim ưng nhỏ của mày thật xinh đẹp." Một cô bé 6, 7 tuổi đứng trước mặt Duyệt Duyệt, nhìn khăn tay nhỏ trong tay bé.

Duyệt Duyệt nháy mắt, không khách khí gật đầu, lộ ra răng nhỏ trắng bóc: "Cảm ơn!"

Cô bé bắt mắt nhìn tiểu đầu đỉnh xinh đẹp trước mắt, thế nào còn không đưa khăn cho mình? Bình thường chỉ cần bé vừa nói thích, người khác đều tranh nhau đem đồ vật cho bé.

Duyệt Duyệt chu cái miệng nhỏ xinh, không rõ chân tướng xem chị gái trước mắt, bé ấy thế nào luôn nhìn chăm chăm bé a?

"Mày đưa khăn tay cho tao." Cô bé còn nhỏ như vậy, đã am hiểu sâu đạo lý "Núi không dời ta liền dời núi", mày không chủ động cho, tao đây liền mở miệng muốn.

Khăn tay nhỏ này là Đỗ Nhược cố ý chuẩn bị cho đứa nhỏ, dùng vải dệt mềm mại nhất làm thành khăn nhỏ, để trong túi quần đứa nhỏ, từ nhỏ liền dưỡng thành thói quen thích sạch sẽ, bởi vậy cho dù nghịch ngợm nhất trong ba bé cưng, tiểu Hạo Hạo cũng là bé cưng sạch sẽ. Vì khác nhau, Đỗ Nhược còn thêu ở góc khăn động vật nhỏ mà mỗi bé yêu thích để phân biệt, cho nên khăn tay càng không rời khỏi người ba bé cưng.

Tề Duyệt Duyệt làm sao có thể đưa khăn tay nhỏ cho người khác? Bả đầu uốn éo, thật không làm người thích, chân nhỏ muốn chạy trở lại bên người ba mẹ.

"Này!" Cô bé kia không nghĩ tới bé thể nhưng muốn chạy trốn, lập tức vờn tay cầm cổ áo bé, tay kia thì đoạt khăn tay trong tay Duyệt Duyệt.

Duyệt Duyệt là ai? Đây chính là con của Tề Thâm và Đỗ Nhược, một là đội trưởng bộ đội đặc chủng, một là cao thủ võ công, cho dù người ta còn nhỏ, cũng không phải ngồi không. Huống hồ tiểu tử kia bình thường chính là nữ Bá Vương, mặc dù không bạo lực giống anh trai, nhưng không phải là người dễ chọc, tay nhỏ bé xoay người bắt lấy tay đang nắm cổ áo phía sau, đẩy ra, đem cô bé phía sau kia ngã sấp xuống đất.

Người chung quanh đều không có phản ứng kịp, thấy bạn học nhỏ, không nghĩ thể nhưng đánh nhau.

Khăn tay không lấy được, còn bị xô ngã, cô bé kia cũng bất chấp bình thường mẹ dạy phải thực nữ, nhất thời nằm xuống mặt đất, oa oa khóc rống lên.

Từ lúc Duyệt Duyệt bị nắm cổ áo, Đỗ Nhược và Tề Thâm liền phát hiện, đi qua, con gái của bọn họ đã đem người quăng ngã.

Hạo Hạo cùng Tuyên Tuyên hai tiểu gia hỏa thấy em gái (chị gái) lại bị người khác khi dễ, lập tức chạy tới phía trước Duyệt Duyệt, giận trừng mắt nhìn con nhóc này khóc đến xấu xí.

Đỗ Nhược nhẹ xoa Duyệt Duyệt đang ôm thật chặt bắp đùi mình, cho dù biết tên nhóc kia là giả vờ đáng thương, vẫn an ủi cười với bánh bao nhỏ dùng ánh mắt ướt sũng nhìn mình.

"Bé, bé, làm sao rồi? Sao lại khóc?" Một người phụ nữ từ trong đám người đi ra, ôm cô bé kia ngồi dưới đất đau lòng dụ dỗ.

"Các người!" Cô bé khóc suốt không ngừng, người phụ nữ tức giận ngắt đầu quát lớn người một nhà này làm đứa nhỏ mình khóc.

Đỗ Nhược cùng Tề Thâm liếc nhau, dĩ nhiên là người quen biết.

"Tề thiếu, " chồng cô gái cũng đi đến, thấy là Tề Thâm, lập tức cười lên tiếng kêu anh, nhìn nhìn Đỗ Nhược bên cạnh, "Đỗ Nhược?" Nhìn ba cục bột nhỏ trước mắt, trong lòng Tôn Hạo Vũ có chút kinh ngạc, không nghĩ tới vợ Tề Thâm lại là Đỗ Nhược.

Tề Thâm, Đỗ Nhược cười lên tiếng chào hỏi, ba bánh bao nhỏ cũng thông minh, ngọt ngào, ngây thơ chào: chào chú, chào dì.

Tôn Hạo Vũ không biết chuyện phát sinh nơi này, thấy con gái bảo bối thể nhưng đang khóc, liền hỏi câu, "Đây là làm sao rồi?"

Vợ Tôn Hạo Vũ lúng túng nở nụ cười một chút, không biết trả lời như thế nào, cô biết thừa là con gái của mình muốn cướp gì đó của con người ta, lại nói gặp người ta là Tề Thâm, ngay cả bạn đứng bạn cũng phải giải thích, huống chi vẫn là con mình không đứng.

Bạn học nhỏ Tôn Hân Hân cũng không biết mẹ rồi rắm, gặp ba ba đến đây, cảm thấy có người làm chỗ dựa cho mình, lập tức lớn tiếng chỉ vào Tiểu Duyệt Duyệt lên án, "Ba ba, chính là nó đem con quăng ngã."

Hạo Hạo cùng Tuyên Tuyên hung hăng trừng mắt Tôn Hân Hân, cho thấy mình bất mãn, nếu Đỗ Nhược cùng Tề Thâm không ở đây, tiểu tử kia sớm không nói hai lời, đã đánh người rồi.

Vợ Tôn Hạo Vũ ngượng ngùng cười cười, "Ngượng ngùng a, đứa nhỏ thật sự là không hiểu chuyện."

"Không có vấn đề gì, con của tôi nghịch ngợm, vô tình làm bạn học nhỏ này ngã sấp xuống." Người ta cầu hoà, Đỗ Nhược đương nhiên cũng là cười cho qua.

Thật vất vả dỗ cô bé kia, nhưng đứa nhỏ kia không thuận theo, lại nhớ khăn tay của tiểu Duyệt Duyệt, "Con cũng muốn, con cũng muốn."

Nhưng một nhà Tề Thâm đều không có ý muốn nhường khăn tay, vợ Tôn Hạo Vũ đành phải dụ dỗ về sau đi mua.

Tôn Hạo Vũ cảm thấy mất thể diện, nhìn người ta so con còn nhỏ hơn, ở trước mặt ba mẹ cũng biết lễ phép không lên tiếng, con sao không biết xấu hổ khóc rống không ngừng? Gầm lên một câu Tôn Hân Hân, cùng Tề Thâm cáo từ, mới mang đứa nhỏ rời đi, trong lòng hạ quyết tâm phải quản giáo con thật chặt, rất không giống ai.

Đây đối với tiểu tử kia mà nói chỉ là tiểu nhạc đệm, bọn họ tiếp tục chơi trong công viên trò chơi cả một ngày.

Chỉ có trong lòng Tề Thâm cùng Đỗ Nhược biết, rất nhanh sẽ có rất nhiều người biết vợ Tề thiếu thì ra chính là đại tiểu thư bị Kiêu gia đuổi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chặn lại

Kiều gia.

"Ba, chuyện này đã qua hai ngày, đều không có tìm được Đỗ Nhược, ngài trước hết đem tiền cho chúng con đi, ngày sau tìm được Đỗ Nhược, chúng con trả lại sau." Qua hai ngày nữa, dù có bù vào cũng vô ích, Kiều Lập Quốc ở thư phòng của Kiều lão gia từ đứng ngồi không yên.

Kiều lão gia từ giống như không nghe thấy, nhắm mắt lại, ngồi ở ghế da lớn phía sau bàn sách.

Diệp Tinh Nhã cùng Kiều Lập Quốc hai mặt nhìn nhau, không biết trong hồ lô Kiều lão gia từ bán là thuốc gì.

"Hôm nay, có người nói với ta, tiểu tử Tôn gia ở công viên trò chơi gặp được một nhà đại thiếu Tề gia." Giọng nói Kiều lão gia từ nặng nề nói chuyện đã xảy ra hôm nay.

"Tề thiếu? Chính là Tề Thâm?" Kiều Lập Quốc nghĩ một chút, cảm thấy tên rất quen.

Kiều lão gia từ mở to mắt, "Con có biết?"

"Đỗ Nhược nha đầu kia hình như cùng người ta kết giao qua" tuy rằng không rõ lão gia từ sao có hứng thú với chuyện này, Kiều Lập Quốc vẫn là đem chuyện mình nghĩ đến nói ra.

"Vậy tại sao ta không biết?" Kiều lão gia từ trừng lớn ánh mắt, tức giận đập bàn.

Lông mày Kiều Lập Quốc hơi nhíu, không rõ sao lại lấy loại sự tình này phát giận với bản thân mình, "Sau khi nha đầu kia nói cho con không bao lâu, lại chạy tới nói với con, mẹ nó không cho phép, hai người liền chia tay." Lại nói ông ta cũng chưa hề lưu ý loại việc vặt đưa con gái kia kết giao với ai, chia tay liền chia tay.

Diệp Tinh Nhã so Kiều Lập Quốc thông minh hơn, tâm nhãn ả xoay tròn 1 vòng, gần như đã đoán được lời Kiều lão gia từ chưa nói, "Ba, ba là nói con cháu Tề gia nghe tiếng không gặp người là Đỗ... Là Nhược Nhược?" Nha đầu chết tiệt kia, đến tột cùng là tích phúc mấy đời, làm sao vận số có thể tốt như vậy?

Mí mắt Kiều lão gia từ cũng chưa nâng, một ánh mắt cũng chưa cho Diệp Tinh Nhã, trong lòng thờ dài, con cháu là đã sớm đề phòng người trong nhà, ngay cả chuyện cháu gái cùng cháu trai Tề gia kết giao cũng gạt nhà mình. (lúc thật super! Chương sau càng thấy cô super hơn!)

"Ba nói cái gì?" Kiều Lập Quốc không thể tin nhìn Kiều lão gia từ, con gái của mình là cháu dâu một tay quân giới? Trong lòng cũng thật vui mừng, nghĩ nha đầu kia mệnh thật đúng tốt, có mẹ như vậy, còn có nhà chồng như vậy, hi hi.

"Ba, con ngày mai sẽ đi Tề gia tìm người. Nha đầu kia ngược lại thật sự là không được, kết hôn cũng không báo cho trong nhà một tiếng, hừ, Tề gia cũng đúng là không quy củ, cưới con gái nhà người ta, cũng không cần cùng người lớn nhà ta lên tiếng tiếp đón à?" Kiều Lập Quốc chà xát tay, trở về phòng.

Trong lòng Diệp Tinh Nhã dù phần hận thế nào, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, cửa này còn cần Đỗ Nhược giúp.

"Cô, an phận chút!" giây phút Diệp Tinh Nhã bước ra cửa phòng, phía sau truyền đến lão gia từ thấp giọng cảnh cáo, không khỏi dừng một chút, liền nhanh chóng rời đi.

"Hừ" Kiều lão gia từ khinh thường hừ một tiếng, nếu không phải người phụ nữ này, ông ta tin tưởng con ông ta không có can đảm thò tay đi lấy số tiền của nhà nước kia, nhiều nhất cũng chính là nhận hối lộ. Lúc trước nếu không phải sinh ra cháu trai trưởng Kiều gia, đã sớm đem người đuổi đi, cũng không biết khi đó có làm đúng hay không.

☺ ☺ ☺

"Cảm ơn thám Lý" Đỗ Nhược nhận cái chén trong tay thám Lý.

"Ba tiểu gia hỏa còn chưa rời giường sao?" Tề lão gia từ đi đến nhà ăn, không thấy ba tiểu gia hỏa, hướng trên lầu nhìn nhìn.

"Ông nội, ông ăn trước đi, bọn tiểu tử ngày hôm qua nhất định là mệt muốn chết rồi, còn ở bên trong phòng phơi cái bụng." Tề Thâm buồn cười nói.

"Cái gì phơi cái bụng!" Mẹ Tề giận Tề Thâm liếc mắt một cái, nào có ai nói con mình như vậy, "Trẻ con đều như vậy, con cho là tướng ngu hời còn nhỏ của con thật đáng yêu sao?"

Tề Thâm mất mặt, sờ sờ cái mũi, được rồi, dù sao mình cũng không có địa vị.

Ăn xong bữa sáng, mọi người có việc bận rộn đều đi ra ngoài, chỉ còn lại có Tề Thâm cùng Đỗ Nhược ở nhà, hai người nhàn nhã ở trong phòng của mình trò chuyện câu được câu không.

"Văn kiện anh đặt ở trên bàn, em xem chưa?" Đỗ Nhược gãi trên đùi của anh, mái tóc đen bị Tề Thâm nắm ở trong tay tinh tế chơi đùa.

"Ừ" Đỗ Nhược dừng một chút, nắm bàn tay khác đang rảnh rỗi của chồng, cẩn thận nghiên cứu.

"Tức giận?" Tề Thâm nghiêng người quan sát sắc mặt Đỗ Nhược một chút, thấy không có việc gì mới dựa lưng vào ghế dựa.

Đỗ Nhược chuyển mình một cái, ôm hông của anh, "Có gì phải tức giận, em cũng không phải là người không biết phân biệt." Buổi sáng hôm nay Đỗ Nhược phát hiện trên bàn có một xấp văn kiện thật dày, cầm lấy xem, thì ra là các loại sự tình vài năm nay của Kiều gia, chuyện gì lớn nhỏ, đầy đủ mọi thứ, tuy rằng trong tay Đỗ Nhược cũng có một phần, nhưng không có đầy đủ hết như bản này. Người này, luôn sẽ làm ra một chuyện khiến cô cảm thấy càng thương anh thêm một chút.

"Tuy rằng em nói muốn đích thân động thủ, nhưng anh là chồng của em, chúng ta không phải một thể à? Anh chỉ là không thích em vì việc này phiền lòng, có rảnh rỗi, còn không bằng chú ý nhiều đến anh một ít." Một câu nói, mở đầu vẫn là thật cảm tính, cuối cùng lại bắt đầu ai oán.

Đỗ Nhược bắt đầu dĩ lờ mờ chồng một cái, nhỏ giọng cười trách mắng: "Liên thích làm nũng." Nói xong an vị đứng lên, ngồi lên đùi anh, đem chính mình khâm ở trong lòng Tề Thâm, đầu tựa vào gáy của anh, yên tĩnh nhắm mắt dưỡng thần, cô thích được Tề Thâm ôm như vậy.

Hai tay Tề Thâm nhanh ôm lấy trần bảo trong lòng, hạnh phúc thở dài.

Kỳ thực, anh muốn thật sự rất đơn giản, chỉ cần người phụ nữ này cả đời đều thông suốt, phóng khoáng ở trong lòng mình là tốt rồi. Về phần ai không dài mắt từ trước tới nay can thiệp, như vậy, anh sẽ cho bọn họ chút phiền toái, đồ phải luôn có thời gian tới quấy rầy cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt của mình.

☺ ☺ ☺

Kiều Lập Quốc không phải ngu ngốc, ít nhất còn không là ngốc đến cực điểm, ông ta không có trực tiếp tìm tới cửa Tề gia, mà lựa chọn khi Đỗ Nhược ra ngoài thì chặn người.

"Đỗ Nhược..." Hường Tinh nhìn người ngăn đón phía trước, kéo kéo ống tay áo người bên cạnh, lo lắng nhìn cô.

Đỗ Nhược cười cười trấn an cô, "Không có việc gì." Sờ sờ các tiểu bảo bối đang ôm cô đùi, hướng người đàn ông trung niên trong ba người trước mặt gật gật đầu, "Đã lâu không gặp."

Kiều Lập Quốc cùng Diệp Tinh Nhã không có tư vị xem đại tiểu thư Kiều gia thoát ly Kiều gia gần sáu năm trước mắt này, có vẻ như cô cũng không có vì rời đi Kiều gia mà có cái gì không khỏe, ngược lại người ta sống có vẻ như so với bất luận kẻ nào trong bọn họ đều tốt hơn.

Diệp Tinh Nhã nhìn đến ba tiểu gia hỏa phía dưới Đỗ Nhược đang ôm thật chặt mẹ, hiển nhiên tươi cười, "Nhược Nhược, đây là ba bé cưng Tề gia đi, chắc chắn, bộ dạng thật khá." Á hướng bọn tiểu tử lên tiếng chào hỏi.

Nhưng bọn tiểu tử tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng biết bà thím này cười cũng không làm người thích một chút nào, ngại bình thường mẹ dạy, gật đầu lên tiếng "Xin chào", liền đem đầu xoay qua một bên.

Kiều Lập Quốc nhìn ba cháu ngoại này một cái, liền nói với Đỗ Nhược, "Theo chúng ta về trong nhà một chuyến."

Đỗ Nhược nhướn nhướn lông mày, cũng không để ý ngữ khí Kiều Lập Quốc, cô ngồi xổm người xuống nói với ba bé cưng: "Mẹ phải đi làm ít chuyện, các con cùng đi Tinh Tinh về nhà trước có được hay không?"

Hạo Hạo liếc bên kia nhìn qua giống ba người xấu, chu cái miệng nhỏ xinh, "Con muốn cùng mẹ đi, Hạo Hạo có thể bảo hộ mẹ."

Tiểu tử kia, thật sự thật mất cảm Đỗ Nhược bật cười lắc lắc đầu, nhìn về phía Duyệt Duyệt cùng Tuyên Tuyên, còn chưa mở miệng hỏi, hai tiểu đầu đình liền ào ào tỏ thái độ "Chúng con cũng muốn đi theo" Tề Duyệt Duyệt còn giờ nắm tay nhỏ của mình lên.

"Ba ba cùng Tuyên Tuyên nói, muốn phòng ngừa người xấu bắt cóc mẹ." Tuyên Tuyên đem boss đại nhân sau lưng ra bán.

Hường Tinh không khỏi co quắp khóe miệng, không cần suy nghĩ cũng biết người xấu trong miệng Tề thiếu chỉ chính là mình.

Hường Tinh thấy Đỗ Nhược có vẻ như thật sự tính toán đi Kiều gia, vội túm chặt cánh tay của cô, "Bạn thật sự..." Cầm dương dương phương hướng người Kiều gia, trong mắt là huyền diệu, bọn người này trốn cũng không kịp, chỉ sợ bị người dính chặt, sao có thể để mình đưa đến cửa?

"Sớm hay muộn đều phải giải quyết" Đỗ Nhược mỉm cười cười, "Bạn tự mình tìm người đi dạo phố..." Đỗ Nhược nháy mắt mấy cái.

Trong lòng tiểu nhân không so đo cùng thực nữ, Hường Tinh tức giận đuổi người đi rồi, vẫn còn không quên thông báo với Tề thiếu một tiếng, người nọ là ở trong tay mình bị mang đi, vẫn là ngoan ngoãn về lĩnh tội, Tề Thâm người kia trọng sắc khinh bạn đã xâm nhập tâm can Hường Tinh.

"Mày dẫn đứa nhỏ đi?" Kiều Tâm cau mày nhìn ba tiểu đầu đình, kể từ khi biết Đỗ Nhược gả vào một gia đình quân giới, càng đem Đỗ Nhược hận đến tận đầu xương tủy, kiêu căng nói, "Xe nhà tao nơi nào có thể ngồi nhiều người như vậy?"

Diệp Tinh Nhã biết trong lòng Kiều Tâm đối với Đỗ Nhược ghen ghét, chính là bây giờ còn không phải lúc, cười nói "Không sao, chúng ta một ít đi taxi là được. Vừa vặn làm cho lão gia tử trông thấy chất của ông."

Người nhà này tật xấu tự biên tự diễn ngược lại thật sự càng ngày càng nghiêm trọng. Đỗ Nhược không kiên nhẫn ở trong này nghe bọn họ nói không có ý tốt, mang theo các bánh bao nhỏ liền đi xuống bãi đỗ xe dưới đất.

"Mày đi nơi nào?" Kiều Tâm tức giận vô cùng, trùng to mắt xoay người đi đến chỗ Đỗ Nhược lớn tiếng hỏi.

"Tôi đi bãi đỗ xe." tay mập của Hạo Hạo giống nghiệm chứng lời mẹ nói quơ quơ, ở bên trong bàn tay nhỏ nghiêm nhiên chính là một chùm chìa khóa xe.

"Chúng ta ra bên ngoài chờ đi." Kiều Lập Quốc dẫn đầu đi, Diệp Tinh Nhã vỗ vỗ bả vai Kiều Tâm, kéo tay ả cũng ra cửa, xe bọn họ dừng ở cửa lớn.

☹ ☹ ☹

"Thằng nhóc này, nếu không phải vợ không ở nhà, cũng sẽ không thể tới tìm lũ người rảnh rỗi chúng tao." Trần Ngôn chúi chúi ngực Tề Thâm, khinh bỉ nhìn.

"Thôi đi, Trần thiếu, mày cùng nó chính là tám lạng nửa cân, làm rùa rút cổ không kém đâu." Vương Minh Vũ vênh lên cái chân bắt chéo, nhoáng lên một cái, giẫm cọt hai vị nổi danh bị vợ quản nghiêm, trong lời nói cũng để lộ ra một chút hâm mộ trong chớp mắt.

Tề Thâm đồng dục, "Đó là đương nhiên, tại mày lũ người này cộng lại cũng không bằng vợ tao, ít lời nói chua ngoa đi!"

Đưa tới trận cười vang của một đám đàn ông.

Trần Ngôn gặp Tề Thâm sau khi nhận cú điện thoại, chuẩn bị chạy lấy người, "Làm sao rồi?"

"Hừ, không có việc gì, vợ bị người ta mang đi, tao còn không nhanh đi đón người?!" Tề Thâm âm trầm nở nụ cười, cùng bạn bè lên tiếng chào hỏi, liền rời đi.

Trần Ngôn tỉnh táo lại, không khỏi vì Kiều gia toát mồ hôi, cái kia... Tự cầu nhiều phúc đi.

☹ ☹ ☹

Mà Kiều gia từ lúc Kiều Lập Quốc xuất phát, cũng đã gọi điện thoại kêu mọi người đều trở về.

"Mẹ, " Cô ba Kiều gia thân thân bí bí đi đến trước mặt Kiều lão phu nhân, thấp giọng hỏi, "Bảo chúng con trở về có chuyện gì a?"

"Chính là, vội vội vàng vàng trở về gấp, người ta còn chưa xin phép đâu?" Văn Lệ Trinh cũng tiến gần lên, bỗng dưng đột nhiên nghĩ đến bút nợ của Kiều Lập Quốc, phòng bị nói, "Không phải là bắt chúng con bỏ tiền đi?" Lần trước không gặp đủ người nói, lần này liền đem con cháu đều kêu trở về.

Cũng không phải sao?

Kiều gia bất kể là cưới vợ, hay là gả chồng, đều đã trở lại. Kiều gia không phải là nhà rất giàu có, nhưng cũng là nhà khá giả, có lẽ nguyên nhân là bắt đầu xuất thân không cao, Kiều lão gia từ chú trọng nhất là văn luật cũ, ở Kiều gia, ông ta tuyệt đối là nói một là một, hai là hai. Cũng bởi vì Kiều gia con muốn ý lại nhân mạch lão gia từ, đều là nghe lời, không dám cãi nghịch.

"Tất cả đều đã trở về, đợi chút... sẽ biết, sao nhiều lời như vậy?" Kiều Kiến Quốc đẩy đẩy lưng vợ, khiến bà ta im miệng.

Tiểu bối Kiều gia cũng đều ngồi thành một vòng, "ông ngoại có chuyện gì a?" Con dâu cả của cô hai Kiều gia cảm giác được không khí này có vẻ như có chút đè nén, không khỏi có chút khẩn trương. Gia đình cô không phải cán bộ cao cấp, bởi vậy luôn rất sợ đi theo chồng trở về nhà ông ngoại anh, thật sự là lão nhân gia rất nghiêm khắc.

Tất cả mọi người trầm mặc lác lác đầu, Bạch Linh Lâm cười nhạo một tiếng, "Chờ không được sao, từ đâu đến nhiều lời như vậy?" Ở trong đám phụ nữ này, chỉ dâu xuất thân cao tới đâu cũng cao không bằng ai, về phần em họ còn không gả, nếu gả cũng không gả tốt như cô ta, ba chồng cô ta là một thị trưởng, vài năm nay ở địa phương nhận lấy khắp nơi truy phùng, đáng vẻ bề cao không ít, ở Kiều gia cũng được nể trọng rất nhiều, hiện thời, Bạch Linh Lâm trừ bỏ trước mặt lão gia từ thu liễm chút, trước mặt các nữ quyến tại đây từ trước tới nay đều rất chân cao khí ngang, cũng không giống Kiều Tâm— được trưởng bối yêu thương— phải lấy lòng như vậy.

Đang lúc tất cả mọi người sắp mất đi tính nhẫn nại, ngoài cửa truyền đến âm thanh tất máy ô tô.

Văn Lệ Trinh đứng lên, tức giận nói: "Tôi muốn đi ra ngoài nhìn xem, đến tột cùng là ai, làm cho một đại gia đình chúng ta chờ ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Giăng co

Trong lòng Văn Lệ Trinh đối với một nhà Diệp Tinh Nhã hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cho là bọn họ gây vạ, liền muốn làm cho bọn họ bỏ tiền.

"Mẹ, con cũng đi." Kiều Ngải sôi nổi đi đến trước mặt Văn Lệ Trinh, tuy rằng Văn Lệ Trinh rất mạnh mẽ, nhưng đối với Kiều Ngải là thật tâm thương yêu, tựa như trông mắt phải bảo hộ, che chở, bởi vậy Kiều Ngải sắp tốt nghiệp đại học, tính cách vẫn rất trẻ con.

Vừa đi tới cửa, Kiều Tâm liền một mặt âm trầm đi đến, dọa Văn Lệ Trinh nhảy dựng, nhìn chung quanh một chút, "Đây là làm sao rồi? Bình thường duyên dáng mặn mà ôn ôn nhu nhu nay thành bộ dáng của quỷ" nhỏ giọng nói thầm, "Biết mẹ nó cũng là loại người như vậy, trước mặt cười đến hiền lành, cũng không biết trong lòng nghĩ cái gì." Cuối cùng còn hài lòng nhìn con gái nhà mình một cái, vẫn là như vậy tốt.

"Ông nội, bà nội." Kiều Tâm tức giận thế nào, cũng không dám ở trước mặt lão gia tử làm càn, à biết ai là người bảo đảm sinh hoạt về sau của ả.

Kiều lão gia tử lúc này thật sự là không có tâm tình để ý tới người khác, tuy rằng biểu tình ông ta như lão tăng nhập định, nhưng tâm tư sớm đặt ở ngoài cửa, chờ người kia đến.

Người còn chưa tới, tiếng nói ôn nhu đặc trưng của Diệp thị sớm truyền đến tai những người ngồi ở phòng khách, "Cẩn thận một chút a, đây là cầu thang, thật sự ngoan nha."

Mặc kệ Diệp Tinh Nhã ôn nhu như thế nào, ba bé cưng cũng không mua màn trướng của ả, chính là nhu thuận theo bên cạnh mẹ, không hết nhìn đồng tới nhìn tây, không trộm nói chuyện, lúc này nhìn thấy rất lễ phép được Đỗ Nhược giáo dục từ nhỏ.

Diệp Tinh Nhã cảm giác nụ cười trên mặt mình sắp không chịu nổi, ba tiểu quý đáng chết này, cùng mẹ chúng giống nhau khó trị, vô luận ả nói gì, dụ dỗ thế nào, cũng không cho một chút sắc mặt tốt, một con mắt đều không có, chỉ thiếu chút nữa cắn ả một ngụm.

"Em dâu, các người đều đến à?" Diệp Tinh Nhã nhìn thấy Văn Lệ Trinh ở cửa, lập tức tới nghênh tiếp, trên mặt lộ ra tươi cười thiếu chút nữa làm hoa mắt Văn Lệ Trinh, Văn Lệ Trinh còn âm thầm đề phòng, không có việc gì xum xoe, không phải gian trá tức trộm cắp.

"Xin chào, đã lâu không gặp." Đỗ Nhược gật đầu với Văn Lệ Trinh, chào hỏi.

Văn Lệ Trinh lúc này mới nhìn đến người phía sau Diệp Tinh Nhã cùng Kiều Lập Quốc, "Kiều Nhược?!" Có lẽ là cũng cảm giác được âm thanh của mình quá lớn, lập tức che miệng mình, ngượng ngừng cười cười, đảo mắt nhìn đến ba bé cưng tinh xảo, đáng yêu phía dưới, kinh ngạc nhìn Đỗ Nhược: "Này..."

"Là ba bé cưng nhà con." Nhắc tới đứa nhỏ, nụ cười trên mặt Đỗ Nhược chân thành vài phần, nhìn Văn Lệ Trinh âm thầm lú lười, cháu gái này càng lớn càng xuất sắc, nhan sắc so với chị dâu đã mất kia còn muốn sáng lên vài phần.

"Nhược Nhược, mau vào đi thôi, ông nội con đang chờ." Kiều Lập Quốc không kiên nhẫn nhìn bọn họ đứng ở ngoài cửa chậm trễ thời gian, chỉ phải cố tươi cười thúc giục.

"Đúng vậy, cả một đại gia đình, mọi người đang chờ!" Văn Lệ Trinh vội vàng gật đầu, tâm tình rất tốt theo ở phía sau, trong lòng đang thầm vui, thì ra là tìm được tài chủ, nếu không cần bản thân mình bỏ tiền, bà ta mừng rỡ ở một bên xem náo nhiệt.

Trong phòng khách ngồi cả đám người sớm thấy được Đỗ Nhược, sắc mặt khác nhau.

Đỗ Nhược đi đến chủ vị trước mặt, hơi hơi xoay người, "Ông nội, bà nội" Đỗ Nhược nhìn lão gia tử ngồi ghế chủ vị, nhìn qua kiện khang trước sau như một, nhưng mặt mày mang theo một chút tối tăm, sợ là bị chuyện Kiều gia gần đây nháo. Bất quá... Đỗ Nhược âm thầm nhún vai, nếu hi vọng cô làm người cứu giúp, thật xin lỗi, tính toán sai rồi. Với Kiều gia, Đỗ Nhược sẽ không bỏ đá xuống giếng, nhưng là tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ.

Ba tiểu đậu đình nháy mắt, Hạo Hạo còn dùng tay mập gãi gãi đầu, có điểm choáng váng, mẹ sao lại kêu lão nhân này là ông nội?

Đỗ Nhược cúi đầu, khẽ cười nói: "Lên tiếng chào là được rồi."

"Xin chào!" Cái miệng nhỏ xinh, ngọt ngào, ngây thơ lên tiếng chào hỏi, cuối cùng, còn cúi mình vái chào, chính là thân thể ngắn ngủn tròn tròn, yếu ớt một cục làm động tác nghiêm túc như vậy, nháy mắt đáng yêu không ít.

Ánh mắt Kiều lão gia tử chớp lên, đây là ý gì?

Phía bên kia hậu bối phát ra vài tiếng cười lạnh, "Vài năm nay không trở về ngay cả xưng hô đều giảm đi..." Bạch Linh Lâm nghịch vài sợi tóc, đùa cợt nhìn người phụ nữ đang đứng trong phòng khách kia, trong lòng nhin không được chua xót, người phụ nữ này, chỉ cần nơi nào có cô ta xuất hiện sẽ luôn hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Mấy người trẻ tuổi từ lúc Đỗ Nhược vào cửa cũng đã lặng lẽ nghị luận, nhất là những người vừa mới gia nhập gia đình này, con dâu mới cùng con rể mới chưa từng thấy qua Đỗ Nhược, đối với Đỗ Nhược, cũng chỉ là có nghe qua có người như vậy mà thôi, về phần chuyện của cô, mọi người Kiều gia không ai nói đến, bởi vậy biết đến không nhiều lắm, không nghĩ tới, hôm nay vừa thấy, phát hiện, Kiều gia nguyên lai còn cất giấu một nhân vật xuất sắc như vậy.

"Đây là?" Một cô con dâu nhện không được tò mò nhìn nhìn cậu lớn Kiều gia, lại bát quái nhìn về phía chồng mình, hy vọng có thể biết được ít tin tức.

"Hừ..." một bàn tay của anh họ đặt bên miệng, ý bảo yên lặng.

Tất cả mọi người ngừng thở, chờ tình thế phát triển.

"Nhược Nhược, bà nhìn xem, này đều 6 năm không gặp, để cho bà nội nhìn xem" Kiều lão phu nhân biết lão nhân sĩ diện, trong lòng tức giận lắm, đành phải ra mặt giảng hòa, nhìn Đỗ Nhược từ trên xuống dưới, "Này 6 năm không gặp, gầy a."

"Lời nói này của Kiều lão phu nhân, là Tề gia chúng tôi bạc đãi vợ tôi à?" Một giọng nam từ tính mang theo tiếng cười từ cửa truyền đến.

"Ba ba!" các bánh bao nhỏ nghe âm thanh, cũng biết là ba ba nhà mình, lập tức quay đầu, chân nhỏ ngăn ngừng, mập mạp bước đi tới phía người vừa đến.

Mọi người cũng không hẹn mà cùng nhìn lại, chỉ thấy một đôi chân thon dài, có lực bước vào phòng khách, tiến vào một người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng huu nhân, lãnh ngạnh lại không mất anh tuấn, khuôn mặt giờ phút này mang theo tươi cười sùng nịch, làm mọi người ngây ngẩn cả người.

Tề Thâm tán thưởng vỗ vỗ đầu ba tiểu trung khuyển (ba chú cún trung thành), vừa mới tách ra không lâu vậy mà giờ như tên lửa nhỏ đang xông tới, "Không sai, các bảo bối." Anh ôm lấy Tề Duyệt Duyệt, mang theo hai bé kia đi về phía vợ mình.

"Tốc độ rất nhanh..." ánh mắt Đỗ Nhược tức thì nhu hòa không ít, từ lúc nhìn thấy người đàn ông này đang nhìn mình, ánh mắt khắt trương trở thành một vùng nước.

Tề Thâm đắc ý giờ giờ lên cảm

"Đây là chồng Nhược Nhược?" Kiều lão phu nhân quan sát Tề Thâm một chút, âm thầm kinh hãi, tuy rằng nghe lão gia từ trong nhà nói cháu gái gả rất khá, nhưng là trong lòng lão phu nhân vẫn cảm thấy cháu gái này cách Kiều gia, sao có thể tốt được?

Tề Thâm nghe vậy, lập tức xoay người, trên mặt tươi cười vừa đúng, hơi hơi cúi đầu, "Chào các vị, lần đầu tiên chính thức gặp mặt."

Nếu giống trước đây, trong tay mỗi người phụ nữ đều có một cái khăn tay, sợ là hiện tại hầu hết khăn tay đều bị xé rách không còn hình dạng, trong đó của Diệp Tinh Nhã cùng Kiều Tâm thể thâm nhất.

Kiều Tâm vốn cho là gia đình chồng mình tuyển chọn đã đủ hiển hách, đã đủ làm cho người ta hâm mộ, đã đủ hạnh phúc, không nghĩ tới kết quả vẫn bị Đỗ Nhược áp ở phía dưới, xem một nhà năm miệng trước mắt hoà thuận vui vẻ, ả gặt gao cần mẫn, trong lòng ghen tị như dây mây điên cuồng mà sinh sôi.

Tề Thâm đã đến làm cho Kiều lão gia từ không thể tiếp tục làm mặt lạnh, vẻ mặt cũng thư chậm lại, nói ra câu nói đầu tiên từ lúc Đỗ Nhược vào, "Ngồi đi."

Đỗ Nhược cùng Tề Thâm thông dong ngồi đối diện Kiều lão gia từ, uống trà. Trong khoảng thời gian ngắn không ai mở miệng nói chuyện.

Khuôn mặt lãnh ngạnh của Tề Thâm lúc này không có một tia biểu tình, híp lại đôi mắt không gọn sóng, cũng không nói chuyện, lẳng lặng ôm con ngồi bên người vợ.

Không cần phải nói gì, chỉ cần ngồi ở chỗ kia, chính là chỗ dựa vững chắc của Đỗ Nhược.

Người Kiều gia ngây thơ đã ý thức được điểm này, đều rũ mắt xuống, tự hỏi.

Đỗ Nhược thấy thế, hơi hơi mỉm cười, "Không biết tìm con trở về có chuyện gì?" Khó có được thời gian Tề Thâm cùng người một nhà ở một chỗ, cô không muốn lãng phí thời gian với Kiều gia.

Nhíu nhú mày, "Hừ" Kiều lão gia từ nặng nề gờ quai trượng trên mặt đất, giọng trầm xuống, ngữ khí không vui nói: "Không có việc gì, sẽ không cần trở về sao?"

"Đứa nhỏ này..." Diệp Tinh Nhã lo lắng Kiều lão gia từ vì thể diện càng làm thật vất vả thỉnh người trở về, nhanh cười oán trách nói, "Nơi này nói như thế nào cũng là nhà mẹ đẻ của con. 6 năm nay không trở về, ngay cả kết hôn đều không cho chúng ta biết một tiếng, nhanh nói lời xin lỗi ông nội..."

"Chính là, cùng con rề rọt chén trà cho ông nội." Cô ba Kiều gia phụ họa, vẫn còn không quên đánh giá Tề Thâm vài lần. Tề Thâm ở trong này, cô ba Kiều gia cũng không dám mạnh mẽ như mọi khi. Xem người ta quyết đoán cùng năng lực, còn bản thân là loại phụ nữ nhỏ bé có thể ngăn cản được à?

Đỗ Nhược kinh ngạc bật cười, nhìn mặt ông nội nghiêm túc, cảm lấy một ly trà trên bàn, nhìn đến tất cả mọi người ở một bên cười thấu hiểu, bản thân mình nhấp một miếng, không nhìn tức giận trên mặt Kiều lão gia từ, hơi nóng trong chén trà toả ra làm về mặt Đỗ Nhược có chút mơ hồ "Nếu các người tìm tôi trở về là vì việc này, tôi nghĩ chúng ta không có chuyện gì để nói."

Chắc, bọn tiểu bối đều kinh ngạc, đều khẽ nhếch miệng, lá gan ghê gớm thật.

Cô hai Kiều gia nghiêm mặt, cả giận nói, "Sao cùng ông nội nói chuyện như thế."

Đỗ Nhượng làm như không nghe thấy, nói tiếp, "Nếu như là vì khoản tiền kia " lại nhìn Kiều Lập Quốc cùng Diệp Tình Nhã, "Tôi thật xin lỗi, tôi một phần tiền cũng không có."

"Đỗ Nhượng!" Kiều Lập Quốc lập tức nổi trận lôi đình, ngón tay chỉ vào mặt Đỗ Nhượng.

Kiều lão gia từ giương tay lên, ngăn cản lời Kiều Lập Quốc sắp nói ra "Con đã biết thừa, vậy tại sao còn muốn đi theo trở về?" Cho rằng cháu gái nghĩ một đằng nói một nẻo, Kiều lão gia từ dùng ánh mắt bao dung nhìn Đỗ Nhượng, trong lòng cảm thấy Đỗ Nhượng là bởi vì mấy năm nay Kiều gia đều không có đi tìm cô mà cảm thấy ủy khuất, nên cô giận dữ.

Đỗ Nhượng không rõ chân tướng nhìn Kiều lão gia từ, "Tôi trở về, là cho các người biết thái độ của tôi." Không rõ vì sao ánh mắt của đối phương đột nhiên trở nên kỳ quái như thế.

"Thật là con bạch nhãn lang*", Đỗ Nhượng, mày là do Kiều gia chúng tao nuôi lớn, tiền nuôi mày, chắc cũng đủ đổi lấy khoản tiền của cậu lần này thôi." Bạch Linh Lâm liếc nhìn Tề Thâm ngồi ngay ngắn một cái, muốn cho Đỗ Nhượng ngọt ngat, cho dù là Kiều gia thực xin lỗi Đỗ Nhượng, nhưng cô là con cháu Kiều gia, nếu thấy chết không cứu, người nào còn có thể cảm thấy Đỗ Nhượng có lương tâm?

*con bạch nhãn lang: sói mặt trắng, ý chỉ vong ơn phụ nghĩa

Tề Thâm ngồi thẳng người đang muốn mở miệng, lại bị một ánh mắt của Đỗ Nhượng trấn an, anh rũ mắt xuống, vuốt vuốt ngón tay ngọc của Đỗ Nhượng đang đặt trong bàn tay anh, anh hiểu được ý tứ vợ, trận đánh này, cô muốn tự mình đánh, mà anh chỉ cần ở phía sau cho cô ủng hộ lớn nhất là được rồi.

Tề Thâm tựa như một ngọn núi lớn vững vàng ngồi ở chỗ kia, một bộ dáng vợ luôn đứng, làm Bạch Linh Lâm tức giận đến cắn răng.

"Ông nội cũng cho là như vậy à?" Trấn an chồng đang muốn bạo khiếu, Đỗ Nhượng hoàn toàn xem nhẹ Kiều Lập Quốc, nhìn về phía Kiều lão gia từ, vẻ tươi cười trên mặt cũng không có. Trôi qua thời gian lâu như vậy, nỗi hận Đỗ Nhượng đối với Kiều gia sớm đã tiêu ma hầu như không còn, và cũng muốn hoàn toàn xa rời Kiều gia. Nhưng là, có hai sự thật trước mắt, trên người Đỗ Nhượng có huyết mạch Kiều gia, mà Kiều gia thực xin lỗi mẹ con Đỗ Nhượng, bởi vậy, hai người tương xung, Đỗ Nhượng sẽ không bởi vì một đời kia Kiều gia gây ra cho cô mà ra tay đối phó Kiều gia, cũng sẽ không thể bởi vì cô là cháu gái Kiều gia mà ra tay giúp đỡ. Nếu, Kiều gia dùng lý do nuôi lớn cô để kìm kẹp cô, như vậy thật xin lỗi, bất kể là Đỗ Tiểu Tiểu - mẹ cô, hay là người ăn hết mọi đau khổ của người nhà này - Đỗ Nhượng, đều sớm vì hôm nay làm xong chuẩn bị vẹn toàn.

Kiều lão gia từ bị Đỗ Nhượng hết sức chăm chú nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng bỗng dưng hoảng hốt, nhưng chỉ cảm thấy Đỗ Nhượng không có khả năng biết rõ ràng đến như vậy, thăm thía nói, "Nhượng Nhượng, con những năm gần đây rời nhà trốn đi (Trốn đi??? Hay tại già rồi nên lãng trí ta ời!), tự tiện kết hôn, chúng ta cũng không truy cứu, nhưng là, lúc này ba con gặp khó khăn, là con gái của nó, không có đạo lý không giúp, liên tính là oán hận ba con cưới đi Diệp con, nhưng con là Kiều gia chúng ta nuôi lớn, phần ân tình này con phải nhớ kỹ."

Tề Thâm không khỏi hơi nhũn lòng mảy, không nghĩ tới Kiều lão gia từ thế nhưng nói đến mức này, Đỗ Nhượng còn thế nào cự tuyệt? Xem ra Kiều gia này là mềm không ăn, muốn ăn cứng.

Đỗ Nhượng còn không có nói, trong lòng Tề Thâm chỉ có thể âm thầm sốt ruột, chỉ sợ quấy rầy kế hoạch của vợ.

Quả nhiên, Đỗ Nhượng nghe xong cũng không có bất kỳ biểu tình biến hóa nào, ngược lại là xoa xoa mũi mình, mới mang theo một tia nụ cười quý dị nói "Ồ từ sát ngân hàng Thụy Sĩ, tôi phát hiện mẹ lại cho tôi một phần tư liệu."

Kiều lão gia từ cùng Kiều Lập Quốc liếc nhau, không rõ chân tướng nhìn về phía Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng vuốt vuốt chén trà trong tay, khép hờ mắt, gần từng tiếng nhẹ giọng nói: "Bên trong là một ít nhật ký của mẹ, còn có..." Nhìn hai người một cái, "Tài vụ báo biểu từ khi gả vào Kiều gia, không gì không đủ, nhất nhất đều liệt kê danh sách." Trên mặt tuy nói là mỉm cười, chỗ sâu đôi mắt hiện lên một tia tự giễu, kết quả một đời kia rất là ngốc, nên mới có thể ngay cả mẹ vì mình làm hết thấy đều không có phát hiện?

Lời này vừa nói ra, không thua gì quăng xuống một tiếng sấm ở Kiều gia.

"Mày..." Kiều lão gia từ trừng to mắt, ông ta không nghĩ tới con dâu cung kính đối với mình sẽ phòng bị đối với Kiều gia đến nông nổi như thế này.

"Ông nội, từ lúc con ra đời đến bây giờ, Đỗ Nhượng chưa từng có dùng qua một phần tiền Kiều gia." Ánh mắt Đỗ Nhượng sắc bén nhìn về phía Kiều Chấn Bang, "Nếu nhất định phải tính, là Kiều gia thiếu Đỗ gia." Tuy rằng vài thứ kia cũng không có điều khoản pháp luật gì cụ thể, nhưng là nếu phải làm, đối với Kiều gia mà nói tuyệt đối là một kích trí mệnh.

Diệp Tình Nhã kinh ngạc há to miệng, nhìn về phía Kiều Lập Quốc, thấy ông ta cũng bị chặn á khẩu không trả lời được, đầu ông một tiếng, trống rỗng.

Kiều Tâm vội đỡ lấy thân thể Diệp Tình Nhã lao đảo muốn ngã.

"Đỗ Nhượng, cho dù là như vậy, mày cũng phải có tiền nuôi dưỡng, đây là ba mày, chẳng lẽ mày không cần cho phí phụng dưỡng?" Cô ba Kiều gia bất chấp tất cả, bịa chuyện vừa thông suốt, bà ta biết nếu Đỗ Nhượng chỉ tiền, thì bọn họ phải bỏ tiền.

"Tiền nuôi dưỡng cần hơn 16 triệu?" Đỗ Nhượng nghiêng ngả nói.

Kiều Tâm thấy Đỗ Nhượng cái gì cũng biết, nhưng vẫn trở về, đứng ở chỗ này chê cười xem bọn họ, trong lòng một cỗ tức giận, lập tức đi đến trước mặt Đỗ Nhượng, giương tay muốn tát Đỗ Nhượng một cái, nhưng ở thời điểm ả xuất thủ, đã bị Tề Thâm bắt lấy, vung tay, cả người đều ngã ngồi ở một bên.

Khuôn mặt Tề Thâm lạnh lẽo, nghiêm trang nhìn chằm chằm Kiều Tâm, không biết cái gì, thế nhưng muốn tát vợ của anh, cho dù là phụ nữ, cũng không thể chịu được.

Kiều Tâm chật vật ngồi dưới đất, cũng không để ý đau đớn trên tay, trong mắt đầy oán độc nhìn về phía Đỗ Nhược, "Chúng tao sẽ đem mày tố cáo lên toà án!" Phụ nữ thường là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

"Nguyên nhân gì?" Đỗ Nhược nhàn nhạt hỏi ngược lại, nhíu mày, giống như bưng tỉnh đại ngộ, "Bởi vì tao không đồng ý đưa tiền cho ba bù vào khoản tham ô?"

Nhìn về mặt vô tội giết ngay lập tức của Đỗ Nhược, Tề Thâm không khỏi tâm thần nhộn nhạo, vì sao về mặt đáng yêu như vậy, bản thân mình lại cảm thấy vợ đẹp trai như vậy? Chắc chắn...

Các bánh bao nhỏ tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không cản trở bọn họ chớp mắt lấp lánh nhìn mẹ bọn họ.

Kiều Tâm bị ghen, ngực phập phồng lợi hại, rốt cuộc nói không ra lời. Trong lòng một trận thất bại, tố cáo lên toà án cũng chỉ là theo đề tài kia thốt ra mà thôi, trong lòng ả biết là không có khả năng.

Tay Kiều Chấn Bang đề tim, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cháu gái này dường như là cho tới bây giờ cũng không từng nhận thức "Đỗ Nhược, coi như là ông nội mở miệng cầu con, con cũng không muốn hỗ trợ sao?" Kiều lão gia từ không nghĩ tới Đỗ Nhược nhưng lại cường thế như vậy, chỉ phải mềm giọng, hi vọng xem mặt mũi của lão, có thể hỗ trợ.

Đỗ Nhược xoay người nhìn về phía Kiều lão gia từ, ông nội? Trong mắt lóe lên một tia châm chọc, cô nếu là còn hận, ở Kiều gia, hận nhất cho tới bây giờ đều không phải là ba mẹ con Diệp Tinh Nhã, mà là Kiều Lập Quốc cùng Kiều Chấn Bang, có ông nội và cha tốt như vậy, khiến cô xuống tay giúp như thế nào?

Tất cả mọi người nhìn về phía Đỗ Nhược, chỉ thấy đôi môi xinh đẹp kia nhẹ nhàng mà đóng mở, nhẹ nhàng mà lại không mất kiên định phun ra ba chữ "Thật xin lỗi!"

"Mày nghịch nữ!" Kiều Lập Quốc lập tức ngồi sững trên ghế sofa, cảm thấy phía trước một mảnh hắc ám, chỉ có thể không ngừng mà chửi rủa Đỗ Nhược bất hiếu.

Diệp Tinh Nhã ở một bên không tiếng động khóc, ả không rõ vì sao cuộc sống ả tính kế hơn 20 năm mới có được, làm sao có thể biến thành bộ dạng này.

Nhưng trong nháy mắt Kiều lão gia từ có vẻ như hiểu, dường như là sớm đã dự liệu tới đáp án này, mặt mày trong lúc đó không thấy bất luận thần sắc gì, "Ông đã biết, con trở về đi."

"Ba?!"

"Ba ba?!"

"Lão gia từ?!"

...

Kiều lão gia từ đối với âm thanh thúc giục này không nghe thấy, khoát tay với Đỗ Nhược, ý bảo cô sớm rời đi.

Tề Thâm ngoài ý muốn nường nường mày, trong lòng không khỏi tán thưởng một câu, gừng càng già càng cay. Bất quá, Tề Thâm nhìn một vòng người Kiều gia thần sắc khác nhau một chút, người lợi hại hơn nữa, không giáo dục con cháu, gặp phải một đám ngu xuẩn, ích kỷ, tham tham như vậy, ở gia đình bình thường, có thể gìn giữ cũng đã muốn cười trộm.

Đỗ Nhược nhìn chằm chú lão gia từ hồi lâu, phán đoán, lần này cô đã có thể thoát khỏi Kiều gia dây dưa, như là chiếm được đáp án mong muốn, Đỗ Nhược cung kính đứng lên, "Chúng tôi đây rồi đi trước." Mang theo ba bánh bao nhỏ cùng bánh bao cha sớm đã có chút không kiên nhẫn rời đi Kiều gia.

Đi ra cửa lớn Kiều gia, "Tâm tình tốt lắm?" Tề Thâm xoay người hôn trộm một cái.

"Không sai." Đỗ Nhược quay đầu nhìn Kiều gia phía sau, môi nhếch lên.

"Ông nội em..." Tề Thâm dựng thẳng lên một cái ngón tay.

Đỗ Nhược đùa cợt bĩu môi, dường như là ở tự nói tự nghe, "Nếu không lợi hại, làm sao có thể có Kiều gia hôm nay?" Ông nội của cô giỏi nhất chính là xem xét thời thế, ông ta từ trong lời nói của cô đã hiểu được Đỗ Nhược kiên trì, không lại từng bước bức bách, chính là biết làm như vậy sẽ đẩy cô rời xa hoàn toàn.

Kiều lão gia từ hoàn toàn hiểu, thái độ Đỗ Nhược không thể nghịch chuyển. Hiện thời Đỗ Nhược không còn là Đỗ Nhược chỉ là có dựa vào tiền, là người Đỗ gia đã không ai bao che, mà là Đỗ Nhược có một gia đình chồng là quân giới, ông ta hiểu rất rõ Đỗ Nhược, đứa nhỏ kia nặng nhất cảm tình,

đời này trên người cô chảy máu Kiều gia, chỉ cần không hoàn toàn quyết liệt, có cô ở đây, cho dù Kiều gia không được việc, Kiều gia nhất định không bị thua, bên tai Kiều lão gia từ nghe mấy đứa con chắt vẫn quyết định của mình, thờ dài trong lòng, "Oành" một tiếng, ông ta nặng nề mà đem cái chén vứt ở trên bàn, nhất thời bên tai khôỉ phục thanh tịnh.

"Toàn bộ đều về nhà mình đi, vợ chồng Lập Quốc theo ta vào thư phòng." Kiều lão gia từ nói xong câu tiếp theo, liền xoay người đi, lưu lại một đám hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Điện thoại

Sau khi Tề Thâm hết ngày nghỉ, mẹ con Đỗ Nhược theo anh về doanh trại, về phần chuyện Kiều gia sau đó phát triển như thế nào ngẫu nhiên truyền đến trong tai, Đỗ Nhược cũng chỉ cười cho qua mà thôi, chỉ cần không phải Kiều gia ngã, Đỗ Nhược chắc chắn là sẽ không động mí mắt một chút, cô muốn cuộc sống vụn vặt chăm sóc chồng con mà thôi.

"Mẹ... Mẹ... Nhanh chút!" Hạo Hạo đem tay mập vây quanh bên miệng, lớn tiếng thúc giục. Hôm nay ba người bọn bé lần đầu tiên đến trường, làm sao có thể không khẩn trương như vậy? Duyệt Duyệt cùng Tuyên Tuyên đã ở một bên khẩn trương đảo quanh.

"Đã biết ~" Đỗ Nhược vỗ vỗ cái trán, thật sự không muốn để ý ba tiểu ma đầu này. Ba tên nhóc này kể từ khi biết hôm nay sẽ đi đến trường xếp lớp, bị vây trong trạng thái hưng phấn, dùng sức ép buộc ba mẹ bọn chúng, nhất là Đỗ Nhược, muốn lập tức chuẩn bị dụng cụ học tập, đồng phục... Không dứt, sáng sớm hôm nay liền rời giường đã ghé vào đầu giường hai vợ chồng, ầm ĩ gọi dậy, chuẩn bị đến trường.

"Đi buổi sáng tốt lành!" Đỗ Nhược nghe thấy bọn nhóc quy củ chào hỏi, trên mặt không hiện, nhưng thật ra trong lòng hài lòng hừ hừ, coi như ba người bọn bé nhớ được lời dạy của người lớn.

"Chào các con!" Triệu Hiểu Mạn xem tiểu đầu đinh trước mắt mặc đồng phục giống nhau như đúc, không khỏi cảm thấy tâm tình khá hơn nhiều, quả nhiên thấy chuyện tốt đẹp luôn có thể làm cho tâm tình người ta khoái trá, cười khanh khách nhìn mẹ đầu đinh, "Đi thực sớm."

Đỗ Nhược tức giận nhìn tiểu tử kia một cái, ba bé cung lập tức cảnh giác đứng lại thẳng tắp, làm Đỗ Nhược dở khóc dở cười, "Ba tên nhóc này, sáng sớm liền đem chị cùng ba ba bọn họ từ trên giường đào lên." Đỗ Nhược xoay người vươn ngón tay thon dài vỗ vỗ Tiểu Chính Vũ đang nắm tay Triệu Hiểu Mạn, bởi vì Triệu Hiểu Mạn đi làm, nên cho con học tại nhà trẻ thuộc trường học cô đang dạy, lần này ba bé cung đi học cũng là trường tiểu học Triệu Hiểu Mạn dạy, cho nên, Triệu Hiểu Mạn chủ động muốn dẫn đường.

"Bọn họ nhất định sẽ..." Giáo viên dẫn ba bé cung về lớp học, Triệu Hiểu Mạn nhìn đám con nít như cá gặp nước, cười quay đầu nói, nhìn thấy Đỗ Nhược đang hơi hơi nghiêng đầu, ôn nhu nhìn chăm chú vào trong phòng học đứa nhỏ, nhất thời ngừng lại lời nói.

Đỗ Nhược phục hồi tinh thần lại, cười khổ một tiếng, không biết là hướng Triệu Hiểu Mạn giải thích nguyên nhân cô thất thần, hay là đang lăm bằm lâu lâu, "Thật sự thật luyến tiếc ôi..." Không nghĩ tới bản thân mình không biết, bọn nhóc lập tức đã lớn như vậy, thật sự luyến tiếc bọn nhóc lớn lên nhanh như vậy.

Triệu Hiểu Mạn dường như là tràn đầy đồng cảm, cô gật đầu, loại cảm giác mất mát này, cô cũng biết.

☺ ☺ ☺

Đỗ Nhược cùng Triệu Hiểu Mạn nói lời từ biệt, liền đi bệnh viện Thượng Kinh. Cô cũng không có nhận người tổ chức chiếu cố an bày, có lẽ là bệnh viện bộ đội cũng không có mong muốn y thuật của Đỗ Nhược có thể có bao nhiêu lợi hại, đối với loại quan hệ này, bọn họ tự nhiên là có thể tránh thoát một kiếp, cũng không có cường cầu nhiều hơn. Bởi vì phẫu thuật thành công cho bạn học nhỏ Ngô, bệnh viện Thượng Kinh nhiều lần mời Đỗ Nhược gia nhập, bất quá Đỗ Nhược cũng không có đáp ứng làm bác sĩ chính thức của bệnh viện, mà là cùng bệnh viện làm ước định, nếu có giải phẫu khó khăn, cô sẽ nhận.

Trừ bỏ Kiều gia ngẫu nhiên còn có một hai con tôm nhỏ già bộ ngẫu nhiên xuất hiện lác lác, bất quá rất nhanh đã bị Kiều gia lão gia từ nhanh chóng đi thu thập. Đỗ Nhược cũng không có nghe thấy tiếng gió rằng Kiều Lập Quốc xuống ngựa, bất quá cũng không có cái gì thật ngoài ý muốn, Kiều gia không được việc cũng không đến nỗi bị 16 triệu làm ngã, bủn rủn, Đỗ Nhược không sao cả nhún nhún vai, chỉ cần không đến quấy nhiễu cuộc sống của cô là tốt rồi.

☺ ☺ ☺

"Đỗ Nhược, chị cũng vẫn không có tin tức của đội trưởng sao?" Dương Tinh Tinh cau mày, trên mặt tràn đầy lo lắng. Chính là nâng cao bụng còn chưa lộ, đỡ eo, mười phần bộ dáng của phụ nữ có thai, cái trán Triệu Hiểu Mạn quất thẳng tới co giật, mới mấy tháng a, bụng cũng còn không hiện ra, nhưng làm giống mười đủ mười.

Đỗ Nhược lắc đầu, trong giọng nói mang tiếng cười vang lên, làm cho người ta nghe xong thư thái không ít, "Không cần lo lắng, cũng không phải lần đầu tiên." Tề Thâm bộn họ bỏ lại một câu "Có nhiệm vụ", ngay cả quần áo cũng chưa kịp đóng gói, liền vội vã rời khỏi nhà, tính tính đến nay đã cũng hơn một tháng, nói không lo lắng là giả, chính là Dương Tinh Tinh thật vất vả mang thai, không thể sâu lo quá mức, bằng không rất dễ dàng sảy thai.

Dương Tinh Tinh nghe Đỗ Nhược nói xong, mày cau chặt lập tức buông lỏng không ít, cô từ ái vuốt ve đứa nhỏ đến không dễ này, lại nói Dương Khải Thành nhà cô còn không biết đâu, không biết khi biết chồng cô sẽ vui vẻ thành bộ dáng gì nữa.

Triệu Hiểu Mạn buồn cười nhìn Dương Tinh Tinh trong chốc lát nhú mày, trong chốc lát ngây ngô cười, ít nhiều có Đỗ Nhược ở đây, nếu không cô thật đúng là đỗ Dương Tinh Tinh không được, nửa tháng trước từ khi Dương Tinh Tinh biết được mình mang thai, quả thực liền thiếu chút nữa đem Đỗ Nhược tôn sùng là thần linh, chỉ cần là Đỗ Nhược nói, bộn họ một chữ không thay đổi, hai lời vâng theo thật tốt, cũng không biết khi nào thì mới có thể khôi phục bình thường? Đỗ Nhược cùng Triệu Hiểu Mạn nhìn bộ dáng này đều rất không quen.

Buổi chiều mùa thu, ánh mặt trời ấm áp, một hàng ba người Đỗ Nhược sau khi ăn cơm trưa xong, liền cùng nhau trong viện Tề gia phơi nắng, ba bé cùng dẫn bạn học nhỏ Chính Vũ ở một bên chơi trò đánh giặc, vui quên trời đất.

Đỗ Nhược cùng Triệu Hiểu Mạn trò chuyện câu được câu không, mà Dương Tinh Tinh thì ở một bên ngủ gà ngủ gật.

Đỗ Nhược tức giận nhìn người phụ nữ kia đang câu cá từng chút từng chút, "Đề cô ấy ngủ một lát, phải nhất định ở chỗ này ngồi, chẳng lẽ chúng ta còn có thể sau lưng cô ấy làm ra chuyện gì sao?" Bật cười lắc lắc đầu.

"Tinh Tinh nói, trừ Dương Khải Thành nhà cô ra, thì ở bên cạnh chị có cảm giác cực kỳ an toàn." Triệu Hiểu Mạn không khách khí nói, nhớ tới Dương Tinh Tinh trăm phương nghìn kế muốn lên giường Đỗ Nhược, lại thiếu chút nữa bị ba bé cương liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới, không khỏi nở nụ cười ra tiếng, không có biện pháp, thật sự là rất mắc cười.

Hiển nhiên, Đỗ Nhược cũng nghĩ đến, ý cười trong mắt, cô cũng thật vô tội, có được hay không!

Đột nhiên, chuông điện thoại di động Đỗ Nhược vang lên.

Triệu Hiểu Mạn lập tức ngừng tiếng cười, trong khoảng thời gian này, nhất là một tuần gần đây, chuông điện thoại đối với bọn họ phá lệ miễn cảm, liền lo lắng lơ đãng một cuộc điện thoại của mấy người đàn ông.

Dương Tinh Tinh cũng rất nhanh liền tỉnh lại... Giương mắt nhìn di động kia.

Đỗ Nhược thở một hơi thật dài, nhận điện thoại, chưa kịp lên tiếng.

"Nhược Nhược, là anh, lập tức thu thập đơn giản vài món đồ dùng tắm rửa, quần áo, sẽ có người tới đón em, đừng hỏi cái gì, sau khi đến sẽ nói với em Đồ đồ đồ..." Âm thanh một mối của chồng từ đầu điện thoại bên kia truyền tới, làm đáy lòng Đỗ Nhược lộp bộp, không đợi Đỗ Nhược nói được một câu, bên kia đã nhanh chóng dập dờn mọi chuyện, sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Đỗ Nhược thu hồi di động, thân thể hành động so với đầu mau hơn, không đợi Dương Tinh Tinh cùng Triệu Hiểu Mạn phản ứng kịp, Đỗ Nhược đã về phòng.

Dương Tinh Tinh cùng Triệu Hiểu Mạn hai mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

"Đỗ Nhược, làm sao vậy?" Triệu Hiểu Mạn gấp Đỗ Nhược ở trong phòng thu thập quần áo, cũng không dám ngăn cản, chính là sốt ruột đặt câu hỏi.

Động tác trên tay Đỗ Nhược không ngừng, nghĩ nghĩ, "Tề Thâm gọi điện thoại đến, nói chị chuẩn bị quần áo, đợi có người trở lại đón chị." Có thể tìm tới mình, trong lòng Đỗ Nhược biết rõ, hẳn là công việc giải phẫu.

Dương Tinh Tinh cùng Triệu Hiểu Mạn cũng không ngạc nhiên, rất nhanh hiểu dụng ý trong đó, sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, đại khái đã có người xảy ra chuyện, nhưng là ai? Hai người cũng không hy vọng là chồng của mình, là một quân tầu, nếu ngay cả năng lực thừa nhận điểm ấy đều không có, gặp chút chuyện liền đem chính mình sợ hãi, không xứng với người chồng anh hùng của các cô.

Hai tay Triệu Hiểu Mạn gắt gao nắm thành quả đấm, kiên định cam đoan với Đỗ Nhược, "Em sẽ chiếu cố tốt bọn nhóc."

Dương Tinh Tinh ở một bên gật đầu.

Đỗ Nhược lấy tốc độ nhanh nhất thu thập xong này nọ, vào trong viện, quý ngời chồm hồm trên mặt đất, ánh mắt nhìn thẳng ba bé cưng, "Hạo Hạo Duyệt Duyệt Tuyên Tuyên, mẹ muốn đi ra ngoài vài ngày, các con ở tại chỗ này, giúp mẹ chiếu cố đi Dương đang mang thai bé cưng cùng giữ nhà, có thể chứ?"

Tuyên Tuyên nhú lông mi nhỏ lại, "Mẹ, mẹ muốn đi đâu? Không thể mang theo chúng con đi sao?"

Hạo Hạo vốn còn đang vì mẹ phó thác nhiệm vụ mà cảm thấy cao hứng, bị Tuyên Tuyên nói như vậy, lập tức ỉm chặt khóe nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược nhìn thấy mắt nhỏ khóc như vậy, không khỏi run lên một cái, là khi nào thì học được a?"Không thể nha, bắt quá, mẹ đáp ứng các con mau chóng trở về có được hay không?"

Đang nói chuyện, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng ô tô, đại khái là người tới đón cô đã đến.

Đỗ Nhược vội vàng đứng lên, "Đáp ứng mẹ sao?"

Ba bé cung cho tới bây giờ đều là áo bông nhỏ tri kỷ của Đỗ Nhược, đại khái các bé cũng ý thức được mẹ nghiêm túc cùng kiên trì, nhất nhất dùng tay bé nhỏ mập mạp vỗ ngực nhỏ, lớn tiếng cam đoan.

"Chúng em sẽ chiều cổ tốt bọn chúng." Triệu Hiểu Mạn đứng sau lưng ba bé cung.

"Ừ ừ." Đỗ Nhược gật đầu, "Chị sẽ cố hết sức."

Hốc mắt Triệu Hiểu Mạn cùng Dương Tinh Tinh lập tức đỏ, các cô ai cũng không dám cam đoan binh lính có nhu cầu cấp bách cần Đỗ Nhược xuất trường kia có phải hay không chính là chồng các cô, cho dù Đỗ Nhược hứa hẹn một câu đơn giản, nhưng là, ở phía sau, các cô rất cần phải hứa hẹn như vậy đến chống đỡ các cô không đi nghĩ vớ nghĩ vẩn. Huống chi, phía sau, đội trưởng có thể kêu người đến đón Đỗ Nhược, chứng minh Đỗ Nhược ở phương diện y thuật này nhất định là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Tới đón Đỗ Nhược là một xe việt dã quân dụng, thân xe cuồng dã thô quặng lúc này ở trong mắt Đỗ Nhược xem ra có vẻ phá lệ trang nghiêm.

Một đường không nói chuyện, Đỗ Nhược cảm giác được không khí trầm trọng, liền đem nghi vấn đến miệng lại nuốt xuống, lúc này không phải thời cơ tốt để hỏi. Cũng thế, nói không chừng đến lúc đó lại là một trận đánh ác liệt, Đỗ Nhược thả lỏng thân thể tựa vào lưng ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lòng một vị quan quân bên cạnh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thấy may mắn, Đỗ Nhược cái gì cũng không có hỏi, bởi vì vội vội vàng vàng đi đón Đỗ Nhược, đúng là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, chỉ cần chưa đến lúc cuối cùng, bọn họ cũng không biết bên trên sẽ ra quyết định gì, kết quả còn có thể để cho Đỗ Nhược tiến vào phòng giải phẫu hay không. Bởi vậy nếu Đỗ Nhược hỏi, bọn họ thật sự không biết trả lời như thế nào. Đồng thời, trong mắt bọn họ cũng lộ ra ánh mắt tán thưởng, không hổ là vợ quân nhân, phần này thông dong đã làm cho rất nhiều người kính nể.

Ngồi xe không bao lâu, bọn họ liền dẫn Đỗ Nhược đi tới sân bay quân dụng, một hàng mấy người lên trực thăng.

● ● ●

Ở trong một bệnh viện nhỏ ven trấn nhỏ núi Đại Hưng An*, một đám người quân nhân mặc đồ lính dính đầy bùn đất, trên mặt thoa du liệu màu sắc rực rỡ đang lẳng lặng ngồi ở bên ngoài một phòng giải phẫu, thần sắc theo thời gian trôi qua càng lúc càng ngưng trọng.

* núi Đại Hưng An: Dãy núi Đại Hưng An hay Đại Hưng An Lĩnh (tiếng Trung giản thể: 大兴安岭, phồn thể: 大興安嶺, bính âm: Dàxīngānlǐng – Đại Hưng An Lĩnh; tiếng Mãn: Amba Hinggan), là một dãy núi nguồn gốc núi lửa nằm tại Nội Mông Cổ ở phía đông bắc Trung Quốc. Dãy núi này kéo dài khoảng 1.200 km từ phía bắc xuống phía nam, hẹp lại ở phía nam. Nó chia cắt khu vực đồng bằng Hoa Bắc ở miền đông bắc Trung Quốc tại phía đông ra khỏi cao nguyên Mông Cổ ở phía tây. Khu vực này có độ cao trung bình khoảng 1.200-1.300 m, với đỉnh cao nhất là 2.035 m.

Dãy núi này có nhiều rừng. Trong vai trò của một khu vực sinh thái, nó đáng chú ý vì quần thực vật Dauria của mình, là sự chuyển tiếp từ quần thực vật Siberi sang quần thực vật Mãn Châu.

Các sườn núi của nó là tương đối nhiều khu vực có cỏ và là khu vực mà người Khiết Đan (Khất Đan) đã nổi lên trước khi thành lập nhà Liêu vào thế kỷ 10.

Chu Thụy hưng hăng vượt mặt một cái, "Roạt" đứng lên, "Lão tử chịu không nổi, đi ra ngoài cho thoáng khí." Tề Thâm liếc nhìn cửa phòng, cũng đi theo ra ngoài.

Dương Khải Thành nhìn hai bóng lưng đi ra, lại nhìn chiến hữu mệt mỏi còn dư lại, quay đầu nhìn cửa phòng, nhíu chặt mày, lại không tiếng động thở dài.

Lúc Dương Khải Thành đi tới cửa, đã nhìn thấy Tề Thâm đang dựa vào một cây đại thụ, miệng còn ngậm một nhánh cây, nhẩn nhẩn.

"Anh thật sự cảm thấy chị dâu lại đây có tác dụng sao?" Dương Khải Thành do dự một chút, vẫn đem lời muốn nói nói ra. Vị bên trong kia là tổng chỉ huy hành động lần này của bọn họ, khi nghĩ cách cứu viện con tin trong tay kẻ bắt cóc, bởi vì con tin hoảng loạn nên bị đạo tặc nắm lấy cơ hội, hiện tại tuy rằng cứu được con tin, lại bị đạo tặc bắn trúng đầu, cho dù bọn anh bởi vì độ khó khăn của hành động lần này mà mang theo bác sĩ tùy quân tốt nhất, nhưng trong hoàn cảnh giải phẫu đơn sơ như vậy, sợ là dữ nhiều lành ít. Tuy rằng bọn họ đều rất muốn cứu tổng chỉ huy, nhưng là Dương Khải Thành

vẫn không thể lí giải hành vi Tề Thâm ở trước mặt lãnh đạo quân khu mảnh liệt yêu cầu đem chị dâu tới, nếu cứu chữa thất bại, như vậy tiền đồ Tề Thâm cùng Đỗ Nhục đều sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa, tỷ lệ thất bại còn phi thường cao.

Tề Thâm nhìn thật sâu Dương Khải Thành một cái, cau chặt lông mày, "Tôi chỉ lo lắng, trong khoảng thời gian chờ vợ tôi tới, đám gia hỏa kia có thể hay không ổn định." Vị bên trong kia là người huấn luyện anh, trừ bỏ cha và ông nội, là người quân nhân anh kính trọng nhất, Tề Thâm hy vọng có thể cứu ông ấy. Kỳ thực, anh cũng vì bản thân mình cảm thấy kinh ngạc, khi nghe thủ trưởng quân khu muốn hộ tống bác sĩ tốt nhất tới, anh thế nhưng muốn yêu cầu Đỗ Nhục đến. Không chỉ là vì y thuật của Đỗ Nhục theo ý anh là sâu không lường được, càng là từ trong đáy lòng tin tưởng, người phụ nữ trong nhà vì anh kia, thật sự luyện thành bản sự đoạt mệnh trong tay Tử Thần.

● ● ●

Đây là... Đỗ Nhục từ cửa sổ xem bên ngoài, nơi hạ cánh là một mảnh rừng cây xanh um tươi tốt, mờ mờ, không giống với Đỗ Nhục mặt ngoài nhìn qua bình tĩnh, hai vị quân nhân mặc quân trang tóc mai hoa râm, hơi thở lại nhỏ nhẹ bên cạnh cũng là hơi hơi kinh ngạc.

Trong mắt Đỗ Nhục hiện lên một tia hiểu rõ, nhưng... Hoàn cảnh như vậy, chưa tới mấy giờ về sau, cho dù có thương tích nhẹ, còn có thể kiên trì chống đỡ sao?

"Chúng ta cũng sắp tới đích, bởi vì nơi chúng ta đi không có sân bay cho chúng ta đáp xuống, bởi vậy chúng ta sẽ tận lực rơi chậm, xin ba vị chuẩn bị sẵn sàng, từ thang dây từ từ bỏ xuống, phía dưới sẽ có người tới tiếp ứng chúng ta." Trên máy bay, sau khi quan quân cùng phi công khai thông, biểu tình ngưng trọng nói cho ba người Đỗ Nhục. Ngực khí lại hơi lo lắng.

Quả nhiên, trừ bỏ Đỗ Nhục, hai bác sĩ khác đều thật kinh ngạc, tuy rằng bọn họ là quân nhân, nhưng tuổi trên năm mươi, hơn nữa lại là văn chức, chuyện này có chút ép buộc làm khó người khác.

Quan quân chính là lo lắng tình huống này, nhưng phía dưới không thể chờ, anh cắn chặt răng, nhìn về phía Đỗ Nhục: "Chị dâu, tiếp tục như vậy, chị có thể làm được sao?" Không phải anh lo ngại, mà là Đỗ Nhục thoát nhìn so với hai vị bác sĩ kia càng thêm không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

"Không thành vấn đề." Đỗ Nhục đánh giá khó khăn một chút, khẳng định gật gật đầu.

Quan quân có chút kinh ngạc nhìn Đỗ Nhục một cái, lập tức quay người báo cáo tình huống với lãnh đạo quân khu, sau khi nhận được chỉ thị xác thực, quan quân lập tức mệnh lệnh phi công tìm kiếm địa phương thả thang dây, trong lúc đó, càng giành giật từng giây nói rõ cho Đỗ Nhục tình huống cô sắp đối mặt, cũng trình trọng truyền đạt cho Đỗ Nhục, thủ trưởng coi trọng vị bị thương kia, hi vọng Đỗ Nhục có thể dùng hết năng lực cứu trợ về.

● ● ●

Lúc Tề Thâm bọn họ nghe thấy âm thanh oanh ầm ầm, liền chạy ra, nhưng máy bay luôn luôn tại trên không đi qua đi lại, một tay Tề Thâm nắm chặt vào tay kia, "Đáng chết, thật sự là hồ đồ, không nghĩ tới, phụ cận phòng khám căn bản cũng không có chỗ máy bay đáp xuống." Vừa mới dứt lời, Tề Thâm thiếu chút nữa bị sặc, tim đều đánh rơi trên cổ họng, chỉ thấy trên trục thẳng thả xuống một cái thang dây dài, một cô gái mảnh khảnh ở trên đang từng bước một đi xuống.

Đỗ Nhục vừa mở cửa máy bay ra, liền thấy chồng đang nhìn đến ngốc ngốc đứng ở nơi đó, đợi cho cô sắp xuống tới, mới nhảy đến chỗ binh lính phía dưới đang vội vàng trải nệm êm.

Đợi cho Đỗ Nhục đi đến trước mặt anh, Tề Thâm mới bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, đây không phải là lúc tính sổ với vợ, lập tức xoay người dẫn Đỗ Nhục đi đến phòng phẫu thuật.

Hai vợ chồng cũng không có nói chuyện với nhau, nhưng là, sự ẩn ý giữa hai người nếu là người tinh ý có thể thấy được. Đỗ Nhục nhanh nhẹn thay quần áo giải phẫu, giây phút tiến vào phòng giải phẫu, quay đầu nhìn Tề Thâm một cái, gật gật đầu, liền xoay người đi vào.

Hai tay Tề Thâm gắt gao nắm chặt, anh biết, Nhục Nhục của anh là cam đoan với anh, sẽ cố gắng hết sức.

Đỗ Nhục cau chặt mày, nhìn người đàn ông nằm ở trên bàn phẫu thuật, viên đạn bắn trúng đầu, thật sự rất khó giải quyết, giải phẫu đã tiến hành hơn ba giờ rồi, tình huống càng ngày càng nguy cấp.

Bác sĩ mổ chính khi nhìn thấy Đỗ Nhục vào, mày vẫn nhăn hết sức nhanh, ông không rõ bên trên tại sao lại phái tới bác sĩ còn trẻ như vậy, hiện tại thấy Đỗ Nhục liếc nhìn bệnh nhân, rồi đùa nghịch từng nhánh kim khâu bên cạnh, càng không kiên nhẫn.

Vài người trợ thủ bên cạnh, tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không dám lên tiếng, trong bọn họ chỉ có hai người là y tá tùy quân, những người khác đều là bác sĩ trong bệnh viện nhỏ này.

"Cô muốn mấy thứ làm gì?" Bác sĩ mổ chính kiềm nén không được, thấp giọng quát lớn.

Đỗ Nhục không có rảnh rỗi giải thích, cầm một kim châm lên, tìm đúng huyệt vị, chằm rãi châm vào.

Không có được lời giải thích, sắc mặt bác sĩ mổ chính nháy mắt trở nên khó xem lên, nhưng, từ động tác Đỗ Nhục, rất nhanh liền hiểu rõ, gương mặt không thể tin, lưu lượng máu lập tức chảy chậm lại.

Đỗ Nhục không để ý tới mọi người ngăn ra, lấy dao phẫu thuật của bác sĩ mổ chính, bắt đầu mổ.

Dù sao cũng là bác sĩ chuyên nghiệp, cho dù ăn kinh nữa, cũng rất nhanh liền bình tĩnh lại, nỗ lực phối hợp với Đỗ Nhược, vị bác sĩ mổ chính kia càng tích cực ở một bên làm trợ thủ.

☺ ☺ ☺

"Vâng, cam đoan tùy thời báo cáo tình huống." Cúp điện thoại, Dương Khải Thành thờ dài nhìn nhìn cửa phòng giải phẫu, không trách lãnh đạo quân khu nóng nảy, đây cũng trôi qua năm giờ rồi, bọn họ đợi ngoài cửa phòng giải phẫu, cũng nóng lòng bức bối.

Người bên ngoài đợi nóng ruột nóng gan như thế nào, trong phòng mổ mọi người không biết, bọn họ đang khí thế ngất trời, kích tình bắn ra bốn phía vùi đầu vào trong giải phẫu.

Cho dù là hai vị quân y đã sớm đuổi tới phòng giải phẫu, nhưng mà bác sĩ mổ chính lúc đầu cực lực khuyên bảo, nên Đỗ Nhược vẫn vững vàng chiếm cứ vị trí bác sĩ chủ đạo.

Hai vị lão quân y nguyên bản còn có chút khúc mắc, chính là thời gian dài bốn ba, hai người cũng cần thời gian thờ một ngụm, liền ở một bên quan sát, nghĩ cho dù không làm cái gì, cũng có thể ở một bên chỉ đạo một phen, nhưng sau một trận quan sát, hai vị cũng bị Đỗ Nhược làm cho chấn kinh rồi, dù là bọn họ, cũng không dám khoe khoang xuống tay có thể tinh chuẩn như vậy.

Hai vị quân y gia nhập giải phẫu, bác sĩ nhỏ này liền đành phải ở một bên làm chút chuyện vụn vặt, ngay cả như vậy, bọn họ cũng không vui đi ra ngoài, đây là một cơ hội tuyệt hảo để học tập, cho dù phải chuyển dao giải phẫu, bọn họ cũng vui như ăn mật.

"Hô" Đỗ Nhược nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt hiện ra nhè nhẹ tiểu ý, giải phẫu cuối cùng cũng hoàn thành.

Ở bên trong phòng giải phẫu mỗi một người đều gắt gao nhìn chăm chăm động tác trong tay Đỗ Nhược, thấy hoàn thành bước cuối cùng, cũng khoa trương nhẹ nhàng thở ra, một hai bác sĩ trẻ tuổi thậm chí toét miệng ra, trên mặt mang tươi cười rất lớn, nếu không phải còn nhớ rõ đang ở trong phòng giải phẫu, chỉ sợ sớm đã thét lên biểu đạt tâm tình hưng phấn của mình. Ngay cả ba vị quân y bình thường ôn trọng cũng không duy trì hình tượng ngày xưa nho nhã nữa, cười cực kỳ vui vẻ. Chỉ sợ đối với mỗi một bác sĩ mà nói, có thể cứu được một người đều là chuyện làm cho người ta vui vẻ cực kỳ, càng không cần phải nói là lần phẫu thuật này đối với mỗi một vị đang ở đây là một trận khiêu chiến.

Đỗ Nhược, cũng không ngoại lệ.

☺ ☺ ☺

"Đỗ Nhược, chị thật lợi hại!" Dương Tinh Tinh nghe chồng kể lại xong, trong mắt như tràn ngập ngôi sao lấp lánh, đứng dậy tựa như bỏ nhào lên phía trước, ôm ấp người phụ nữ đối diện một cái.

Dương Khải Thành vội vàng đem 1 thai phụ nào đó ngăn lại trong lòng, "Cẩn thận một chút, sắp làm mẹ vẫn là nôn nôn nóng nóng như vậy!" Về sau, con vẫn là giống anh thì tốt hơn.

Dương Tinh Tinh tròn trắng con mắt, so với cô còn khoa trương hơn.

Đỗ Nhược cùng Triệu Hiểu Mạn nhìn nhau cười, thật sự là không phải người một nhà không vào một cửa. Bộ dáng Dương Tinh Tinh trước kia, hai cô đã không nói gì, không ao ước, Dương chính ủy bình thường nhìn qua rất ôn trọng, gặp Dương Tinh Tinh mang thai cũng khoa trương thành như vậy.

Dương Khải Thành sờ sờ cái mũi, được rồi, tha thứ cho anh, đây là đứa bé anh và Tinh Tinh thật vất vả mới có được, nghĩ một tháng trước, bản thân mình một thân một mình về đến trong nhà, người kia đứng ở trong sân, dè dặt cẩn trọng đỡ thắt lưng tưới nước cho hoa thủy tiên, trong lòng còn quý dị nghĩ có phải là vợ anh muốn đưa nhỏ đến đền rồi, sao đem chính mình phân thành một bộ dáng mang thai. Sau khi biết thật sự mang thai, anh thiếu chút nữa vui vẻ đến điên.

☺ ☺ ☺

Tiến bước hai đôi vợ chồng, Đỗ Nhược trở lại trong phòng, bỗng dưng bị người gắt gao ôm vào trong ngực, bắt đầu đi lắc lắc đầu, sau khi trở về từ lần đó, Tề Thâm liền so với đi vắng càng dính Đỗ Nhược, huyền ba bé cưng kháng nghị, ba ba đáng ghét, độc bá mẹ.

Tề Thâm ôm vợ thật chặt trong lòng, ni non, "Anh phải mấy đời phúc khí, mới cưới được em làm vợ? Há?" Cho dù ngay từ đầu, là anh che chở Đỗ Nhược, nhưng từ khi kết hôn tới nay, vẫn luôn là Đỗ Nhược giúp anh, mà anh, có thể giúp Đỗ Nhược, càng ngày càng ít, liền ngay cả một trận với Kiều gia, Đỗ Nhược một người là có thể đánh thắng một trận đẹp đẽ. Có vẻ như, lúc nguy cấp, cũng không cần chồng là anh giúp.

Đỗ Nhược lười kéo chồng ngồi ở trên ghế sofa, sau đó mình ngồi ở trên đùi Tề Thâm, cũng không nói chuyện, mặt mày loay loay uốn tại ngực của anh, Tề Thâm theo thói quen vì để cho cô ngồi được thoải mái mà điều chỉnh tư thế, ý cười trong mắt càng sâu vài phần.

"Anh cũng muốn giúp em." Tề Thâm cũng không có cho Đỗ Nhược cơ hội nói chuyện, tự nói rồi rầm một tháng này của anh, "Muốn đuổi đi người đáng ghét cho em, muốn giúp em giải quyết tất cả vấn đề bên ngoài, muốn cho em áo cơm không lo" nói tới đây Tề Thâm cười khổ một tiếng, tuy rằng anh có năng lực làm được mọi chuyện này, nhưng là, có vẻ như người phụ nữ trong ngực không cần ý lại người khác là có thể tự mình giải quyết.

Người đàn ông này a, đại khái là bởi vì chuyện lần trước, làm anh và mình không qua được, anh cho là bản thân mình nhưng lại vì người ngoài, biết rõ Đỗ Nhược không thích bộ đội chứa nhiều quy củ, còn đem cô vào tầm mắt bộ đội. Chuyện này càng nghĩ thì càng vào ngõ cụt, đều không ra được.

Đỗ Nhược thẳng lưng, tay nâng mặt Tề Thâm, chau chau mày, "Cho nên... Anh nghĩ buông tay sao?"

Tề Thâm quần chặt lưng áo Đỗ Nhược, hận không thể đem cô hung hăng nhu tiến vào trong thân thể anh, cắn răng, oán hận nói: "Làm sao có thể? Cho dù anh không được việc, đời này, em cũng đừng nghĩ rời anh đi." Cho dù có người đàn ông ưu tú hơn so với mình, cho dù có thể làm được tất cả chuyện này, anh cũng sẽ không buông tay.

Tay Đỗ Nhược vừa chuyển, bụng tay Tề Thâm ra, đứng lên, từ trên cao nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa, "Đêm nay, anh ngủ phòng khách." Nói xong, liền xoay người, vào phòng ba bé cưng, chơi cùng các bé.

Lưu lại Tề Thâm đang ngẩn ra.

Sau một lúc lâu, Tề Thâm mới cười to ra tiếng, vợ anh giận anh nghĩ vớ nghĩ vẩn. Loạn xạ lau mặt, cũng đứng, nếu quyết định chết cũng không buông tay, như vậy bản thân mình toàn tâm yêu cô, cái khác, quá mức rồi rắm chỉ làm trở ngại tình cảm vợ chồng. Tề Thâm cười khổ một phen, cho nên nói, ngủ phòng khách cái gì, là không có lợi cho bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.

Đỗ Nhược nghe được tiếng cười Tề Thâm, nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, cũng không ngăn cản ba bánh bao nhỏ nghe được ba ba cười to, liền vô cùng tò mò, bỏ lại món đồ chơi chạy ra bên ngoài.

Âm thầm nói một tiếng, coi như anh thông minh.

Kỳ thực, Tề Thâm cảm thấy Đỗ Nhược giúp anh nhiều hơn, anh cho Đỗ Nhược quá ít, dù sao không chỉ theo ý anh, tất cả người quen biết nhìn thấy, Đỗ Nhược thật ra cái gì cũng có, Tề Thâm có thể cho quá ít, ngược lại là thứ gì đó trên người Đỗ Nhược đối với Tề Thâm mà nói như là hổ thêm cánh, vô cùng hữu ích.

Chính là, bọn họ đều không phải là Đỗ Nhược! Chỉ có Đỗ Nhược biết, Tề Thâm có thể cho, là thứ quý trọng nhất của Đỗ Nhược. Yêu! Mà vì Tề Thâm làm, với cô mà nói, đều bất quá là cô có thể làm được chuyện mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Đỗ Nhược, chẳng lẽ chị thật sự không thể giúp em..." Dương Tinh Tinh làm vài động tác, ánh mắt ao ước nhìn Đỗ Nhược.

Đối mặt loại yêu cầu mặc danh kỳ diệu này, Đỗ Nhược ngay cả mí mắt đều lười nâng một chút.

Dương Tinh Tinh không thú vị, cúi đầu, ai oán vỗ vỗ bụng bự của mình, nghe thấy âm thanh này, da đầu Dương Khải Thành thẳng run lên.

"Tinh Tinh, sự đau đớn khi sanh con, là có thể chịu được, cảm giác đau đớn này cũng là khoái hoạt!" Triệu Hiểu Mạn bưng mâm đựng trái cây, buồn cười nhìn về mặt thất bại của Dương Tinh Tinh, từ khi biết châm cứu có thể che lại huyết đau, Dương Tinh Tinh liền bắt đầu quần quít lấy Đỗ Nhược khi vào phòng sinh giúp cô châm cứu, như vậy là có thể miễn trừ đau đớn sinh sản, nhưng Đỗ Nhược vẫn luôn không để ý cô.

"Hi vọng như thế đi" Dương Tinh Tinh không có khí lực trả lời.

"Thiếp mời ai vậy a?" Dương Tinh Tinh chán nản, nhìn thấy một thiếp mời màu hồng hồng, lập tức tinh thần nâng lên, mặt tò mò.

Triệu Hiểu Mạn cũng còn chưa kịp xem, xế chiều hôm nay Chu Thụy nhà cô vừa mới cầm về, mở ra coi, "Thiếp mời của đội trưởng đội bốn Hách Gia Lâm."

"À!" Dương Tinh Tinh nháy mắt không có hứng thú, không phải là hoa khôi bệnh viện sao? Thích, Đỗ Nhược cũng đã đi bệnh viện quân y, cô ta cũng còn dám nói là hoa khôi bệnh viện? Cho dù cô ở trước mặt Đỗ Nhược thu liễm rất nhiều, nhưng tính cách bản thân vẫn không thay đổi, thích chưng diện, thích soi mói, một điểm cũng chưa thay đổi.

Người đang ngồi cũng biết tính cách Dương Tinh Tinh, tùy cô chưa ngoa, dù sao đội lát nữa sẽ thôi.

Đỗ Nhược nghe vậy, tay cầm chén trà hơi ngừng lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Tề Thâm.

Tề Thâm đang cùng ba bé cưng ở một bên chơi đùa, nhận thấy được tầm mắt vợ mình, lập tức đi qua, "Sao vậy?" Sắc mặt này có điểm không đúng a.

Đỗ Nhược cười cười, lắc đầu, "Không có gì."

Tề Thâm thấy Đỗ Nhược thực không có chuyện gì mới từ bỏ, nhưng không lại chạy tới chơi cùng ba bé cùng, ở bên cạnh Đỗ Nhược hầu hạ.

Đỗ Nhược nhìn Tề Thâm ở một bên ân cần chuyển cái chén, đổ nước, cũng không lại rối rắm, đời này người đàn ông này là của cô không phải sao?

☺ ☺ ☺

Đỗ Nhược ôm lấy cánh tay Tề Thâm, nhìn vợ yêu của đội trưởng đội bốn bên cạnh.

Đây là vợ một đời kia của Tề Thâm.

Đỗ Nhược tiến vào viện quân y công tác, cũng đã gặp người phụ nữ này vài lần, là người phụ nữ thật tốt, ôn nhu, hào phóng.

"Chúc các vị hạnh phúc!" Đỗ Nhược giơ chén rượu trong tay lên, thiết tình chúc phúc nói. Hi vọng một đời kia không hạnh phúc, chúng ta đời này đều có thể hạnh phúc.

"Cảm ơn!" Vợ chồng hai người mừng rỡ nhận lời chúc phúc của Đỗ Nhược.

"Em nếu hâm mộ, chúng ta cũng có thể tổ chức hôn lễ một lần." Tề Thâm tiến đến bên tai Đỗ Nhược, lén lút nói.

Đỗ Nhược liếc người nào đó một cái, anh từ nơi nào nhìn ra em hâm mộ?

Tề Thâm sờ sờ cái mũi, thì ra không phải a! Anh chỉ là cảm thấy từ khi vợ nhận được thiệp mời kia, vẫn có chút kỳ quái, mới có thể nghĩ lầm cô hâm mộ a!

Bất quá... Tề Thâm nhếch lông mày thật cao, trong lòng âm thầm hạ định chủ ý, muốn tìm một cơ hội, làm cho toàn bộ thành phố, những tên kia cũng biết Đỗ Nhược là cháu dâu Tề gia.

Quả nhiên, không lâu, Tề Thâm cùng trưởng bối Tề gia họp mưu một phen, thừa dịp đại thọ 85 tuổi của Tề lão gia tử, mời hầu hết gia đình quyền quý ở Thượng Kinh, đem Đỗ Nhược long trọng giới thiệu cho mọi người.

Mặc dù mọi người sớm biết, cháu dâu Tề gia là Đỗ Nhược, nhưng là nghe được cùng thấy là không giống nhau, trong lòng mọi người ở đây đều âm thầm lưu luyến, có tiếng như vậy, thì ra đúng là nhờ vào đại thọ Tề lão gia, danh vọng Tề thiếu phu nhân chính thức bùng nổ.

Bị giấu giếm, Đỗ Nhược nhất thời cảm thấy đầu muốn nổ tung, hung hăng trừng mắt nhìn Tề Thâm bên cạnh đang ngây ngất một cái, bất đắc dĩ đến cực điểm, mới không thể không đi theo xã giao với khách, người một nhà rất bận rộn, liền ngay cả ba bé cùng cũng bị triệt để làm cu li, giải trí đại chúng.

Bất quá Tề Thâm cũng đạt được mục đích, trong một đêm, còn có nhà ai không biết Đỗ Nhược bị dán nhãn Tề gia. Chính là, người kia, cũng bỏ ra đại giới trầm trọng. Mặc anh như thế nào lấy lòng khoe mẽ, một tháng kia ngủ phòng khách cũng thành chuyện thực.

Nhưng thật ra, Kiều gia cũng đi theo đường một hồi, Thượng Kinh ai cũng cười nhạo Kiều gia đánh mất dưa hấu lượm hạt vừng.

☺ ☺ ☺

Rất nhiều năm về sau.

Đỗ Nhược nhìn người phụ nữ đang rơi lệ ngồi đối diện, chậm rãi quấy ly nước trái cây.

"Đỗ Nhược, con giúp Kiều Nghị đi, chúng ta sẽ cảm kích con." Diệp Tinh Nhã nói rồi lại nói, thấy mặt Đỗ Nhược vẫn không thay đổi, ngồi ở chỗ kia, nhất thời đau buồn, đứng lên, quỳ gối trước mặt Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược né qua một bên, không nhận cái quỳ này, cau chặt mày, "Bà làm gì?"

Biết Đỗ Nhược là cảm thấy ả đang diễn trò, lòng Diệp Tinh Nhã tràn đầy chua xót, nhìn Đỗ Nhược đã hơn 40 hơn tuổi nhìn qua cũng chỉ có hơn 30 tuổi, nghĩ đến về mặt tiêu tụy của con gái cùng con trai đang ở trong ngục, không khỏi đau lòng khóc thành tiếng, "Đỗ Nhược, đi biết là đi thực xin lỗi con cùng mẹ con, nhưng là, con cũng có thể coi phân thượng Tiểu Nghị là em trai cùng cha, giúp nó một chút?"

Xuỵ, em trai cùng cha khác mẹ? Nếu là 20 năm trước, khả năng bản thân mình chỉ có một đứa em như vậy, nhưng là, hiện tại, Đỗ Nhược ngẫm lại mấy năm nay, sợ là không có năm cũng là bốn người như vậy đi?

Có lẽ là một năm kia Đỗ Nhược cự tuyệt trợ giúp Kiều gia, Kiều Lập Quốc đột nhiên cảm thấy là lỗi của Diệp Tinh Nhã, cũng có lẽ là một năm kia bị người Thượng Kinh giễu cợt đánh mất dưa hấu lượm hạt vừng, Kiều Lập Quốc rất nhanh tại bên ngoài lại tìm người phụ nữ, vừa mới bắt đầu vài năm, Đỗ Nhược còn có thể cả ngày nghe thấy Diệp Tinh Nhã nháo ra sao, về sau, cũng chỉ là nghe thấy, những người phụ nữ bên ngoài kia của Kiều Lập Quốc lại sinh ra một con gái, lại sinh ra con trai, Diệp Tinh Nhã cũng không náo loạn, chính là vờn vàng ngồi ở vị trí chính thất.

Có thể là nhận ra chỗ lỗi trong lời nói của mình, Diệp Tinh Nhã nan kham cúi đầu, báo ứng không phải sao? Làm tiểu tam đi hủy gia đình của người khác, kết quả bị tiểu tam khác hủy đi gia đình của mình, a... (lk: giả ở đời luôn có báo ứng vậy a, báo ứng cả thềng chồng khôn nạn đi ngoại tình nữa!)

"Tại sao tới tìm tôi, Vương gia hẳn là cũng có năng lực này."

Diệp Tình Nhã lộ vẻ sầu thảm cười, "Tâm Tâm ở gia đình kia..." Lắc lắc đầu.

Đỗ Nhược hiểu rõ, Kiều Tâm gả cho tên kia cũng là kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Kiều Nghị kêu bà tìm đến tôi?"

"Không đúng, không đúng" Diệp Tình Nhã biết Kiều Nghị có bao nhiêu yêu thích người chị gái này, không dám làm cho Đỗ Nhược đối với nó có ấn tượng tồi tệ, vội giải thích nói, "Là đi trong lúc vô ý biết đến, Kiều Nghị chưa từng đề cập tới."

Đỗ Nhược gật đầu, nghĩ đến trước kia, bé con béo tròn kia một lần lại một lần tìm tới hỏi mình có phải là chị gái của bé không, sẽ nhận không được mỉm cười, việc này kỳ thực, Diệp Tình Nhã không lên tiếng, cô cũng sẽ giúp. Nhưng không nghĩ tới, Diệp Tình Nhã sẽ vì con của bà ta quỳ gối trước mặt mình mà thôi.

"Bất quá là trò xiếc nhỏ mà thôi, bà trở về đi, tôi sẽ giải quyết." Kiều Nghị bị bỏ tù, bất quá chỉ là do người phụ nữ bên ngoài của Kiều Lập giờ trò mà thôi, nghĩ rằng Kiều Nghị bị bắt đi, con mấy bà ấy là có thể vào Kiều gia mà thôi.

"Cảm ơn!" Diệp Tình Nhã cảm kích muốn tiến lên nắm tay Đỗ, lại bị né ra.

Tâm tư Diệp Tình Nhã, Đỗ Nhược biết, là muốn lợi dụng Đỗ Nhược ổn định địa vị Kiều Tâm ở Vương gia cùng địa vị Kiều Nghị ở Kiều gia mà thôi. Tuy rằng tâm tính Kiều Nghị từ nhỏ liền còn có thể, Đỗ Nhược không để ý giúp anh một chút, nhưng là cũng đại biểu cô nguyện ý bị lợi dụng.

Vốn là chuyện bịa đặt, hơn nữa có Tề gia ở sau lưng, rất nhanh, Kiều Nghị được thả ra. Về phần chuyện hư hỏng khác của Kiều gia, Đỗ Nhược một chút cũng không muốn quản, cô chính là đáp ứng Kiều lão gia từ trước khi lâm chung, ở trong phạm vi nguyên tắc sẽ giúp Kiều gia một phen mà thôi, về phần chuyện khác, cô một mực mặc kệ. Bất quá, cho dù Đỗ Nhược chẳng quan tâm, Kiều Lập Quốc vẫn như cũ dựa vào danh vọng là cha ruột Đỗ Nhược, ở trên vị trí nửa vùi, sống rất có tư vị, cũng không biết, sau khi về hưu, còn có thể hay không có những ngày dễ chịu như vậy.

☺ ☺ ☺

"Mẹ..." Tề Hạo kêu mẹ anh vài tiếng, thấy vẫn không được quan tâm, nghịch ngợm đưa tay đến trước mắt Đỗ Nhược vẫy vẫy.

"Làm sao vậy?" Đỗ Nhược phục hồi tinh thần lại, oán trách nhìn con lớn nhất.

"Ba của con đâu?" Tề Hạo hết nhìn đông tới nhìn tây, lão nhân chỉ cần không làm gì sẽ dính tại bên người mẹ anh, ngày hôm nay thế nào không gặp người.

"Tìm ba làm gì?" Tề Thâm từ trong phòng bếp đi ra.

"Ba, đừng để ý đến anh ấy, anh ấy thuần túy chính là tò mò ba thế nào không có ở bên người mẹ con mà thôi." Tề Duyệt Duyệt lập tức phá.

Tề Tuyên cũng về đến, ngồi ở bên người Đỗ Nhược, cho dù trưởng thành, anh vẫn giống như trước đây không muốn xa rời mẹ.

Đỗ Nhược ngồi ở chỗ kia nhìn ba bé cưng đã trưởng thành, lại nhìn thân ảnh chồng ở phòng bếp bận rộn, cùng với cha Tề mẹ Tề đang bên ngoài du lịch, cảm thấy cả đời này, thật là viên mãn đến cực điểm.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Khi Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.